

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THIS WILD HEART

KARLA SORENSSEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu Vahşı Kalp

Bir Wilder Ailesi Romanı

Karla Sorensen

THIS
WILD
HEART
A Wilder Family Novel

KARLA SORENSEN

Contents

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34 Sonsöz

[Sırada ne var? Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

Ayrca Karla Sorensen

© 2025- Karla Sorensen

Tüm Hakları Saklıdır

Kapak Tasarımcısı-Qamber Designs Media www.najlaqamberdesigns.com

Kapak Fotoğrafçılığı- ByBraadyn

İç Tasarım- Tina Stokes

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Okuyucularıma.

Bu dünyaların hiçbirisi, siz onları sevdiğiniz gibi sevmeden mümkün değildir.

Chapter 1

Parker

Üç ay önce

"Ben evliyim. Bu çok garip."

Dudaklarımdaki bira şişesine karşı gülümsedim. "Kız kardeşimle evlisin. Bu daha da garip."

Emmett dans pistine baktı, yeni karısının kız kardeşlerimle dans edişini izliyordu ve gözlerindeki sevgi, en büyük alaycıların bile göğsünde küçük bir umut titreşimi hissetmesine yetti.

Ben hissetmedim. Bugünlerde pek bir şey hissetmiyordum.

Tek hissettiğim, kırk yaşın altındaki her kadınla beni tanıştırmaya çalışan birçok kız kardeşimin ve annemin ortak bakışlarıydı. Koskoca ailemden geriye bir tek sen kaldığında böyle oluyordu işte.

Kimseyle tanışmak istemedim. En azından burada, hepsinin izleyip inceleyebileceği, plan ve komplo kurabileceği bir yerde. Tek yaptıkları plan ve komplo kurmaktı.

Neredeyse duyabiliyordum: Parker'ı nasıl düzeltebiliriz? Hâlâ çok üzgün. Belki doğru kadınla tanışırsa.

Uygun düğün katılımcılarının geçit törenine girin. Dürüst olmak gerekirse, zil zurna sarhoş olmamam bir mucizeydi.

Bu kız kardeşim için mutlu olmadığım anlamına gelmiyordu, her ne kadar en iyi arkadaşım ile evlenmiş olsa da. Düğünleri muhteşemdi. Muhtemelen şimdiye kadar katıldığım en güzel düğünlerden biriydi - ki kız kardeşimin bir etkinlik planlama şirketi olduğu düşünülürse bu çok anlamlıydı.

Her şey zevkli ve zarıftı, kişilikleri her santimetrekareye damgalanmıştı. Oda beyaz ve krem çiçeklerle kaplıydı, hemen hemen her yüzeyde titreyen mumlar ve parıldayan ışıklar vardı. Tüm oda ısıltı ısıltı.

Gelinlik dergisinde boğulmak gibi bir şey.

Ama lanet olsun, eğer herkes mutlu değilse. Emmett ve Adaline büyük ailelerden geliyorlardı ve Emmett'in Washington'daki takım arkadaşlarından oluşan davetli listesi olmasa bile salon tıklım tıklım olurdu.

İki yüz elli kişi, mükemmel günlerini planlamak için birkaç yıl harcadıktan sonra kız kardeşimin hayatının aşkıyla evlenmesini izlemek için oradaydı.

Üvey annem Sheila'nın Adaline'i koridorda yürüttüğü ve en büyük üvey kardeşim Erik'in seremoniyi gerçekleştirdiği tatlı, duygusal bir törenin ardından Emmett ve Adaline yeminleri boyunca ağladılar. Odada yankılanan burun çekme seslerine bakılırsa, onlar yeminlerini ederken neredeyse herkes ağlamıştı.

Ben değil. Harika olmadıkları için değil. Sadece... dikkatim dağınıktı. Altı aydır dikkatim dağınıktı. Birinin babasını gömmek, bir erkeğe bunu yapma eğilimindeydi.

Her şey boyunca tek düşünebildiğim babamın orada olması gerektiği. Onu koridorda yürüten kişi o olmalıydı. Yeminler edilirken ve ilk öpüşmeleri sırasında insanlar alkış tutup tezahürat yaparken Sheila'nın yanında oturmalıydı.

Orada olmalı.

Orada olmalıydı.

Ama değildi.

Çünkü o gitmişti. Ben de onu kaybetmişim. Hepimiz onu kaybetmiştik.

Bum.

Babamın düşüncesi bir kez aklıma düştü mü, artık ondan kurtulmak mümkün değildi; göğüs kafesimin altında hiç geçmeyen bir ağırı vardı. Ve *böyle* şeyler düşündüğümde sanki biri kaburgalarımın yanında lanet bir el bombası gibi hissediyordum.

Ölümünün üzerinden altı ay geçti ve ben hâlâ dün olmuş gibi hissediyorum. Bu yüzden bir düğünde göğsümde boş bir hisle oturmuş, daha fazla bira alma isteğimi görmezden gelmeye çalışıyordum. Beni biraz daha az yalnız hissettirecek birini bulmak için.

Bunu uzun zamandır yapıyordum. Bu gece değil. Artık yapmıyorum.

Gözlerimi kısıtım ve birkaç nefes aldım. Bunların hiçbirisi işe yaramadı. Şarkı değişti ve Adaline'in yeni kocasına bağırdığını duydum. Gülümsedi ve bir parmağını kaldırdı.

"Çağrılıyorsun."

"Parker," diye bağırdı Adaline. "Kaldır kışını ve buraya gel." Sadece kaşlarımı çattım.

Emmett gözlerini Adaline'den ayırmayı başardı ve gerçekten incelemek istemediğim bir şekilde bana dikti. "Sen de çağrılıyorsun. Gelini görmezden mi geleceksin?"

Ailenle birlikte eğlenmeye gel, çok da ince olmayan bir alt metindi. Bunu da görmezden gelmeye karar verdim.

"Kız kardeşlerimin benden yapmamı istedikleri şeyleri duymuyormuş gibi davranmak ruh sağlığım için iyi. Biz buna sınırlar diyoruz."

Emmett ayağa kalkarken bacağıma vurarak güldü. "Evet, düğün günümüzde karımı görmezden gelmek muhtemelen yerde uyumamla sonuçlanacak ve ben de onunla yatakta olmayı çok isterim, bu yüzden..."

"Kız kardeşimle seks yapmaktan tek bir söz edersen, seninle bir daha asla konuşmam."

Uzaklaşırken hâlâ kıkırdıyordu. Yaklaştığında kız kardeşimin yüzü parlıyordu ve ben yine o acıyı hissettim. Bu kıskançlık, haset ya da benzeri bir şey değildi. Onların sahip olduğu şeyi istemiyordum.

Böyle bir aşk çok tehlikeli hissettiriyordu.

Ama bazen sadece bir şeyler hissetmek istiyordum. Herhangi bir şey.

Birayı tekrar elime aldım, boş olduğunu hatırlayınca iç geçirdim ve bir tane daha içmekten zarar gelmeyeceğine karar verdim. Bir tane daha içersem işim biterdi. Kadeh kaldırmaları, ilk dansları ve lezzetli pastayı çoktan atlatmıştık. Kaçmadığımı göstermek için bir bira daha içersem kendimi otel odama kilitleyebilir ve gecenin geri kalanında tavana bakabilirdim.

Sheila gülümseyerek yaklaştı, yanakları dans etmekten kızarmıştı. "Oğlum, henüz gitmiyorsun, değil mi?"

Yanağına bir öpücük bıraktım. "Henüz değil. Önce Emmett'in bana bir bira daha almasına izin vermeliyim."

Elini koluma koydu. "Biliyor musun, seni tanıştırmam gereken biri var. Kız kardeşin için çalışıyor ve kesinlikle çok tatlı biri. Ona bayılacaksın."

"Anne," diye uyardım. "Daha fazla olmaz. Greer zaten tanıdığı bütün bekar kadınları bana ayarlamaya çalıştı. Benim evime üç kadın getirdi."

bir lokma bile yemeden masaya oturdum."

"Bu sadece bir tanışma."

Sheila'ya uzun uzun baktım. "Öyle mi?"

Gözlerindeki o inatçı parıltı midemin rahatsız bir şekilde dönmesine neden oldu. Çünkü bu, kaybetmekte olduğum bir savaş verdiğim anlamına geliyordu. "Adı Kenzie. Tam senin tipin."

"Eminim Kenzie çok sevimlidir."

"Hemen şurada." Kolumu kavradı. Korkudan ödümü patlatan türden bir anne ölüm tutuşu. Normal sezonda her gün defans oyuncularıyla karşı karşıya gelmem önemli değildi, duygusal bir düğünün sancıları içindeyken son bekâr çocuğunu rehin bırakmaya çalışırken Sheila Wilder'a karşı hiçbir şey yapamazlardı. "Parker, gel de bir merhaba de."

"Yapamam."

Gözleri kısıldı. "Neden olmasın?"

Yalan söyleme zamanıydı. Dünyanın öbür ucuna kadar sevdiğim bu tatlı kadına yalan söyleme zamanı. "Çünkü ona bir içki alacağım."

"Kim?"

Bara hızlıca göz attığımda yaklaşık üç seçenek gördüm ve eğer Kenzie bunlardan biriye kaçış yoktu. Ama tam önümde gördüğüm kadının sarı saçları ve kıvrımlarını saran ışıltılı altın rengi bir elbisenin içinde uzun, zayıf bir vücudu vardı.

Şuradaki. Kaburgalarımın altında bir yerde bir ilgi titreşimi alev aldı.

"Altının içinde," dedim, gözlerim uzun bir süre onun üzerindeydi. Sonunda bakışlarımı tekrar Sheila'ya çevirdiğimde beni ilgiyle izledi.

"Bu Emmett'in kuzeni, Anya."

Tabii ki kim olduğunu biliyordu. "Ve?"

"Çok güzel," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Çok güzel."

"Emmett'in ailesindeki genler inkar edilemez. Çene hattını gördünüz mü? Adaline'in aşık olmasına şaşmamalı."

Sheila kuru bir sesle, "O da nişanlı," diye cevap verdi.

Hayal kırıklığının hızlı nabzıyla tekrar yalan söylemeye karar verdim.

"Farkındayım. Nişanlı insanların bile içkiye ihtiyacı vardır." Yavaşça onun ölümcül pençesinden kurtuldum. "Belki de sadece Emmett ve onun ne kadar mükemmel olduğu hakkında konuşmak istiyoruzdur."

Kaşlarını çatması kabaca şu anlama geliyordu: *İkimiz de saçmaladığınızı biliyoruz ama sizinle kavga edecek enerjim olduğundan emin değilim.* Ona hafifçe sııttım.

ve onu yavaşça dans pistine doğru itti.

"Şu güzel geline bak anne. Adaline'in annesine ihtiyacı var. Tek başına dans ediyor."

yüzlerce insan varken.

Sheila gözlerini devirmeyecek kadar kibardı ama tek bir kasını bile oynatmadan niyetini belli etti. Sonra kollarını kavuşturdu, ayaklarını durduğu yere dikti ve blöfümü gördü.

Çenemi tuttum ve döndüm, nefesimin altında hayatımdaki meraklı kadınlar hakkında mırıldandım.

"Bunu duydum," diye seslendi.

"Ben de seni kastetmiştim,"

diye karşılık verdim.

Any -yeni kayınbiraderimin nişanlı kuzeni/en iyi arkadaşım-kıpırdamamıştı ve yaklaşırken seçeneklerimi kısaca gözden geçirdim.

Yalan söylemek yasaktı. Elindeki dev kayanın varlığı konusunda cahil numarası yapmak da öyle.

Görünüşe göre, Sheila beni Kenzie'yle tanışmak için resepsiyon salonuna sürüklemeyen bu işten kurtulmamın tek yolu gerçektir. İstedğim en son şey, kesinlikle en son şey, yüzyılın düğününde beyaz atlı prensiyle tanışmayı uman, gözlerinde yıldızlar olan bir kızdı.

Kimseyin Prensi değildim, bundan emindim. Artık değilim.

Biri barı terk etti ve Anya'nın yanında bir boşluk açıldı, ben de ona doğru kaydım. Yüzünde kibar bir gülümsemeyle bana döndü. "Affedersiniz," dedi ve hareket etmeye başladı.

Bir elimi üst koluna koydum. "Hayır, olduğun yerde kalmanı istiyorum. Bu bir ölüm kalım meselesi."

Vücudu hareketsiz kaldı ve tamamen döndüğünde yüzüne ilk kez bakabildim.

Gözlerinin şok edici maviliğini fark ettiğimde boğazım kurudu, karnımda yabancı bir burkulma oldu.

Kaşlarını çattı. "Tanrım, bana hep dramatik olanların kadınlar olduğu söylenir. Bir düğün resepsiyonunda ölüm kalım meselesi ne olabilir ki Parker Wilder?"

Any'a bir puan.

"Pekâlâ, kim olduğumu biliyorsun."

Çok sinirlenmiş gibi iç çekti ama gözlerinde çok hoşuma giden bir parıltı vardı. "Bu sanki NFL ödül töreninde yürümek gibi.

Resepsiyon. Emmett'le akraba olmasam bile sizi tanımamak biraz zor."

Smokin ceketimi masanın arkasında bir yerlerde kaybetmişim ve bileğimdeki düğmeleri koparmakla meşguldüm, kollarımı kıvırıyordum çünkü tüm bu dans ve yaygın sevgi, neşe ve sevinç duyguları odayı gerçekten çok sıcak yapmıştı. Anya'nın mavi gözleri hareketlerimi dikkatle izliyordu.

"Tanrım, barda mı soyunuyorsun? Kollarınızı nereye koyduğunuza dikkat edin, zayıf bir kadın baştan çıkabilir."

"Zayıf bir kadın olmadığınızı varsayıyorum." "Ne yazık ki değilim."

Güldüm. "Belki bunu hissedebiliyordum. Belki de bu yüzden seni seçtim."

"Ahh evet. Yaşam ve ölüm." Etrafına baktı, altın bukleleri eğilirken omzunun üzerinden dökülüyordu. "Bazı önemli durumsal ipuçlarını kaçırıyor gibiyim."

Aramızda güvenli bir mesafe olmasına rağmen, bu yakınlıkla ilgili bir şey kalbimin yüksek sesle çarpmasına neden oldu. Bir anlığına, sadece bir anlığına, kendimi yeniden eski benliğim gibi hissettim. Sanki uzun zamandır üzerimde asılı duran kara bulut, gecikmiş bir molaya çıkmaya karar vermiş gibi hissettim.

Tanrım, çok iyi geldi.

Çabucak toparlandım ve kulağına daha yakın konuşmak için başımı eğdim. "En tehlikeli şey," dedim ona. Çok yakındık. Muhtemelen çok yakındık çünkü artık kokusunu alabiliyordum ama Anya kıpırdamadı. "İşgüzar bir anne, son tek çocuğunu onu alacak kişiye rehin vermeye çalışıyor."

Boğazını sivri bir şekilde temizleyerek geri çekildi, sonra sol elini kaldırarak yüzüğü bana doğru gösterdi. "Kimse sana benim yönümde karışmamalı. Eğer varsa, boşa giden bir çaba."

"Ona sana bir içki getireceğimi söyledim çünkü nişanlı kadınların bile serinlemeye ihtiyacı vardır." Gülümsedim.

Anya etkilenmemişti ve bunun benim de hoşuma gittiğini fark ettim. "Senin için neden tehlikeli olabileceğini anlayabiliyorum."

"Birinin bana haklı olduğumu söylemesine bayılıyorum. Tekrar söyle."

Gözlerini devirdi ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Düğün senin gibi biri için en tehlikeli yer. Aç köpekbalıklarının önünde çiğ bir biftek sallandırmak, ha?"

"Bu durumda biftek benim, anladığım kadarıyla?"

"Doğal olarak. Kim yılın hücum oyuncusu ödülünü almak istemez ki?" Bakışları dikkatle üzerimde gezinirken güzel yüzünde bir gülümseme belirdi. "Şimdi de gidip ön kolunu gösterdin. Tanrım, resmen bunun için yalvarıyorsun. Dışarıda dikkatli olsan iyi olur Parker."

"Birine yanlış umut vermek istemediği için bir adamla dalga geçmek. Nasıl çalıştığını görüyorum."

Anya güldü. "Katılıyorum. Bu düğünde havada bir şeyler var gibi görünüyor."

Yüzünü incelemek için çaresiz bir istek vardı. Onunla bundan önce nasıl tanışmamıştım? "Havalandırma sisteminden uyuşturucu pompaladıklarını mı düşünüyorsun?"

Tırnaklarını barın lake yüzeyine vurarak mırıldandı. "Pek olası değil. Eğer yaptılarsa, muhtemelen ben de dikkatli olmalıyım."

"Hayır, ben tamamen zararsızım."

Kadın homurdandı. "Buna inanmak bana neden zor geliyor?"

Bir elimi göğsüme koydum ve yaralı bir ifade takındım. "Çünkü beni tanımıyorsun. Bunu değiştirmeliyiz."

Anya bir kaşını kaldırdı. "Nişanlı olduğumu söylediğim kısmı kaçırdın mı?"

"Arkadaş olarak," diye kolayca cevap verdim. "Ben arkadaş canlısı bir adamım." "Belli ki."

Onun kuru cevabı beni sırttırdı. Barmen bana sorgulayan bir bakış attı. Boş bira şişemi kaldırdım ve başımı Anya'ya doğru eğdim. "Ve o ne içiyorsa."

Anya kollarını kavuşturmuş, kalçasını bara yaslamış, beni anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Uzun boylusun," dedim ona.

Islık çaldı. "bir futbolcu. Sizden çok az var."

Güldüm ve barmenden birayı kabul ettim. Anya şampanyasını aldı, elindeki elmas ışıkların altında parlıyordu. Müstakbel beyefendinin nerede olduğunu sormamaya karar verdim. Emmett bana kuzeninin takım arkadaşlarından biriyle nişanlandığını söylemişti ama ben pek dikkat etmemiştim.

Artık dikkatimi vermiştim. Aylardır ilk kez kendimi eski Parker gibi hissediyordum. İçinde bir el bombasıyla dolaşmayan, pimi çekilmiş, tekrar patlamayı bekleyen biri. Nişanlı olsa ve bundan bir şey çıkmayacak olsa bile, burada onunla birlikte durmak bile bir tür rahatlama sağlıyordu ve ben bunu bırakmaya henüz hazır değildim.

Dikkatle omzumun üzerinden baktım, Sheila hâlâ bıraktığım yerde duruyordu ama şimdi Emmett'annesi Paige'le sohbetin ortasındaydı. Gözleri benimkilere kilitlendi ve masumca gülümsedi.

Elimi sallayarak kaldırdım ve meraklı bir ifadeyle beni izleyen Anya'ya doğru döndüm.

"Neden ben?"

Güzel soru. Cevap vermek yerine biramdan yavaşça bir yudum aldım, sonra şişeyi bir tıklamayla yere bıraktım. Tek yol dürüstlüktü ve zaten yalan söyleyip söylemediğimi anlayacağını hissediyordum. "Hepsi beni mükemmel, harika, tam benim tipimde bir kadınla tanıştırmak istiyor. Hiçbiriyle tanışmak istemiyorum."

"Bağlanmaktan korkan profesyonel bir futbolcu. Ne kadar şaşırtıcı," dedi başını hafifçe eğerek.

Sırıttım. "Birini yönlendirmekten daha iyi değil mi bu?"

"Sanırım." Bir kaşını kaldırdı. "Yani ben senin kalkanın mıyım?"

"Bir çeşit." Anya mırıldandı ve bakışlarımı ayırmadan önce gözlerimin onun ağzında takılı kaldığını fark ettim. "Nasıl oldu da hâlâ tanışmadık?" Ona sordum.

Omuz silkti. "Siz ikiniz Ft. Lauderdale'de birlikteyken onu izlemek için pek seyahat etmedim. Ayrıca Emmett'in birlikte çaldığı herkesi de tanımıyorum."

"Sen onun takım arkadaşlarından nişanlı değil misin?" Ben sordum.

Güldü ve kahretsin ki sesi hoşuma gitmedi. "Evet, öyleyim." Ama narin kristal şampanya kadehini tuttuğu eline baktığımda, yüzüğün görüntüsü beni doğruldu. "Peki nerede

O mu?" Ben sordum.

Anya içini çekerek odanın karşı tarafında bir yere baktı. "Tam olarak emin değilim."

Belki gözlerinin rengiydi ya da o barda birbirimize doğru eğilerek duruşumuzdu. Belki de elindeki o taşla güvende olduğunu bilmesiydi. Her neyse, *bir şeyler* söylemek, aylardır hissetmediğim o ilgi titreşimini, öldüğünü düşündüğüm başka bir şeyi kabul etmek için pervasız dürtüyü takip ettim. "Sen o elbiseyi giyerken yanında olsaydım, yanından ayrılmayacağımdan emin olabilirsin."

Elmacık kemiklerinin üzerinde gezinen kızarıklık olmasaydı, etkilendiğini anlayamayabilirdim. Kendine gelmesi birkaç dakikasını aldı.

cevap verdi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bu cümle sende hiç işe yarıyor mu?" diye sordu hafifçe.

Bakışlarını tuttum. "Bu bir çizgi değil. Bu bir gerçek."

Anya kaçırdı, sonra yutkundu. "Sanırım artık güvendesin," dedi omzumun üzerinden anlamlı anlamlı bakarak. Sheila ortadan kaybolmuştu.

"Sanırım bu senin de öyle olduğun anlamına geliyor."

Kısa bir kahkaha attı. "Senden her zaman güvendeydim, ateşli çocuk."

Anya uzaklaşırken omzu koluma değdi ve onun yokluğunda ısrarcı ağrı geri döndüğünde yavaş bir nefes aldım.

Chapter 2

Parker

Günümüz

"Hey, Parker, bir atış daha, adamım. !"

"Olmaz, kendi karaciğerini mahvediyorsun."

Ayrıca, zaten iki kadeh içmiştim ve son birkaç yıldaki pek çok hatam arasında, toplum içinde sarhoş olmak bunlardan biri değildi.

Bunu gizli tuttum, hiçbir kameranın sosyal medyada patlatamayacağı bir yerde.

Oyun kurucumuzu korumakta harika bir iş çıkaran Robertson, toplum içinde içkisini idare etmekte biraz daha az harikaydı. Yanında, kız arkadaşı muhtemelen seksi olması gereken garip, kaygan, elleri havada bir hareket yapıyordu, ama kendi ayaklarına takılıp düşmesinden ve yüzüstü VIP alanımızdaki masaya çakılmasından endişe ediyordum.

Tam bu sırada kendi çantasına takıldı ve öne doğru eğildi.

Ayağa kalktım ve cam şişelerle dolu masaya doğru gitmeden önce kolunu yakaladım. "Yavaş ol, Cora."

Kıkırdadı ve dönüp kollarını özensiz bir sarılışla bana doladı. "Sen *en iyisisin*, Parker." Nefesi tekila gibi kokuyordu ve sadece koklayarak bile sarhoş olabileceğimden endişelenmekten kendimi alamadım. Onlarla bir geceliğine Vegas'a gelmeyi kabul eden dünkü düşüncesiz halime lanet ettim.

Ama son zamanlarda yaptığım şey buydu, değil mi?

Nerede bulayım, çılgınca, görünmez bir yaşam kırıntısı arayışı. Bunu sürdürmek için çok ama çok uğraşıyordum.

Son birkaç aydır daha az dürtüsel, karaciğerinizi mahvedecek veya birinin kalbini kırarak türden arayışlar içindeydim.

Yine de evde oturmak beni duvara çarpıyordu, bu yüzden Robertson bana iki geceliğine Vegas'a uçacaklarını söylediğinde, kendime bunun eğlenceli olacağını söyledim. Zararsız bir dikkat dağıtıcı olacaktı. Bir sonraki seyahatimde bu şekilde kendimi bırakamayacağımdan emindim.

Sheila söylediğinden çok daha fazla endişeliydi ve Wilder Ailesi'nin müdahalesine bir adım kaldığını hissediyordum. Hatta bu konuda pek de nazlı davranmıyordu: evde bir hafta sonu daveti aslında bir davet değildi. Bu bir emirdi ve o tatlı, destekleyici kadın bize pek sık emir vermezdi.

O söylediğinde, dinledik.

Ve Tanrım, eğer devasa ailem tek bir şey için toplandıysa, o şeyin benim üzgün, tükenmiş küçük hayatım olmasını istemiyordum. Onların acıma duygularının nesnesi olmak beni duvara toslatmaya yetiyordu. Son birkaç yıldır zaten onların hayal kırıklıklarının nesnesi olmuştum ve kız kardeşlerimin hayatımı düzeltmeyi ve bana bir kız arkadaş bulmayı akıllarına getirebilecekleri ya da erkek kardeşlerimin beni sert bir konuşma için oturtacakları fikri? Hayır, teşekkür ederim.

Babamızı kaybettikten sonra her seferinde bir santim ilerlesem bile onlara ilerleme kaydedildiğini göstermem gerekiyordu.

Bum.

tam o anda, midemin çukurunda kederin o rahatsız edici kıvrımını hissettim.

Onu düşündüm, basit bir şeydi, belirli bir anı bile değildi ve her sabah yaptığım gibi kendime yeniden hatırlatmak zorunda kaldım.

Gitmiş.

O artık burada değil.

Başımı kadife koltuğa yasladım ve her zaman gerçekliğin soğuk tokadına eşlik eden kalbimin ani atışını engellemeye çalıştım. Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi.

Olmalısın, diye fısıldadı kafamın arkasından bir ses. *Senin için bu kadar zor olmamalı.*

Robertson'a işimin bittiğini söylememe rağmen öne doğru eğildim ve tekiladan bir shot doldurdum, sonra geri attım, göğsümden ve midemden kanayan sıcaklıkla gözlerim kapandı. Müzik o kadar gürültülüydü ki

Bir süre daha orada oturdum ama bu bile zihnimin iç karartıcı bulanıklığını dağıtamadı.

Tanrım, kendimden bıkmıştım. Kendi şirketimden bıkmıştım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, değil mi?

Sadece boş, boş, .

Kabinden kalktım ve Robertson'ın omzuna bir tokat attım. Cora ile öpüşmekle meşgul olduğu yerden başını kaldırdı. "Ben yokum dostum. Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Hayır, gitmiyorsun," diye bağırdı. "Saat gece yarısı gibi! *Vegas'ta*. Saatlerimiz kaldı."

Kolayca gülümsedim. "Bilmiyorum. Özür dilerim. Parti havamda olduğumu sanıyordum ama odama geri döneceğim."

Cora suratını astı ama yine de bana sarıldı ve yanağıma özensiz bir tekila öpücüğü kondurdu. Geri çekildiğinde kıkırdadı. "Tüh, biraz ruj bırakmışım." Silmeye çalışmak için eğildi ama ben onu nazıkçe omzundan tutup geri ittim.

"Ben , Cora. Merak etme."

İçini çekti, mutlu ve sarhoştı. "Sen en iyisisin, Parker. Sen çok *Güzel*. Sen de çok seksisin. Neden hala evlenmedin?"

Robertson'a yumruğumla hafifçe vurdum. "Çünkü sen çoktan kapıldın, tatlım. İşte bu yüzden."

Kıkırdadı ve Robertson başının üzerinden bana baktı.

Göz kırptım, sonra eğilip masadan Portland Voyagers şapkamı aldım ve çıkmadan önce kafama geçirdim. Kız kardeşim bana hep bunun en kötü kılık değiştirme şekli olduğunu söylerdi - bir yere gittiğimde tanınmamak için takımımın şapkasını takmak - ama bu için eğlencenin yarısıydı. Tanınmak umurumda değildi çünkü insanlar genellikle nazik ve arkadaş canlısıydı. Evde - Oregon'da Sisters adında küçük bir kasaba - herkes beni yalnız bırakıyordu, bu yüzden şapka her şeyden çok bir alışkanlıktı.

Göze batmayan bir güvenlik görevlisi kadife ipi bizim bulunduğumuz alana doğru çözdü ve ben içeri girerken saygıyla başını salladı. Arka cebimden bir yüzlük çıkardım ve elini sıkarken avucuma sıkıştırdım. "Bu geceki yardımınız için teşekkürler," dedim ona.

Tekrar başını salladı ve bahşişi cebe indirdi. "İyi geceler Bay Wilder."

Ona Bay Wilder'ın babam olduğunu söylemek dilimin ucundaydı, ancak bu kelimeleri boğazımdan çıkarmak için dev bir metal kanca gerekiyordu

Bu yüzden sadece gülümsedim ve bara doğru koşarak merdivenlerden indim.

Gece yarısı Vegas standartlarına göre erkendi, bu yüzden Robertson'ın seçtiği bar henüz serbest kalmak isteyen kıvranan bedenlerle dolu değildi. Yüksek masalar, parlak yüzeyin altındaki LED ışıklardan parlıyordu ve ince siyah kıyafetler giymiş sunucular, omuzlarında içki tepsilerini ustaca bir hassasiyetle taşıyarak içeri girip çıkıyorlardı.

Böyle bir sunucu önümde durakladı, geniş göğüsleri dekolteli siyah üstünden dışarı taşıyordu. Gözleri -büyük ve koyu renk- iri kirpikli ve ilgi doluydu. Buna alışmışım. "Shot?" diye sordu. ". Bu gece kendimi... cömert hissediyorum."

Aylar ve aylar önce farklı bir gecede, hemen bir ilgi titreşimi hissedebilirdim. Yine de hiçbir zaman işe yaramadı. Hiçbir zaman boş bir salınımdan ve içimde hiç kaybolmayan o boşluk hissinden fazlası olmadı.

Yine de bunu yapmayı bıraktım, gözlerinde kahraman tapınması olan yabancılar da aradım. En son, babamın ölümünden birkaç hafta önce, tanımadığım küçük bir apartman dairesinde uyandığımda, ölümcül bir akşamdan kalma yüzünden başım yarılmıştı ve hatırlamadığım birinden işe gitmesi gerektiğini söyleyen ama harika bir gece geçirdiğim için bana teşekkür eden bir not aldığımda, midemdekileri boşaltmadan önce sadece banyosuna kadar gidebilmişim.

"Hayır, teşekkürler," dedim hafif bir gülümsemeyle.

Hayal kırıklığı göz açıp kapayıncaya kadar geçti ama buna da alışmışım.

Hızla yanımdan geçti ve ben de bir patlama hissedene kadar boynumu yuvarladım, otel odama dönmeye hazırdım, orada bir bira açıp biraz *SportsCenter* izleyebilir ve sonunda uyumaya çalışırken tavana bakabilirdim.

Ben de buna alışmışım.

Çılgılık çılgılığa bir bekârlığa veda partisi bir sıra halinde geçti, hakları olandan daha hızlı hareket ediyorlardı ve bana çarpmamaları için geriye doğru zıpladım, arkamda yumuşak bir bedenle çarpıştım. Arkadaşlarını bulmaya giden bir kadından aceleyle özür diledikten sonra başımı kaldırdım, gözlerim barın uzak duvarındaki bir masaya takıldı.

İlk önce saçını fark ettim, durduramadan önce omurgamda hızlı bir ilgi zonklaması oldu.

Daha önce hiç görmediğim kadar açık sarı saçları olan ve sırtından aşağıya tatlı, kalın dalgalar halinde dökülen sadece bir kişi tanımıştım ve eğer o saçlara sahip kişi Vegas'taki bu barda oturuyorsa, durduğum yerde kalp krizi geçirmem tamamen mümkündü.

Bu saçların sahibi oturduğu yerde dönüp inanılmaz uzunluktaki bacaklarını masanın altından geçirdiğinde nabzım düzensiz bir şekilde attı. Etrafındaki herkes dans, seks ve günah için giyinmiş olsa da, o siyah bir tişört ve çok kısa bir kot şort giymişti, öne doğru eğildiğinde ip gibi etek ucu yukarı kalkıyor ve tonlanmış kalçanın net bir şekilde görülmesini sağlıyordu.

Elini kaldırıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve profili görüldüğünde - narin çenesi, yüksek elmacık kemikleri ve uzun kirpikleri - bunu hissettim.

Tıkla. *Bum.*

Sanki biri bir düğmeye bastı ve göğsümde bir atom bombası patladı.

Onu kız kardeşimin düğününden beri görmemiştim. Onunla son kez aynı odada bulunduğumda yüzük parmağında bir elmas vardı. Şimdi yoktu.

Anya Hennessy ne zaman nişanı attı? Tanrım, onu görmek sistemimde bir şok etkisi yarattı.

Bedenlerin arasından geçerek masalarına doğru ilerlerken, kendimi böyle hissederken oraya gitmenin -kaburgalarımın altında bir his uyandıran herhangi bir tür bağlantıya girmek için çaresizken- berbat bir fikir olduğunu biliyordum.

Birkaç aydır onu düşünmemiştim ve Adaline'in düğününde hissettiğim şeyin baş döndürücü bir şehvetten başka bir şey olmadığını çoktan kabullenmiştim. Uygunsuz bir insana duyulan çekim.

Şu anda hissettiğim şey şehvet bile değildi. İlgiydi. Ve herhangi bir şeye ilgi duymak, sanki biri göğsüme kürekleri dayamış ve *temiz* diye bağırması gibi hissettiriyordu!

Başını arkaya eğip güldüğünde, içimdeki tüm o boş noktaların etrafında kalın, ağır bir beklenti bulutu kıvrıldı.

Akıllıca olan, bir dakika durup ne olduğunu ve yüzük parmağının neden çıplak olduğunu anlamaya çalışmak olurdu. Ama ben beklemedim. Ve duraksamadım. Gözlerim masaya kilitlenmiş, ellerim ceplerimde ve yüzümde hafif bir gülümsemeyle yaklaştım.

Bu hissi kovala, diye bağırды kafam. Hiçbir yere gitmesine izin verme.

Arkadaşı beni gördü, koyu renk gözleri önce kısıldı, sonra tanıyarak genişledi. Masanın altından Anya'yı tekmeledi.

Anya güldü. "Ahh. Ayaklarını kendine sakla, Vida."

Sağ ayağı hırçın, uzun örgüleri sırtından aşağı sarkan ve burnunda minik bir elmas olan Vida boğazını temizleyerek Anya'nın omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı. "Sadece merhaba demek istersin diye düşünmüştüm."

Anya bana doğru baktı, ağzı bir karış açık kalmıştı. "Parker? Burada ne işin var?"

Bakışlarım kibarca olduğundan daha uzun süre yüzünde gezindi. Burnunun üzerinde hafif bir çil izi, yanaklarında bariz bir alkol kızarıklığı ve çok eğlenen birinin parlak gözlü görünümü vardı.

Anya ile arkadaşının arasında dururken, "Ben de tam gitmek üzereydim," dedim ona. "Bu bir trajedi olurdu."

Arkadaşı başını salladı, gözleri geniş ve ciddiye. "Olabilirdi. Bunun için üzücü bir fotoğraf çekmemiz gerekirdi."

Anya ona sert bir bakış attıktan sonra dikkatini yüzüme, göğsüme ve ellerimin güvenle saklandığı yere verdi. Ceplerimin içinde parmaklarım çaresizce kıvrılmıştı.

"Hüzünlü bir atış mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Oh, önemli değil." Arkadaşına sert bir bakış attı. "Düğünden beri seni görmedim."

"Aynı zamanda bir trajedi." Başımı öne eğdim. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Ancak sen cehennem gibi görünüyorsun." Kaşlarım alnımda yükseldiğinde elini ağzına götürdü ve inledi. Elini bıraktı. "Çok özür dilerim, çok fazla üzücü çekim yaptım."

Arkadaşı kıkırdadı. "Bunu söylediğine inanamıyorum. O çok yakışıklı adamdan özür dilemelisin."

"Sorun değil," dedim ama Anya'ya odaklanmaya devam ettim. "Haklı tabii ki. Artık pek uyuyamıyorum. Hayatımdaki kadınlar çok endişeli."

Arkadaşı eğildi, alkolün etkisiyle hareketler abartılıydı. "Peki bunlardan çok var mı?"

"Çok fazla," diye iç geçirdim. "Üvey annem Sheila, üç kız kardeşim ve üç baldızım. Gerçekten dayanılmaz bir durum. Gözlerimin altında büyük, üzgün koyu halkalarla eve geldiğimde çıkardıkları yaygarayı bir düşünün. Beni rahat bırakmıyorlar."

Arkadaşı bilgece başını salladı. "Eminim. Bize her şeyi anlatabilirsin. Anya harika bir dinleyicidir."

Anya güldü. "Onu cesaretlendirmeyi bırak. Buna ihtiyacı olmadığını söylediğimde bana inanın."

Arkadaşıma döndüm ve elimi uzattım. "Parker Wilder."

"Oh, kim olduğunu biliyorum." Sırıttı, dişleri yüzünün koyu tenine karşı kör edici derecede beyaz ve düzdü. "Ben Vida, en iyi arkadaş ve korkunç etki."

"Peki, en iyi arkadaş Vida, siz ikiniz Vegas'a iş için mi yoksa oyun için mi geldiniz?" Anya alaycı bir ses çıkardı ve sandalyesinde yaslanıp olanları izlemeye koyuldu.

"Çoğunlukla iş," dedi Vida. "Ama Anya'yı biraz oyun oynaması için dışarı sürükledim ve şu anda bir içki oyununa dalmış durumdayız."

Anya inledi. "Hayır, Veed, ona söyleyemezsin," fısıldadı yüksek sesle, arkadaşının koluna vurmak için öne uzandığında saçları kalın bir dalga halinde bir omzunun üzerinden düşüyordu. "Bu konu hakkında konuşmayacağız."

Açgözlülükle saça baktım. "Bana ne söyleyeceksin?"

Anya bana doğru sırttı, ağzının iki yanında birer gamze belirmişti. "Hüzünlü çekimler hakkında."

Yaklaşmadan önce, alnına çarpmamak için şapkamı geriye doğru çevirdim. "Bunları oldukça merak ediyorum."

Vida, yaklaştığımda görmediğim bir buz kovaşından bir şişe çıkardı ve iki shot bardağını doldurdu. "Hikâyeleri karşılaştırıyoruz. Kim kazanırsa diğerine bir shot attırıyor ve şu anda durum oldukça eşit Parker. Belki hakemimiz sen olabilirsin."

"Belki de oyunu oynamak istiyorumdur. Bir ya da iki raunt kazanamayacağımı kim söylemiş?" Anya homurdandı. "Oh hayır. Ben kazanacağım."

Gözlerini kocaman açan Vida abartılı bir şekilde başını salladı. Kollarımı masaya dayadım. "Anlat bana."

Önümüzde kadehler doluyken Anya derin bir iç çekti. "Yapmak zorunda mıyım? Adı Anılmayacak Olan'dan bahsedilmesi konusunda bir moratoryum ilan ediyorum."

"Voldemort mu?" Fısıldadım. "Sanırım onun adını burada söyleyebilirsin." Vida kıkırdadı. "Oh, onu sevdim."

Anya gözlerini devirdi. "Harika, artık hiç gitmeyecek."

Vida masaya vurdu. "Moratoryuma sadece önümüzdeki beş dakika için ara verelim."

"Yardıma olacaksa ben önden gideyim," dedim.

"Bize kederli hikâyeni anlat, Bay Milyoner Futbolcu," diye alay etti Anya. Shot bardağını elime aldım ve tuttum. "Babam bir yıldan biraz daha kısa bir süre önce öldü ve ondan önceki bütün bir yılı, tedavi olmadığı için ona o kadar kızgındım ki eve gitmedim. Bütün o zamanı boşa harcadım. Şu anda, çok fazla içki içerek ve etrafta yatıp kalkarak kariyerimi patlatmama ramak kala, kendimden nefret kısır bir döngünün içinde sıkışıp kaldım ve bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Kendimi uyuşturmak için aklıma gelen her şeyi yaptım ve tüm bunları büyük ölçüde bırakmış olsam da, şimdi sıkışmış . Ailem benim için umutsuzca endişeleniyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Çünkü kendimi affedemiyorum."

Anya'nın ağzı açık kaldı.

"Kahretsin," diye fısıldadı Vida.

"birer tane alalım, olur mu?" Boğazım düğüm düğüm olsa da yumuşak bir sesle söyledim. Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylemediğimi nereden bilebilirlerdi ki? Herhangi birine. Anya içkisini yudumlarken gözleri sabit bir şekilde benimkilere kilitlenmişti ve içkisinin sadece yarısını bitirebilmişti. Ben de boynumu hızlıca sallayarak benimkini aldım ve

bardağı masaya çarptı. "Vida. Benim için neyin var?"

Mırıldandı. "Son derece cömert insanların yardımıyla kâr amacı gütmeyen kuruluşumu iki yıl boyunca sıfırdan inşa ettikten sonra, birincil finansman kaynağım olan hibem sona erdi ve ne yapacağımdan emin değilim."

Vida atışını yaptı, Anya üzgün gözlerle arkadaşını izliyordu.

"Ne kadar lazım?" Ben sordum. "Sana bir çek yazacağım."

Anya elini kaldırdı. "Ben de teklif ettim. Sadece bir koca bulup kiliseye gitmem gerekiyor, o kadar," dedi son kelimeyi uzatarak.

Şimdi ağzımın açık kalma sırası bendeydi. "Şimdi ne olacak?" Başımı eğerek sordum.

Anya bana el salladı.

Vida sıırttı. "Yarın hepimiz ayık olduğumuzda konuşalım, tamam mı?"

Anya'ya birkaç saniye daha baktıktan sonra dalgınca Vida'ya başımı salladım. "Yeterince makul." Anya'ya doğru döndüm. "Peki ya siz leydim? Sizin kadar güzel birinin üzülecek bir şeyi olmamalı."

İnledi, gülümserken gözleri loş barda parlıyordu. "Bu işte o kadar kötüsün ki bekâr olmana bile şaşırıyorum."

Daha yakına eğildim. "Yani düğünde bekâr olmama şaşırdın mı? Bana daha fazlasını anlat."

Anya dudaklarını büzdü. "Bu berbat bir tavlama cümlesi ve bunu sen de biliyorsun." "Öyle değil," dedim. "Beni her zaman böyle korkunç şeylerle suçluyorsun."

Tek yaptığım doğruyu söylemek."

Vida, "Lanet olsun, bu bir porno filmin başlangıcını izlemek gibi," diye fısıldadı. Anya arkadaşının kolunu tokatladı. "*Vida*."

"Ne gibi? Gerçekten kaliteli olanlardan. İkiniz de çok çekicisiniz, gözlerimi acıtıyorsunuz."

"gel." Anya'nın ayağını masanın altından ittim. "Anlat bana."

Anya derin bir nefes çekti ve yanaklarını şişirerek dışarı üfledi. "Birkaç hafta önce küçülme nedeniyle işten çıkarıldım ve iki gün sonra nişanlığımın ilişkimiz boyunca beni en az altı farklı kadınla aldattığına dair bir haber yayınlandı. Bunlardan üçü geçtiğimiz bir buçuk yıl boyunca yüz binlerce dolar harcadığı fahişelerdi."

Bir süre öylece ona baktım.

"Max Bridges *seni* aldattı mı?" Ben sordum. "Boynu olmayan ve IQ'su bir lamba direği kadar olan et kafalı defans oyuncusu mu?"

Tamam, onunla düğünde tanıştıktan sonra Google'da arattım. Bir parça daha kekle odama döndüm ve Anya Hennessy'yi Google'da arattım.

Vida masayı tokatladı. "Ben de öyle dedim. O kadar sevimli bile değil!"

"O sevimli," diye itiraz etti Anya.

"," diye mırıldandı Vida.

"Ne?"

İçini çekerek Anya'ya işaret etti. "İşte başlıyoruz. Biraz duygusal bir sarhoş."

Anya burnunu çekti. "Başta çok iyiydi ama gözleri yüzünden hep berbat bir yalancı olduğunu düşünmüştüm. Kibar gözler, Vida! Onun hakkında söylediğimiz ilk şeylerden biri buydu."

"Ve... yarım düzine fahişeyle yatıyordu," diye ekledi Vida. "Onu romantikleştirmiyoruz, tatlım."

Dehşete kapıldım, Anya'nın gözleri -daha önce ya da o zamandan beri hiç görmediğim parlak, canlı bir mavi- yaşlarla doldu. "Biliyorum," diye feryat etti. "Ama dört yıl boyunca onunla birlikteydim Vida." O gözleri bana doğru çevirdi ve yemin , çıplak ellerimle o adamın kaburgalarını

onun yarısı kadar bile sefil görünmüyordu. "Dört yıl. Düğünümüzü ben planladım."

"Bunu planlamış sayılırsın," dedi Vida. "Senden ne zamandır bir randevu ayarlamayı istediğini ve senin de bunu yapmamak için sürekli nedenler bulunduğunu düşünsene." Gözlerini bana doğru çevirdi. "O biliyordu. Kabul etmek istemese bile."

Anya yüzünü kapattı ve ikimizin de duyamayacağı bir şeyler mırıldandı.

Kaşlarını inanmaz bir V şeklinde eğildi. "Max Bridges, gerçekten mi?"

Gözlerini kapadı, sonra elini gözünden kaçan bir damla yaşa bastırdı. "Gerçekten," diye fısıldadı. "Tatlı ve sağlamdı, biliyor musun? Rahattı. Çoğu insanın bir sporcuyla birlikte düşündüğü gürültülü, parti hayatını yaşamadı."

Yüzümün buruşmasına engel olamadım çünkü bir şey söylersem ikiye bölünmüş olur muydum?

"Bu," dedi Vida, "tüm en iç karartıcı kısmı."

Anya yüzünü kapatarak inledi. "Hayır, bunu yüksek sesle söylemiyorum. Moratoryum tekrar . Artık Max konuşmak yok. Asla."

İlginin neon parlaklığındaki parıltısı tehlikeli bir şekilde uğuladı ve kendimi daha da yaklaşıırken buldum. "Ne?"

"Anlat ona," diye emretti Vida. "Bu bilgiyi bilmesi gereken bir adama benziyor. Söz veriyorum, aklını kaybettiğinde kendini daha iyi hissedeceksin."

Anya parmaklarının arasından bana baktı ve tıpkı düğünde olduğu gibi, pervasız bir dürtüyle elini yüzünden nazikçe çekerek onu takip etmeye karar verdim. "Hadi ama, istediğini biliyorsun."

Nefes alış veriş hızlandı, ben parmaklarıyla nazikçe oynarken gözleri benimkileri arıyordu. "Bana gülemezsin."

"Asla yapmam," diye söz verdim ciddiyetle.

Vida sessizce bir kadeh daha yuvarladı. "Lanet olası bir porno, yemin ederim," diye mırıldandı.

"Komik falan değil haha," diye devam etti Anya. "Aslında ne kadar mutlu olduğumu düşünürsek çok iç karartıcı. Ya da öyle olduğumu sanıyordum," diye düzeltti çabucak. "Şimdi sadece... gerçekten çok kızgınım."

"Tamam." Parmağını ağzıma götürüp kenarından ısırıp ve dişlerimi parmağının üzerinde gezdirirken Anya'nın ağzı açık kaldı, göz bebekleri kocaman açıldı. "Bana şu iç karartıcı, komik olmayan şeyi anlat."

Kaşları çatıldı ve bir an için hiç de sarhoş görünmüyordu. O parlak gözleri benimkilere kilitlenmişken son derece berraktı.

"Belki de ironik demek daha doğru olur çünkü kelimenin tam anlamıyla aletini pantolonunun içinde tutamıyordu."

Ağzım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Parmak uçları dudaklarımın üzerinde gezindi ve Anya titrek bir nefes verdi. "Anlat bana," diye nazıkçe emrettim.

Yaklaştığında, tatlı ve temiz bir şey gibi kokuyordu. Kısa bir süre boğazının çizgisine baktım ve orasını yalasam fark eder mi diye düşündüm. Sadece bir saniyeliğine. Anya elini koluma koydu ve güçlendirici bir nefes çekerken gözümü kırıştıtararak yüzüne baktım. "Yatakta berbattı ve ben de ilk sevgilim olduğu için daha iyisini bilmiyordum."

"Ne?" Tanrım, sesim alçak ve dehşet içinde çıkmıştı.

Vida hayal kırıklığına uğramış bir mırıldanma sesi çıkardı. "*Biliyorum*. Ona bir bakın. Çok zeki. *Çok* seksi. Ne büyük kayıp, değil mi?"

"Hayır," dedim Anya'ya. "Hayır, tatlım, bana bunun doğru olmadığını söyle. Birlikte olduğun tek erkek o ve..."

"Asla," diye fısıldadı. "Bana hiç orgazm yaşatmadı. Her zaman... bilirsiniz... kendi kendimi bitirmek zorunda kaldım."

Başımı ellerimin arasına aldım ve inledim. "Buna dayanamıyorum. Beni öldürüyorsun, tatlım."

Vida güldü. "Bunu onun için düzeltmek istemiyor musun?" Başımı kaldırdım. "*Evet*."

Anya ellerini uzattı. "Gördün mü? Ben kazandım."

Şişeyi aldım ve hepimize birer kadeh daha doldurdum. "Bu saçma bir oyun. Herkes için üzücü shotlar."

Chapter 3

Anya

İnsanlar ne zaman merakın kediye öldürdüğünü söylese, senaryodaki kedi için güçlü bir savunma tepkisi verdim. Merak kötü bir şey değildi. Her büyük keşfin, her bilimsel atılımın, sonunda doğruluğu kanıtlanan her teorinin ayırt edici özelliği idi. Bir noktada, bir kişi henüz cevaplanamayan bir soru sordu.

İnkâr edilemeyecek derecede meraklı bir insan olarak, bir şeyi öğrenmek istediğimde içimdeki o ilgi pırıltısına engel olamıyordum. Bu dürtü beni neredeyse her zaman doğru iterdi. Hiç durup düşünmedim, *oh hey şimdi, bu kediye öldürebilir.*

Bendim. Ben kedydim.

Nesnel olarak, sıcak, çıplak bir erkek göğsüne uyanmak harikaydı, değil mi? Yine de gözlerimi açıp kusursuz bir ten ve kaslardan başka bir şey görmediğimde ilk düşündüğüm şey, *oh be, sonunda gidip gerçekten aptalca bir şey yaptım* oldu.

Meraklı olabilirdim ama aptal değildim. Harekete geçmeden önce bir saniye düşündüm.

Birincisi, hayatımın en kötü akşamdan kalmalığına boğazıma kadar batmıştım, bu da umarım çıplak adam göğsünün de akşamdan kalma olduğu ve yataktan fırlarsam yavaş tepki vereceği anlamına geliyordu. Eğer seri katil eğilimleri olsaydı, muhtemelen çoktan ölmüş olurdum, bu yüzden sanırım bu küçük bir teselliydi.

İkincisi, hayatımın geri kalanında bir daha asla içki içmeyecektim.

Üçüncüsü, şu anda yastığım olan vücut *etkileyiciydi*.

Sıcak, sert göğüs kasları yanağımın altında yükselip alçaldı, yavaş, ağır bir kalp atışı kulağıma doğru düzenli bir şekilde çarptı ve elimin altında

parmaklarımın okşama ayrıcalığına sahip olduğu en mükemmel karın kaslarıydı.

Aslında bir şeyi okşadığımdan değil, çünkü akşamdan kalma bir şekilde uyandığınızda, ağzınız pamuk gibi kurduğunda ve biri kafanızı metaforik bir ölüm baltasıyla açtığına, bunun kimin yatağı olduğunu, neden çıplak olduğunu ve neden oraya nasıl geldiğimi hatırlayamadığımı anlamaya çalışıyordum.

Tüm güzel kaslara bağlı vücut hareket etmedi ve vücuduma sarılmış çarşafın altına dikkatlice baktığımda, tanımadığım bir gömlek dışında çıplak olduğumda küçük bir inilti çıkardım.

Sütyen yok. İç çamaşırı yok. Ve otel süitinin zayıf ışığında daha da dehşet verici bir şekilde incelendiğinde, bu bir tişört bile değildi. Formaydı.

Çok hızlı doğruldum, ellerimi birbirine karışmış saçlarıma daldırırken oda tehlikeli bir şekilde dönüyordu. Korkunç sallanma hissi durduğunda, formanın ön kısmına baktım ve göğsümden çektim, görüşüm keskinleştikçe ayrıntılar dehşet verici bir şekilde ortaya çıktı.

Mavi, yeşil, beyaz ve 8 ile 5'in daire içine alınmış kenarları. "Şiiiiiiit," diye fısıldadım nefesimin altında. Bu takım renklerini biliyordum. Ve Bu lanet numaranın kime ait olduğunu biliyordum. Kilitlemek için elimden geleni yapmama rağmen çaresiz bir inleme sesi çıktı.

iri, sıcak, kaslı vücut inleyerek bana doğru döndü ve kolu kalçalarıma dolanarak beni kendine çekti. Adamın damarları iyiydi. Gerçekten iyi damarlar. Ortalamadan daha büyük elinin üzerinde kıvrılıyor, kalın bir bileğin ve koyu altın rengi saçlarla kaplı kaslı bir önkolun üzerinde kıvrılıyorlardı.

O ön kolu
biliyordum. O
damarları
biliyordum.

Baktığımı düşünmediğinde onlara masum bir yan bakış attığım birden fazla anım oldu çünkü o adam onun *herhangi bir şeyine* iki kez baktığımı bilseydi, bunun sonunu asla duymazdım. Ayrıca, biliyorsunuz, son birkaç yıldır sinir bozucu bir nişanım vardı, bu yüzden başka bir adamın ön koluna bakmak genellikle hoş karşılanmazdı.

Panikle kaslarım kilitlendi ve gözlerimi , sonra yavaşça dönüp omzumun üzerinden baktım, göğsümün altında bir mürekkep lekesi gibi korku çiçekleri açıyordu.

"Lanet olsun," diye nefes
aldım. Bu çok kötüydü.

Bu kötüden de kötüydü.

Tüm evrende yatağında uyanmak istemediğim tek bir kişi vardı.

Parker lanet olası Wilder - Portland Voyagers'ın tüm yıldızı, şeytanın kendisi kadar yakışıklı ve tanıdığım en ukala orospu çocuğu.

Ve işte oradaydı, çıplak, büyük, uykulu, sıcak ve *çıplak*. Beynimdeki her şey bulanık ve ulaşılmazdı, tek bir mantıklı düşünce kırıntısına tutunmaya çalıştığım anda sinir bozucu bir hava püskürmesi içinde kayboluyordu.

Vida. Bu Vida'nın suçuuydu. İnsanın en yakın arkadaşını öldürmesi için süslü bir terim varsa, ben de o suçu işlemek üzereydim.

Ne oldu? İçkiler.

Sadece içki değil. Hüzünlü shotlar. Lanet olsun, hüzünlü shotlar. Derin nefes almaya çalışırken ağzımı kapattım.

Bir limuzinin karanlık arka koltuğunda. Bana bir şeyler fısıldarken dudakları kulağıma değiyordu.

"Benimle rol yap, tatlım. Benim olduğunu düşünmelerini sağlayalım."

Sesinin hatırası ensemdeki tüyleri diken diken etti ve bir an için gözlerimi kısıtım, sonra tekrar açtım.

Bir öpücük.

Bekle. Neredeyse bir öpücük.

Belime dolanan bir el, ağzımın hemen sağından öperken sırtıma dokunan elinin sıcaklığı.

Akşamı gözden geçirmeye çalışırken şakaklarımı ovuşturdum ama parçalar bir türlü yerine oturmuyordu. Pahalı görünen odanın etrafına çaresiz bir bakış, bakışlarım yatağın benim tarafımdaki komodine takılana kadar herhangi bir acil cevap sağlamadı.

Sağ alt köşesine altın bir mühür basılmış, zararsız beyaz bir kâğıt parçasının üzerinde duran dantelli siyah iç çamaşırımı kenara iterken tüm vücudum titredi.

"Aman Tanrım," diye inledim. Başparmağım ve işaret parmağımla kâğıdı dikkatlice karıştırdım, gözlerim kulağa çok resmi gelen kelimeleri tararken tüm lanet evren dibe vurdu. Lanet olası kanıt okurken sessizce konuştum. "Bu belge... Küçük Vegas Elmaslar Şapeli... Parker Wilder ve"-kendi ismime takıldığımda boğazım düğümlendi-"Anya Hennessy'nin yasal bir evlilik içinde birleştiklerini..." tasdik eder.

Hıçkırıklarımı yutmaya çalışırken titreyen elim ağzıma kapandı.

Beynim çılglık çılgılığa bir panik korosunun içinden geçerken, Parker'ın vücudu da dondu. Yontulmuş yüzünün -çenesindeki kirli sakalı fark ettiğim için gözlerime lanet olsun- yastığa bastırdığı yerde, kendini uyanıklığa çekerken en ufak bir hava püskürmesini hissettim.

Gözlerini kırptırarak açtı - karanlık ve hafif kan çanağı, çünkü görünüşe göre ikimiz de karaciğerlerimizden nefret ediyorduk - ve hala kalçalarım sahiplenici bir şekilde sarılmış olan kolunun yanından geçip, *ne* yazık ki çıplak göğsümü örten formanın yanından geçip yüzüme geldiklerinde, beni o ana getiren her yaşam seçiminden pişman olmama neden olacak şeyin patlamasını beklemek için nefesimi içime çektim.

Ama küfür etmedi. . Oh hayır.

Çok, çok daha kötüydü.

Yontulmuş dudakları yıkıcı bir sırtışı dönüşürken yavaşça oturur pozisyona geçti. Bir dağ aslanının hareketini izlemek gibi değildi bu; yavaş ve güçlü. Teni seksi bir seks ormanı gibi kokuyordu ve bir saniyeliğine dudaklarım baktığında aptal meme uçlarım formasının ipeksi kumaşının altında sıkıştı. Bakışları benimkilere kaydığında gözlerinin içine zorlukla bakabildim çünkü dün gece vücudumun istemsiz tepkisine dayanarak o adama beni yatağa atması için yalvarmış olabileceğimi *biliyordum*.

Anılar katılaşıyordu.

İşin içinde yalvarmak da vardı -şefkatli, dehşet verici, hatıralarımı kesip atmak istediğim yalvarışlar- ve bundan sonra hayatımın geri kalanında bir dolapta saklanmak zorunda kalacağımdan emindim.

Parker, lütfen.

Lütfen beni iyi hissettir.

Hayır demişti. Tüm bu olanlar yeterince utanç verici olmadığı için, seksi, playboy futbolcuya sarhoş seks -aslında sarhoş *evli* seks- için yalvardım ve o da *hayır* dedi.

Evet. Bu adamın önünde bir daha asla yüzümü gösteremezdim ve onun aptal kendini beğenmiş ağzından çıkmadan önce aptal kendini beğenmiş düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum.

Bir şey söylemesini beklerken boğazımdan neredeyse bir inilti çıkacaktı ve , o alçak, lezzetli gümbürtü boğazıma çarptığında

kulaklarım, ne kadar berbat durumda tam
olarak biliyordum. "Günaydın, karıcığım."

Chapter 4

Anya

"Ben senin karın *değilim*. Bana öyle demeye cüret etme."

Hareket etmeye karar vermeden önce kığım yataktan dışarı çıkmıştı. Parker beni gizlemediği bir ilgiyle izliyordu, ben komodinden iç çamaşırını kapıp üzerime geçirirken gözleri çıplak bacaklarımda geziniyordu.

"İmzaladığımız evlilik cüzdanında farklı yazıyor olabilir, ama nasıl daha iyi hissedeceksen."

Parmaklarımı şıklattım. "Bacaklarıma bakmayı kes." Gözlerini kaldırdı, dudakları pişmanlık duymadan kıvrıldı.

Göğsümün çökmesine ramak kalmıştı, lanet olası bavulumu bulamıyordum ve ellerim kontrolsüzce titriyordu.

"Kıyafetlerim nerede?" İnledim.

"Dün gecedен mi? Banyoda." Parker kollarını başının üzerine uzattı ve kahretsin, sanki göğsünün ve omuzlarının her bir dikkat mıknaatısı vardı çünkü o kasların kayma şekli muhtemelen on yedi eyalette yasa dışıydı. "Yatmadan önce duş almak istemiştin."

Tanrı'ya şükür tam arkamda bir koltuk vardı çünkü kığım ona takıldı. Ellerimi saçlarımin arasına soktum ve yaklaşan panik atak belirtilerini kataloglayarak nefes almaya çalıştım.

Karıncalanan eller? *Kontrol*

et. Boğazınız mı sıkışıyor?

Tamam.

Dönen kafa mı? *Kontrol et*.

Göğsümde oturan bir fil mi? *Lanet olası çek*.

Parker zarıfçe yataktan kalktı ve ben burnumdan sertçe nefes verdim çünkü şükürler olsun, yemlikteki tatlı bebek İsa, siyah boxer külot giyyiyordu.

Ama kalçası. Dar siyah kumaş oradaki mükemmelliği gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Gözlerimi kapattım ve ona bakmamaya çalıştım. Genelde erkekleri nesneleştirmek gibi bir alışkanlığım yoktu çünkü Tanrı biliyor ya, erkekler bana bunu yaptığında nefret ediyordum ama muhtemelen Parker Wilder'ın kışından *birkaç* çeyreklik sektirebilirdim.

Vücudu, hiç kuşkusuz, bir sanat eseri idi.

"Duş almamış olmalıyım," dedim, arkasını döndüğünde bakışlarımı kışımından ayırarak. Neden beni öyle izliyordu? Sakin ve boktan. "Saçlarım hâlâ kıvrık," dedim bana meraklı bir bakış attığında.

"Hayır, bunu başaramadın çünkü neredeyse düşüyordun ve ben de evlilik mutluluğumuzun ilk gecesinde kafanı fayansın üzerinde kırmanı izlemek istemedim." Bir kaşını kaldırdı. "Kalbimin iyiliğinden sana formayı verdim çünkü her ne kadar zil zurna sarhoş olan kadınlarla yatmamaya çalışsam da ben de bir aziz değilim. Yatakta benimle birlikte güzel, çıplak bir eşe sahip olmak kişisel sınırlarımı test etmiş olabilir."

Tekrar inledim, dirseklerimi kalçalarımaya dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Şunu söylemeyi kes. Seninle evlenmemin hiçbir yolu yok."

"Gerçekten hatırlamıyor musun?"

Ellerim titremeye devam ediyordu ve tüm vücudumda ürpertici bir his vardı. Hayatımın bütün bir gecesini, her şey yok olmuşken geçirmenin doğasında dehşet verici bir şey vardı. Silinmiş, temizlenmiş.

Başımı hafifçe sallamayı başardım ve Parker'ın yaklaşırken çıkardığı ses, hıçkırıklarımın kaçmasını engellemek için dudaklarımı dişlerimin arasında döndürmeme neden oldu. Gidecek hiçbir yeri olmayan hıçkırık boğazıma bastırdı, o kadar rahatsız edici ve korkunç derecede büyüktü ki elmacık kemiklerime tırmandığını ve gözlerimin arkasına doğru itildiğini hissedebiliyordum.

Tanrım, eğer bu tek sarhoşluk hatası akşamdan kalmayken beni ağlatsaydı, çok sin.

Parker Wilder'ın önünde ağlamadan önce kafamı tıraş ederdim - onu ne kadar iyi tanıdığım için gerçek bir yabancı - böyle bir şey için. Son birkaç haftadır yeterince gözyaşı dökmüştüm ve bunları kendime saklamakta gerçekten büyük bir iş başarmıştım. Sadece Vida üzgün Anya'yı anladı. Diğer herkes önüme çıkan her yumruğa karşı koyarak harika bir iş çıkardığımı düşünüyordu. Hatta üvey annem Isabel beni oturtup

Max'in çarpıcı sadakatsizlik gösterisiyle ilgili haber makaleleri, her şeyi kilit altında tutmayı başardım.

Şoku, öfkeyi ve anında kötölemeyi yaşadı. Ailemi kontrol altında tutabilmemin tek yolu buydu.

Ya bozulursam? Cinayete meyilli olurlar.

Muhtemelen Hennessy/Ward klanında böyle anlar genellikle şiddet içeren intikam planları içerdiğinden ve en büyük endişem Max'in ailemizdeki kadınların yarısı tarafından sırf hapse girmelerini istemediğim için öldürülmesini engellemek olduğundan.

Kalp kırıklığının yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdiğim yer özeldi. Ve gerçek gibi de hissettirdi. Sanki biri gerçek kalbimi doğramıştı ve ben her gün kendime bunun benim hatam olmadığını, kişisel olmadığını söylüyordum. Gezgini bir penisi olan güvensiz bir adam benim sorunum değildi.

Gerçi bu benim sorunummuş gibi hissediyordum, çünkü o lanet koridorda yürümeme çok da uzak değildi. Ve kalp kırıklığı, ne kadar güçlü olunursa olunsun, biraz kırılabilirlikle el ele gidiyordu.

Akşamdan kalma olmasam ve kocam benimle aynı yatağı paylaşmasa bile, içim cam gibiydi. Bir şey daha olsa, küçücük bir şey, paramparça olacaktım.

Parker önümde çömeldi. Gözlerim kapalı olsa bile bunu biliyordum çünkü onun kokusunu alabiliyordum. Seksi orman kokusunu alabiliyordum... tam önümdeydi.

Neden? Sabahın köründe *neden* bu kadar güzel kokuyordu? Bayat alkol ve kötü kararlar gibi kokmalıydı. Pişmanlık gibi kokmalıydı.

Ne yazık ki yapmadı ve dramatik bir iç çekiş yaptığında gözlerimi kapalı tuttum.

"Anyay," dedi öyle sabırla, öyle sabırla ki suratına yumruk düşündüm. "Bana bak."

Başımı tekrar salladım, bu sefer daha sert bir şekilde.

İri elleri, sıcak, iri, nasırlı elleri nazikçe bileklerimi sardı ve benimkileri yüzümden uzaklaştırdı.

"Hadi," diye beni vahşi bir hayvanmışım gibi kandırdı. "Bana o güzel mavi gözlerini göster."

Muhtemelen sorarken bunu kastetmemişti ama *güzel mavi gözlerimi* öyle sert bir bakışla kısmıştım ki sırıttı. "İşte orada."

"Açıkla," dedim dişlerimi sıkarak.

Yakından bakınca, Parker'ın gözlerinin koyu kahverengisine gömülmüş sıcak altın çizgilerini görebiliyordum. Bu adamla ilgili her şey altın rengindeydi. Saçlarını kestirmeye ihtiyacı olan dağınık saçları, dışarıda - gömleksiz - çalışıyormuş gibi görünen pürüzsüz bronz teni. Elbette gözlerinde de altın vardı. Lanet olası güneşten yaratılmış birine bakmak gibiydi.

Ne göt herif ama.

"Şey, çok içtik," dedi o kadar sabırla ki, onu oturduğu yerde boğmak gibi kısa ve canlı bir fantezi yaşadım. Yüzümde gördüğü şey karşısında gözleri parladı. "Ama sanırım diğer şeyleri merak ediyorsun, ha?"

Ona seviyeli bir bakış attım.

"Vida'ya yardım etmek için para istedin." Bulanık zihnimin arkasında bir tanıma akoru belirdi ve o da bunu yüzümde görmüş olmalıydı. "Kendi paran," diye açıkladı. "Benim değil, ailenin değil."

Sesim boğuk bir fısıltı olarak çıktı. "Para-" "Annenin vakfından," diye bitirdi usulca.

Göğsüm çöktü çünkü Tanrım, bunun nereye varacağını biliyordum. Hüzünlü shotlar arasında Vida ve ben bütün gece eski moda bir mantık evliliği hakkında şakalaşıştık. Büyük bir tarihi romantizm tutkunuydu ve o insanlar en ufak bir şey için evleniyorlardı.

Sadece miras değildi. Temelde tüm sorunlarının cevabıydı.

Yatakta mı yakalandın? Bir tırmıkla evliyim.

Evde kalmış bir kız olmak istemedin mi? Senin servetine ihtiyacı olan beş parasız bir dükle evlenmek.

Mücevherlerinizden biri kanepenin arkasına düştüğü ve o da onu almanıza yardım ettiği için seçkin bir markizle bir odada yalnız mı kaldınız? Ondan sonra kesinlikle evlendim.

"Sana evlenme teklif ettiğimi mi söylüyorsun?" Dehşet içinde sordum.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyi engellemeye çalıştı. Denediği belliydi. Ama nasıl da başarısız oldu.

"Aslında bu benim fikrimdi, ama bunu yüksek sesle söyler söylemez... ısrarcı oldun."

"Israrcı mı?" Zayıfça sordum.

"İşin içinde biraz yalvarma da olabilir." Gözleri yüzümde gezindi ve hızlı bir nefes aldıktan sonra Parker sanki ben aktif değilmişim gibi devam etti.

ölümünü planlıyordu. "Birkaç şart koyduklarını söylemiştin. Ya ona erişmek için otuz yaşına kadar bekleyeceksin ya da..."

"Ya da evli olsaydım."

Parker yavaşça başını salladı. Çok belli belirsiz söylemiş olmama rağmen beni duyduğundan emin değildim. "Merak etme, o paraya dokunamayacağımı söyleyen sağlam bir yasal belge olduğunu bilmemi sağladın ama neyse ki evlilik sözleşmesi endişelerimin en küçüğü."

Kahretsin, göğsüm çökecekti. "Yani bu kadar mı? Mirasımı almak için seninle evlendim ve sen de sadece... bu lanet yolculuğa eşlik mi ediyorsun? Senin bir hobiye ihtiyacın var Wilder."

"Şüphesiz." Gülümserken gözlerinin etrafındaki deri kırıştı ve fark ettiğim için zihinsel olarak kendimi tokatladım. "Benim için de faydaları var. Merak etme."

"Değilim," diye tersledim.

Ne lanet bir yalancıydım. Tüm bu olanlar dev bir endişe bulutuydu ve yakın zamanda yok olacağını sanmıyordum.

"Bunu neden yapmak istediğine dair bir listen var," diye devam etti ve ellerimi saçlarıma sokup çekiştirdim ama acının ısırtığı beni olası bir kâbustan uyandırmadı.

"Öyle mi yaptım?" Zayıfça sordum.

Parmaklarıyla noktaları işaretlemeye başladı. "Her şeyden önce para, çünkü bu işte Vida ile ortak olmak istiyorsun. Senin olan, inandığın bir işin olsun, sadece bir maaş çeki ya da ailenin kurduğu bir şey olmasın. İkincisi, kovulduğundan beri Vida'yla birlikte son bir yıldır üzerinde çalıştığınız çocuk kitabını yazmak için zamanınız olacak." O konuşurken boğazımın kenarını ovmaya başladım çünkü hâlâ nefes alabiliyordum, değil mi? Gözleri bu hareketin üzerindeydi. "Devam etmemi ister misin?"

Başım sanki bir ipin ucundaymış, omuzlarımdan yüz metre yukarıda süzülüyormuş gibi hissediyordum ama başımı sallayabildim.

"Üçüncüsü, ailenin endişeli olduğunu biliyorsun ve bundan nefret ediyorsun," dedi eşit bir şekilde, ama gözleri o kadar parlak, o kadar yoğun ki başka tarafa bakamadım. "Sen ve benim ortak noktamız bu. Benim de bundan çıkarımım bu."

Ben gördüm. Bana her baktıklarında endişelerini görüyordum. Eve geri döndüğüm ve biraz para kazanmak için ailemin spor salonunda vardiyalı çalıştığım için bu endişe sürekli gözler önündeydi. Ailemin endişesi Parker'inkinden farklı görünebilir çünkü farklı yerlerden geldiler. Ama bir

Farkındalığın ipliği neredeyse fark edilmeden zihnimden kayarak derinlerde bir yerde kök saldı.

Belki Parker da camdan yapılmıştı, zırhı ne kadar çarpıcı olursa olsun.

"Başka bir şey var mı?"

Tanrım, kayıtsızca sormaya çalıştım çünkü öyle olmalıydı, ama gözlerinde öyle bir kıvılcım vardı ki midemde bir çukur oluştu ve cevap vermesi uzadıkça büyüdü.

"Bir tane daha," dedi göğsümün tam ortasında hissettiğim tehlikeli bir gürültüyle.

Dudaklarımı yaladım. "Başka ne var?"

Parker öne doğru uzandı ve elimi nazikçe tuttu, dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi parmaklarımın uçlarıyla oynadı. Omurgam, sanki biri açıkta duran bir kabloyu ensemeye doğru çekmiş gibi karıncalandı. Aklımın bir köşesinde bir anı canlandı ve elimi ağzına götürüp parmaklarımı sert dudaklarının üzerinde hafifçe gezdirdiğinde, masamıza ilk geldiğinde de aynı şeyi yaptığını anımsadım.

O zaman da nefesim kesilmişti.

"Max Bridges'i kesinlikle perişan edeceğiz," dedi. "Bundan nefret edecek, değil mi? Sen ve ben, tutkulu, fırtınalı bir evlilik, ona seninle olması gerektiği gibi ilgilenmeyerek ne kadar çuvalladığını göstereceğiz."

Kalbimin gümbürtüsü, biri hariç tüm düşüncelerimi bastırdı.

Güzel.

Önemsizdi. Acımasızdı. Ve bana iyi bir yumruk atmayı hatırlatan içgüdüsel bir kenara sahipti. İçeride, cam titriyordu ama dayanıyordu.

Bir sonraki nefeste sandalyeden kalkmıştım. "Temiz kıyafetlere ihtiyacım var. Bavulum nerede?"

"Kapının yanında," diye cevap verdi, beni izlemek için yerden kalktı.

"Senin de giysiye ihtiyacın var," diye tersledim. "Pantolonun yok mu? Ya da bir gömlek?"

Parker sanki dünya kadar zamanı varmış gibi karın kaslarını kaşıdı ve lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun ona, gözlerim üst üste yığılmış çılgın kas karelerine kaydı. Telaşsız hareketleriyle kasları kıpırdadı ve ben o siyah boxer külotun içinde kaybolan ince altın kahverengi saç çizgisine bakmamaya çalıştım. Ve yemin ederim ki

Altındaki etkileyici çıkıntıyı görmezden gelmek için bundan daha da fazla çaba sarf ettim.

Sessiz bir kıkırdama çıkardığında dudaklarım birbirine yapıştı ama adam bana acıdı ve spor çantasından bir çift gri jogger çıkarıp uzun bacaklarının üzerine geçirdi.

Evet, çünkü gri eşofman altı onu çok daha az iğrenç bir şekilde çekici gösteriyordu.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

Gözlerimi öyle bir devirmiştim ki neredeyse retinamı kıracaktım.

"Bu bir hayır mı?" diye seslendi geri çekilen sırtıma, ben bavulumu almak için hızlı adımlarla süitinin ön kapısına doğru yürürken.

Sehpanın üzerine kaldırdım ve fermuarını açarak bir çift pamuklu şort çıkardım. Forması bacaklarımdan o kadar aşağı sarkıyordu ki şort görünmüyordu bile.

"Sırtını dön," dedim ona.

Parker kaşlarını çattı ama dediğimi yaptı, ellerini kaldırarak yavaşça yarım daire çizdi.

Formayı çıkardım ve bir sütyen bulana kadar kıyafetlerimi karıştırdım. Onu da giydikten sonra elime geçen ilk tişörtü giydim.

"Tamam. Ben iyiyim."

Parker döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu, açıkçası pazılarına yaptığı şey yüzünden bunun hiçbir faydası olmadı. Tanrım, tansiyonum bu adamdan asla kurtulamayacaktı. Kim görünerek etrafta dolaşır ki?

"Dün gece kıyafetlerini çıkarıp bana tecavüz etmeye çalıştıktan sonra seni koruyan kişi olduğumu düşünürsek, her şeyi gördüğümü hatırlatmak isterim."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye nefes nefese kaldım. "Ben... ben zil zurna sarhoştum. Ve yalnız. Ve..."

"Ve seni bir şekilde dört yıl boyunca yanında tutmayı başaran nişanlın yatakta berbattı ve seni nasıl boşaltacağını bilmiyordu." Bir kaşını kaldırdı. "Biliyorum."

En kötü türden utancın soğuk dikenleri tenime tırmanırken çenem çözüldü. "Ben... Ben sana bunu söyledim mi?"

Başını salladı. "Dün gece senin hakkında çok şey öğrendim, Anya Hennessy."

Sonra iri ellerini ince kalçalarının üzerine koydu ve tüm vücudunu tekrar sergiledi. Kaburgalarının yan tarafında bir mürekkep parlaması vardı, üç siyah kuşun ana hatları ve onu incelememeye çalışırken derim gerildi.

"Lütfen bir gömlek giy," diye yalvardım.

Sırtışı hızlı ve ölümcüldü ve titreyen bacaklarımla arkamdaki kanepeye oturdum. Güzel bir mavi kadifeydi ve malzemeyi incelemenin Parker'ın kendini giydirmesini izlemekten çok daha güvenli olduğuna karar verdim.

Dört yılını futbol oynayan biriyle çıkarak geçirmiştım ama sizi temin ederim ki Max Bridges hayatı boyunca hiç böyle görünmemiştı. Defansif bir yan hakemdi, bu yüzden vücudu her zaman daha tıknazdı. Sıcak. Rahatlatıcı.

Ta ki erkeklik organının fermuarını kapalı tutamadığı için rahatlamayana kadar.

Parker'ın göğsü örtüldüğünde ve kanepeyi okşamayı bırakacak kadar güvende hissettiğimde, sağımdaki sandalyeye otururken onu dikkatli gözlerle izledim. Yerleştikten sonra, tüm bu sabır ve anlayışla beni izledi ve... ve gözlerinin altında hala en ufak koyu halkalar vardı.

Kaşlarım çatıldı. O koyu halkaları dün gece fark , değil mi? Ne kadar yorgun görüldüğünü fark ettim.

"Hiç uyudun mu?" diye sordum.

Cevap verirken gözleri temkinliydi. "Genelde yaptığımdan daha fazla." Sonra ağzı çarpık bir sırıtışla kapandı. "Belki de sen benim iyi şans tılsımımsındır."

Burnumun kenarını sıktım ve o hafifçe gülerken koltuğa geri yaslandım. "Dün gece benim hakkımda çok şey öğrendin." Elimı tekrar kucağıma bıraktım. "Kendimi dezavantajlı hissediyorum."

Başparmağım basit altın kordona bastırdı ve Parker burnundan keskin bir nefes çekmeden önce birkaç saniye boyunca ona baktı.

"Beni zaten tanıyorsun."

Ona bir bakış attım. "Hayır, güvenmiyorum. Senin anlattıklarına nasıl güvenebilirim ki? Son hatırladığım kadarıyla sen de benimle birlikte üzgün fotoğraflar çekiyordun dostum."

Bir parmağını kaldırıp süitin girişine yakın bir masaya doğru yürüdü ve bir zarf aldı. "Vida seni çok iyi tanıyor. İkna edilmeye ihtiyacın olduğunu söyledi."

Kâğıdı elinden kaptım, onun dağınık ve sarhoş el yazısını görünce yüzümden kan sızmaya başladı. *Bayan Parker Wilder Hennessy ya da bu sabah kendinize her ne diyorsanız.*

"Biliyor mu?"

Kaşlarını çattı. "O bizim tanıgımızdı." Titreyen ellerimle zarfı yırtıp açtım.

Evet, ;o na 9ed co do cLi'. ✓nr³vsiaS9icall;. Evet, 5 cLi>h ^e's cLe ^or9esr s e ime 5'xe exe' see , anb if ;o do 'c enj0y cLo'e ma'i9al pe'as, 5'll diS0vn ;o . Rnb ;eS, 5 cLi>h ;o 'xe fv aing c'a ; fo' offexi p co do cLi'. Şvc 5 lore ;o .

Şon S! Pax nill loSe ^iS mi t nLe> ^e' o c.

Mektubun alt köşesine, gelecekteki akşamdan kalma halim için kendi kanıt versiyonumu eklemeye karar vermiştim. Dağınık çizgiler ve dairelerle, omzunun üzerinden bir buket atan bir gelinin kaba taslağını çizmiştim. Muhtemelen zil zurna sarhoş olduğum için en iyi çalışmam değildi ama yüzünde geniş, mutlu bir gülümseme vardı. Kot şortuma ve parmak arası terliklerime bu ben olmalıydım.

Yutkunmaya çalıştığım da sanki biri boğazıma kum tıkamış gibiydi.

Biriyle evlendim. Gerçekten o kadar da iyi tanımadığım ve önemli olan tüm yönleriyle bir yabancı olan biriyle evlendim. Onu tanıyordum. Onunla tanışmıştım. Kuzenim Emmett onun en iyi arkadaşlarından biriydi ama hayatım boyunca Parker Wilder ile yaptığım sohbetlerin toplamı bir saatten azdı. En azından hatırladığım konuşma.

Tanrım, Emmett'in düğünündeki o konuşma.

O ... o bir *alaycıydı*. Her zaman dengemi bozmaya çalışırdı. Küstah bir çapkın. Kendinden o kadar emindi ki onu ciddiye almak neredeyse imkansızdı.

Ve onunla evlendim. Tek bir aile üyesi olmadan koridorda yürüdüm.

Başımı kaldırdım, gözlerim onunkilerle buluştu. "Lanet olsun, ailem. Çıldıracaklar."

"Biliyorum." Bakışları yüzümde ağırlaşmıştı. "Bana sen söyledin."

Bir elimi göğsüme koydum ve derimin altında gelişen panikle nefes almaya çalıştım. "Öyle mi yaptım?"

Öne doğru eğildi. "Onlara söylemek bugün yapmayı kararlaştırdığımız ilk şeydi. Bunu internetten duymalarını istemedin. Ben de yardım edeceğim."

Panik kısa süreliğine azaldı. "Bu yardım neye benziyor?"

Kapı hafifçe vuruldu ve Parker elini kaldırdı. O kapıyı açarken ben de başımı ellerimin arasına aldım. Saygılı bir işçi büyük bir arabayı getirdi ve pastırma, krep ve Tanrı'ya şükür kahve kokusu beni hemen ayağa kaldırdı.

Parker oda servisi fişini imzaladı ve getiren kadına teşekkür etti. Adam ona birkaç fatura uzattığında gözleri yuvalarından fırladı. Anlaşılan kocam cömert bir adamdı. Onu görünce yüzü kızarmıştı ve açıkçası onu suçlayamazdım bile.

Aptalcaydı. O kadar ateşliydi ki *aptalcaydı*.

Emmett ile birlikte Ft. Lauderdale'de ilk kez draft edildiğinde güçlü ama sıırım gibiydi. Geçtiğimiz dört yıl boyunca, özellikle de Voyager'larla oynamak için Portland'a transfer olduğundan beri, spor salonunda *önemli* bir zaman geçirmişti. Ve Tanrım, saf kastan başka bir şey eklemekten bu kadar kilo almak için nasıl bir özveri gerekiyordu? Akşamdan kalma beynimin kaldırabileceğinden biraz daha fazlasıydı diyelim.

Kendime yardım etmemi işaret etti ve minnetle kahve fincanlarından birini aldım, iki paket şeker aldım ve birkaç parça pastırmayı bir krepin içine katlayıp tekrar oturmadan önce karıştırdım.

O da aynısını yaptı ve o birkaç dakika boyunca odadaki sessizlik kendimi toparlamama yardımcı oldu.

Çocukluk yıllarımdaki fevri davranışlarıma rağmen, yetişkinlikte çılgınca hareket etmeye eğilimli . Tam tersine. *Her şeyi enine* boyuna düşünürdüm. Max ile olan tüm ilişkimin, onun çok mantıklı ve güvenli görünmesinden kaynaklandığına dair bir argüman vardı. Bu ironi beni boğmaya . Vida'ya kâr amacı gütmeyen kuruluşunda yardım etmek için iki ayağımla birden atlamak yerine, mantıklı ve güvenli yolu seçtim, bilgiyi özümseyebileceğim daha büyük bir kuruluştaki çalıştım. Öğrendiğim tek şey, kar amacı gütmeyen kuruluş yönetimi alanında yüksek lisans yapabileceğiniz, harika bir çalışan olabileceğiniz ve yine de iki yıl içinde kıcınıza tekmeyi yiyebileceğinizdi.

Mantıklı.

Güvenli.

Ve Şu anda, her Şey tamamen saçmalık gibi geliyordu.

Bu kararların bazıları annemi genç yaŖta kaybettikten sonra kontrolü ele almak içindi, ama çoğunlukla, babamın endiŖeleneceėi bir Şey daha az olsun diye tüm rdeklerimi sıraya koymak istiyordum.

Benim babam.

Onu dŖndėmde gğsmdeki sızı neredeyse dayanılmazdı.

-Büyük, güçlü ve dünyadaki en destekleyici baba. Bunu yaptığım için ne kadar üzüleceğini dŖndėmde. Biriyle evlendiğimi ve ilk kez yemin ettiğimde benimle koridorda yürümek için orada olmadığını. Gözlerim yandı, ama birkaç derin nefes aldım ve o Şeyi geri istedim.

"Daha fazla yemeğe ihtiyaın var mı?" diye sordu, bir parça krep koparıp bir fincan Őerbete batırarak.

BaŖımı salladım. "Bunu ne zaman sipariŖ ettin?"

Kendi krepimi parçalayıp kuru kuru yememi izledi. "Dün gece. Ailene syleyebilmen için Seattle'a bir uçak kiraladık. Ama aynı zamanda önümüzdeki birkaç hafta için eŖyalarını toplaman gerekiyor."

"Oh," dedim zayıfça. "Tabii. Doğru. Çünkü... Çünkü evlendik, ben de doğal olarak senin yanına taŖınacaėımı söyledim."

Ellerini kaldırdı. "Gerekirse her hafta birkaç günlüğüne Washington' geri dönebilirsin."

KaŖlarımı attım. "Peki bu sana ailen konusunda nasıl yardımcı oluyor?"

"Annem birkaç hafta içinde ziyaret etmemi planlıyor. Antrenman kampı önümüzdeki ayın sonuna kadar baŖlamayacak, bu yüzden gitmem için iyi bir zaman. Aile ziyareti yaparız. Antrenman kampının ilk gününde ortaya çıkarsınız. Belki ilk sezon öncesi maçında ya da sezon aılıŖında. Tam zamanlı olarak benimle yaŖamanı falan beklemiyorum."

Zamanımızı bu Şekilde paylaŖmaya istekli olmamız ne kadar modern.

Bir elimi gğsme koydum, avucum vahŖi ırpınıŖları izliyordu. "Sanırım bunun kamuoyuna yansıması kaçınılmaz." Hüzünlü, sessiz bir kahkaha attı. "Kendi düğünümde nasıl göründüğümü bile bilmiyorum."

Parker telefonunu çıkardı ve kaydıldı, aradığını bulduğunda durakladı ve sonra öne doğru eğilerek bana uzattı. "Bunu Vida aldı. İlk iŖ sana göstermemi söyledi."

Telefonu ondan alırken kalbim hızla çarpıyor, derimin altında vahŖi bir davul sesi duyuyordum. Ekranda benim ve Parker'ın kilisede çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Üzerimde hâlâ kısa pantolonum ve tiŖrtm vardı ama biri baŖıma bir örtü rtmŖti.

Kolu belime dolanmış, beni yanına sabitlemişti ve ikimiz de kameraya mutlulukla sırtarak yüzük parmaklarımızı gösterdik.

Titreyen bir elimle ağzımı kapattım çünkü ağzımdan çıkmak üzere olan küfürleri ancak bu şekilde tutabiliyordum. Telefonu istediğim gibi odanın öbür ucuna fırlatmak yerine geri uzattım.

"Bu uçuş için zaman ayrılmamız gerekiyor?" Sakince sordum.

Yani, *sesim* sakindi. Yüzüm de muhtemelen öyle görünüyordu. Ama derimin altında oluşan şiddetli çalkantı dehşet vericiydi. Parker en ufak bir ipucu bile alsa kaçıp saklanırdı.

Duvardaki saate baktı. "Yaklaşık bir saat. Yani istersen duş almak için vaktin var."

Alnımı ovuşturdum. "Peki seninle ne kadar yaşayacağımı söylemiştim?"

İlk defa gergin görünüyordu. Kaypak bakışlar. Adem elmasının boğazında sallanmasına neden olan büyük bir yutkunma. Bakışlarım daraldı, bir sonraki söyleyeceği şeyi bekliyordum.

"Bunu henüz konuşmamıştık," diye itiraf etti, bana dikkatle bakarak. "Ben daha çok ev ziyaretine odaklanmış durumdayım. Kız kardeşlerimi sırtımdan atmak istiyorum. Ama bunu yutacaklar."

"Doğal olarak." Panik dolu bir kahkaha baloncuğu boğazımdan aşağı dökülmek üzereydi. "Çünkü ailen neden bizim gerçekten evli olduğumuzu düşünmesin ki?"

Bu sefer yüzü yıkıcı bir gülümsemeye büründü, ağzının iki yanındaki derin parantezler açıklanamaz bir şekilde başparmaklarımı o oluklara bastırma isteği uyandırdı. "İnan bana, eğer kardeşlerimin yıllar boyunca pisliklerin yarısını bilseydin? Bu hiçbir şey değil. Mutlu olmamı o kadar çok istiyorlar ki her şeye inanıyorlar. Bu sabah işin zor kısmıydı," dedi yumuşak bir sesle. "Karımı ilaçla uyutulmadığına ve zorlanmadığına ikna etmek." Gözlerimi hafifçe devirmiştım ama yanaklarım sıcacıktı. "Ailenle konuşmak yeterince kolay olacak ve bundan sonrası sorunsuz ilerleyecek."

Birkaç uzun saniye ona baktım, sonra bir kahkaha patlattım.

Belimden eğilip ağzımdan çıkan sesleri engellemeye çalıştığımda kaşları çatıldı.

"Ah, Parker," dedim çaresiz kıkırdamalarım arasında. "İşin kolay kısmı bu olmayacak. Eğer ailemin evinden canlı çıkabilirsen, o zaman konuşuruz."

Chapter 5

Parker

Kızarmış, akşamdan kalma gelinim özel uçağa bindi, arkada bir koltuk buldu, görevlilerden birinin verdiği battaniyenin altına kıvrıldı ve kalkış sırasında bile kıpırdamadan hemen uykuya daldı. Tereyağı yumuşaklığındaki deri koltuk takımı kestirmek için yeterince cazipti ama bunun yerine arkama yaslanıp gözlerimi kapattım ve son yirmi dört saatin ardından dengemi sağlamaya çalıştım.

Sanki biri hayatıma bir kasırga salmış gibi hissettim.

Hayır, biri değil.

Benimle. Gerçek evliliğin ortak bir karar olması önemli değildi. Bu hala kendi omuzlarımda taşımam gereken bir yükü. İçime davet ettiğim bir fırtına.

Ama yıkım gibi hissettirmedi. Olumsuz hissettirmiyordu - havadaki elektriğin tüm bu vahşi değişimi. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim, bir sonraki adımın ne olacağına dair vahşi bir beklenti duymamıştım.

Ne vahşi bir karttı. Kısa bir süre gözlerimi açtım ve Anya'nın uyumasını izledim.

Günün berrak ışığında, alkolün bulanıklığı olmadan, daha da güzeldi. Yüksek elmacık kemikleri ve kalın, koyu kirpikler. Sıkı uzuvlar ve kilometrelerce uzunlukta bacaklar - ölçmemiş olsak da, boyu bir metreden fazla olmalıydı.

Evet, ona yakın, diye düşündüm, o şapelin önünde onun yüzüne bakmanın nasıl his olduğunu hatırlayarak. Basit yeminler ettik, daha iyi ya da daha kötü, daha zengin ya da daha fakir, vesaire, vesaire. Ama yeminlerden sonra her şey o kadar korkunç bir şekilde gerçek gibi geldi ki. Onu öpebilirdim. O da öpmemi *istedi*.

Ama bir şey beni engelledi, bana beklenti kadar yabancı olan bir kısıtlama fısıltısı. geldiğini gerçekten bilmiyordum, ama gerçekten

Dantel iç çamaşırından başka bir şey giymeden soyunduğunda ve onu yatağın içine sokmamı istediğinde buna minnettarım.

Kısa bir süre kucığıma baktım çünkü o küçük götün sıraya girmesi gerekiyordu. En ufak bir sertleşme için bile zaman yoktu, ama bunu yapacak bir şey varsa, o da on bir aylık kuraklık dönemi bile değildi.

Bu *oydu*. O anda kıyafetlerini yırtıp attı, eğer tavan yarılısaydı ve cennetten bir spot ışığı görünseydi, melekler onu görünce topluca şarkı söyleseydi, hiç şaşırmazdım. Ölüm döşeğimde Anya'nın çıplak bedenini görecektim ve onu doğal dünyanın yedi harikasından biri olarak sevgiyle hatırlayacaktım.

Tanrıya şükür bacakları örtülüydü çünkü Seattle'daki havaalanına ereksiyon olmuş bir halde gelmenin hiçbir faydası olmazdı. Birkaç dakika boyunca orada oturup beşinci sınıftaki matematik öğretmenimi düşündüm; bana düzenli olarak kâbuslar gördüren korkunç bir kadındı. Yardımı oldu. Çabucak.

Uçağın personelinden biri yaklaşarak elini omzuma koydu. "Sizin için bir şey var mı Bay Wilder?"

Bum.

Bay Wilder benim babamdı. Ben değildim.

Kulaklarım az önce patlamış bir bomba gibi çınladı ve küçük bir gülümsemeye zorlandım. "Lütfen bana Parker de. Ve ikimiz için de biraz Gatorade ve ibuprofen'e ne dersiniz, lütfen."

Otel odasında Anya çantasında birkaç ağrı kesici bulmuştu ve bunlar ikimizin de baş ağrılarının sertliğini azaltsa da, ağrı hâlâ gözlerimin arkasında duruyordu. Bana anlattığı her şeyi, kendi kendime hatırladığım her şeyi hatırlamaya çalışırken onun uyumasını izlemeye devam ettim. Bu ilişkiyi ailemin kabul edeceği kadar sağlamlaştırmak için birkaç haftamız vardı, o da zaman alacaktı.

Babası Aiden Hennessy-MMA şampiyonuydu ve şu anda Washington'da, çoğu Seattle bölgesinde bulunan bir dizi boks salonunun sahibiydi. Hatırladığım kadarıyla şimdi dört tane vardı. Ama ne zaman yardım etse, ki çok yardım ederdi, hep babasının Anya'nın üvey annesi Isabel'le tanıştığı ilk yerlerinde olurdu.

Sarhoşken anlattığına göre Isabel sert, akıllı, nazik ve Anya'nın en iyi arkadaşlarından biriydi. Evlendiklerinde sekiz ya da dokuz yaşındaymış.

Violet'e abla olduğunda on yaşındaydı, Violet -kendi deyimiyle- anne babasının saçlarına aklar düşüren kötü şöhretli bir flörtçüydü. On beş yaşındayken

Willa'yı da ekledi. Görünüşe göre Willa, ailedeki herkes tarafından evrensel olarak sevilen küçük, vahşi bir çocuktı ve Anya'nın bir favorisi olmaması gerekirken, Willa onun favorisiydi.

Ve... Max'le geçirdiği yıllar tam bir zaman kaybıydı çünkü Max onun gibi birini hak etmeyen boktan bir insandı. Sadece onu aldatmakla kalmayıp - birçok kez- yatakta da tembel bir pislik olması ve onu neden terk ettiğini sorgulamasına neden olması, lanet olası burnunu kırmak istememe neden oldu.

Bir evliliğe dayanmak için fazla bir şey değildi elbette. Sahte bir evlilik bile değildi. Ama uçak bizi Seattle'a yaklaştırırken ve bakışlarım Anya'nın uyuyan yüzünde sabit kalırken, bunun yeterli olması gerektiğini biliyordum.

Hayatımda düzeltebileceğimi hissetmediğim o kadar çok şey vardı ki. Belki onun için de öyleydi. Kontrolümüz dışında olan ve dizginlenemeyen unsurlar.

Ancak bunu her iki ailemiz için de yapmak eyleme geçirilebilir bir şeydi.

Uçuş görevlisi omzuma nazık bir el koydu ve iki soğuk şişe elektrolit içeceği ve küçük bir tabakta iki paket ibuprofen ile döndüğü konusunda beni uyardı.

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Bayan Wilder'ı uyandırıyor muyuz?"

Gözlerim onunkilere kaydı. "Sen nasıl...?"

Gülümsemesi özür dilemeye dönüştü. "Siz uçağa binmeden hemen önce resimleri internette gördük. Kulağa hoş geliyor, kutlama şampanyamız ve biraz pastamız var."

Eğer Anya'ya şampanya ikram etseydim, kurabiyelerini bu güzel uçağın ortasına fırlatırdı.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım dikkatim dağılmış bir şekilde, adımları yazmak için telefonumu karıştırıyordum. Tam arama sonuçları çıkarken menajerimden bir mesaj geldi. Önce ona tıkladım.

Açıkçası seninle nereden başlayacağımı bile bilmiyorum Wilder. En azından tertemiz bir ünü olan birini seçtin. Bu hayranların için çok iyi olacak. Bir dahaki sefere, küçük bir uyarı iyi olurdu.

Ben: Uzun hikaye, ama söz açıklayacağım.

Lütfen, lütfen yapma. Şu anda kadromdaki oyuncuların yarısı ülser olmaya başladı.

Kısa bir nefes verdim ve ilk başlığa geri döndüm, ağzım yüzümü buruşturacak şekilde düzleşti.

Parker Wilder, MMA şampiyonunun kızıyla Vegas'ta düzenlenen sürpriz bir törenle evlendi.

"Onun kendi adı var," diye mırıldandım makaleye tıklamadan önce. Resimler. Tabii ki resimler vardı. Birkaç hayranı şapelin dışında duruyor olmalıydı çünkü sadece fotoğraflar değil videolar da vardı.

Kapıdan sokağa çıkarken Anya'yı kollarımın arasına almıştım ve Tanrım, bilmesem mutluluk içinde birbirimize aşık olduğumuzu düşünecektim.

Ona gülümsüyordum. O da bana gülümsüyordu, bir eliyle duvağını yerinde tutuyordu ve parmağındaki sade altın yüzük biz yanından geçerken flaşın ışığını yakaladı.

"Tebrikler Parker," diye bağırdı biri.

Anya kameraya kazanan bir gülümseme fırlattı ve mutlu bir şekilde ayaklarını tekmeledi. "Daha yeni evlendik," diye bağırdı. Arka plandan hooop sesleri, tebrikler ve *Go Voyagers sesleri* geliyordu.

Yavaşça nefes verdim, sabahtan beri ilk kez yaptığımız şeyin ağırlığını hissediyordum. Bir vızıltı gelen bir mesajı işaret etti ve yavaşça nefes aldım.

Anya ile evlendin.

Ben: Orada gömülü bir soru mu var, yoksa noktalama işaretlerini kullanmakta berbat mısın?

ANYA ile mi evlendin? Ne haltlar dönüyor burada?

Kız kardeşime bir şans vermen için kıcımlı tehlikeye attığımı hatırlıyor musun? İşte intikamımı alıyorum. Bana bağırmayı bırak, yakında konuşuruz.

Emmett Ward: Adaline bu konuda baş döndürücü. Çığlık attı. Yüksek sesle. Ben daha az hevesliydim.

Güzel. Harika. Biliyor musun, şu anda iki takım arkadaşımın bir kız kardeşi var ve HEY MAN, evlilik için tebrikler olmadığı sürece başka bir lanet kelime duymak istemiyorum.

Telefonum tekrar çaldı ve kız kardeşim Greer'in adını görünce midem ayaklarıma kadar indi.

Greer: Oh bebek kardeşim, yapman gereken bazı açıklamalar var. Annem aklını kaçırarak.

Ben: Onu daha sonra aramayı planlamıştım.

Greer: Görmesini engellemeye çalışacağım ama o kadın çok sinsi.

Olive'e bakıcılık yapmasını iste. İnternete giremeyecek kadar meşgul olacak.

Greer: Kardeşlerim için yaptığım şeyler, yemin ederim.

Sanki senin için hiç bir şey saklamak zorunda kalmamışız gibi davranma. Lisedeyken babamın dükkanının camını kırdığın zamanı hatırlıyor musun? Sen olduğunu kimseye söylemedim. Herkes Cameron olduğuna ikna olmuştu.

Greer: Uzaktan yakından aynı değil. Spor kraliyetinden seksi bir eşle uyandın dostum ve son baktığımda kışın bir bitkiyi bile zor canlı tutuyordu. Sana iyi şanslar.

Bir sonraki en küçük kız kardeşim Poppy'den geldi.

Aman Tanrım, ne, nasıl, kim, neden, kim?

Ben: Bu kadar heyecanlanmak için fazla hamilesin. Tüm sorularına sonra cevap veririm.

Poppy: Annem biliyor mu?

Ben: Hayır. Onu sonra arayacağım. Greer onun dikkatini dağıtacağına söz verdi.

Doğum sancısı numarası vanacağım. Bu ise varar. Tanrım, lütfen yapma.

Buzz. Buzz.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. Kardeşler sonunda haberi duydular.

Cameron: Tanımadığımız ve bir kez bile konuştuğunuzu duymadığımız bir yabancıyla evlendiğiniz için tebrikler.

Cameron: Sheila biliyor mu?

Sheila bilseydi, heyecanlı çığlığının süpersonik patlamasını duyardık. Tebrikler, kardeşim. Umarım senin huysuz kışını yeterince iyi idare edebilir.

Hayır, Sheila bilmiyor. Onu sonra arayacağım. Greer dikkat dağıtma görevinde.

Harika. Kim bilir ne haltlar karıştırarak. Ona böyle önemli işler veremezsin.

Elimi kucağıma bırakana kadar Anya'nın uyandığını fark etmeyerek burnumun kenarını sıktım ve iç çektim. Gözleri keskin ve netti, tam bana odaklanmıştı.

"Evlilik pişmanlıkları mı?" diye sordu hafifçe, koltukta doğrulup uzun bacaklarını göğsüne doğru katlayarak.

"Henüz değil."

"O zaman neden öyle görünüyorsun?"

"Telefonunu kontrol etmek isteyebilirsin."

Anya elini çantasına daldırıp çıkardı, sayfaları yüzünün rengi soluyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldı. "Emmett beni dört kez aramaya çalıştı."

Gözleri kısıldı. "Isabel de öyle. Ne oldu?"

Kaşlarımı kaldırarak telefonu küçük masanın üzerinden ona uzattım.

Yazıları görünce gözleri büyüdü.

"Müthiş. Mükemmel."

"Biz onlara söylemeden önce ailen böyle bir şeyi görür mü sence?"

Bakışları benimkine kaydı ve bir kez daha, canlı mavi ciğerlerimdeki nefesi birazcık . "Ah, ördeği sikeyim," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Violet. Benim adıma bir haber alarmı vermiş." Anya başını ellerinin arasına aldı. "Boku yedim."

Diğer odadan bağırışlar geliyordu, Aiden'in derin sesi Anya ve Isabel ile arasında ayırt edebildiğim tek sestti. Elimde bir bardak suyla aile odasındaki kanepeye oturdum, ne söylendiğini anlamaya çalışırken utangaç bir yudum aldım.

Violet, Anya'nın tahmin ettiği gibi makaleleri görmüştü. Ayrıca, beklendiği gibi, araba bizi Mercer Adası'ndaki ağaçların arasına sıkışmış muhteşem evlerine bırakmadan hemen önce Aiden ve Isabel Hennessy'ye haberi vermişti.

Birinin beni gerçekten korkutması için çok şey gerekirdi, ama Aiden Hennessy'nin ön kapısının önünde durduğunu görmek, hafifçe çizgili bir yüz ve gri ile biberli şakakları, lanet olası numarayı yaptı. Midemin ağzıma geldiğini hissettim.

Yüzündeki ifadeye bakınca ayaklarım yerden kesildi. Kocaman kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ben Anya'ya kapıyı açarken gözleri benimkilere kilitlenmişti ve yemin ederim hayalarım bir kuruş kadar büzüşmüştü.

"Sana zarar vermeyecek," diye söz verdi Anya, eve yaklaşmadan önce duraksadığımı açıkça hissetmişti. Bunu söylemesi güzeldi ama aynı zamanda tamamen saçmalık gibi de geliyordu çünkü eğer bakışlar öldürebilseydi, arabadan indiğim anda ölmüş olacağımdan oldukça emindim.

Aiden onu duymuş olmalıydı çünkü sadece bir kaşını kaldırdı. "Tutamayacağın sözler verme, zencefilli şeker."

Arkasında uzun boylu, çarpıcı, uzun siyah saçlı ve masmavi gözlü karısı beni biraz daha az açık bir düşmanlıkla ama çok daha fazla endişeyle izliyordu. "Siz ikiniz içeri gelin. Anya, konuşmamız gerek."

Anya bana döndü. "Onlarla konuşmama izin verir misin?"

Dilimi yanağıma bastırdım ve başımı salladım. "Babanın beni o odada istediğinden emin değilim zaten."

Yüzünde uçakta kaybettiği rengi hâlâ geri kazanamamıştı. Aslında, karım bayılacakmış gibi görünüyordu.

"İyi misin?" Elim sırtının alt kısmında gezinirken ona sessizce sordum.

Elindeki Gatorade'i sıkıca kavradı. "Sanırım öyle."

Isabel yaklaşmamızı izledi, gözleri üvey kızının ve benim yüzüm arasında gidip geliyordu. Tanrım, yanlış bir hareket yaparsam boğazımı parçalamaya hazır bir bekçi köpeği tarafından izleniyormuşum gibi hissediyordum.

Müstakbel kayıinvalidemle tanışmayı hiç düşünmemiştim, çünkü evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Ama eğer düşünseydim, muhtemelen en başta neden evlendiğimizle ilgili tüm konuşmalarından dışlanmazdım.

Elimdeki yüzüğe baktım, dalgınca çeviriyordum. Biraz fazla büyüktü. Antrenman için çıkarmam gerekecekti. Başlangıçta sadece futbola odaklanmıştım. İlişkiler, özellikle de ciddi olanlar radarımda bile değildi. Evlilik daha sonra gelebilirdi. Çok daha sonra. Ya da en azından ben böyle düşünürdüm.

Ama hiç gelmedi. Babam hastalandığında da gelmesini istemedim. Birini, herhangi birini bulma düşüncesi, gerçekleşmesini gerçekten istemediğim karanlık, sürünen bir korku gibi geldi.

Bir ilişki olasılığında, şu anda tek şey Sheila'nın babamın gömüleceği kıyafeti seçmesiydi. Mezar taşını seçmesi.

Tabuta karar vermek.

Hayır, teşekkür ederim.

Ama şimdi kendimi parmağımda bir yüzükle, bir eşle, kayınvalidemle ve tüm bunların büyük bir israf olmaması umuduyla satmaya çalışacağım büyük, büyük bir hikayeyle buldum.

Odanın köşesinden, ahşap zeminde bir ayakkabı gıcırtısı duydum. Koyu renk, karmakarışık saçları ve annesinininki gibi mavi bir gözü köşeden fırladı.

Gülümsedim. "Sen Willa olmalısın."

Tüm yüzü ortaya çıktı ve rengi Anya'nınkine hiç de ağzının şekli ve burnunun düz çizgisinde ablasının izlerini gördüm.

Willa'nın kollarında hayatımda gördüğüm en şişman turuncu kedi vardı. Odaya girerken onu kucağına aldı, kuyruğu, hatırı sayılır boyunu desteklemek için kullandığı kolunun üzerinde tembelce sallanıyordu.

"Bu Spike," dedi. "Anya'nın kedisi, bu yüzden onu da yanınıza almanız gerekecek."

Hafifçe döndü, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı ve bir kolunu garip bir şekilde omzuna atmıştı. Başımı eğdim. "Ön bacaklarından biri eksik mi?"

"Evet," diye iç geçirdi Willa, yere çöktü ve kedinin bedenini kucağında yeniden düzenledi. Parlak altın rengi gözleri benimkilere kilitlendi, kulakları düzleşti ve alçak sesle bir uyarı tıslaması çıkardı. Willa onun başını okşadı. "Bir yıldır ona bakıyor. Kimse onu istemedi çünkü şişman, kaba ve sadece üç bacağı var, bu yüzden onu tutmaya karar verdi. Babam ona şeytan kedi diyor."

"Evet, eminim öyledir." Canavara ihtiyatla baktım. "Ondan korkmuyor musun?"

Willa başını salladı, karmakarışık örgüsü omzunun üzerinden fırlayarak kedinin kafasına çarptı. "Ben hiçbir şeyden korkmuyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Annem korku eksikliğimin" olduğunu söylüyor - gözlerini kısmak için durakladı

-"Cehennem kadar korkunç."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır." Willa yüzünü eğdi ve kedi alnını onunkine çarptı. "Ama duymamam gereken pek çok şey duyuyorum."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Sanki Anya'yla evlenmişsin ve bunu bir sır olarak saklamışsın da herkes çok kızmış gibi."

Ayağa kalktım. "Bu ne-"

"Babam muhtemelen seni dövecek," diye açıkladı, gözleri kocaman ve masumdu. "O çok güçlüdür."

Gergin bir şekilde, alçak seslerin biraz sakinleştiği kapıya baktım. "Beni döveceğini mi söyledi?"

"Hayır. Ama sinirlendiğinde yüzünde tam şurada bir çizgi belirliyor." Kendi alnına vurdu ve yukarı bakmaya çalıştı, bu sırada gözlerini çaprazladı. "*Gerçekten çok* büyük oluyor."

"Bu harika." Bir elimi boynumda gezdirdim. "Seninle tanışmak güzeldi Willa. Kışıma tekmeyi yemek üzere olsam bile."

Kıkırdadı. "Ona her zaman karşılık verebilirsin. Güçlü görünüyorsun."

"İşim gereği bu tür dövüşler yapmıyorum. Gözümü kırpmadan beni uyutacağına eminim."

Kaşları kısa bir süreliğine çatıldı. "Muhtemelen önce sana yumruk atacaktır. Yumruklarınızı şakaklarınızda tutun, kollarınızı içeri sokun ve yüzünüze dirsek atmasına izin vermeyin." Sonra omuz silkti. "Böbreklerine ulaşmadığı sürece iyi olacaksın."

Başımı koltuğa yasladım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. "Neden bahsettiğini biliyor gibisin. Belki bana birkaç şey gösterebilirsin."

"Tamam!"

Başımı kaldırdım ve göz kırptım. Kediye kucğından itti ve odanın ortasında durdu, bir ayağı diğerinin önündeydi ve bana söylediğı gibi yumrukları havadaydı. "Hadi, fazla vaktimiz yok." Willa aceleyle eliyle işaret etti. "Nasıl yumruk atılacağını biliyor musun? Ben *gerçekten* güçlüyümdür. Okulun son haftasında herkese kötü davrandığı için bir çocuğı yumruk attım ve burnunun kanamasına neden oldum." Kaşlarını kaldırıncı iç çekti, kollarını hafifçe indirdi. "Beni bir günlüğüne uzaklaştırdılar ama buna kesinlikle değdi. Annem bunu alışkanlık haline getiremeyeceğimi söyledi ama yine de eve giderken dondurma almama izin verdi."

Durduramadan dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. "Kız kardeşim Greer ile iyi anlaşırdınız."

Gözleri parladı. "O da insanları yumrukluyor mu?"

"Sadece en derin fantezilerinde," diye cevap verdim ciddiyle.

"Harika," diye nefes aldı Willa. "Babam beni futbola yazdırdı çünkü insanlara çalım atamayacağım bir sporun bana iyi geleceğini düşünmüştü ama ben yine de insanları devirmeye devam ettim."

"Genelde bunu hoş karşılamazlar, evet. Nasıl oluyor da bunu yapmaya devam ediyorsun?" "Şey, kaybetmek istemiyorum." Omuz silkti. "Sen hiç futbol oynarken kurallar?"

Öne doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Bazen. Arada sırada hesaplanmış bir risk almamız gerekir. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Willa alt dudağını çiğnedi ve sonunda başını salladı.

"Bu, olumsuz bir sonucu olabileceğini bildiğiniz, ancak sonucun yine de buna değdiği anlamına gelir. Okulda başınızın belaya girebileceğini bilerek o çocuğa yumruk attınız, değil mi?"

Gözlerinde korkutucu bir parıltı belirdi ve başını salladı. "Ondan sonra kötü biri mi oldu?"

"Hayır. Bir dahaki sefere okula geldiğimde özür dilemeye çalıştığım da kaçtı ve ağladı."

Kollarımı açtım. "Gördün mü? Hesaplanmış bir risk ve karşılığını aldı. Bazen futbolda bir penaltı yaparsınız ve bunun bayrak kaldıracağını ama aynı zamanda momentumu da bozacağını bilirsiniz."

"Anyayla evlenmek hesaplanmış bir risk miydi?" diye sordu, gözleri büyük, net ve kesinlikle iç burkucuydu.

Bu çocuk kaç yaşındaydı?

Spike yerde yattığı yerden, kuyruğunu ileri geri sallayarak yalan makinesine eşdeğer bir kedi gibi bana baktı. Sertçe yutkundum. "Evet, sanırım belki de öyleydi."

Willa başka bir şey söyleyemeden diğer odanın kapısı açıldı ve Isabel önce çıkınca küçük kız kediye kucasına alıp annesine doğru koştu. "Babam onu dövmek isterse diye ona nasıl yumruk atılacağını öğretecektim."

Isabel gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve kısa bir kahkaha attı. Gözlerini tekrar açtığında bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Kocam bugün şiddet olmayacağına söz verdi."

Başımı salladım. "Minnettarım."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Ama bu, bu işin nasıl sonuçlanacağını izlemediği anlamına gelmez. Hepimiz öyleyiz," dedi hafifçe. "Ve sana bunu söylediğimde

Anya'nın ona zarar verecek herkesi yok etmeye hazır gerçek bir ordusu var, ciddiylim."

Çenem yukarı kalktı. "Peki Max onu aldattığında da o ordu görevde miydi?"

Kara kaşlarını çatı. "Sence neden haberin çıkmasından bir gün sonra Washington'dan takas edildi?" Tüyler ürpertici gülümsemesi kızına çok benziyordu. "Kardeşim Logan'ın koç, Emmett'in de oyun kurucu olduğu bir ortamda, o adam antrenman kampında bir hafta bile dayanamazdı. Neyse ki çok az ikna ile takasa açıldı."

"Yeterince adil." Bakışlarımı ondan ayırmadım. "Anya'yı kullanmak gibi bir niyetim yok ve ona kesinlikle zarar vermeyeceğim. Benimle güvende, söz veriyorum."

Isabel'in bana bakışında bir şey vardı, sanki tüm numaraları sıyırıp atmış, tüm saçmalıkları kesip atmış ve doğrudan ruhumun derinliklerini görebiliyordu. O ve Spike çok etkili bir takım oluşturmuşlardı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Yapmacık bir gülümsemeye ayağa kalktım ve su bardağımı kaldırdım. "Bunu nereye koyayım? Sanırım işim bitti."

Öne doğru uzandı ve onu aldı. "Bir saniye içinde çıkacaklar. Sadece bir baba-kız anına ihtiyacım vardı."

Başımı salladım. "Tabii ki."

Isabel su bardağıyla ilgilenmek için mutfığa gitti, sonra kollarını kavuşturmuş ve düşünceli bir yüz ifadesiyle geri döndü. "Willa, neden kediyi Anya'nın odasına götürmüyorsun? Eşyalarını toplamak için yardıma ihtiyacı olacak."

"Yani iblis kedi..."

"Seninle geliyorum," diye bitirdi Isabel gülümseyerek. "Kocam ısrar ediyor." "Eminim öyledir," diye mırıldandım.

Willa ve kedi odadan çıkınca Isabel küçük bir adım daha yaklaştı. "Kız kardeşini seviyorum, Adaline. Emmett'i çok mutlu etti. Ve bu da hepimizi çok mutlu ediyor. İyi bir aileden geldiğini biliyorum," dedi, konuştuktan sonra sadece küçük bir duraksama oldu, bu yüzden söylenmemiş *ama kelimesini* duydum.

Kaşımı kaldırdım. "Ama sakın bunu berbat etme," diye onun yerine sözümü bitirdim. Gülümsemesi haklı olduğumu gösteren tek ipucuydu. "Öyle bir planım yok. Böyle bir şey yaparsam hayatımda canıma okuyacak yeterince insan var."

Isabel bana isteksiz bir saygı ifadesiyle baktı.

"Bu arada baban için üzgünüm," dedi. "Kulağa harika bir adammış gibi geliyor."

Bum.

Nefesim boğazıma takıldı ve ciğerlerim sıcaklıkla doldu. Yavaşça nefesimi verdim ve başımı salladım. "Teşekkür ederim. Öyleydi."

Öyleydi.

Bu sorulara geçmiş zamanda cevap vermekten nefret ediyordum. *Onun iyi bir adam olduğunu* söyleyemezdim. *O iyi bir baba.*

öyleydi. Ama artık değildi.

"Keder insanlara çılgınca şeyler yaptırabilir. Ve her türlü şeyin yasını tutarız, değil mi? İşler. Sağlığımız. İlişkilerimiz," dedi dikkatle. "En çok da insanların yasını tutarız. Bu garip şekillerde ortaya çıkıyor. Bunu ilk elden gördüm."

Anya çok iyi bir dikkat dağıtıcıydı ama o konuştuğu göğsümdeki boşluk geri geldi ve ellerimi kulaklarıma kapatıp onu susturmak istedim. "Bunu duymuştum," dedim eşit bir şekilde, sesimde sadece hafif bir tını vardı.

Gözleri keskinleşti ve ağzımdan kaçmasına izin verdiğim için kendime lanet ettim.

Oturma odasına önce Anya girdi, babası da onu takip etti. Kızının başının üzerinden bana uzun, sabit ve *dehşet* verici bir bakış attı. Anya gözlerini devirdi ve babasının koluna vurdu. "Kes şunu. Söz vermiştin."

Aiden yavaş bir nefes verdi ve çenesindeki belirgin gerginliği gevşetti. Derin bir sesle, "Bunların hiçbirini anladığımı söyleyemem," dedi. "Ama kızımın son zamanlarda yeterince acı çektiğini gördüm. Eğer bu listeye sen de eklenirsen, ikimizin bir sorunu olacak. Kiminle akraba olduğun ya da Emmett'in sana ne kadar kefil olduğu umurumda değil, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, efendim."

Fazla bir şey değildi ama gözlerindeki ifadeye bakılırsa yeterliydi.

Şimdilik.

Anya bana doğru baktı ve gülümsemedi ama kararlı görünüyordu.

Bu da şimdilik yeterliydi.

Aiden kızına baktı, yüz hatlarına istifa damgasını vurmuştu. "Lanet olası kedi alıyorsun, değil mi?"

Chapter 6

Anya

"Kimin daha korkunç olduğuna karar vermekte zorlanıyorum," dedi Parker. "Baban mı yoksa Willa mı?"

"Willa," diye cevap verdim hemen.

Arka koltukta, Spike beni güldüren öfkeli bir hırıltı çıkardı. "Baban sana yumruk atarsa diye bana nasıl yumruk atılacağını öğretmeyi teklif etti. beni döv."

"Öyle bir şey yapmadı," dedim gülerek.

"Sonra bana okulun son haftasında bir çocuğa yumruk attığını ve burnunu kanattığını söyledi."

"Bu doğru, ne yazık ki." Kör noktamdan baktım ve şerit değiştirerek çok yavaş giden bir Honda Civic'in etrafından dolaştım. "Sevgili küçük melek kardeşim okulda bir günlük uzaklaştırma rekorunu kırdı çünkü karşısına çıkan her zorbayla tek başına mücadele ediyor."

Güldü ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sakin olun, sizi küçük fahişeler, diye düşündüm. Fazla heyecanlanmaya gerek yok. Sadece gülüyordu, Tanrı aşkına.

"Ünlü olmasına rağmen babam korkunç bir adam değil." Parker bana kuşkulu bir bakış attı, ben de sııttım. "Öyle biri değil. Çok akli başında, çok düşünceli biri. *Hiç* de fevri değildir."

"Yani tüm bu Vegas olayı...?"

"En kötü kâbusundan fırlamış gibi," diye bitirdim. "Olanlardan sonra... bilirsin, nedenini anlamıyor gibi değil."

O adamın adını bir daha kendi isteğimle söylemektense boğulmayı tercih ederim.

"Neden çok düşüncesiz, akli başında olmayan, pislik bir futbolcuyla evlendin?"

"Oof, biri iltifat mı arıyor? Çünkü sana pislik dediğini hiç söylemedim."

Parker elini yüzünde gezdirdi. "İnanın bana, yüzünü gördüm. Söylemese bile düşünüyordu."

Ona meraklı bir bakış attım. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Eğer öyle düşünüyorsa?" "Hayır," dedi kolayca. "Bence kızını seven her erkek aynı şekilde hissediyorum."

Kaşlarım hafifçe çatıldı çünkü bu kolay ton çok kolay geldi. Gerçek değildi sanırım. Uyanma şeklimle ilgili bir şey vardı, aramızdaki tüm engelleri yıkan o saf, ezici panik.

Ama sanki arabamın ortasına dev bir duvar yıkılmış gibi hissettim. Parker hakkında bildiğim tek şey, Emmett ve Adaline der ki. *O çok komik, o çok çekici, o çok çalışkan. Ve uzun boylu. Anya, ne kadar uzun olduğunu gördün mü?*

Max'le çıkmaya başladığımda bile (bunu *düşünmekten* bile nefret ediyordum) -üniversitedeki ilk yılımda bir Washington Wolves yardım etkinliğinde tanıştıktan kısa bir süre sonra bana çıkma teklif etmişti- Adaline sürekli genç üvey kardeşi hakkında sivri açıklamalar yapıyordu. Uzun boylu olmak bir erkeğin değerini göstermezdi ama topuklu ayakkabı giysem bile benden birkaç santim uzun olmasının bir zararı olmazdı. Ve evet, belki biraz yargılayıcı olacak ama adamın altın kalpli bir milyarder ve sekiz inçlik bir penisi olması umurumda değildi. Eğer 5-10 ya da daha azsa, kesinlikle olmazdı.

Parker'ın yolcu koltuğunda genişçe açtığı bacaklarının uzunluğuna bakarken, bu konuda kesinlikle piyangoyu kazanmıştım. Yolda başka bir cipin yanından geçtik ve parmaklarımı J şeklinde kaldırdım.

"Neydi o?" diye sordu. "Ne neydi?"

"Az önce elinle yaptığın şey."

"Oh." Gülümsedim. "Jeep dalgası. Jeep sürücülerinin birbirlerine yaptıkları bir şey."

"Neden?"

Ses tonuna güldüm. "Bilemiyorum. Burası çok sosyal bir topluluk. Birbirinizin kapısına lastik ördek de bırakıyorsunuz." Ön panelimdeki küçük çizgiyi işaret ettim. "Bu sadece son altı ayın çizgisi."

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedim bir kahkaha daha atarak. "Zararsız bir eğlence. Dur tahmin edeyim, büyük, ciddi tekerlekleri olan , ciddi bir kamyon kullanıyorsun ve

sanki bir şeyleri telafi ediyormuşsun gibi."

"Hiçbir şey için aşırı telafi yapmıyorum, tatlım."

Dikiz aynasına baktığımda yanaklarım sıcacıktı. "Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım," dedim kibarca.

Parker'ın telefonu çaldı. Sonra tekrar çaldı. Bunu son bir saattir aralıklarla yapıyordu. İç çekti ama ekrana bakmadı.

"Bunu almayacak mısın?"

"Hayır." Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Ailem meraklı ve sabırsız ve beni deli ediyorlar. Eve döndüğümüzde annemi aramayı planlıyordum ve bunu henüz yapmadığım için kızgınlar."

"Onu şimdi arayabilirsin. Benim için sakıncası yok."

"Sen en büyüğümüzsün, o yüzden bu sana bir anlam ifade etmeyecek." Yüzünü hafifçe bana döndü. "Büyük kardeşlerim bir şeyi yapmam için beni ne kadar sıkıştırırsa, yapma olasılığım o kadar azalır. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalılar."

"Tanrım, sen ve Violet çok iyi anlaşırdınız." Başımı salladım, atkuyruğumdan kayan bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Her zaman böyle şeyler yapıyor."

"Muhtemelen onu yalnız bırakmadığın ve o da her şeyi kendi zamanında yapmak istediği içindir." Koltuğuna geri yerleşti. "Küçük kardeş olmak kolay değil, biliyorsun. Özellikle de büyük kardeşler yaptıkları işte gerçekten iyiyken."

Alt dudağımı çiğnedim. "En büyük üvey kardeşin Erik de Washington'da oynuyordu."

Parker başını salladı.

"Bu yüzden mi futbol oynamak istiyordun?"

Uzun bir iç geçirdi. "Belki de. Bazen bunun küçük kardeş sendromu olup olmadığını merak ediyorum. Kocaman bir ailenin en küçük çocuğu olduktan sonra fark edilmek istiyordum. Ama bunun nedeni ailemin Erik'e profesyonel olarak oynadığı için farklı davranması değildi. Ailemiz onunla çok gurur duyuyordu ama bu geri kalanımızla gurur duymadıkları anlamına gelmiyordu. Cameron inşaatçı, Ian mobilya tasarlıyor. Adaline'in etkinlik planlama işi var, Greer ise iç mimar."

"Ve Poppy," dedim, Parker'ın babası ve üvey annesi Sheila arasındaki ikinci evlilikten olan tek biyolojik çocuk olan en küçük kız kardeşi hatırlayarak.

"Ahh evet. Temelde hayatımızı Poppy yönetiyor. Ama hepimiz farklı şeyler yapıyoruz ve bu ailem için hiçbir zaman önemli olmadı." Gözleri yine o şeyi yaptı. A

Pencereden dışarı bakarken perili bir ifade takınmıştı. Profili tamamen temiz hatlara sahipti; yüksek elmacık kemikleri, gururlu, düz burnu, keskin, kirli sakallı çenesi. "Mutlu olduğumuz sürece ne yaptığımız umurlarında değildi."

Ben de bir ebeveynimi genç yaşta kaybetmiştim ve konuşmadan önce zorlukla yutkundum. "O zaman onlar gerçekten harika ebeveynler."

Parker bir şey söylemedi, çenesinin kenarındaki kas hafifçe oynadı.

"Baban sen küçükken üvey evlendi, değil mi?"

Başını sıkıca salladı. Bu konunun etrafında bir mayın vardı. Bunu bir güç alanı gibi hissedebiliyordum.

"Onunla prova yemeğinde kısa bir süre tanıştım," diye ekledim. "Çok tatlı biri."

Adaline'den onun fırıncılığı hakkında her şeyi duydum."

Sonunda ağzı yumuşadı. "Kız kardeşlerim bir bok pişiremez. Yemin ederim eve gelmelerinin yarısı bu yüzden."

Alt dudağımı kısa bir süre çiğnedim. "Başka ne bilmem gerekiyor?"

"Bugün başka bir şey yok." İç çekti, gözleri kısa süreliğine kapandı.

"Bana uçakta evlilik pişmanlığı yaşamadığını söylemiştin," diye hafifçe cevap verdim.

Parker burun kemiğini sıktı. "Ciddi değilim. Sadece... şimdi çok daha ciddi hissediyorum. Bazen bir şeyin içine ne kadar daldığımı bile bilmiyorum, ta ki göğüs kafesime kadar batana ve geri dönüşü olmayana kadar." Yüzümde belli bir ifade olmalı çünkü bana sert bir bakış attı. "Benim için üzülme."

"Hayır," diye ısrar ettim. "Senin sarhoş kıçın da en az benimki kadar suçlu ama..."

"Ama ne?"

"Bilmiyorum. Babam bugün bir şey söyledi ve sanırım sen de biraz hissediyor musun diye merak ettim."

Kaşları çatıldı, ben ona doğru baktığımda gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı. "Neyin bir kısmı?"

"Sevdiğin biriyle geçirdiğin o mükemmel ilk anı mahvetmişsin gibi." Bir omzumu hafifçe silktim. "İlk kez sadece bir kez evlenirsin. Bu bizimkiydi. Boşansak bile bu hep orada olacak. Koridorda yürüdük, yeminlerimizi ettik ve birbirimize yüzüklerimizi taktık. Ve ben bunu hatırlamıyorum bile."

Bana bakarken gözleri parlak ve yoğundu. "Seviyorum."

"Şanslısın," diye cevap verdim kuru bir sesle. "İçkinizi benden daha iyi tutabildiğiniz için tebrikler."

Sırıttı. Bir anda kayboldu ama oradaydı ve ruh halinin değişmesiyle göğsümde oluşan ağrının bir kısmını hafifletti. Çocukken bile insanların ruh hallerini bir sünger gibi emedim. Sanki odaya girdiğim anda tadını alabiliyordum. İnsanların neye ihtiyacı var, neye yok.

Ellerim direksiyonda sıkılaştı ve evine yaklaştıkça içimdeki huzursuzluk dalgasıyla savaştım. Parker'ın yanına atlamıştım ve o haklıydı. Ben daha gözümü kırpmadan göğüs hizasına gelmiştik ve şimdi sırada ne olduğunu bulmam gerekiyordu.

"Bu konuda bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ben sordum. "Ne hakkında?"

"Düğünümüz." Ona baktım. "Ne hatırlıyorsun?"

"Elvis ucuz tıraş losyonu gibi kokuyordu ama töreni gerçekleştirirken iyi bir iş çıkardı. Bu adam işini çok ciddiye alıyor."

"Sorduğum şey bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

"Hey, ne hatırladığımı sordunuz, bu da bir şey."

Ona sert bir bakış atarak cık cık diye bir ses çıkardım. "İyi bir şey. Bir şey... önemli."

Bu bir rica gibi geldi. Ama umutsuzca bundan gerçekten iyi, önemli bir şey çıkabileceğini bilmek istiyordum. Babamın gözlerindeki acı... oradaki üzüntü, kaburgalarımın rahatsız bir şekilde sıkışmasına neden oldu ve ben sadece tüm bunların boşuna olmadığını bilmek istedim.

Parker sessizce içini çekerek başını koltuğa yasladı. "Koridorda yürürken bana gülümsedin. Gerçekten gülümsedin. Ve belki de deli olmadığımı hissettim. Belki de bu işten istediğimiz her şeyi elde edebilirdik. Senin paranı. Vida'yı desteklemek. Sana yardım etmek. Ailem rahatlayabilir. Hepsini." Sonunda bana doğru baktı. "Çok güçlü bir gülümseme var, karıcığım."

"Bu benim adım değil," dedim kararlılıkla.

Ama sert değildi. Nefes nefese ve boktan bir şekilde çıktı çünkü bütün gün midem düğüm düğüm olmuştu. Üç gün boyunca uyumam gerekiyordu. Ve sıcak bir duş almalıydım. Ve yarım kilo çikolata yemeliydim.

GPS bana dönmemi söyledi, ben de onu takip ettim. Otoyoldan birkaç dönüş daha bizi Portland Southwest Hills mahallesine götürdü. Büyük, güzel evlerin yemyeşil peyzajları ve muhteşem şehir manzaraları vardı.

Haritanın bizi onun evine yaklaştırmasını izlerken midem kaburgalarımın altında ağırlıksızdı. En azından bir süreliğine bu adamla aynı çatı altında uyuyacaktım ve tek umudum, evine dönerken arabada kalan garip, hüznü ruh halinin yerleştikten sonra dağılmasıydı.

"Hayır, söylediklerin için endişelenmiyorum," diye söz verdi. "Bir düğündeki ilk şansımı mahvetmek hakkında."

Gözlerimi kırptım, bir an ne hakkında konuştuğumuzu unutmuştım. "Emin misin?"

"Öyle mi?" diye sordu. "şimdi pişmanım."

Ne kadar da hileli bir soruydu. "Henüz değıl," dedim ona. "Beni gerçekten kızdırmak için yeterli zamanın olmadı, bu yüzden jüri henüz kararını vermedi."

İçinden kıkırdadı ve ben bu kahkaha sesinin bana yaptığı şeyden nefret ettim.

"Olanlardan sonra duygusal karışıklıklar istemiyorum," dedim dikkatlice. "Tahmin edebileceğiniz gibi kalbim biraz hassas." Bunu yüksek sesle itiraf etmek, bir savaşın sıcaklığından sonra taviz vermek gibi hissettirdi, sanki daha sonra işe yarayabilecek bir zeminden vazgeçiyormuşum gibi. Parker'a bakmadım çünkü yüzünde ne olduğunu bilmek istemiyordum. "Yani bu basit kalabilirse. Basit. Kolay. O zaman hiç pişmanlık duymam," diye ekledim bir bakışla.

Yüz ifadesi kilitlenmişti ve bunun için minnettardım. Muhtemelen benimki de öyleydi. Telaşlı sabahımızdan sonra, müzakere masasına ilk kez oturuyormuşuz gibi hissediyordum.

İçimden bir ses, fırsat verilirse Parker ve benim, bizi buraya getiren seçimlerle ilgili pek çok savaş hikâyesi anlatabileceğimizi söylüyordu.

"Mükemmel bir iş anlaşması." Parker başını arkaya yasladı ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Kulağı hoş geliyor."

Göğsümde bir rahatlama hissettim ve hızlı bir iç geçirdim.

"Güzel." "Peki ya sen?" diye sordu.

"Peki ya ben?"

"İyi bir şey bilmek istiyordun. Önemli bir şey. İlk düğününü kaçırmış olman seni öldürüyor mu?"

Bilgisayarımdaki silinmiş bir klasörde, var olmayan nikâhıma adanmış pek çok belge ve elektronik tablo vardı. Bir tarih olmasa bile, planlar vardı. Hayal ettiğim şeyler. Ve öfke nöbetim sırasında

Tüm o pisliği çöp kutusuna attım, onları kaybetmenin üzüntüsünü bir an bile yaşamayı reddettim.

Bunu ona söylemek yerine, tüm bu düşünceleri (elektronik tablolar, Pinterest panoları ve planlar) kafamın arkasındaki güvenli küçük bir kutuya süpürdüm, onunla geçirdiğim boşa harcanmış yıllarla ilgili tüm duygularımı düzgünce kııptım ve onları asla dokunulmayacak karanlık, örümcek ağlarıyla kaplı bir yere sürgün ettim. Bunların hiçbiri üzerinde durmamın bana faydası olmadı.

Ama Parker'a bir şey verebilirim, değil mi?

Kendi zihnimi araştırdığımda, dangalaklıktan arındırılmış kısımlarda, kendim için istediğim şeylere dair belli belirsiz anılarım vardı.

"Hayal ettiğim gibi değil, hayır," diye dikkatle cevap verdim. "Akşamdan kalma olmak ve bir yabancıyla uyumak umduğumdan biraz daha az romantizm sanırım."

"Dur tahmin edeyim, Emmett ve Adaline'inki gibi büyük, romantik bir düşün mü?" "Hayır," dedim kolayca. "Aslında büyük bir düğüne ihtiyacım yok. Hiçbir zaman da olmadı."

Onu alabilirdim. O da bir tane istemişti. Anlaşamadığımız konulardan biriydi.

"Yani sen istedin..."

Bu sorulara cevap vermek neden bu kadar zordu? Koltuğumda kıpırdandım, kelimeler boğazımda düğümlenirken ellerim direksiyon simidinde kısa bir süre sıkıştı. Max bana hiç böyle sorular sormuş muydu?

Kendimi çıplak hissediyordum, o yatakta onun formasının altında hiçbir şey yokken olduğumdan çok daha çıplak. Bu soru dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki lanet olası bir cip dalgasını kaçırmıştım. İçimi çektim, gözlerimi kısa süreliğine kapattım ama kapattığımda gördüğüm Parker'ın yüzüydü. Aklımda kalan birkaç net anıdan biri de hüznü karelerdi. Kaslardan ve seksapelden oluşan uzun bir serap gibi masada belirdiğinde, güvende ve saklı kalmak isteyen çatlak cam parçam için beklenmedik bir merhem olmuştu.

Derin bir nefes aldım ve kelimeleri zorlayarak söyledim. "Romantizm, sanırım."

Parker bir an sessiz kaldı, cevabımı reddetmeyince içimde gergin ve rahatsız edici bir şey gevşedi.

"Ne gibi?"

"Umm, bilmiyorum. Belirli bir örneğim yok." "Saçmalık.

Yüzünüzü bundan daha iyi okuyabilirim."

Ona hızlı ve sinirli bir bakış attım ama tek yaptığı sırtıtmak oldu. Benim hoşnutsuz iç çekişim onu güldürdü. "Önceden her şey... güvenliydi. Sabit. Ta ki

ve her şey korkunç bir fırtınaya dönüştü." Sanki biri boğazıma dev bir zincir sarmış ve sıkıca çekmiş gibi hissettim. "Arada hiçbir şey yoktu ve o büyük film anlarından birini hiç yaşayamadım. Kahraman kendini aptal yerine koymaya çünkü kadın kahramanını o kadar çok sevmektedir ki bunu bilsin diye almayacağı risk yoktur." Bir an için dudaklarımı birbirine doladım. "Oysa aptal olan bendim."

Gözlerim ona kaydı, yolcu koltuğunda sessizce oturuyordu, söylediklerimi düşünürken yüzü dalgındı. "Sıra sende," dedim ona.

"Ne için?"

"Olamaz, korkunç paylaşımlar yapan tek kişi ben olmayacağım. Sen de kendini gergin hissettirecek bir şey söyleyen iyi edersin. Yoksa seni bu cipten atarım."

Parker sırtıttı, yanağında bir gamze parladı. "Ne gibi?"

"Herhangi bir şey. Hadi ama Bay Aşk Nefretçisi, kendiniz için hayal ettiğiniz en az bir şey olduğunu biliyorum."

"Ben aşktan nefret eden biri değilim," dedi gözlerini hafifçe devirerek. "Aşkın var olduğuna inanıyorum. İlk elden gördüm. Sadece istemiyorum."

"Bu benim soruma cevap değil."

Parker inledi. "Yaptığım hiçbir şeyin yanıma kâr kalmasına izin , değil mi?" "Pek olası değil."

Tekrar konuşmadan önce dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Sanırım her zaman takım arkadaşlarımı izledim ve nasıl bir şey olduğunu merak ettim... eğitim kampının ilk günü. İlk maç." Yutkundü, adem elması sallanıyordu. "Onların köşesinde, yanlarında olmaktan daha iyi bir şey hayal edemeyen biri. En önemli anlarda bir ortağın senin için ortaya çıkması. Ama bunu uzun zamandır düşünmemiştim."

"Neden olmasın?"

Ben daha durduramadan soru ağzımdan çıkmıştı.

Gözleri hafifçe karardı ve cevap vermeyince kalbimde bir sızı oluştu. Ama bu konuyu kapatmaya karar verdim çünkü muhtemelen ondan alabileceğim en büyük itiraf buydu. Söylediği şeyle oyun alanı biraz eşitlendi ve evine varışımızı biraz daha az korkutucu hissettirdi.

Gideceğiniz yer sağda, dedi GPS, konuşmayı bir anlığına bölerek. Burada ağaçlar daha uzundu ve siyah dış cephe kaplamalı, iki katlı bir evi çevreliyordu. Beni şaşırtacak kadar büyük değildi. Yine de özeldi, ki bu güzeldi. Uzun bir çit, büyük bir bahçeye benzeyen şeyi çevreliyordu.

Kısa bir araba yolunun hemen sonunda üç garaj tezgahı olan ön veranda alanı. Çitin üstündeki pencereler aydınlanmıştı, dışarıya sıcak bir ışık yayılıyordu ve ben de gözümü kırıştırdım.

"Evde biri mi var?"

"Louise'in evde olduğuna eminim."

Başımı öne eğdim. "Louise kim?"

"Hayatımın aşkı ve aklımı başımda tutan kadın."

"I-" Boğazım kurumuştı. Sadece garaj yoluna dönmekle bile adamın gözlerindeki kıvılcım geri gelmişti ve size söyleyeyim, bu yıkıcıydı. "Neyiniz?"

Spike vahşi bir tıslama sesi çıkardı.

"Kukuna söyle, sürekli sinirli olmasın."

Gözlerimi kısmıştım. "*Kedim* hakkında bir daha böyle konuşmadığın için sana teşekkür edeceğim."

Parker tehlikeli ve çocuksu bir şekilde sırtıttı ve onu görünce midemde aptalca bir kıpırdanma hissettim.

Ben daha tek kelime edemeden arabadan indi ve o çantalarımı almak için Jeep'in arkasına giderken ben de başımı direksiyona yasladım.

"O çok kafa karıştırıcı, Spike," diye fısıldadım.

Miyav.

Sesi o kadar sinirli geliyordu ki gülümsemeden edemedim.

"Hangi ?" diye bağırdı kadınsı bir ses. Başımı kaldırdım.

"Oh, Louise, sevgilim, evlenmeye gidiyordum."

Yan aynaya baktım ve yüzünde sert bir ifade olan şişman bir kadın gördüm. "Benimle uğraşmayı bırak, bu sabah eve zamanında gelmeyince beni çok endişelendirdin. Uçağın dokuzda inecek sanıyordum."

Altmışlı yaşlarındaydı, gümüşü gri saçları vardı, ellerimi saçlarımda gezdirdim ve sinirlerimin hızla gerildiğini hissettim. Ailemin yanına geldiğinde neler hissetmiş olabileceğine dair duyduğum sempati bana bir koçbaşı gibi çarptı.

Kapımı itip arabadan çıktığımda Louise'in ağzı açık kaldı ama hemen kapandı. Elleri cömert kalçalarına gitti. "Peki burada kim varmış?"

Gülümsedim ve elimi uzatarak ona doğru ilerledim. "Ben Anya."

Parker bavulumu ve spor çantamı cipin arkasından çıkardı. "Louise, karımla tanış."

Bunu söylerken ona bir kez daha dar gözlerle baktım. Parker göz kırptı.

Louise'in ağzı bir karış açık kaldı, gözleri benimle Parker arasında gidip geldi. "İsa, Meryem ve Yusuf," diye nefes aldı. "Annen biliyor mu?"

Parker yüzünü buruşturdu. "Eh. Henüz değil. Üzerinde çalışıyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "bakalım. Sana göstereceğim-"

"Misafir odasına," diye bitirdi Parker.

Başımı ona doğru çevirdim.

"Özür genç adam," dedi kızgın bir ses tonuyla.

Parker onu görmezden geldi ve gözlerini bana kilitledi. "Bunu ailemin önünde başarabileceğimizi söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

Başparmağını Louise'e doğru uzattı. "Onun karşısında beş dakika bile dayanmam. O bütün bir orduyu dağıtır."

Louise alay etti. "Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim. Peki bana ne söyleyeceksin? Neden bana yalan söyleyesin ki?"

Parker içini çekerek spor çantamı omzuna attı. "Gidelim meleşim, sana anlatacak küçük bir hikâyem var."

Louise gittiğinde, Parker'ın yatak odasının karşısındaki misafir odasında birkaç eşyayı yerleştirmiştim. Parker'ın uyuduğu büyük yatağa olan yakınlığım itiraf etmek istediğimden daha sinir bozucuydu.

Koridor boyunca ve merdivenlerden aşağı aile odasına doğru dolaşırken, güçlü tasarım estetiğinin Parker'a mı ait olduğunu yoksa kız kardeşi Greer'in parmağı olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Nötr renkleri tercih ettiği açıktı -sıcak ahşap zeminler ve süslemeler, kremi beyaz duvarlar, tüm sanat eserlerinde siyah ve beyaz. Parlak yeşil yapraklı bitkiler evin çeşitli köşelerinde ve etrafındaki ağaçlar göz önüne alındığında şaşırtıcı miktarda ışık alan büyük pencerelerin yanındaki kitap raflarında duruyordu. Mobilyaların hepsi fildişi ve deriydi, onun koltuğuna sığacak büyüklükteydi.

koca gövdesi ve temiz, modern çizgileri beni küçük bir orospu gibi iç çektiirdi çünkü tanrım, bunların hepsini kendim için seçerdim.

Belki de yatakların üzerinde aynalar ve prezervatiflerle dolup taşan çekmecelerle dolu steril bir bekâr evi beklemem haksızlıktı ama kendimi buranın ona ait olmasından etkilenmiş buldum. Bir ev gibi hissettirdi.

Onu mutfakta buldum, bir tencere yemeği fırına sürerken omzuna bir havlu asmıştı. Louise -ona göre bir yetişkin gibi yemek yemesini sağlayan kadın ve hizmetçisi- birkaç sokak ötede yaşıyordu ve sezon yeniden açılır açılmaz ona yardım ediyordu. Sezon dışında çamaşırlarını kendisinin yıkaması gerektiğini söyledi.

"Umarım açsınızdır," dedi. "Her zaman dört kişilik bir aileye yetecek kadar yemek yapar."

"Yemek yiyebilirim." Kollarımı kavuşturdum ve bizi ayıran adanın karşısından onu inceledim. "Anneni ne zaman arayacaksın?"

Bir eliyle çenesini ovdu ve kılların avucuna sürtünmesi dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. "Yakında," dedi, yorgunluğu yüzünden okunuyordu. "Başka bir şey yapmayı tercih ederim."

"Ne gibi?"

"Ortaokul matematiği."

Burnum kırıştı. "gelen ilk şey bu mu?" "Evet, matematikten nefret ediyorum."

Gülmeme engel olamadım. "Sanırım futbol oynarken pek bir şey yapman gerekmiyor, ha?"

Parker içini çekerek ensesini ovuşturdu. "Hayır. Sadece yüzlerce farklı oyun çağrısını bilmem ve her şeyi etmediğimden emin gerekiyor." Kaşları kısa bir süreliğine kalktı. "Yine mi?"

Alt dudağımı çiğneyerek gözlerimi onun yüzünden ayırdım. "Sezonu bitirmek için zor bir yoldu, değil mi?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Bizi Super Bowl'a götürecek maçın son pasını kaçırdığım için tüm Portland şehrinin benden nefret etmesi mi? Evet."

"Tüm şehir sizden nefret etmiyordu," dedim ona.

Parker bir kaşını kaldırdı. "Yakın. Ama belki herkes değil. Ayrıca kimse beni kendime yaptığımdan daha fazla dövemezdi."

Ahh evet, bir sporcunun kendini kırbaçlaması görülmeye değer bir manzaraydı. Hayatımda ortalama bir insandan çok daha fazlasını tanıdım ve gönüllü olarak üstlendikleri baskı çılgıncaydı. Bir takımın başarısı ya da başarısızlığı asla

sadece bir kişiye bağılıydı ve işler istedikleri gibi gitmediği anlarda hepsi bunu unutuyor gibiydi. Bir pas düştüğünde. Durdurma atıldığında. Bir vuruş kaçırıldığında.

Ve hatasız bir şekilde, yaptıkları hatalar için her zaman daha iyi oldular.

Bu küçük anekdot için zamanlama doğru değildi ve bu adamın nasıl tepki vereceğinden hâlâ emin değildim... herhangi bir şeye, gerçekten.

"Anneni aramak yerine bunun tekrarını izleyebiliriz," diye önerdim.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa Parker bunun pek de komik olduğunu düşünmemişti. "Bunu takım tesislerinde yeterince yapıyorum, teşekkürler."

"Hâlâ mı? Kulağa sağlıklı geliyor."

Lütfen, sanki ben sağlıklı başa çıkma mekanizmalarından bahsedecek biriymişim gibi.

Parker içini çekerek elini ağzına götürdü. "Muhtemelen bunu bir an önce halletmeliyim," dedi.

"O kadar da kötü olamaz. Neden ?" "Ağlayacak diye."

"En azından mutlu gözyaşları olurlar."

"Sanırım babanda bunlardan hiç yoktu, ha?"

Öngörülebilir bir gelecek için babamdan söz edilmesine eşlik edecek olan suçluluk duygusunu görmezden gelerek biraz gülümsedim. "Tam olarak değil. Ama... yola gelecektir." Başımı öne eğdim. "Sanırım. Sadece seni daha iyi tanıması gerekiyor."

Parker bana anlaşılmaz bir bakış attı. "Konuşmaya davet edilmediğimde bunu yapmak zor."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Biliyorum. Böyle düşünmüyordum..." "Evliymişiz gibi."

Yoğun göz teması yüzünden kalp atışlarım yavaşlamıştı. "Evet. Aynen öyle."

İçini çekti, bir an için gözlerini kaçırdı ve o gözlerini kaçırdığında nihayet yeniden nefes . "Annemi aradığımda yanımda olmalısın. Ya da en azından merhaba falan demelisin." Gözleri benimkilerle buluştu. "Sakıncası var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Şimdi mi yapsak?"

Tavana bakarak sessiz bir kahkaha attı. Ellerini adaya dayamıştı ve bu pozisyon kollarına pek de adil olmayan şeyler yapıyordu.

Kaslarım vardı. Spor salonunda çok sıkı çalıştığım için harika kaslarım vardı ve eğer böyle eğilmeye çalışsaydım, bunun yarısı kadar bile çekiciliği olmazdı.

ökol, bisepe ve trisepe harekete tanık oluyordum.

Çok gülünçtü ve bunu görmek zorunda kalmamak için gözlerimi kapatma dürtüsüyle savaştım.

"Evet," dedi, sesinde hiç de adil olmayan sert bir ton vardı. Görünüşe göre, genetiğiyle ilgili bir sürü adaletsizliği vardı ve onun kıcıyla evli olduğum göz önüne alındığında bundan ne çıkarmam gerektiğinden emin değildim.

Yemeğimiz fırında pişerken Parker adanın benim tarafıma doğru ilerledi, kaslarını ve güzel kokusunu da beraberinde getirdi. Boyu hafifçe arkamda durmasını kolaylaştırdı, dönüp ona bakarsam çenem omzunun hemen geliyordu.

Ben . Tanrıya şükür, kendimi korumanın küçük bir parçasını muhafaza .

Sheila'nın numarasını buldu ve FaceTime yapmak için düğmeye bastı. Ağır bir iç geçirdiğinde kendimi tutamadım. Başımı çevirdim, sadece çenemi hafifçe eğdim ve gözlerimiz buluştu.

"Her şey girecek," dedim ona.

O mu? Lanet olsun, kendime söylüyordum ve hatta buna inanmayı bile başarmıştım.

Sheila'nın sesi o anı böldü ve telefonu açtığında sessizce nefes verdim.

"Merhaba tatlım, bu gece senden haber almayı beklemiyordum."

Parker kameraya gülümsedi. "Ne yapıyorsunuz? Hiçbir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

"Tanrım, hayır. Sadece biraz yemek ısıttım ve akşamki programımı izlemek üzereyim. Kız kardeşlerin bugün kontrolden çıktı. Greer bana tuhaf şeyler hakkında mesaj atıp duruyor. Poppy doğum sancısı çektiğini sandı ama evine gittiğimde iyi olduğuna yemin etti."

Parker'ın gözleri kısa süreliğine kapandı ve gülümsemeye karşı koyduğunu söyleyebilirim. "Evet, kulağa doğru geliyor."

"Neyin peşindesin? Normalde konuşmayı planlamadığımız zamanlarda beni bu şekilde aramazsın."

Bakışları bana doğru kaydı ve ben gülümsedim. Gözleri dudaklarıma kaydı ve orospu çocuğu, göbeğim ters takla attı.

"Sana söylemem gereken bir şey var anne. Umarım oturuyorsundur."

Chapter 7

Sheila

Parker Anya vedalaştıktan sonra telefonu koltuğa bıraktım ve birkaç dakika boyunca boş gözlerle duvara baktım.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

Evliyim.

Parker, Adaline'in düğününde onu kocaman gülümseten o güzel sarışın kadınla evliydi. Anlattıkları hikâye çok tatlıydı; fırtınalı bir gece, ani bir karar, çünkü yeniden bir araya geldiklerinde kendilerini durduramamışlardı. Vahşi, romantik bir sıçrama, ikisinin de beklemediği bir şey, ama *mutlu* olduklarını söylediler bana. Zihnim bir topaç gibi döndü ve kalbimin dışarı fırlamak üzere olmadığından emin olmak için elim göğsümde çırpındı.

Ayda birkaç kez yapmayı sevdiğim mezarlığa gitmek için çok geçti. Evdeyken kocamla konuşamadığım için değil, ama orada olmak ve onun adını görmek biraz daha gerçekçi geliyordu.

Bunun yerine kanepeye döndüm ve sehpanın üzerinde duran Tim'in çerçeveli fotoğrafına baktım. Titrek bir el ile fotoğrafı elime aldım, başparmağım yüzünün en iyi hatırladığım halinin üzerinde gezindi - sağlıklı ve bronz olduğu, gözlerinden gülümseme çizgilerinin yayıldığı ve gülme çizgilerinin gülümsemesini paranteze aldığı zamanlar.

"Tatlım, buna asla inanmayacaksın," dedim sessizce. "Ama şu lanet çocuklar bizi kandırabileceklerini sanıyorlar." Başımı salladım. "Bana hiç itibar etmeden önce havadan kaç tane sahte eş bulabileceklerini sanıyorlar?"

durduramadan güldüm. Uzun ve sert bir kahkaha attım, her ne kadar onu özlemenin keskin acısı bu kahkahanın hemen altında olsa da.

Fotoğrağı yere bıraktım ve başparmağım çerçevenin kenarına dokundu.

Gelecek hafta sonu, o ikisi benim çatımın altında olacaktı.

"Birkaç yıl önce olsa bu işin peşini bırakabilirdim," dedim. "Arkama yaslanıp olanları izler ve çocuğın kafasını kışından çıkarmasını umardım. Ama bu sefer değıl."

Tim burada olsaydı ne derdi diye düşündüm.

Karışmaya cüret etme, Sheila.

Ben durduramadan yüzüme sinsi bir gülümseme yayıldı.

Chapter 8

Parker

Anya ve formamla ilgili özellikle canlı bir rüya sırasında uyandığımda saat 03:58'i gösteriyordu. Nefesimi kontrol altına almaya çalışırken göğsüm kabardı ve orada yattığım süre uzadıkça görüntüler kayboldu.

"Kahretsin," diye nefes aldım ve ellerimi yüzümde gezdirdim.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve birkaç dakika orada oturdum. Kafamda olanlardan sonra onunla kahvaltı ettiğimi hayal etmeye çalıştım. Sonra gözlerimi kısıtım çünkü aptal beynim bunun *"kahvaltıda onunla birlikte olduğunu hayal et"* demek olduğunu anlamıştı.

Böyle devam edersem üçüncü gün çatlarım.

Yorganı kucağımdan fırlatarak gidebileceğim tek bir güvenli yer olduğuna karar verdim.

"Portland için dördüncü ve gol, son bölgeye dört yardalık uzun bir mesafe. Eğer onların hücum koordinatörüyseniz oyun kitabında ne ararsınız?"

"Hiç şüphe yok ki sıkı uçlarından birini arıyorum. Parker Wilder ve Beckett Coleman son birkaç yıldır Voyagers hücumu için ölümcül oldular ve havadaki atakları bu kadar işe yaramışken neden topu yere indirsinler ki? İlk sayıya gitmiyoruz; sayı yapmaya çalışıyoruz. Her iki oyuncu da uzun ve hızlı, iyi blok yapıyorlar, izlemesi eğlenceli ve bence Wilder bu sezon biraz daha üstün oynuyor, bu yüzden ona bakabilirler."

Klibi milyonlarca kez izlemiştim. Mola bittiğinde, hangi oyuncunun nereye dizileceğini tam olarak söyleyebilirdim. Her kaçışını söyleyebilirdim. Her adımını. Başlamadan iletişim kurarken kollarının her noktasını.

Artık takım arkadaşlarımı izlemenin pek bir anlamı yoktu. Sağa doğru koşarken gözlerimi kendimden ayırmadım, ellerim kalçalarımda, oyun kurucumuz birkaç hücum oyuncusuna dokunup dizilişte gördüğü bir şeyi işaret ederken.

Akın geliyordu, bu çok açıktı ve normalde solu tercih ederken beni sağa dizmek, beni kolayca iki adım daha yavaş ve sadece birkaç inç daha kısa olan biriyle eşleştirdi.

"Wilder sağda, Coleman solda. Kime atıyorsun?" diye sordu spiker.

"Wilder. Şu anda ligdeki en iyi ellere sahip ve geçtiğimiz sezon spor salonunda geçirdiği zaman göz önüne alındığında onu yavaşlatmak neredeyse imkansız. Adam bir canavar. Savunması tam bir terör. Onu son on-on beş yılda bu pozisyonda oynayan herkesle başa baş oynatırım."

"Büyük anlarda, büyük oyuncularınıza yönelirsiniz çünkü güven ," dedi ilk adam. "Ve takımınızı franchise tarihindeki ilk Super Bowl'a götürmek için son bir şanstı daha büyük ne olabilir? Portland otuz saniye kala dört sayı geride. Son molalarını kullandılar. Tüm maç bu son oyunun sorunsuz geçmesine bağlı. Bakalım haklı mıyız?"

Oyun saati ilerliyordu. Christian bacağını kaldırdı, bu topa vurmak üzere olduğunu gösteren ilk işaretti. Oyunu tekrar havladı. *Altın çizme otuz iki Teksas*. Bağılangıçta, oyun kitabını ezberlemek imkânsız gibi geliyordu. Kim rastgele dört kelimeyi hatırlayabilir ve bir şekilde ne anlama geldiklerini bilebilirdi ki? Ama şimdi, her birinin nasıl oynandığını uykumda bile görebiliyordum. Altın formasyondtu. Çizme oyun tipiydi. Otuz iki, O-line için koruma şeması. Teksas ise tempo.

Bunu bütün hafta çalışmıştık, savunma planında ufak bir değişiklik yaparak savunmayı ortaya doğru çekileceğimi düşünmesi için kandıracaktım, ama bunun yerine her zaman yaptığım gibi köşeye yönelecek, sonra beni koruyan defans oyuncusu koştuğum rotayı satın aldıktan sonra son bölgenin önüne geri dönecektim.

Ve işe yaradı. Hem de tılsım gibi.

Christian alkışladı, top temiz bir vuruştan sonra doğrudan onun ellerine geldi. O cepte birkaç adım geri giderken ben çizgiden ittim, sonra her adımda benimle kalan defans oyuncusunun yanından koşarak geçip son bölgeye girdim.

Güvenlik oyuncularından biri çizgiden geri çekilip bana doğru yaklaştı ve defans oyuncusunun bir an tereddüt etmesine neden oldu, çünkü iş arkadaşının son bölgenin önünü koruduğunu varsayıyordu. İşte o zaman ön tarafa geçtim.

Reyes bir roket fırlattı. Rüya gibi bir atıştı. On sent. Daha iyisini isteyemezdim. Çok yükseğe değil. Ne de çok alçak. Güvenliğin elini uzatamayacağı kadar sağa ve göğsümün hizasına, yani havadan yakalayabileceğim kadar uzağa.

"İşte bu," diye bağırdı spiker. "Wilder son bölgede, yalnız, Reyes'ten *mükemmel* bir pas ve..." Ve sonra onu düşürdüm.

Top ellerime çarptı. Ve ben tutamadım.

Savunma patladı, beni koruyan defans oyuncusu takım arkadaşlarıyla kutlama yapmak için koşarken omzuyla bana çarptı.

"Şaşkına döndüm Joe," dedi spiker. "Gördüklerime inanamıyorum. Parker Wilder takımının Super Bowl'a gitmesine sadece bir top yakalayabildi. Bloklama inanılmazdı. Açıktaki tek adam o bile değildi!"

"Gerçi oyun kurucularının baktığı tek adam oydu," dedi diğeri, hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkararak. "Sadece tutunamadı. Bunun için bir mazeret yok. Takımınızın *adamı* olduğunuzda, o yakalamaları yapmalısınız. Bu maçtan sonra Voyagers soyunma odasında zor bir gece olacak çünkü Wilder'ın takım arkadaşları olsaydım, ona şöyle bakardım ... bunu nasıl yakalayamadınız?"

Orada kapatmadım. Maçın geri kalanının oynanmasına izin verdim. Karanlık film odasında izlerken kamera kenar çizgisinde beni taradı. Kaskımı fırlatmadım. Bağırmadım, küfretmedim ya da bir şey kırmadım.

Orada öylece oturdum. Sahaya bakıyordum. Diğer takımın kutlamalarını izledim. Takım arkadaşlarım beni görmezden geliyordu. Koç bir şey söylemek için eğildiğinde yüz ifadem hiç değişmedi.

"Ne düşünüyor, Joe? Onu görmeye alışık değiliz." "Dürüst olmak gerekirse, bence şokta. Onu suçlayabilir misiniz?"

"Hayır. Parker Wilder olsaydım, bu olay tüm sezon boyunca aklımdan çıkmazdı."

Ekran karardı ve omzumun üzerinden bakmak için döndüm. Kapının açıldığını bile duymamıştım ama omuzlarının şeklinden ve ışıkları yansıtan parlak kel kafasından kim olduğunu anlamıştım.

"Bunu kaç kez izledin Parker?" Dr. Alex buna cevap vermek istemedi.

Ekip psikiyatristinin sesinde yargılama yoktu. Hiç olmadı. Adam soyunma odasında saygı duyulan biriydi ve son zamanlarda her yerde karşına çıkıyor, o sessiz haliyle bana kapısının her zaman açık olduğunu hatırlatıyordu.

Tesislere vardığımda açıktı, içeri girerken yanından geçerken ışığı koridora yayılıyordu. Ağırılık odasında iki saat geçirdikten ve geçen sezonumuzun nasıl bittiğini düzenli olarak hatırlatarak kendi kendimi kırbaçlamamı tamamladıktan sonra açıktı. Kendime kızdığım da en kolay cezalandırma şekliydi çünkü üzerinde çalışabileceğim bir şeydi.

Hayatımın son iki yılı mı? Bir bok değiştiremedim.

Karımla ilgili fazla gerçekçi bir seks rüyası mı? Bu konuda kesinlikle bir şey yapamazdım.

Ama bu... Bunun bir daha asla olmamasını sağlayabilirdim.

Dr. Alex'e hemen cevap vermedim. Bunun yerine ayağa kalktım, kumandayı ekrana doğrulttum ve kapattım.

Tanrım, bazen biri bana uzaktan kumanda doğrultmuş gibi hissetmiyor muydum? Bir düğmeye basıyorsun ve her şey bir süreliğine kapanıyor. En küçük bir hatırlatma, bir uyuşma dalgasını tetikliyor. Bunun ne zaman olacağını asla bilemezdim ve en kötüsü de bununla birlikte gelen çaresizlik hissiydi. Bir süreliğine numara yapabiliirdim. Genellikle en iyi performanslarımı ailemle geçirdiğim zamanlara saklardım, ama sonra... yapamadım. Her şey ağır geliyordu. Yokmuş gibi davranamayacak kadar ağır.

Anya'nın bunu görüp göremeyeceğini merak ediyordum. Eğer çoktan . Muhtemelen o da kendi pişmanlıklarıyla uyanık yatıyordu.

"Yeterli değil," dedim ona.

"Parker, düğünün için tebrikler! Sen ve Anya ile bir fotoğraf çekilebilir miyiz?"

Müthiş. Paparazziler evimin önünde. Ne kadar eğlenceli, heyecan verici bir gelişmeydi bu.

Üç adam sokağın karşısındaki arabalarına yaslanmıştı. Arkası dönük şapka takmış olanın uzun objektifli kamerası bana dönüktü. Diğer ikisi iPhone'larıyla çekim yapıyordu. Onlara dostça bir gülümseme verdim. "Bu gece olmaz. Üzgünüm çocuklar."

Garaj kapısı kapalıyken kendimi arka kapıdan içeri attım ve anahtarlarımı kancaya astım.

Aile odasına açılan koridorda yürürken beni neyin karşılayacağından tam olarak emin değildim ama bu, Anya Hennessy'nin aşağı doğru köpek pozisyonuna geçerken güvertede duran taytlı kışının görüntüsü değildi.

" olsun," diye mırıldandım, gözlerimi onun vücudunun çılgın şeklinden ayırarak.

Hava sıcaktı ve yoga matını parlak bir güneş parçasına kurmuştu. Anya ayaklarını ileri geri pedal çeviriyor, hamstringlerini esnetiyordu ve bakmamam gerektiğini ne kadar kötü bilsem de bakmadan edemiyordum.

Tayt soluk mor renkteydi, spor sütyeni ise karmaşık küçük askılarıyla beyazdı ve kendini altındaki mindere düz bir şekilde yerleştirdiğinde, bacaklarını yere bastırdı, avuç içleri düzdü, Anya vücudunun üst kısmını C şekline soktu, yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi, göğsü dışarı çıktı, yüz hatları huzurluydu.

Evet, muhtemelen bakılmayı beklemediği .

Bakışlarım kollarındaki hafifçe belirgin kaslara kaydı ve neredeyse anında ağzım kurudu. Karnı da böyleydi.

Elbette hatırlıyorum, çünkü onu çıplak görmüştüm ve Tanrı beni cezalandırmak için her on altı saniyede bir bu görüntüyü bilinçaltıma sokuyordu.

Güçlü görünüyordu. Sağlıklı. Zayıf değildi, kıvrımları vardı ama dikkatli olmazsam kışımı tekmeleyebilecekmış gibi bir görüntüsü de vardı.

Ne bekliyordum ki? Neredeyse bir spor salonunda büyümüştü. Kadın spor yapmayı seviyordu. Güçlü olması sürpriz değildi ama beynimin onun ne kadar esnek olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Gözlerimi kıstım ve Louise'i akşam yemeği hazırlarken bulduğum mutfağa doğru döndüm.

"Bugün karıma iyi davrandın mı tatlım?"

Gözlerini devirdi. "Bugün karınla konuştun mu, seni at kıcı?"

Dilimlenmiş bir havucu gizlice almak için ona doğru uzandım ve elimi tokatladım. "Bu akşam yemeği için."

"Hadi ama, açlıktan ölüyorum. Bugün yaklaşık beş saat çalıştım."

Louise bana baktı ve ben yine o endişeyi gördüm. Geçtiğimiz yıl boyunca bir türlü yok edemediği endişeyi. kadar da kötü olmazdı ama daha önce benim için çalışmıştı.

Her şeyden önce. İçimdeki saklayamadığım farkı gördü. "Bu kadarı çok fazla Parker," dedi sessizce. "Çok iyi biliyorsun ki Çok fazla çalışmak sezon boyunca toparlanma sürenize zarar verir."

Karnımı okşadım. "Evet, ama bana hazırladığın o güzel yemeklerin hepsini yemem lazım."

Başını iki yana salladı. "Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, bugün karınıza iyi davrandım."

O biberleri doğrarken bir havuç daha atıştırarak, Anya'yı görebilecek kadar geriye yaslandım. Şimdi ayakta idi, bir ayağının üzerinde dengede duruyor, bir eliyle vücudunun arkasını tutuyor, diğer elini havaya kaldırıyordu.

Tanrım, bunu yapmaya çalışsaydım düşerdim.

Anya onun ayağını bıraktı ve eğilerek vücudunun üst kısmını bacaklarına doğru indirdi, elleri avuç içleriyle minderine üzerine yerleşti. "Bunu nasıl yapıyor?" Fısıldadım.

Louise bana dirsek attı. "Zorla evlendirdiğin kadını süzmeyi bırak."

"Oh, lütfen. Aklına bir fikir geldiğinde ona hayır demeyi denemelisin. O kadar basit değil. Kadın parasını istiyordu ve ben kimdim ki hayır diyeyim? Eğer benimle evlenmeseydi, Strip'te rastgele bir dangalak bulabilirdi ve o zaman nerede olurdu?"

"Evet, sen bir şövalyelik örneğisin," diye mırıldandı Louise. "Annen bunu nasıl karşıladı?"

Yüzümü buruşturdum. "Uzun bir konuşma değildi. Çoğunluğu onun mutluluk gözyaşları dökmesi ve benim ona yalan söylediğim için kendimi bok gibi hissetmememle geçti."

"Ona yalan söylemek *zorunda* değilsin, biliyorsun." "Yararlı, teşekkür ederim."

Biberlerden birini aldım ve Louise içini çekerek bir çekmeceyi açıp bana bir kâse uzattı. "Bunu doldur ve beni yalnız bırak."

"Anneme, aileme yalan söylemek bir amaca hizmet ediyor," diye açıkladım.

"Oh, eminim zihninizde öyledir. Yalanı söyleyen kişi bunu her zaman haklı çıkarabilir."

Kaseyi çiğ sebzelerle doldurmayı bitirdim ve adanın diğer tarafına geçerek bir parça kırmızı biberi ona doğru işaret ettim. "Sheila'yı tanıyorum. Eve dönmemi bekliyor. Hepsi beni oturtup duygularım hakkında konuşuracak ve bunun yardımcı olacağını düşünecekler ama olmayacak."

"Tabii ki olmayacak."

Kaşlarım havaya kalktı. "Katılıyor musun?"

Louise'in eli yavaşladı, bıçak doğrama tahtasından uzaklaştı. Başını salladı ama bana bakmadı. "Çünkü ailenle tek bir konuşmayla düzeltilemeyecek daha derin bir şeyle mücadele ediyorsun, evlat." Yutkundu. "Seni her gün görmüyorlar. Bilmemeleri onların suçu değil. Sana oğlumun üniversitede depresyonla mücadele ettiğini söylemiştim ve-"

"Depresyonda değilim," dedim, ses tonumdan umutsuzca bir ısırmak kenarı tutmaya çalışarak. "Ben sadece... Hala kendimde değilim, tamam mı? Keder doğrusal değildir ya da yas kartlarında kullandıkları saçma sapan ifadeler gibi. Çalışıyorum, doğru besleniyorum ve spor yapıyorum. Uyumayı bıraktım çünkü bunun hiçbir işe yaramadığını biliyordum ve sağlıklıyım. Hiçbir şey yapmadan yatmıyorum. Ben profesyonel bir sporcuyum. Depresyona girecek neyim var ki?"

Sonunda bana baktı ve baktığında gözlerindeki şefkat neredeyse felaketim olacaktı. Bir keresinde bu konuyu bana açmaya çalışmıştı ve ben pek iyi idare edememiştim. Sonra, beni dehşete düşüren bir şekilde, Louise'in gözleri dökülmemiş yaşlarla doldu.

"Hayır, hayır, meleşim," dedim, adanın etrafından dolaşarak ona sıkıca sarıldım. "Benim için ağlama. Aptalca bir para kazanıyorum ve güvertede yoga yapan ateşli bir karım var. İyi olacağım."

Islak bir kahkaha atarak karnıma vurdu. Geri çekildiğimde elini gözlerinin altına götürdü.

"Sadece senin için endişeleniyorum.

Hepsi bu." "Biliyorum," dedim sessizce.

"*Ateşli karın* çok tatlı," diye cevap verdi, büyük, korkunç bıçağıyla ustaca çalışmaya devam ederek. "Buraya geldiğimde onunla bir süre konuşabildim."

"Öyle mi? Kahvesinin içine ağladı mı? Konuşurken adıma küfretti mi ya da başka bir şey?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Henüz değil. Ama ona biraz zaman tanırsanız eminim. Arkadaşının kâr amacı gütmeyen kuruluşu hakkında konuştuk. Oldukça etkileyici şeyler."

İlgisizmiş gibi davrandım. "Öyle mi?"

Louise gözlerini devirdi. "Henüz ona bunu sormadın bile, değil mi?"

"Onlarla bu konuyu konuştum, teşekkür ederim." Kırmızı biberden bir ısırık daha kopardım. "Konuşma sırasında biraz sarhoştum, o yüzden aklımdan çıkmış. Çocuk kitaplarıyla falan ilgili, değil mi? Okumak mı?"

Elindeki dev bıçağı bana doğru salladı. "Git kendin sor. Karından korktuğun için senin elçin olmayacağım."

Büzülmüş dudaklarımın arasından ahududu üfledim. "Ondan korkmuyorum."

Kesinlikle öyleydim. Vegas'taki otel odasında uyandığında her şey çok eğlenceli ve kolay görünüyordu, değil mi? Ama şimdi o burada yaşıyordu. Benim alanımda. Taytlı vücudunu herkesin gözü önünde eğiyor ve muhtemelen her şey bittiğinde onu benden daha çok sevecek olan Louise ile konuşuyordu.

"Bu yüzden mi tesislerde normalden iki kat daha uzun süre kaldınız?" "Hayır."

"Mm-hmm."

"Bugün senin hakkında bir sürü soru sordu," dedi Louise dikkatle. "Tabii ki yaptı. Gerçek bir görüşme yaptığımızda zil zurna sarhoştun. evliliğe götüren konuşma."

Louise'in çıkardığı kederli iç çekiş her zaman bir göz devirmeye eşleştirilirdi ve az önce tam olarak bunu yaptığını anlamak için ona doğru bakmama gerek yoktu. "Tanrım, bu kadar uzun süre bekar kalmaya şaşmamalı."

Louise'i görmezden gelmek yeterince kolaydı çünkü yıllarca pratik yapmıştım. Boş sebze kasem bulaşık makinesine girdikten sonra, yemek masasının üzerindeki eskiz defterine gözüm takıldı. Masanın köşesinde o lanet kedi oturuyordu. Yaklaştığımda gözleri kısıldı ve uzlaştırmacı bir hareketle ellerimi kaldırdım.

"İnan bana, buraya senin için gelmiyorum," diye mırıldandım.

Kulakları yassılaştı, ama tıslamak yerine Şeytan Kedi arkasını döndü, kuyruğunu havaya dikti ve önce sandalyeye, sonra da yere zıpladı. Bu, "*kıçımı öpebilirsin dostum*" un kedilerdeki karşılığı gibiydi.

Yüzümün çizilme tehlikesi geçtikten sonra defteri elime aldım.

Sayfa orman hayvanlarının çizimleriyle kaplıydı. Bazıları tuhaftı, büyük gözleri ve abartılı yüz hatları vardı. Birkaçı ise daha sert hatlara ve sert, güzel yüz hatlarına sahipti. Birkaç sayfayı çevirdim ve durdum. Başparmağım, kâğıttan atlayacakmış gibi görünen bir geyik çiziminin üzerinde gezindi.

İstmeden, sürgülü cam kapıdan tekrar baktım. Yoga yapmayı bitirmişti ama matın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu, gözleri kapalı ve yüzü güneşe dönüktü.

Huzur. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyordum.

Louise arkamdan geldi ve eskiz defterine dokundu. "Seni seviyorum evlat, ama onu görmezden gelmeye devam edersen, muhtemelen bu daha başlamadan batıracaksın."

Çenem gerildi ve Anya'nın yüzüne son bir kez baktıktan sonra eskiz defterini bırakıp duş almak için odama döndüm.

Chapter 9

Anya

Kırmam iki buçuk günümü aldı. Düşünürseniz fena değil. Herkes birkaç günlüğüne tatildeymiş gibi davranabilir, özellikle de kocanız sizden kaçmak için ninja gibi etrafta dolanırken gelip yemek pişiren, yerleri silen ve sizinle konuşan tatlı bir kadının olduğu güzel bir evde.

Dış dünyadaki tüm saçmalıklardan saklandığınızı kabul etmek zorunda kalmadan önce yapabileceğiniz sadece çok fazla güverte yogası, uyuklama, okuma ve çizim vardı. Paparazzilerden de saklanıyordum ki bunu o sabah erken saatlerde Parker'ın mahallesinde koşmaya karar verdiğimde fark ettim.

"Anya! Anya, bir açıklama alabilir miyiz?" "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Kulaklıklarımıdaki müziği açarken birkaç fotoğraf çektiler ve onları ne kadar görmezden gelmek istesem de, bu üç çakalın koşumda bana katılması fikri bende bir şeyleri kırma isteği uyandırdı.

"Selam çocuklar," dedim elimden geldiğince dostça bir gülümsemeyle. "Röportaj yapmadan koşuya çıkmama izin verir misiniz? Sadece evde sakin bir balayının tadını çıkarmaya çalışıyorum."

Oh, ne saçmalık. Kocam beni misafir odasına bıraktı ve o günden sonra onu bir daha hiç görmedim. Garaj kapısının yanında tekmeleyerek çıkardığı kocaman ayakkabıları ve yemek masasının üzerindeki Voyagers şapkası olmasa, başka bir yerde kaldığını düşünebilirdim.

"Parker eve ne zaman geliyor?" Ne güzel bir soru.

"Sonra," dedim belli belirsiz. "Benimle , değil mi?"

Büyük kameralı olan ilk kişi homurdandı. "Pek olası değil."

"Mükemmel." Ellerimi kalçalarıma koydum ve onlara baktım, kafamın içinde çarklar dönüyordu. "Bakın ne diyeceğim, eğer üçünüz beni biraz yalnız bırakırsanız, dünyanın en iyi yaban mersinli keklerinden bir tabak getireceğim. Bu sabah ortaya çıktığınızdan beri yemek almaya gittiğinizi hayal bile edemiyorum."

Dreads'li adam gözlerini kıstı. "Şu küçük yaban mersinli boktan değiller, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki hayır. Ev yapımı. Sanırım bu sabahtan beri taze."

Kalktığımda nasıl sıcak olduklarını hâlâ anlayamamıştım. Louise bir gece önce eve gitmeden önce hamuru buzdolabında bırakmış olmalıydı ve ben bunu gözden kaçırmıştım. Parker'ın kek pişirdiği düşüncesi beynimde bir şeyleri karıştırdı, bu yüzden bunu hayal etmemek için çok uğraştım.

Üçü bakışlarını paylaştı ve sırtında devasa bir kamera çantası taşıyan ilk adam bana başıyla onay verdi. "Tamam."

"Fotoğraf çekmek yok," diye kesin bir şekilde talimat verdim. "Yüzüm kıpkırmızı oluyor ve ölüyormuş gibi görünüyorum."

Gülüştüler. Elini uzattı. "Anlaştık."

Sessiz bir iç geçirdim, son birkaç gündür hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum. Onlar kaldırımın kenarına park ettikleri ilk kamyonun arkasına otururken, ben de kendimi ön avluyu çevreleyen siyah çitin ortasındaki büyük kapıdan içeri bıraktım.

Döndüğümde fısıldaşıyorlardı ve telefonlarına bakıyorlardı. "Söz verdiğim gibi," dedim.

Bir akbaba sürüsü gibi kekleri içlerine çektiler ve ne kadar güzel olduklarını söyleyip inlediler. Diğer ikisinden daha sessiz olan üçüncü adam beni kurnazca izledi. "Gördünüz mü?"

İçimi çektim çünkü dürüst olmak gerekirse, sadece koşuya çıkmak ve huzursuz enerjimin bir kısmını dışarı atmak istiyordum. "Neyi gördün mü?"

"Max'in evliliğinize cevaben yazdığı yazı."

Midem bulandı. "Hayır, ben yapmadım."

Tanrım, aferin bana. Sesim çok rahatsız edici gelmiyordu. Ama içimde? İçimde, anlık, beyaz alevler göğsümü yaladı.

Gözleri gözlerimi tuttu ve meydan okuyan çakmaktaşı onu tokatlamak istememe neden oldu. "Bunun bir aldatmaca olduğunu söylüyor. Yalan söylüyormuşsun, muhtemelen Parker'a bunu görmesi için para ödüyormuşsun çünkü ikiniz ayrıldıktan sonra utanıyormuşsun ve kendini kurtarmaya çalışıyormuşsun."

Diğer ikisi bakışlarını değiş tokuş etti.

"Şey," dedim hafifçe, "kendi fikrini söyleme hakkına sahip. Yalan söylemekle ilgili kendi geçmişini göz önünde bulundurursak, bu fikre pek itibar edeceğimi sanmıyorum. Kimseye para ödemişim ve o gece Vegas'ta bizimle birlikte olsaydı, bunun ne kadar *gerçek* olduğunu tam olarak bilirdi."

Kelimeler havada asılı kaldı ve gözlerindeki parıltı çok hızlı bir şekilde memnuniyete dönüştü.

"Kayıt dışı mı?" diye sordu, beni izlerken başını hafifçe eğdi.

Evet. Dilimin ucuna geldi ama kelimeyi zorla çıkaramadım.

Bunun yerine çenem bir santim yükseldi ve gözümü kırpmadan ona baktım. "Keklerin tadını çıkarın çocuklar."

Döndüm ve eve doğru yürüdüm, göğsüm muhtemelen beni lanetlemek için geri dönecek olan kindar bir anın serpintisiyle battı.

Gurur bize gerçekten aptalca şeyler yaptırdı, değil mi?

Bundan sonra kafam rahat bir şekilde egzersiz yapamayacaktım. Gözyaşları sıcak ve yoğun bir şekilde boğazımın arkasına bastırdı. Birkaç haftadır ağlamamıştım, bunun yerine nişanlığımın arka bahçesinde bir porno yıldızıyla öpüşürken çekilmiş grenli fotoğraflarını hatırlamamak için kendimi çok meşgul tutmayı tercih etmişim. Ben Isabel ve kız kardeşlerimle bir gezideyken iki kıkırdayan hayranını evimize davet ettiği güvenlik kamerası görüntüleri.

Ve en kötüsü, en kötüsü, beynimin teklif ettiği geceye, mutlulukla evet dediğim ve geleceğim tutkulu ve vahşi görünmese bile, beni güvende hissettiren ve ilgilenen birini bulduğum geceye geçmeyi ne kadar çabuk sevdiğiydi. Bana her zaman mükemmel bir kadın olduğumu söyleyen birini.

Kendimi durduramadan mutfığa girdim ve şarap aramak için buzdolabının kapağını açtım. Çikolata. Herhangi bir şey.

Parker evde alkol bulundurmuyordu, bu da beni şaşırttı. Yemek dağıtımı bunun için yaratılmamış mıydı? Tam da bu durum için. Eve dev bir Pinot şişesiyle gelen bir teslimatçıyı hayal ettim ve o kameralı akbabalara bana ulaştıklarını bilmenin tatminini yaşatmamaya karar verdim. Muhtemelen koşumu bıraktığımda çoktan yapmışlardı, ama tek bir sikiş bile bulamadım.

Yeni çıkmışlardı, umutsuzca bastırmaya çalıştığım duygular için ayrılmışlardı. Her şey basitmiş gibi davranabildiğimde her şey çok daha kolaydı. Parker ve benim karşılaştığımız en büyük sorun ailelerimizin tepkisiymiş gibi davranmak.

Ama değildi, değil mi?

Panikle ellerimi yumruk yaptım ve kuvvetlice salladım. Toplum içinde daha fazla utanç duyma düşüncesi, battaniyenin altına kıvrılıp dış dünya yokmuş gibi davranmak istememe neden oldu.

Ya da şarap vardı. Ve çikolata. Herhangi bir şey.

Gözlerimi kısıtım, bunlarla başa çıkmanın en iyi yolunun bu olmadığını çok iyi biliyordum. Keskin bir dönüşle aşağıya, Parker'ın spor salonuna dönüştürdüğü ikinci aile odasına doğru yürüdüm. Telefonum çalıyordu ama tek bir şeye bile bakmaya cesaret edemiyordum. Ana ekrandaki bildirimleri temizledim ve müzik uygulamamı açtım.

Şimdi lanet olası yoganın zamanı değildi. Sakinleştirici esneme hareketlerine ve derin nefes almaya ihtiyacım yoktu. Bu sağlıklı bir öfke ve onu dışarı atmak için mükemmel bir çıkış zamanıydı. Tanrı evlendiğim adamı korusun çünkü köşede asılı ağır bir çantası vardı.

Çantanın yanındaki çıkıntıda iki çift eldiven vardı ama ben bir ısırık acı istiyordum. Bunu hissetmek istiyordum. Bant ruloları vardı ve başparmağımı hızlıca ucundaki kancaya soktum, siyah malzemeyi parmaklarımın arasına ve bileğimin etrafına birkaç kez sardım. Elim olabildiğince korunaklı hale gelene kadar avucuma sıkıca gerdim ve sonra parmak eklemlerimin etrafına tekrar tekrar bantladım.

İçki yok.

Çikolata yok.

Ağlama daha sonra gelebilir.

Ama şimdilik, ihanetin tanıdık soğuk tokadı damarlarımda dolaşırken, bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Kulaklıklarımdan yükselen öfkeli müzikle ellerimi yumruk yaptım, hayatım boyunca bana öğretildiği gibi ayaklarımı yere bastım ve o çantanın ağzını burnunu kırdım.

Parker

"Anya?" Cevap yok.

Parlak kırmızı cipi garajdaydı, bu yüzden evde olduğunu biliyordum.

Telefonum tekrar çaldı ve gözlerimi kısıtım. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye nefes aldım. "Lanet olası meraklı kız kardeşler."

Aşağıdan bir ses geldi, sonra bir başkası. Keskin bir şaplak ve ardından hafif bir homurtu.

Merakımı yenemeyip merdivenleri koşarak indim ve gördüğüm şey karşısında kısa bir süre durdum.

Anya köşedeki ağır torbayı kesinlikle yok ediyordu. Vücudunu döndürdü ve sağ eliyle şiddetli bir aparkat indirirken bir homurtu çıkardı. Sonra iki eliyle tutup dizini yukarı kaldırdı.

İçgüdüsel olarak iki elimle taşaklarımı kapattım.

Vücudunun üst kısmını görünmez bir telin altından geçirmiş gibi geriye doğru eğildi ve tekrar ayağa kalktığında sol kolunu bir yumrukla öne doğru savurdu, ardından torbaya doğru ilerledi. Dirseği öne doğru uçtu ve öyle bir kuvvetle indi ki bir an nefes almakta zorlandım.

Işıkların altında, hafif ter parıltısı tenini parlatıyordu ve kaslarının kıvrımları gözlerimi muhtemelen kıcıma tekmeyi basacağı yerlerde gezdiriyordu.

"Anya," dedim tekrar ama kulaklarındaki küçük beyaz kulaklıklar yüzümü buruşturmamama neden oldu. "Anya," diye bağırdım.

Hiçbir şey.

Geriye doğru dans etti, sağ bacağını geriye doğru çekti, sonra öne doğru kırdı, tüm vücut ağırlığını taşıyan sol ayağının topuğu üzerinde döndü ve kaval kemiğinin torbaya çarpması dilimi dişlerimin üzerinde kaydırıldı.

Tanrı aşkına, bunun hayatımda izlediğim en ateşli şey olması benim hakkımda ne söylüyordu? Bana doğru dönse, dizlerimin üzerine çöküp ona istediği her şeyi yapması için yalvaracağımdan oldukça emindim. Canımı yak. Vururdu. Her neyse. Bırak göğsündeki teri yalayayım.

Bu görüntü aklımda olduğu sürece on yedi kez soğuk duş almam gerekecekti. Saçları, o görkemli sarı saçları, yüzünü sımsıkı kapatacak şekilde geriye doğru toplanmıştı ama birkaç tutam kaçmış, boynu boyunca terden kayganlaşmış tenine yapışmıştı ve bu manzara karşısında ağzım sulanmadıysa ne olayım.

Kendimi koruma duygum beni bir adım daha yaklaştırdı, onun saldırı modunu tetiklemeden çevresel görüş alanına girmeye çalıştım çünkü suratıma inen o dirseğin muhatabı olmak istemiyordum.

Willa'nın dersleri aklımdan geçti ve gülümsemekten kendimi alamadım.

Sonunda durakladı, elleri kalçalarında gözleri kapalıydı. Göğsü kabardı ve nefes almak için çenesini yukarı kaldırdı.

Yaklaştım ve omzuna hafifçe dokundum. "Anya," dedim tekrar.

Yumrukları havada ve gözlerinde şiddetli bir ışıkla dönerek bağırdı.

"Benim," diye bağırdım. "Lanet olsun, bana vurma. Sadece benim."

Tüm vücudu söndü ve kulağındaki kulaklıkları yırtıp attı. "Ödümü kopardın," diye nefes nefese kaldı.

"Neden çantamı öldürmeye çalışıyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bugün stresimi bu şekilde atmayı seçtiğim için şanslısın. Ya bunu yapacaktın ya da eve gelip sarhoş kıcımla hüznü film izleyip ağlayacaktın."

"Demek Max olayını gördün," dedim dikkatlice.

"Evet, Max olayını gördüm," diye cevap verdi, sesi keskin ve ısırgandı.

"Ve ondan nefret ediyorum. Ondan *nefret* ediyorum. Beni utandıramaz, aptal durumuna düşüremez ve sonra da alenen kocam olması için birine *para ödemem* gerektiğini söyleyemez."

"Sen aptal değilsin. Seni aldattı."

"Aptal görüldüğümü söyledim. Öyle olmadığımı biliyorum. Sadece... iyi bir karakter yargıcı olduğunuzu düşündüğünüzde ve birinin size bunca yıl boyunca bu kadar kapsamlı bir şekilde yalan söyleyebilmesi çok akıl almaz bir şey." Kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturdu ve bu göğüs dekoltesini daha da yukarı itti. Biri bana madalya verse iyi olur çünkü bakmadım. "Şimdi beni kötü adam gibi göstermeye çalışmasından nefret ediyorum."

"Değil mi? Benimle neden evlenmek istediğin çok açık." Vücudumu işaret ettim ve o bana göz devirmek nezaketini bile göstermedi.

"Senin burada ne işin ?" Kaşlarım havaya kalktı. "Ben burada yaşıyorum."

Bana sert bir bakış attı. "Tüm kanıtlar aksini gösteriyor. Birkaç gün içinde ailenle tanışmak için sabırsızlanıyorum, onlara seni *düğünümüzden* beri görmediğimi söyleyeceğim."

Evet, çok gergindi. Sonra tekrar, ben de öyleydim.

"Ailemle tanışmaktan bahsetmişken, bir sorunumuz var."

Anya yanındaki yığından bir havlu kaptı ve çok dikkat dağıtıcı bir şekilde boynuna ve göğsüne doğru kaydırды. Kasıtlı olarak dikkat dağıtmak için değil elbette. Yine de gözlerim hareketi takip etti ve o da

parmaklarımı yüzümün önünde tuttum. "Odaklan Parker. Onlar meme ve ben terliyim. Daha önce görmediğin bir şey değil."

"Hatırlattığın için teşekkür ederim," dedim alaycı bir şekilde. Sanki o sabah erken saatlerde ona mastürbasyon yapmamışım gibi. Ve dün. Fantezi biraz böyle gelişti aslında, ikimiz de terli ve nefes nefese duşa girdik.

"Sorun nedir?"

Doğru. *Bu* mükemmel bir ruh hali katiliydi. "Kız kardeşim," dedim acımasızca. Kaşları çatıldı. "Hangisi?"

"Greer. Portland'a doğru yola çıktı."

"Ne?"

"Bizimle akşam yemeği yemek istiyor." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "İnan bana, onu vazgeçirmenin bir yolu olsaydı vazgeçirirdim, ama aklına bir fikir geldiğinde kemiğe sarılmış bir köpek gibi oluyor."

Anya yanımdan geçip gitti ve yemin ederim, merdivenleri çıkarken kışına bakmamaya çalıştım.

Denedim.

Aptal olabilirdim ama hiçbir zaman bir aziz olduğumu iddia etmedim.

Anya su şişesini buldu ve uzun bir yudum almak için arkaya yatırdı; gözlerim hâlâ boynuna yapışmış olan saç tellerine takıldı. Gözlerimi kırıştıtararak tekrar yüzüne baktım.

"Makaleyi o da gördü mü?" diye sordu, ses tonundaki endişe açıktı.

İçimi çektim. "Bilmiyorum. Tek bildiğim buraya gelmek üzere olduğu ve dışarıda park etmiş kameralar varken onu dışarıda bırakamam, gerçi bunu düşünmek bile beni o kadar mutlu ediyor ki bilemezsin."

Anya dilini yanağının kenarına bastırdı, zihni hızla çalışıyordu. "Peki, tamam. Ben gidip duşa gireceğim. Bunu yapabiliriz. Greer'le tanışmıştım, yani yabancı biri değil."

Başımı salladım.

Anya'nın telefonu çaldı ve ekrana bakarken yorgun bir nefes verdi. Ağzı açık kaldı. Gözleri büyüdü, sonra benimkilere dikildi.

Başımı geriye attım. "Ne?"

"Yola çıkan tek kişi Greer değil," diye fısıldadı. "Kim?"

"Emmett'in ailesi, Logan ve Paige." Nefesinin altında bir küfür mırıldandı. "Bir nevi büyükanne ve büyükbaba gibiler. Paige bana karşı her zaman korumacı olmuştur ama Max olayından sonra... daha da kötüleşti."

Bir elimi ağızıma götürdüm ve göğsüm hızlı bir endişe nabızıyla gerildi. Logan Ward, Washington Wolves'un savunma koordinatörüydü ve hem saha içinde hem de saha dışında tanıdığım en korkutucu adamlardan biriydi. Ve karısı Paige'e karşı *hiçbir şeyi* yoktu.

Kocasına haddini aştığını düşündüğü bir soru sorduğu için bir gazeteciyi azarladığı an aklıma geldi. Adam ağlayarak oradan ayrılmış ve o zamandan beri Washington Wolves maçlarında yüzünü göstermemişti.

Elim düştü. "Boku yedik, değil mi?" Anya'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Büyük ."

Chapter 10

Anya

Hayatımın en hızlı duşunu aldım ve misafir odasındaki dolabı karıştırmadan önce saçlarımı yüzümden ördüm. Kot şort ve gözlerimi parlatan soluk yeşil bir gömlekte karar kıldım.

Parker'ın bana Greer'in kocası Beckett ve üvey kızı Olive ile birlikte yaşadığı Salem'den gelişi hakkında anlattıklarına bakılırsa fazla zaman kalmamıştı.

Bir kat rimel sürerken ellerim titriyordu çünkü Paige'le yüzleşmek zorunda kalmak midemi tamamen düğümlemişti. Greer onlardan on beş dakika kadar önce gelirdi çünkü onların aşırı korumacı ve zengin olmaları ve eski sevgilisi basına çenesini kapattıktan sonra iyi olduğundan emin olmak için fahri torunlarını kontrol etmek üzere Seattle'dan Portland'a son dakika uçağı kiralamak gibi şeyler yapabilmeleri benim şansımdı.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Ne yapıyoruz biz?"

Neden, neden Vegas'ta her şeyi önüme serdiğinde bu kadar kolay oldu?

Elbette, ailelerimizi daha iyi hissettirelim.

Ne saçmalık ama. Kafamın arkasındaki küçük bir ses bunu yapamayacağımızı fısıldadı. Eğer bugün başarısız olursak, her şey başımıza yıkılacaktı.

Ailem bilirdi. Güvenime erişemezdim. Vida'ya yardım etmek boş bir hayal olurdu. Ve yaptıklarımızı itiraf etmek zorunda kalmanın utancı, özellikle de o bok kafalının bugün yaptıklarından sonra, kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı.

Hayır, dedim kendime kararlılıkla, kendi yansımama bakarak. "Bu işte başarısız olmayacaksın," dedim şiddetle.

Bir endişe dalgası beynime hücum etti ve ellerimi tezgâha dayayıp çenemi aşağı sarkıtarak nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. Tezgâhın üzerindeki makyaj malzemelerine ve yüz kremlerine bakarken bir yandan da kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Daha fazla zaman olsaydı, bütün pisliğimi temizlerdim.

Bir solukta doğruldum.

Benim bokum. Misafir odasının her

yerinde. "Parker," diye bağırdım.

Kapı pat diye açıldı, kızarmış yüzü içeri girdi. "Sorun nedir?" "Eşyalarım," diye tısladım. "Misafir odasının her yerinde. Ya Logan ve

Paige evini görmek ister mi?"

Hiç tereddüt etmedi. Dolaptan askıları çekmeye başladı, koridorun karşısına geçip kendi dolabına soktu. Sarsıntılı hareketlerle kozmetik çantamı açtım ve elimi tezgahın üzerinde gezdirerek hepsini içine soktum.

Banyoyu temizlediğimde, dolaptan tüm kıyafetlerimi çıkarmıştı, sadece bir spor sütyeni ve yerde buruşmuş bir çift tayt vardı, antrenmanımdan kalmıştı. Odaya geri döner dönmez ona doğru fırlattım ve ustalıkla yakaladı, ne olduğunu anladığında dudaklarını eğlenerek büktü.

"Şimdiden sütyenini bana mı fırlatıyorsun, karıcığım?" Burnuna doğru tutarak mırıldandı. "Biraz yavaşla."

Elinden kaptım, yatak odasının zeminine fırlatırken alçak sesle, eğlenerek kıkırdamasını duymazdan geldim. "Kaldırma onu," dedim ona. "Bu daha gerçekçi görünüyor."

"Spor yaptıktan sonra kıyafetlerini yırttığım gibi mi?" Parker ıslık çaldı. "Güzel dokunuş. Benim yapacağım bir şeye benziyor."

"Dayanılmazsın."

Çok boktandım. Buna seve seve katlanırdım ve şu anda yüzüme çok sert baksaydı, muhtemelen içimi görürdü. Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum ve eğer aşağı bakarsam - ki bakmaya hiç niyetim yoktu

-Meme uçlarımın da bu senaryoya çok uygun olacağını hissediyordum. "Ben de öyle duydum." Parker'ı merdivenlerden inerken takip ettim ve da Greer için

kapıyı açtığı ön avluya doğru baktı. "Biz de

Dışarıda bekleyelim mi? Bunun olacağından heyecanlıymışız gibi mi davranalım?" Bana dolu dolu bir bakış attı. "Sana milyonlarca soru soracağını biliyorsun."

"Sorularla başa çıkabilirim. Senin hakkında düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum.

Senin Logan ve Paige için endişelenmen gerekir."

Bunu elinin tersiyle itti. "Greer ile aynı evde büyüdüm. Güçlü kadınlar beni korkutmaz."

Çeneme vurdum. "Daha önce antrenmanımı böldüğünde ne dediğini bana hatırlatır mısın?" Onun yaptığı gibi ellerimi kaldırdım. "*Lütfen bana vurma.*"

Parker'ın gözleri kızardı ve midemin yuvarlandığını hissettim, bindiğimi fark etmediğim bir roller coaster'ın görünmez çarkları gibi. "Ah, altın kız, hissettiğim gözdağı değildi."

Merak, bacaklarımın arasındaki istemsiz sıkışma kadar güçlüydü, her ikisi de bir adım daha yaklaştığında sistemime parlak bir şok verdi. "Altın kız mı?"

Büyük bir elini kaldırdı ama yüzüme dokunmadan önce başparmağı boynumun çizgisine değdi ve nemli örgüyü omzumun arkasından yavaşça çekip uçlarıyla oynadı. "Altın," diye tekrarladı. "Düğünde giydiğin o elbise. Saçların. Tenin." Gözleri yüzümde gezindi. "Sadece bu kadar yakınken görebildiğin o çiller. Acaba tatları neye benziyor?" diye fısıldadı, sanki bunu yüksek sesle söylemeye niyetlenmemiş gibiydi.

Şehvet göğsüme çarptı, kalbime doğru pompalandı ve ellerim onun yakınlığında karıncalanana kadar dışarı doğru aktı. Çok güzel kokuyordu. Burnumu boğazının dibine doğru kaydırırsam kokunun orada daha güçlü olup olmayacağını merak ettiğim serseri bir düşünce geçti aklımdan.

Kaçırdığım şey buydu.

Elektriğin çatırtısı, bir sonraki adımda ne olacağını bilmemenin gücü. Max'le geçirdiğim onca yıl boyunca hava hiç bu kadar şiddetli bir beklentiyle dolmamıştı.

Güvenli değildi. Kesinlikle istikrarlı değildi ve uzun zamandır görmezden geldiğim, bunların tam tersini arzulayan bir parçamı çağırıyordu.

Bunu uzun süre düşünmek, Parker'la aramızdaki ilişkinin neden bu kadar doğal olduğunu merak etmek aptalcaydı.

Gözleri ağızımda oyalanıyor, parmakları hâlâ saçlarımın uçlarıyla oynuyordu. Sırtım duvara çarpana kadar yavaşça ilerledi. Parker'ın boştaki eli başımın yanına geldi ve beni durduğum yere hapsetti. I

kıpırdamamaya çalıştım ama ona herhangi bir niyetle dokunmayı reddettim. Henüz değil.

Ama göğsüm kabardı ve bir an için bedenlerimizin neredeyse birbirine değdiği yere baktı, bir uçurumun kenarında asılı kaldığımız için iri gövdesini bir ürperti sardı.

Bir kez devrildik mi, geri dönüşü .

Bunu yapmamak için binlerce neden vardı, belki daha da fazla. İkimiz de bu işe o kadar çok bağlıydık ki, yine de ona bu kadar yakın dururken mecazi paraşütü açıp uçurumun kenarından aşağıya doğru koşmaya hazırdım.

Bu yakınlıktan en az benim kadar sarhoş olmuş gibi yüzüme bakarken gözleri ağır ağır kapanıyordu.

"Bu gece benimle rol yapar mısın, altın kız?" diye sordu, sesi alçak ve acildi, ihtiyaçla gergindi.

"Rol yapmak mı?" Fısıldadım.

Küçük bir mırıltı çıkardı, gözleri hâlâ ağzıma kilitlenmişti. "Kendimize engel olamadığımızı farz et. Aramızdaki şey o kadar güçlüymüş gibi davran ki verdiğimiz tek bir kararda bile mantığın etkisi olmasın." O konuştukça kalbim acıyla sıkışıyor, parmaklarım gömleğinin ön kısmına kıvrılana kadar farkına bile varmadığım bir özlem hızla açılıyordu. Parker'ın gözleri kısıldı, göğsü kocaman bir nefesle kabardı.

"Bana dokunmadığın her saniye işkenceymiş gibi davran," diye ekledim.

"Evet," dedi kısık bir hırıltıyla. "O ilk gece hayır demediğimi farz et. Kıyafetlerini yırtan bendim. Sana karşı koyacak gücüm yokmuş ve yalnız kaldığımızda aklımı kaçırdığım için o otel odasının her yerinde seni beceriyormuşum gibi davran."

Dudaklarımdan çaresiz bir inilti döküldü ve Parker alnını benimkine yasladı. Fantezi kalın bir sarmaşık gibi etrafımı sarmış, az önce söylediği her şeyi hayal etmekten başka seçeneğim kalmayana kadar kıvrılıp bükülmüştü.

İstenmek, bu şekilde arzulanmak *çok güçlüydü*. Kalbimin kavrulmuş, pörsümüştü bir parçası, hala kırık hisseden kısmı, yaptığı büyü her neyse onun altında çiçek açtı, onu daha yakına çekmeye çalıştıkça güçlendi ve kuvvetlendi.

"Bütün hafta uzak kalmamın nedeni bu değilmiş gibi davran," diye inledi. Saçlarımdaki eli sıkıca belime dolandı, gömleğimin altına girdi, böylece beni göğsüne sabitlerken avuç içi ve parmakları tenime sıkıca yapıştı.

Nasırlı parmak uçları kaburgalarımaya değdiğinde kalçalarım huzursuzca öne doğru itildi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ya Parker pantolonunun içine metal bir sopa sokmuştu -büyük bir sopa- ya da o da bu küçük oyuna benim kadar meraklıydı.

Ellerim gömleğinin içinde sıkıştı.

"Beni öpmezsen ölebilirmişim gibi davran," diye fısıldayarak riske girdim.

Bir sonraki kalp atışında, ağzı benimkinin üzerine eğildi, nefes alamayacağım kadar şiddetli bir öpücük çalarken aramızda tek bir santim kalmayana kadar vücudu beni duvara bastırdı.

Nefes almak istemedim. Sadece bunu istedim. Sadece onu istedim.

Beynimdeki tüm düşünceler -karmakarışık, öfkeli, kafası karışık ve kalbi kırık- dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde bir mezar gibi sessizleşti. Her şey durağandı ve bunun dışında her şeyin sesi kısılmıştı.

Sanki bunu yapmak için doğmuş gibi öptü. Sanki *beni* öpmek için doğmuş gibiydi. Bunu başka bir kadınla, asla yapmayacağı düşüncesi beni ayaklarımla üzerine bastırdı, ellerimi saçlarının arasına soktum ve dilinin kayışını kendi dilimle karşıladım. Islak ve sıcaktı ve Tanrım, onu her yerde hissetmek istiyordum.

Sonra alt dudağını ısırdım ve inledi, ses kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Parker örgümü yavaşça elinin etrafına doladı ve çekiştirdi. Çenemin altındaki hassas deriye emici bir öpücük kondurduğunda bir solukta öpücükten ayrıldım ve duvara yaslanarak eridim. Diğer eli kıkımı kavradı ve ona karşı sallandım, tenime karşı inlediğinde titredim. Dişlerinin boynuma sürtünmesi başımı geriye savurmama neden oldu.

Kapı aralığından şok olmuş bir gıcırta geldi. "Ah, gözlerim. Gözlerim!"

Greer'in sesiyle Parker'ın göğsünün duvarını ittim,

Yüzü utançtan alev alev yanıyordu. Başını boynumun kıvrımına doğru sarkıttı ve göğsü büyük, derin nefeslerle kabardı. Kolu belimden hiç ayrılmadı.

Parker vücudunu yavaşça benimkinden kaldırdı ama bir elini duvara dayayarak başını çevirdi ve ellerini yüzüne kapatmış olan kız kardeşine ters ters baktı. "Kapı çalmak diye bir şey duydun mu Greer?" diye tersledi.

"Kapıyı kilitlememişsin." Parmaklarının arasından baktı, sonra güvenli olduğunu düşününce ellerini yavaşça indirdi. "Ne var biliyor musun?"

Bu, kardeşlerimin bir seks hayatı olduğuna dair tartışılmaz kanıtlara masumca rastladığım ilk sefer değil ve bu travmatik durum *hiç azalmıyor*."

Titreyen elimi başımın üstünde gezdirdim ve Parker'ın çok bariz ereksiyonunu gördükten sonra acıdım ve usulca önüne geçtim. "Merhaba Greer," dedim acı dolu bir gülümsemeyle. "Seni tekrar görmek güzel."

Wilder ailesindeki herkes inanılmaz derecede çekiciydi ve Greer ile Parker üvey kardeş olsalar da o da en az kardeşi kadar çekiciydi; uzun siyah saçları, iri siyah gözleri ve tıpkı Adaline'inkine benzeyen geniş bir gülümsemesi vardı. Şimdi bana yönelttiği de bu gülümsemeydi.

"Vay anasını, seninle gerçekten evlenmiş," dedi, beni tepeden tırnağa incelerken başını yavaşça, harikulade bir şekilde sallayarak. "İnanılmaz."

Arkamda Parker kederli bir iç geçirdi. "Bunu ben uydurmadım. Resimler vardı Greer. Resimler, videolar ve imzalı bir evlilik cüzdanı. Bazılarımız evlenmeye karar verdiğinde bunu yasal olarak yapar."

Ona meraklı bir bakış attım ama Greer orta parmağını burnunu kaşımakla yetindi. "Bak şimdi kimin karısı varmış da kendini beğenmiş. Seni yeniden kendin gibi davranırken görmek ne güzel, seni koca götlü." Eliyle işaret etti. "Şimdi gel de sarıl bana."

"Hayır." Kızın ağzı açık kaldığında, adam elini kaldırdı. "Güven bana Greer."

Birkaç dakika beklemek istersiniz."

Burnu kırıştı. "İğrenç," diye fısıldadı.

Açıkçası gidip saklanmak istiyordum ve Paige ile Logan daha gelmemişlerdi bile. "Ailesiyle bu şekilde tanışmak istemezdim," diye itiraf ettim alaycı bir sırıtişla. "Resmi olarak. Belli ki seninle daha önce tanışmıştım." Alev alev yanan yanaklarımı avuçladım. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Eminim öyledir." Greer bir çanta kaldırdı. "Şarap getirdim. Bunun yardımı olur." Parker yumuşak bir sesle, "Ne kadar nazik bir ," dedi. "Davet etmek

Kendini yemeğe davet ettin ve hayır dediğimde beni görmezden geldin."

Greer bana göz kırptı. "şeyler yapmamıza bayılıyor." "Hayır, gerçekten ama gerçekten sevmiyorum."

Belli ki buraya daha önce gelmişti çünkü şişe açacağı için doğru çekmeceyi açtı. Greer bir bardak doldurdu, sonra gözlerinde bir soruyla bana doğru kaldırdı. Başımı salladım. *Dünyadaki* hiçbir alkol bunu atlatmama yardımcı olamazdı. Bakışları yemek masasına kaydı; masada beş kişilik yer sofrası ve Parker'ın ben duştayken getirdiği pizzayı gördü. "Başka kim geliyor?"

Parker ve ben bakıştık. Elini omzuma koydu ve sıktı, bu sıradan hareket vücudumda dolaşmaya devam eden seks hormonlarının selini durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Tanrım, bu gidişle *elimi* tutsaydı, muhtemelen hâlâ ona lanet bir at gibi binmek isterdim.

"Emmett'in ailesi Logan ve Paige'i hatırlıyor musun?"

Yüzü aydınlandı. "O çok harika biri. Büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum."

Parker yüzünü buruşturdu. "Güven bana, yoldasın. Logan boynumu kırmaya falan karar verirse beni koruyacağına söz ver."

"Ah dostum, eğer böyle bir şey olursa arkama yaslanıp fotoğraf çekeceğim."

Parker

Logan Ward NFL'deki en korkutucu koçtu.

Ve son otuz dakika boyunca, kendi evimde karşımda oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve vaktini harcayacak başka hiçbir şeyi yokmuş gibi bana baktı.

Anya ona üç kez söyledi ama o aldırmadı. Greer bunun çok komik olduğunu düşündü.

Logan'ın büyüleyici karısı Paige ise tüm bu olanları izlemekten memnun görünüyordu. İkisi de ellili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı ve gözlerinin etrafındaki bazı hafif çizgiler ve Logan'ın şakaklarındaki gümüş rengi dışında son on yılda fazla yaşlanmış gibi görünmüyorlardı.

Boğazımı temizledim ve bir kolumu Anya'nın sandalyesinin arkasına uzattım, bileğim kenardan sarkıyordu. Logan'ın gözleri hareketi takip etti, sonra tekrar yüzüme yerleşti.

Sıkı bir gülümsemeye zorladım. "Peki... takım bu yıl nasıl görünüyor? Savunmada harika seçimler yapt."

Kaşları buz gibi bir hızla kalktı. "Normal sezonda sana yardımcı olabilecek şeyler söylememi mi istiyorsun? Bunu neden yapayım ki?"

Paige gözlerini devirdi, öne doğru eğilirken kızıl saçlarını omuzlarının arkasına savurdu. "Lütfen kaba saba kocamı görmezden gelin. Bir yıldır evliyim

Birkaç on yıldır bu adamın hayatındaki kadınlar söz konusu olduğunda rahatlamasını sağlayamıyorum."

Logan ona hızlıca bir bakış attı. "Sen küçük ikiyüzlü değil misin?" Paige havalı bir sesle, "Hayır," dedi. "Ben sadece ne zaman geri çekileceğimi bilirim."

Sırtına bir el koyduğumda Anya suyu boğazında düğümlendi ve beni uzaklaştırdı. "Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Ben sadece... hayatım boyunca böyle bir saçmalık duymadım."

Logan'ın amansız yüz hatları nihayet kıpırdadı, dudaklarının kenarına bir gülümseme yerleşti.

Paige burnunu çekti. "Evet, belki de olgunlaşıyorumdur." Kocasını sessizce homurdandığında onu duymazdan geldi. "Ya da belki ünüm benden önce geldi. Kötü şöhret inanılmaz derecede etkilidir."

Greer şarap bardağını kaldırdı. "Ben de kardeşlerime hep bunu söylüyorum. Birinin işleri sınırın ötesine taşınması gerekir. Bilirsiniz, rahatlık noktasını geçmeli. Aksi takdirde ciddi olduğunuzu kim nereden bilecek?"

Paige sırtarak, "Sen tam benim gönlümdeki kızsın," dedi. "Hikâyelerimizi değiş tokuş etmeliyiz."

"Yapma," diye inledim. "Greer'in cesaretlendirilmeye ihtiyacı yok." "Hey, ben bunu sadece gerekli olduğunda yapıyorum."

İnanmayan bir kaş kaldırdım.

"Bu doğru. Emmett Adaline için ilk geldiğinde ona *çok* iyi davrandım," diye ısrar etti. "Görünürde bir tehdit yoktu."

Paige eridi. "Çocuğumuz harika biri. Kim ona iyi davranmaz ki?"

Greer bardağını şöyle kaldırdı, *gördün* mü?

Çenemi elimin üzerine koydum, dirseğimi masaya dayadım ve kız kardeşime bir bakış attım. "Peki ya bir çocuğu tehdit ettiğin zaman?"

Logan'ın kaşları havaya kalktı.

Greer gözlerini devirdi. "Kardeşlerim neden geçmişteki olayları gündeme getirmeye bu kadar takıntılı? Üvey kızıma zorbalık yapıyordu ve benim tek yaptığım ona basit bir soru sormaktı."

Paige eğildi, gözleri dalmıştı. "Soru neydi?"

"Ben sadece biri taşaklarına çivi tabancası dayarsa ne olacağını sordum." Gülümsedi. "Varsayımsal bir soruydu."

Paige sevinçle güldü. "Ailemize çok iyi uyum sağlarsın."

Başımı salladım. "İşte bu yüzden beni korkutmuyorsunuz Bayan Ward. Çünkü kız kardeşim tam bir terör."

"Lütfen, bana Paige de."

"İsterdim," diye kibarca cevap verdim, "ama kocanızdan ödüm kopuyor."

Masadaki üç kadın da güldü. Anya o sırada eğildi ve parmaklarım bilinçsizce omzunun kıvrımına dokundu.

Onu öpmek aptalca olabilirdi ama bir hata değildi. O olmasaydı, bunu başaramayacağımızdan oldukça emindim. Daha sonra kaçınılmaz olarak uyuyamadığımda zihnim ayrıntılar üzerinde dönüp duracak olsa bile, şimdi ona dokunmanın bir rahatlığı vardı.

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi Greer. "Emmett'in anne babasısınız ama Logan'ın kız kardeşlerini de siz mi büyüttünüz? Ve Anya'nın üvey annesi de o kız kardeşlerden biri mi?"

Paige ve Logan hızlı ve sıcak bir bakış attılar. "Evet," diye yanıtladı Paige. "Biz evlenmeden önce dört kızın velayeti Logan'daydı. Ben resme girdiğimde hepsi ergenlik çağındaydı. Isabel Anya'nın babasıyla evlendiğinde Logan ve ben belki de on bir yıldır evliydik. On iki mi? Tam o civarda. Bu yaşında hesap yapamıyorum."

Anya bana hızlı bir gülümseme verdi. "Isabel'in ailesindeki herkes kendini hayattan daha büyük hissediyordu. Babamın kardeşleri de harikaydı. Ailemin Hennessy tarafını seviyorum ama.. Ward'lar farklıydı. Küçük bir çocuk olarak, bir grup süper kahraman tarafından evlat edinilmiş gibi hissettim."

Paige masanın öbür ucuna uzandı ve elini Anya'nınkinin üzerine koydu. "Seninle ilk tanıştığımız günü asla unutmayacağım."

Anya burnunu kırıştırdı. "Isabel'i ağaçtan düşürdüğüm zaman mı?" Paige güldü ve Logan bile küçük bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Evet, o." "Genç yaşta şiddet eylemlerinde bulundunuz, öyle mi?" "Genç yaşta şiddet eylemlerinde bulunuyordun, değil mi?"

Sırt.

Anya gözlerini devirdi. "Hayır. O bir kazaydı. Çok yüksek bir ağaca tırmandım ve Isabel inmemeye yardım etmek zorunda kaldı. Bizi tutan dal kırıldı ve o da dönerek düşüşün yükünü sırtladı. Bileğini burktu ve başını çarptı. Neyse ki, bu gözü pekliğim geride kaldı."

"Şimdi Vegas'ta eğlence olsun diye evleniyorsunuz," dedi Logan sert bir sesle. "Tanımadığımız biriyle."

Onunla bu yemekten önce en az üç kez tanıştığımı ve oğlunun düğününde sağdıçlık yaptığımı belirtmek bana pek akıllıca gelmedi.

"Lütfen," diye alay etti Paige. "Çocuğu korkutmaya çalışmayı bırak. Parker'la birçok kez karşılaştık ve sen onu sevdin. Onun için oynamak istedin

Yanlış hatırlamıyorsam Washington."

"Anya araya girdi, sanki masadaki herkes onun konuşmasını duyamıyormuş gibi bana doğru eğildi. "Allie'yi aradı ve dedi ki, aynen aktarıyorum, bence bu çocuğu bizim sahaya çıkarmak için ne kadar ödeyebilirsen ödemelisin, o inanılmaz biri."

Elimde olmadan sırttım. Logan'ın gözleri kısıldı ve dudaklarımı birbirine doladım.

Logan karısına bir bakış attı. "O daha önceydi."

"Benden önce mi?" Anya sordu.

Logan başıyla onayladı. "Zor bir yıl geçirdin evlat."

Anya elini masanın altından bacağıma koydu ve sıktı. "İkimiz de zor bir yıl geçirdik."

Yabancı bir his göğsümü ısıttı ve bakışlarımı güvenli bir şekilde masanın üzerinde tuttum.

"Öyle olduğunu biliyorum." Logan bana şöyle bir baktıktan sonra iç geçirdi. "Keşke

... Keşke Max'ten daha önce haberim olsaydı. Bir şeyler yapabilirdim."

"Dur," diye ısrar etti Anya. "O çok iyi bir yalancıydı."

"Ertesi gün antrenmanda Emmett'i üzerinden sürüklemek zorunda kaldım." Logan burun kemiğini sıktı. "Sonra o koca ağzını açtı ve beni de sürükleyerek götürmek zorunda kaldılar. Tanrıya şükür basın orada değildi."

Paige başını eğdi. "Keşke bunu görmek için orada olabilseydim."

"Keşke ben de öyle olsaydı," dedi Anya hüznle. "Ayrıca keşke ona bu kadar uzun süre güvenecek kadar aptal olmasaydım."

"Sen aptal değildin," diye araya girdim. "Birisi yüzeyin altında neler olup bittiğini göstermek istemediğinde, en zeki, en güvenilir insanlar bile kandırılabilir."

Anya'nın gözleri benimkilerle kilitlendi ve ailelerimize aynı şeyi yaptığımızın ortak sırrı nabzımın hızlanmasına neden oldu. Kendi nedenlerimiz vardı, evet, ama onun nedenlerinin benimkilerle ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olduğunu inkâr edemezdim. Risk aldım ve elimi Anya'nın sırtına doğru kaydurdım, elimi boynunun arkasına doladım ve parmaklarımı oradaki saten yumuşaklığındaki tende hafifçe gezdirdim.

"Ayrıca, onun kaybı benim kazancım, değil mi?" Saç örgüsü elimin arkasını gıdıkladı ve gözleri bir an için kapandı. "Ve eğer o salak ağzını basına açmaya devam etmek istiyorsa, bırakın etsin."

Odayı sessizlik kapladı ve Greer ile Paige'in hızlı, yüklü bir bakış paylaştıklarını yakaladım. Logan'ın yüz ifadesi düşünceliydi. Elim tekrar

Anya titrek bir nefes verdi.

Paige kocasına, "Bu birkaç soruyu cevaplıyor," diye mırıldandı. "Öyle mi?" dedi, gözleri hâlâ bana sabitlenmişti. Paige ona dirsek attı Adam homurdanarak elini masanın altındaki bacağının üzerine koydu.

Paige Greer'a, "Özür dilerim," dedi. "Genelde bu kadar kaba değildir. Kızlara karşı bile kendi hatalarını yapmalarına izin verir. Bu genç nesil onu biraz daha sinirlendiriyor."

Kız kardeşim gülümsedi. "Şaka mı yapıyorsun? Al bakalım. Başka birinin ona bok attığını görmek güzel. Genelde bu benim işim."

"Kimsenin sana bu sorumluluğu vermediğini söylediğimde inan bana," dedim ona. Anya kalçamı okşadı. "Devam et. Bu onun için iyi."

Elini bacağımdan çektim ve parmaklarını ağzıma götürerek parmak uçlarını hafifçe ısırdım. "Şimdi, şimdi, altın kız, beni yeterince alçakgönüllü tutuyorsun."

Lakabı duyunca Paige'in gözleri ilgiyle parladı. "Altın kız mı?" diye sordu masumca.

Kahretsin.

Anya'nın elmacık kemikleri pembeleşmişti ve elini tekrar kucağına götürdü. Boğazımı temizledim ve Logan'ın dikkatle ikimize bakmasını bir şekilde görmezden gelmeyi başardım.

Bunun yerine gözlerimi Anya'nın profilinden ayırmadım. "Evet. Onunla ilgili her şey çok parlak, biliyor musun? Belli ki güzel. Ama bundan daha fazlası var. Sıcak, iyi ve cömert biri. Sadece altın kalpli biri bu enkaza katlanabilir."

Sonunda gözlerini kaldırdı ve benimkilerle buluştuklarında göğsümde farklı bir patlama oldu. Onu Vegas'ta gördüğümde hissettiklerimin aynısıydı. Eskiden babamla hissettiğim gibi acı veren türden değildi. Yine de beni hafifçe nefessiz bıraktı, kendi başına güçlü bir şeydi.

Bir an için kafamın arkasından bir ses, bir dikkat dağınıklığını diğeriyle takas ettiğimi fısıldadı. Olanlar aslında hiçbir şeyi çözümüyordu.

Hayatım buna bağlıymış gibi o küçük pisliği görmezden geldim.

Paige yüksek sesle burnunu çekti ve gözlerinin altını sildiğinde, bu düşünce tarzından sıyrıldım. Logan'ın yüzü nihayet yumuşamıştı ve Greer yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla bizi izliyordu.

Bir süre sonra Greer, Logan ve Paige kucaklaşarak ve isteksizce el sıkışarak ayrıldılar ve Anya ile ben yine yalnız kaldık.

Hiç konuşmadan mutfığı temizlememe yardım etti.

Tezgâhlar pırıl pırıl, masa tertemiz olduğunda nihayet konuştu. "O kadar da kötü değildi," diye itiraf etti.

Ona hızlıca bir bakış attım. "Hayır. Bana daha fazla soru soracaklarını düşünmüştüm." "Sanırım sadece bizi birlikte görmek ." Anya kravatını çekti.

örgüsünü bir araya getirdi ve omuzlarına dökülene kadar parmaklarını saçlarının arasından çekti. Ellerim yumruk oldu, duştan sonra hâlâ nemli olup olmadığına bakma dürtüsüyle karıncalandı. "Her şeyin doğru hissettirdiğinden emin olmak için sanırım. Birlikte rahat olduğumuzdan."

"Muhtemelen haklısın."

"Onlar gittiğine göre benden yine saklanacak mısınız?"

Gözlerimiz buluştu ve tutuştu, ama önce cevap vermedim. "Saklanmıyordum," diye yalan söyledim.

Anya sırtı. "Tamam, kocacığım."

"Kendini beğenmiş gibi bakma," dedim ona. "Daha önce hiç kimseyle yaşamadım. Bir kız arkadaşla, bir partnerle ya da herhangi bir şeyle. Bu yeni bir şey." Mutfak tezgahının üzerine bıraktığı eskiz defterine dokundum. "Her yerde sen varsın."

Anya mırıldandı, gözleri durmaksızın meraklıydı. "Beni öptün," dedi sessizce.

Onu tekrar öpmek istedim. Yeterince uzun değildi. Onu başka yerlerinden de öpmek istiyordum çünkü ona zaman ayıran, onu çılgılık attırmayan ve titretmeyen biriyle birlikte olmamış olması fikri çok suçluydu. Daha önce Anya gibi bir kadınla hiç tanışmamıştım, nefes alması yeterliydi ve o gördüğüm en seksi şeydi.

Hak ettiği sadece iyi seks bile değildi. Bu kadın tapılmayı hak ediyordu.

Bunu onun için yapan kişi olmanın ne zararı olabilir ki?

Anya'nın canını yakabilir, diye kendime hatırlattım. Kısıtlama, eğitilmesi en acı veren kastır. Çok uzun süre bırakırsanız, en çok ihtiyaç duyduğunuz anlarda onu bulamazdınız.

Yıllarımı vücudumu istediklerimi yapması için eğiterek geçirmiştım ve buna bazen kendime hayır demek de dahildi. İstedğim şeylere hayır, kulağa eğlenceli gelen şeylere hayır.

Ve şu anda, bunu basit ve kolay tutmaya çalışmalıydım. Mükemmel bir iş anlaşması. Onun istediği de bu değil miydi? Benim de istediğim bu değil miydi?

gerekli mi?

Nefesimi içime çektim ve hayal kırıklığına uğramak için kendimi hazırladım. "Evet. Bunu bir ara yapmamız gerekiyordu, değil mi? Küçük bir PDA olmadan ailelerimizin yanında olmamızın imkânı yok."

Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Rol yapmak," dedi yavaşça.

"Evet." Bunu söylerken sesim sert çıkmıştı ve hayal kırıklığımı bastırmak zorunda kaldım çünkü yalanın tadı bok gibi geliyordu. "Ben, uh, birazdan yatmaya gitmeliyim. Egzersiz yapmak için erkenden tesislerde olmam gerekiyor."

süre boyunca Anya'nın gözlerini üzerimde hissettim.

Chapter 11

Parker

Dilimi yanağımın kenarına bastırarak, hamuru kontrol etmek için havluyu dikkatlice geri çektim. Ev hâlâ karanlıktı. Kendime verdiğim tek ışık, en düşük ayardaki dolap altı aydınlatmasıydı. Yine de ne yaptığımı görmek için yeterliydi ve parmağımı bir dairenin kenarına bastırdım, yeterince geri döndüğünde biraz gülümsedim. Bir saatten az bir süre geçmişti, yani ne yaptığımı tamamen unutmamıştım.

Fırın zaten doğru sıcaklığa ulaştığı konusunda beni uyardığı için, bir elimle çekerek açtım, sonra diğer elimle havluyu omzuma atarak cam fırın fırının içine kaydırdım.

Kapı kapalıyken, bunun hiçbir işe yaramadığını çok iyi bilmeme rağmen izlemek için çömeldim. Kafamın içinde Sheila'nın mutfağı temizlemeye başlama sesini duyar gibiydim. Yemek fırına girdiğinde her zaman yaptığımız şeydi bu.

Kahve demleniyordu ve fırındaki tava hazır olmadan önce mutfağı temizlersem, Anya uyanmadan kapıdan çıkabilirdim. Ne kadar korkaktım. Siren gibi çalan karımın yanında kendimi dizginleyebilmemin tek yolu lanet olası tepelere doğru kaçmaktı.

Son mutfak eşyaları da yerleştirildikten ve krema yapılıp tezgâhtaki bir kâsede bekletildikten sonra, kardeşim Ian'ın el yapımı nihalelerini çıkarmak için en soldaki çekmeceyi açtım.

Farklı ahşap tonlarını bir araya getirmiş, mükemmel bir daire oluşturacak şekilde kesmiş, her birinin üzerine koyu dramatik bir leke sürmüş ve bunları tam ortasından bir mermer diliminin etrafına yerleştirmişti. Taşındığımda evimdeki gölgeliklere uyması için birkaç farklı boyutta yapmıştı.

Siktiğimin gösterişçisi.

Ayağa kalktığımda en küçüğü elimden düştü ve tezgahın köşesine, buzdolabının yanına, stand mikserimi tuttuğum yerin arkasına yuvarlandı. Uzun boylu kığım onu almak için eğilmek zorunda kaldı ve ona ulaşmak için başımı üst dolabın yanına eğdiğimde boğazını temizledi.

"Günaydın, kocacığım."

Başımı kaldırdım ve dolaba çarptım. "Kahretsin," diye inledim. Anya kısa, tıslayan bir nefes aldı. "Özür dilerim. Sen iyi misin?"

Başımın yan tarafını ovuşturdum. "Tabii. Koçuma beyin sarsıntısı geçirdiğimi söylemek için sabırsızlanıyorum çünkü gecenin bir yarısı insanlara sinsice yaklaşmayı seviyorsun."

"Sana ne kadar katılmak istesem de, saat neredeyse dört buçuk, gecenin bir yarısı değil." Adaya yaslanmıştı, uyku sersemi saçlarını dağınık bir at kuyruğu yapmış ve koyu renk gömleği vücudunu örtüyordu. Bacaklarını göremiyordum, bu da muhtemelen akıl sağlığım için iyi bir şeydi. "bakılırsa bir süredir ayaktasın."

Tanrı'ya şükür mutfak karanlıktı çünkü yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. "Tamam, umm, sadece... daha sonra yemek için fırına biraz kahvaltı koyuyorum."

Gözleri aynı hizadaydı ve o bakışı göğsümün ortasında hissetmem suçtu. "Sabahın dördünde yemek pişiriyorsun," dedi yavaşça.

Ensemi ovuşturdum. "Pişirdiğimi kim söyledi? Ben sadece... onları fırına koydum."

Dudaklarını büzdü, açıkça ikna olmamıştı. "Louise dün hamur yapmak için burada değildi."

"Bu bir sorgulama mı?" Tersledim.

Bir sorunu vardı çünkü Anya'nın ağzı memnun bir gülümsemeye kıvrıldı. "Hayır. Sadece burada bir şeyler duydum ve soyulmadığımızdan emin olmaya karar verdim."

Gözlerim büyüdü. "Ve sen de böyle bir ihtimal var diye mi buraya geldin? Ne bileyim, beni odamdan arayıp kontrol etmemi söyleyebilir misiniz?"

Anya başını öne eğdi. "Ah, bana bir şey olmazdı," dedi havalı bir sesle. "Ayrıca, benden kaçmaya devam ettiğin için senin yaptığını hissediyordum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kabul edilebilir tek şeyi yaptım. Dişlerimin arasından yalan söyledim. "Senden kaçmıyorum." Onun alaycı kavisini

Kaşları buna ne kadar inandığını gösteriyordu. Ben de bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Konuyu değiştirdim. "Ve senin bir suçluyla tek başına karşı karşıya gelmen beni babana pek sevdirmiyor, değil mi?"

Anya'nın gözlerinde bir parıltı vardı ve bu bana bir şeyler hissettirdi. Az önce onun önünde meydan okuma bayrağını sallamıştım. Kırmızı bayrak mı? Boğayla tanış. Aptal çenemi kapalı tutmalıydım.

Doğruldu, adanın çıplak bacaklarını örten tarafına doğru yürüdü ve tişörtünün altında bir şey giymediğini fark ettiğimde boğazım yutkunmaya çalıştı. Kolları da çapraz olduğu için üzerinde ne olduğunu göremeyecek kadar karanlıktı ve göğsüne, bacaklarına ya da... herhangi bir şeye bakmamak için elimden geleni yapıyordum.

"Beni yakalamaya çalış," dedi.

Kaşlarım havaya kalktı. "Pardon?"

Anya çenesini kaldırdı. "Beni tutmaya çalış. Tek elle. İki elinle. Fark etmez."

"Kesinlikle hayır." Gözlerim kısa bir süreliğine tenine kaydı. Bacaklarındaki tüm o çıplak tene. "Sen... neredeyse hiç kıyafet giymiyorsun."

Anya gözlerini devirdi. "Peki. Eğer korkuyorsan söyleyebilirsin."

Alay ettim. "Korkmuyorum. Senden 15 santim daha uzunum ve muhtemelen senden 100 kilo daha fazla kasım var."

"On yaşına geldiğimizde babam bizi jujitsu kursuna göndermişti," dedi. "Bunun önemli olmadığını söylediğimde bana güvenin."

"Evet, öyle."

Başını öne eğdi. "O zaman bir gün benimle bir sınıfa gelmeni sağlayacağım. Senin yarı boyunda olsam da fark etmezdi, ki değilim. Ne yaptığını bilmediğin için seni kahvaltıda tarçınlı çörek yaptığın yalanını söyleyebileceğinden daha hızlı iğneleyebilirim."

"Sadece ucuz tüplerden," diye yalan söyledim. "Garipleşmeyin."

Yine bir kaşını kaldırdı. "Ucuz tüpler gibi kokmuyorlar."

Fırının zamanlayıcısı çalıştığında ağzım acımasız bir çizgiye dönüştü. Eldivenleri tezgâhtan çekip fırını açmadan önce gözlerimi devirmiştim. Rengi mükemmeldi ve tavayı çıkarıp ocağın yanındaki sacayağının üstüne koyduğumda yüzümün sıcak hissetmesinin nedeni fırının ısısı değildi.

"Vay anasını, bunlar harika kokuyor," diye inledi Anya, yaklaşabilmek için yanıma geldi. Omzu çıplak koluma değdi ve ben de

Daha fazla yaklaşmamak için kendini çok zor tuttu. "Ne kadar yalancısın," dedi hafifçe. "Isabel bir bok pişirmeyi beceremediği için ucuz tıp tipi yapıyor ve *bunlar* onlar değil."

Öfkeyle oradan uzaklaştım. "Ne istiyorsun?" "Sıfırdan tarçınlı çörek mi yaptın?"

Çekmeceyi çekip açtım ve fırın eldivenlerini içine soktum. "Yani."

"*Peki* neden gerçeği söylemiyorsunuz? Eğer böyle bir şey yapabilseydim, hayatımda tanıştığım herkese söyledim."

Nedense bu kadının gözlerinin içine bakamadım, onun yerine krema ile meşgul olmayı tercih ettim, doğru kıvamda olduğundan emin olmak için küçük bir spatula ile kaseenin kenarlarını sıyırdım.

Anya sessizce bekledi, muhtemelen haklı olmanın avantajına sahip olduğu için. Hareketlerim daha da sarsıldı çünkü bu karanlık mutfak, etrafımızı saran tarçınlı çörek bana evimi o kadar derinden hatırlatıyordu ki, bunu kemiklerimde bir sızı gibi hissedebiliyordum. Dilimi gevşeten de bu sızıyla ilgili bir şeydi.

"Sheila, üvey annem, mutfakta harikadır. Yemek yapmayı ve fırınlamayı çok sever. İnsanları beslemek... sanırım bu onun sevgi dili." Kıvamını kontrol etmek için spatulayı kaldırdım. Biraz fazla cıvıktı. Biraz pudra şekeri almak için önümdeki dolaba uzandım. Kaseye biraz ekledikten sonra tekrar karıştırmaya başladım. "Kız kardeşlerim de bir bok pişiremez. Muhtemelen çok sabırlı olmadıkları içindir. Ama babam Sheila'yla evlendiğinde o kadar küçüktüm ki onu her yerde takip ederdim. Onu sürekli mutfakta izlerdim. Bana yapmayı öğrettiği ilk şey tarçınlı çörekti ve her yaptığımda, tezgahın yanındaki taburede oturup onu izlediğim onca yılı düşünüyorum. Annem öldükten sonra bana bir hediye gibi gelmişti."

O andan sonra boğazım kapandı ve konuşmaya çalışsam bile çıkacak tek sesin anlaşılmaz olacağını biliyordum. Kaburgalarımın altında kalbim çılgınca çarpıyordu ve Anya'ya bir bakış atma riskini göze aldım. Gözlerini tarçınlı çöreklerle dikmişti ve bunun için çok minnettardım.

"Ben de Isabel hakkında böyle hissediyordum," dedi sessizce. "Benim için önemli olan onu babamın spor salonunda izlemektir. Çok vahşiydi. Onunla ilk tanıştığımında Wonder Woman olduğunu düşünmüştüm." Gözleri benimkilerle buluştu. "Anneme hiç benzemiyordu." Anya durakladı. "Onu pek hatırladığım söylenemez."

"Ben de bilmiyorum," diye kaba bir sesle itiraf ettim. "Benimkini hatırla."

Anya bana doğru döndü, kollarını iki yanına indirdi. Tişörtünün üzerindeki görüntü netleşti ve kaşlarım anında çatıldı. Karnımın altında, ayaklarıma doğru inen büyük bir yarık açıldı.

Bum.

O fark etti. "Ne?" Anya gömleğine baktı. "Ne oldu?"

Tasarım açıkça eskiydi, tişört iyi giyilmiş ve sevilmişti. "Nereden aldın bunu?"

"Baba tarafından amcalarımdan biri Bob Marley'i çok sever. Bu konser tişörtünü bir dükkânda bulmuş, ben de üniversiteye gitmeden önce dolabından çaldım." Gözleri benimkileri aradı. "Neden?"

Bu mutfağın nesi vardı böyle? Belki de beni şaşırttığı içindi ve kendi savunmamı güçlendirmek için fırsatım yoktu. Belki de dün ve bu maskaralığa eklediğimiz samimiyet katmanları yüzündendi. Belki de lanet olası tarçınlı çörekler yüzündendi ve ben zaten sinsi bir saldırıya açkıtm.

Ne olduğu, neden olduğu ya da neden cevap vermeme izin verdiğim önemli değil, sadece bu konuda ona yalan söyleyecek enerjim yoktu.

"Küçükken en sevdiğim şarkı 'Üç Küçük Kuş'tu. Hani şu '*Hiçbir şey için endişelenme*' şarkısı." Anya başını salladı, beni dikkatle izliyordu. Sanki biri boğazıma çelik bir yumrukla bastırıyormuş gibi hissediyordum. "Annem öldükten sonra uyumakta çok zorlandım. Öylece uzanırdım ve... Bilmiyorum, korkardım sanırım. Her şeyden korkardım. Her şey için endişelenirdim."

"Bende de vardı," diye fısıldadı.

Dürüstlüğü beni konuşturmaya devam etti ama ben gözlerimi yemeğe odakladım. "Babam bu şarkıyı ne kadar sevdiğimi biliyordu." Bir çatal kullanarak

Tarçınlı ruloların ilkinin tavadan çıkardı, kenarları hala inanılmaz derecede sıcakken yüzünü buruşturdu. İkincisi çıktı, sonra üçüncüsü. Son ekmekler de çıkana kadar bir daha konuşmadım. Krema kâsesini elime aldım ve her birinin üzerine kaplanana kadar yavaşça gezdirdim. Çok sıcaklardı ama bekleyecek halim yoktu. "Bir gece teselli bulamıyordum. Neden bu kadar çok ağladığımı bile bilmiyordum ama duramıyordum." Başparmağımın kenarını yaladım ve kaseyi lavaboya koydum. "O şarkıyı söylemeye başladı. Daha yavaş, bilirsin. Sanki bir ninniymiş gibi. İşe yaradı. Yine de artık dinleyemiyorum. Sanki biri kalbimi söküyormuş gibi hissettiriyor."

"Dövme," diye fısıldadı.

İki parmağımı kaburgalarımın yanına vurdum ve başımı salladım. "Dövme."

"Eskiden babama odamdaki eşyaları ölçtürürdüm," dedi hafif bir gülümsemeyle. Gözleri dolmamıştı ve az önce söylediğim şeyle ilgili büyük bir yaygara koparmayacaktı. Biraz daha rahat nefes aldım ve o konuşurken tarçınlı ruloları dondurma işlemini bitirdim. "Yatağımın üzerindeki tentenin tam olarak ortalandığından emin olun. Ya da tam olarak doğru sayıda doldurulmuş hayvanım olmalıydı." Bir omzunu silkti. "Eğer bunu yapmazsam, bir felaketin beni beklediğinden emindim."

Sözümü sakınmadan iki tabak indirdim ve önce ona, sonra da kendime birer tarçınlı rulo servis ettim. İlk tabağı ona uzattım, sonra da bir çatal aldım.

Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım - kendimin üzücü yanlarını biriyle paylaşmamıştım. Kardeşlerim aile kurmakla ve kendi hayatlarını yaşamakla o kadar meşguldüler ki, bu bana her zaman taşımaktan sorumlu olmadıkları büyük, dev bir yükü boşaltmak gibi geliyordu.

Onunlayken öyle hissetmiyordum.

Ailesinden eve dönerken arabada söylediklerini düşündüm. Çıplak gerçekleri paylaşmak ve bunun ne kadar zor olduğunu. Bunu birlikte yapmanın ikimizi de biraz daha az maruz kalmış hissettirdiğini.

Karanlıkta bana gülümsedi ve başka bir şey söylemeden tarçınlı rulolarımızı yedik, ama ilk ısırıkta çıkardığı memnun mırıltı, kendime karşı bir savaş olsa bile görünmez bir savaşı kazanmışım gibi hissettirdi.

"Parker Wilder, sakın benden kaçma."

Ağırlık odasındaki çocuklar güldü çünkü tam olarak bunu yapıyordum, ama korkunç halkla ilişkiler görevlisi kadın beni duş odasında kaybolmadan önce yakaladı.

"Kaçmıyordum Milicent. Söz veriyorum gitmeden önce bir merhaba diyecektim."

Gözlerini kısmıştı. "Sabahtan beri sana mesaj atıyorum. İlk iş ofisime gelmen gerekiyordu."

"Saat altıdan önce buradaydım," dedim rahatlıkla.

Sert yüz hatları hiç etkilenmemiştir. "Ben de öyleydim." Telefonunu açtı ve bana uzatırken çevirdi. "Neyse ki Max Bridges'in küçük öfke nöbeti patlak vermedi ama spor dünyası bu hafta sessiz, bu yüzden riske atmak istemiyorum. Şimdiye kadar her şey son derece olumlu. Kağıt üzerinde Anya bir halkla ilişkiler rüyası, yani bu konuda şanslısın."

Başlık gözlerimi devirmeme neden oldu.

Wilder'ın yeni karısı daha fazla maaş için mi evleniyor? Eski eşi konuşuyor.

Umursamaz bir omuz silkmeye telefonunu ona uzattım. "Bir hafta içinde başka biri aptalca bir şey yapınca unutulur gider."

Milicent kırklı yaşlarının ortasındaydı ve doğrusu takımdaki herkesi korkutuyordu. Onun bana kızmasındansa on beş yan hakemle yüzleşmeyi tercih ederdim. Neyse ki, dünyanın geri kalanı için iyi görünmemizi sağlamakla görevli olan oydu, bu yüzden korkaklığı Voyager'lar için olağanüstü bir varlık haline geldi.

"Bugün birlikte bir şeyler yapacağız," diye duyurdu. "Bu işin patlayıp patlamayacağı önemli değil. Sen ve Anya saklanmaya devam ederseniz, koca ağızlı bir kalem olsa bile Bridges'in söylediklerine inanılabilirlik kazandırmış olursunuz." Bana baktı. "Senden kesinlikle hoşlanmıyor."

Gülümsedim. "Eminim daha sonra bunun için ağlaya ağlaya uyuyacağım." Dalgınca çenemin kenarını kaşıdım. "Anya ve ben bu kadar halka açılmaya hazır mıyız bilmiyorum."

"Evet, ," diye cevap verdi.

"Büyüleyici. Bu sonuca nasıl vardınız?"

Ses tonumdan hoşlanmadı ama yine de cevap verdi. "Çünkü internet her durumda kadına karşı çok sert davranıyor. Her şeyi berbat edenin o olması önemli değil. Sonunda kontrol altına alınmaya başlanan dürtüsel bir kendine zarar verme çizgisine sahip olanın sen olman da önemli değil." Gözlerimi devirmek istedim, ama eğer haklı değilse, kahretsin. "Eğer ikiniz romantik, seksi, muhteşem bir birliktelik sergilemezseniz Anya internetin öfkesini üzerine çekecek. Ne kadar uzun süre sessiz kalırsanız, o kadar çok şey ortaya çıkacaktır. *Dayanılmaz biri olduğunu duydum. Max'in aldatmasına şaşmamalı. Parker yıllardır bekardı ve şimdi evleniyor mu? Eminim ona şantaj yapmıştır.*"

Çenem tehlikeli bir şekilde gerildi. "Peki. Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Kendiniz olmanızı istiyorum. Onlara sadece bir bakış atacağız, böylece bunun bir parçası olduklarını hissedecekler. Adam onun kalbini korkunç ve utanç verici bir şekilde kırdı ve şimdi o da bunun büyük bir parçasını geri kazanacak. Ona izin vermek çok önemli." Milicent pahalı görünen saatini incelemek için bileğini çevirdi. "Burada işin bitti mi?"

"Ben de tam-" "Harika.

Anya evde mi?"

Gözlerimi kırptım. "Uhh.

Evet."

"Yaklaşık iki saat içinde orada olacağız." Gözleri korkutucu derecede doğrudan bakıyordu. "Bu ikinize de üstünüzü değiştirip güzel görünmek için yeterli zamanı veriyor mu?"

"Ne?"

Milicent o küçük göz devirmelerden birini yaptı, zorlukla görebileceğiniz türden. Kız kardeşlerim bu konuda çok iyidiler ama ben hiçbir zaman bu konuda ustalaşamamıştım. "Duş al, özensiz görünmeyen güzel kıyafetler giy, ama Tanrı aşkına, takım elbise ve kravat takmana gerek yok. Çok çabalıyormuşsun gibi görünecek. Nötr renkler. Anya'da Portland renklerinde bir şey varsa, günümü gün eder. Bir sosyal medya saldırısı yapacağız. Tüm kanallarda yeni mutlu çiftin soru-cevaplarını, sahne arkası görüntülerini ve ikinizin evinize yerleşmesini göstereceğiz. Portland'ın yeni kraliyet çiftini göstereceğiz."

Anya kıcıma tekmeyi basacaktı. Bu sefer düzgünce. Bir elimi ağzıma götürdüm ve Milicent'a baktım. Keşke onun gözünü korkutmak için en ufak bir şansım olsaydı. Yaklaşık 1.80 boyundaki kadın kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Başka seçeneğimiz var mı?"

Sonra gülümsedi ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Elbette," dedi tatlı bir sesle.

Derin bir nefes verdim. "Güzel."

Milicent'ın gülümsemesi düştü. "Size iki yerine üç saat verebilirim.

Seçim size kalmış."

Milicent askeri bir keskinlikle döndü ve koridorda geri yürüdü.

"İki saat," diye seslendim arkasından. "Hadi şu ."

Elini kaldırdı, adımlarını hafifçe bile bozmadı. "Akıllı adam. İki saat sonra görüşürüz."

Sert bir hava üflerken yanaklarım şişti. "Kıçımın akıllı adamı," diye mırıldandım.

Telefonumu çıkardım ve Anya'yı aradım. "Hey, naber?"

"Voyagers logosuna uyan bir şey aldın mı?" Önümdeki duvarda asılı duran devasa kopyaya baktım; koyu mavi, orman yeşili ve beyaz.

"Ben-ne?"

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sosyal medyaya çıkmadan önce iki saatimiz var, karıcığım." Acımasızca gülümsedim. "Umarım tüm dünyanın önünde mutlu çifti oynamaya hazırsınızdır."

Chapter 12

Parker

Aslında Anya'da Voyager'ların renklerine uyan bir şey vardı.

Tanrıya şükür eve girdiğimde üzerimde kamera yoktu çünkü neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum.

Parlak yeşil elbisenin omuzlarında ince askılar vardı, göğsüne sadece en ufak bir göğüs dekoltesini gösteren ağırbaşlı bir V ile oturtulmuştu. Elbise beline doğru genişliyor ve dizlerinin etrafına düşüyordu. Saçları aşağıdaydı ve saçlarını yüzünden uzak tutmak için narin küçük bir örgü kullanmıştı, geri kalanı omuzlarının etrafına düşen gevşek dalgalar halindeydi.

Gözüme takıldığında elleri arkasına uzanıyordu. "Yardım edin. Bu son küçük kancaları alamıyorum ve ne kadar sürede burada olacaklarını bilmiyorum."

Birkaç kez göz kırptım, kelimeler boğazıma fıstık ezmesi gibi yapıştı. "Uh. Yakında. Ben... hücum koordinatörümüzle bir son dakika toplantısına yakalandım ve kapıdan umduğum kadar çabuk çıkamadım."

Anya başıyla onayladı. "Bunun bir elbise olduğunu biliyorum ve sen de rahat olmamız gerektiğini söylemiştin ama gerçekten de ona uygun başka bir şeyim yoktu. Bunu hafta sonu ailenizin evine yemeğe falan gidersek diye getirdim."

Anya bana sırtını dönmeden önce saçlarını önünden çekti ve fermuarın bir kısmının üstten açılmış olduğunu gördüm. Hafif çiller sırtının üst kısmını kaplamıştı ve bir an için sadece bakabildim.

Bana baktı, elbisesi ve göz kapaklarına sürdüğü altın rengi şey yüzünden gözleri her zamankinden çok daha yeşildi. "Açabilir misin?"

Tekrar aşıya baktım. Ben... evet. Bunu yapabilirdim. Çalışan ellerim ve işleyen bir beynim vardı ve aptalca bir şey yapmadan lanet olası bir fermuarı kancalamayı başarabilirdim.

Anya'nın arkasından yaklaşarak çenemi sıktım ve saçlarındaki altın sarısı çeşitliliğini inceledim. Bazıları o kadar beyazdı ki gerçek gibi bile görünmüyordu. Bazıları daha koyu, daha zengindi. İnanılmaz kokuyordu. Greyfurt ve sıcak bir şey gibi.

Görünüşe göre aptalca bir şey yapabilirdim çünkü fermuarı kalan birkaç santim çekiştirirken parmaklarımın elbisesinin arkasına dalmasına izin verdim. Küçük metal kancayı bağlarken parmaklarımın sırtının yumuşak ve sert derisinde oyalanmasına izin verdim.

Anya vücudunu o kadar hareketsiz tutuyordu ki nefes aldığından bile emin değildim.

Böyle anlarda gözlerimi kapatıp onun otelde nasıl görüldüğünü hatırlamamak imkânsızdı. Tanrım, unutmaya çalışmışım. Ama onun kıvrımlarını unutmak mümkün değildi, yaşadığım sürece değil. Ellerim kendi hayatlarına büründü, sinsi küçük piçler ve parmaklarım elbisesini tutan ince askıları takip ederken garip bir kopuklukla izledim.

"Bu çok güzel," diye mırıldandım.

"Teşekkür ." Sesi normalden daha , sanki doğru düzgün nefes alamıyormuş gibiydi. Bir adım daha yaklaştım, göğsüm hafifçe sırtına değdi ve avuçlarımın omuzlarının üstünden geçip kollarının üst kısmına inmesine izin verdim. "Ne yapıyorsun?"

"Karıma dokunmak." Mantıklı bir cevaptı, değil mi? Her ne kadar mantığın bu olayda bir dayanağı yokmuş gibi görünse de. "Bunu bekleyeceklerdir."

Başını öne eğerek boynunun zarif çizgisini ortaya çıkardı. "Yine rol mü yapıyoruz?" diye fısıldadı.

"Sadece birazcık," diye fısıldadım.

Ellerim tekrar kollarına doğru kaydı ve parmaklarımın ucuyla boynunun dibindeki omurga çıkıntısını izledim. Hafif, alaycı dokunuşlar. Eğilip onu tam orada öpmeme iki saniye kalmıştı. Burnumu saçlarının arasına sokmadan ve başka yerlerine de dokunmak için onu çevirmeden önce tam o küçük çıkıntıyı.

Miyav.

Anya sessiz bir kahkaha atarken gözlerim birden açıldı. "Hey, Spike. Kestirmen nasıldı?"

Kedi tam önümüze oturdu ve Anya'nın omzunun üzerinden onunla göz göze geldiğimde altın rengi gözlerini kısarak tısladı. Yüksek sesle.

Ellerimi kaldırdım. "Üzgünüm, şef. Geri çekiliyorum."

Saçını düzelten Anya'nın yanakları pembeleşmişti, aramızda biraz mesafe bıraktıktan sonra bana baktı. "Bana dokunduğun için tıslamıyor."

"Elbette öyleydi." Kediye baktım. Sadece üç bacağı olsa da fark etmezdi, o pislik yeterince zarar verebileceğini düşünse beni anında kovalardı. "Bu kedi yaşayan, nefes alan bir pislik."

Anya güldü - mutlu, çınlayan bir ses. "Bunu onu evlatlık edinirken profiline eklemeliydim."

"O zamanlar şeytan kedi olarak mı listelenmişti? Neden hâlâ sizde olduğu anlaşılıyor."

Anya başını sallayarak dev turuncu kediye kucığına aldı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. Kedi onun boynuna sokuldu ve hemen mırıldandı.

"Yemin ederim, eğer bunu deneseydim, boğazımı ." Spike bana baktı, gözlerinde ölüm ve intikam vaat eden küçük yarıklar vardı. İşaret ettim. "Yüzünü göremiyorsun ama şu anda benim ölümümü planlıyor."

"Oh, sakın ol, o değil. Git üstünü değiştir. Birazdan burada olmazlar mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Evet. Ön kapıyı açık bırakmıştım. Milicent içeri nasıl gireceğini biliyor; daha önce de burada sosyal medya işleri yapmak zorunda kalmıştık." Tişörtümü çıkarmaya başladım ve Anya başını Spike'ın boynuna eğdi, gözleri bir an için göğsümde kaldı. "Bu arada o korkunç biri. Seni korkutmasına izin verme."

"Bu mükemmel. Çok güzelsin. Bu gülümseme mükemmel, Anya. Aynen böyle."

Milicent, Anya'yı mükemmel bir çekim için koltuğuma yerleştirirken, ekip ona bakıp *bakıp* gözlerini devirdi. Kameramanın söylediklerine gülerken birkaç kare çektiler ve o gamzenin parıltısı

midem sıkışmıştı. Onun yanında, tüm üç bacaklı göt deliği ihtişamıyla Spike, Milicent'in uzattığı avucuna sokuldu ve mırıldandı.

"Resimdeki kediyi istiyor musun?" Anya sordu. "Onu yatak odasına koyabilirim."

"Şaka mı yapıyorsun? Üç bacaklı bir kedi evlat edindin. Tabii ki onu da çekimde istiyorum." Milicent parmaklarını bana doğru şıklattı. "Hadi, seni buraya alalım."

"Evet doğru, eğer o etraftayken yanına oturmaya çalışırsam o canavar beni yer. Hiçbiriniz de onu durduramazsınız."

Anya güldü ve Milicent bile gülümseyerek defterine bir şeyler not etti. "Her zaman bir hayvansever miydin, Anya?"

"Sanırım herkes kadar. Ortaokula kadar gönüllülüğe gerçekten dahil olmamıştım. Evimize en yakın barınağa gider ve haftada birkaç öğleden sonra köpekleri gezdirirdim." Spike'ın çenesinin altını kaşdı ve Spike boynunu yukarı kaldırarak dokunuşa doğru eğildi. Onu suçlayabileceğimden değil. Eğer Anya bunu bana yapsaydı, ben de mırıldanırdım. "Yaşlı hayvanların göz ardı edildiğini görmek beni hep üzmüştür. Spike gibi sevimli, küçük ve eğlenceli olmayanların sonsuza dek yaşayacakları bir yuva bulmaları çok uzun sürüyordu."

Spike'ın başına bir öpücük kondurdu ve onu yavaşça kanepeden uzaklaştırarak yere bıraktı. Milicent beni Anya'nın soluna yönlendirdi ve ben de koltuğa uzanıp bir kolumu onun arkasına uzattım. Bacakları bana doğru açılı bir şekilde minderin üzerinde duruyordu. Dizleri hafifçe kalçama dayanmış, omzu göğsüme yaslanmıştı.

Milicent bize kurnazca baktı. "Parker. Elini onun arkasında tutmak yerine kalçasına koy. Görsel olarak daha ilginç olur."

Derin bir nefes aldım ve istediği şeyi yaptım, avucumu Anya'nın elbisesinin etek ucundaki sıcak kalçasına koyarken kalbimin çarpmasına aldırmadım. Parmaklarım teninde aşağı yukarı geziniyordu çünkü eğer bu gerçekse ve o benimse, kendimi durdurmamın hiçbir yolu yoktu.

Anya kolunu benimkinin içinden geçirerek vücudunu göğsüme daha da yaklaştırdı ve parmakları kolumun üst kısmında durdu. Kolları ön kollarıma kadar kıvrılmış beyaz yakalı bir gömlek giymiştim. Gömleğin üst düğmeleri açıktı ve koyu renk bir kot pantolonla eşleştirilmişti. Milicent'in içeri girdiğinde bana dar gözlerle onaylayan bir bakış atması beni mutlu etmişti.

Milicent getirdikleri ışıklardan birini hareket ettirdi ve bunun getirdiği değişikliği onaylarcasına başını salladı. "Bu bir makale için resmi bir röportaj değil, ancak önümüzdeki birkaç hafta boyunca tüm platformlarda parçacıklar kullanacağız. İkinize şimdiden büyük bir ilgi var, bu yüzden iyi iş yapacaktır."

"Gülümsememizi mi istersin, yoksa...?" Anya sordu.

"Sadece konuşacağız," diye cevap verdi. "Mümkün olduğunca normal davranın, biz de birkaç fotoğraf çekelim."

"Tamamen normal, değil mi?" Nefesimin altında söyledim.

Anya bana yan yan sırttı. Gözlerindeki alaycı bakış neredeyse kalbimi durduracaktı. Dudaklarım onları durduramadan kıvrıldı.

Tıklayın.

"Tanrım, bu çok ateşli," diye mırıldandı Milicent. "Birbirinize bakmaya devam edin."

Benim gözler düştü aşağı için Anya'nın Ağız, ve onu Dudaklar kademeli olarak ayrıldı.

Tıklayın.

"Bana bunun nasıl olduğunu anlat," dedi Milicent, ekibi neredeyse kesintisiz çekim yaparken kameranın arkasına geçerek. "İkinizin görüntüleri ortaya çıktığında insanlar oldukça şaşırır."

Anya'yla bir kez daha bakiştık ve ben onun kalçasını hafifçe sıktım. *Bunu anladım.* Yutkundu, göğsü derin bir nefesle inip kalkıyordu.

"Anya ve ben birkaç ay önce tanıştık," dedim Milicent'a. "Emmett Ward aracılığıyla."

"Düğününde mi?"

Başımı salladım ve gözlerimin Anya'nın yüz hatlarında gezinmesine izin verdim. "Nişanlıydı, bu yüzden onun için basit bir konuşma olduğuna eminim. Ama ona bir bakın. Unutulması imkânsız biri, değil mi?"

Anya'nın gözleri titreyerek benimkilerin arasında gezindi.

"Yani sen... bunca zaman onun için bir meşale mi taşıdın?" Milicent sordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Ondan neredeyse anında etkilendim. Ama gerektiğinde bunu bir kenara bırakabilirim. Birinin ilişkisinin sınırlarına saygı duymak benim için önemlidir. Değer verdiğim birini asla ahlaki değerlerinden ödün verebileceği bir duruma sokmam. Bu... zayıflık olur," dedim. "Ben kadınlara saygı üzere yetiştirildim ve bu sınırlara saygısızlık etmek bunun tam tersidir."

Milicent'in kaşları yavaşça kalktı. "Ateş ," diye fısıldadı eğlenen bir gülümsemeyle.

Yavaşça nefes aldım ve kocaman bir sırtışıla mücadele eden Anya'ya baktım. "Parker beni Vegas'ta bir arkadaşıyla görmüş. İkimizin de aynı anda orada olması kısmet oldu."

"Onu gördüğünde ne düşündün Parker? Özellikle de bekâr olduğunu."

"Sonunda."

Kelimeyi düşünmeden söyledim ve Anya'nın gözleri şoktan hafifçe büyüdü, ama hemen toparlandı. "Öyle mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Zor bir yıl oldu. Ve onu orada görmek..." Kendimi kontrol altında tutmak için savaştım. İnce bir çizgide ilerliyordum; bir adım fazla atarsam beynim hemen kapanmak istiyordu. O çizginin doğru tarafında kalmak için deli gibi savaştım. "Onun da dediği gibi. Kısmet işte. Şansımı denemekten kendimi alıkoyamadım."

"Ama evlilik?" Milicent sordu. "Bu çok önemli bir ilk adım."

Anya bana alaycı bir bakış atarken alt dudağını yaladı. "Ciddiyim. Bana ilk randevuda çıkma teklif edebilirdin."

Mırıldandım. "Bunun neresi eğlenceli? O zaman seni sürekli burada tutmazdım."

Elmacık kemikleri kızardığında çok güzel görünüyordu. "İyi bir noktaya değindin. Sen burada bana sıfırdan tarçınlı çörek yaparken kim sabahın dört buçuğunda seni rahatsız eder ki?"

Milicent sevinçli bir ses çıkardı. "Ne yaptı?"

Lanet olası sürtük. Gözleri parladı ve ben de ona alaycı bir bakış attım, nefesimin altında hafifçe hırladım. "Şimdi söylemeyeceğim. Sırlarımı ifşa etmemen gerekiyor, karıcığım."

Sırıttı. "Futboldan emekli olduğunda onu bekleyen ikinci bir kariyer var, orası kesin."

"Bu adam mı?" Milicent şüpheyle sordu.

"Evet," dedi Anya. "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

İkili ima odadaki kimsenin dikkatinden kaçmamıştı ve Milicent sıırıttı. Elim kalçasında sıkılaştı ve bakışlarımı onunkinden ayırmadan alt dudağımı yaladım. Bir kameraman boğazını temizledi ve ben gözümü kırıştırdım.

Milicent defterine bir kalem tıkladı. "Doğru. Cinsel kimya kesin olarak belirlendi. Bu işi tekrar rayına oturtalım, olur mu?"

Tabii. Bunu sikime söyle. Cebir konusunu tekrar düşündüm ve onlar Anya'nın geçmişi hakkında konuşurken dikkatle dinledim.

"Anya, bana arkadaşının kurduğu şu kâr amacı gütmeyen kuruluştan bahsediyordun. Senin katılımın ne boyutta?"

Ayağa kalktı ve ben de kolumu tekrar omuzlarının arkasına geçirdim. Bu kez Anya elini kalçama koydu ama bu da belimin güneyindeki hiçbir şeye yardımcı olmadı.

"Geçmişim kâr amacı gütmeyen kuruluşların yönetiminde ama o başladığında başka bir işim vardı, bu yüzden elimden geldiğince yardım etmek istedim. Kutuları paketlemek, posta göndermek, grafik yapmak; aklınıza ne gelirse yaptım. Vida ile üniversitede tanıştık ve aklına, ister yavaş okuyan ister disleksi olsun, çocuklarını okutmak için özel terapiye parası yetmeyen yoksul ailelere okuma desteği sunmak gibi inanılmaz bir fikir geldi." Gülümsedi, beni dikkatle dinlerken görünce hafifçe iki kez baktı. Gözlerini kırıştırarak Milicent'a yeniden odaklandı.

"En küçük kız kardeşim Willa'ya yedi yaşındayken disleksi teşhisi kondu. Erken belirtileri fark eden harika bir öğretmeni vardı ve ailem ona hemen müdahale etti ve şu anda sınıf seviyesinin üzerinde okuyor. Bu kesinlikle tüm ailemize daha önce sahip olmadığımız bir farkındalık kazandırdı. Vida okuma bilimi alanında yüksek lisans yaptı ve çocukların ihtiyaç duydukları müdahalelere eşit şekilde erişebilmelerini ve bunların gelir ya da okul bölgesine göre sınırlandırılmamasını sağlamak konusunda tutkulu." Anya omuz silkti. "Bu yüzden çok fazla eğitim, okullara ulaşmak ve öğretmenlerle ve müdürlerle ağ kurmak, böylece bu tür bir yardıma ihtiyaç duyan ailelere bilgilerimizi verebilmeleri için. Ben de bu konuda yardımcı oluyorum. Çocuklar her ay iki yeni kitap alıyor, ebeveynler genel ders yardımı için çevrimiçi eğitimlere ve Willa gibi çocuklara yardımcı olduğu kanıtlanmış bir okuma müfredatına erişebiliyor ve şu anda Vida, burs temelinde sanal terapi seansları yapabilecek bir avuç okuma uzmanını işe almak için yeterli sermaye bulmaya çalışıyor. Onaylanan çocuklardan hiçbir ücret alınmayacak."

Milicent not almayı unutarak eğilmişti. "Bu inanılmaz. Ve çok büyük bir girişim."

Anya başını salladı. "Evet, öyle. Şu anda sadece ben ve Vida'nın ailesi ellerinden geldiğince yardım ediyoruz. Ailem epeyce bağışta bulundu ama önümüzdeki iki yıl içinde seviye atlamak istiyoruz ve bunu yaptığımızda neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Ağzım açık mı kalmıştı? Lanet olası bir azizle evlendiğim için olmadığından emin olmak için çenemi sıktım, değil mi?

Milicent kendini toparladıktan sonra bana sinsî bir bakış attı. "Peki Parker Wilder böylesine değerli bir amaç için ne kadar bağışta bulunmayı taahhüt etti?"

Anya bana hızlıca bir bakış attı. "Oh, biz daha-" "Üç milyon dolar," dedim.

Anya'nın ona ne kadar güvendiğini bilmiyordum. Bana hiç söylememişti ve açıkçası bunun bir önemi de yoktu. Burası kısıtlamanın gerekli olmadığı bir yerdi.

Yanakları pespembe kızardı, ağzı hafifçe açıldı. "Parker," diye fısıldadı.

Elimi omzuna kaydardım ve sıktım. "Vida harika biri ve başarmaya çalıştığı şey de öyle. Geçimimi sağlamak için sadece top yakalıyor olabilirim ama bu bana gerçekten inanılmaz projelerde yer alma fırsatı veriyor, değil mi?"

Gözleri parladı ve kendini toparlamak için kucağına baktı. Sonra omzuna uzandı ve kolumu arkasından çıkardı, parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve birleşen ellerimizi kucağına yerleştirdi. Parmakları titriyordu.

Milicent kameramanla konuşmak için arkasını döndü, sanırım adı Dave'di.

Anya kulağımın dibine fısıldamak için eğildi. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Boştaki elimi kullanarak bir tutam saç nazıkçe kulağının arkasına ittim,

başparmağımın çenesinin zarif çizgisinde kaymasına izin verdim. "İstiyorum." Başparmağım alt dudağına gitti ve onu ileri geri fırçaladım. "Sana çok güzel görüldüğünü söylemeyi unuttum, değil mi?"

Gözleri biraz şaşkın olan Anya başını salladı.

"Ne kadar aptalmışım," diye mırıldandım, elmacık kemiklerinin eğimini ve kirpiklerinin kalın yelpazesini inceleyerek. "Seni görmek neredeyse kalbimi durduruyordu, altın kız."

Göz kapakları titreyerek kapandı ve bir an için nerede unuttum.

Yalnız olmadığımızı. Bunun gerçek olmadığını.

Sadece o ve ben vardık. Ve karımı tekrar öpmeyi hayatım boyunca istediğim her şeyden daha çok istiyordum.

Tıklayın.

Kameranın sesi o anı bozdu ve kararsız bir nefes verdim.

Milicent yumuşak bir sesle, "Sanırım burada işimiz bitti," dedi.

Anya ve ben geri çekildik ve titreyen bir elimi saçlarımda gezdirdim.

"Doğru," dedim ve lanet olsun, sesim paslı çivileri çiğnemiş gibi çıkıyordu.

Anya önce kendini toparladı, koltuktan kalktı ve Milicent'in elini sıktı.

"Çok teşekkür ederim. Bu harikaydı."

"Teşekkür *ederim*," dedi Milicent. "Bana Vida'nın kâr amacı gütmeyen kuruluşunun adını söyle.

Genelde Salı günleri öne çıkan haberleri

yaparız." "Tabii ki. Çok minnettar

olurdu."

Aptal gibi orada oturmuş, başımı dik tutmaya ve ereksiyonumu kontrol altına almaya çalışıyordum. Dave ve Milicent kendilerini evden dışarı attılar ve Anya gözle görülür bir şekilde titreyen elini ağzına götürürken ben yavaşça ayağa kalktım. Kapı kapandığında gözleri benimkilere kaydı.

Bir an için ikimiz de bir şey söylemedik.

Hava harcanmamış bir gerginlikle doluydu ve bu gerginlik kör ediciydi, sanki duvarlar üzerimize kapanıyor, günlerdir içinde oturduğum fantezilerin üzerine kapanıyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

Onu istiyordum. Aklın, mantığın ve son on aydır ustalaşmak için çok uğraştığım o lanet olası kısıtlamanın sınırlarını zorluyordu. Ama bu uyuşmakla ya da kendimi çirkin bir gerçekten uzaklaştırmakla ilgili değildi. İhtiyaçtı. İstemekti. Ve ah, onu nasıl da istiyordum. Acımı hafifletecek bir şey. Bana vereceği herhangi bir şeyi.

Ellerim yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı ve bakışları bu küçük, çaresiz harekete kilitlenmişken, Anya'nın göğsü kararsız nefeslerle yükselip alçaldı ve sonunda gözlerini ellerimden ayırarak göğsümden yüzüme doğru sürükledi.

Bana öyle baktığında basit, kolay iş anlaşmaları düşünceleri pencereden uçup gitti. Sanki elimi bacaklarının arasına sokarsam onu nasıl bulacağımı biliyordum.

Islak.

Hazır.

Mükem

mel.

"Ne istiyorsun, altın kız?" Dağınık bir sesle sordum. İşte

oradaydı, ne istediğime dair bir spot ışığı.

Artık bunu saklamak mümkün değildi. Sonsuz, utanmaz bir döngüde bunu düşünmüyormuşum gibi davranamazdım.

Gözleri ağzıma kaydı ve yemin ederim kendimi tutmanın ne kadar imkânsız olduğunu düşünerek tüm vücudum titredi.

Keskin bir nefes çekti. "Benimle rol mü yapacaksın? Sadece bu gece için mi?"

Akıl sağlığıma dair ne varsa, kendimi tutmaya dair ne kadar mantıklı düşünce varsa hepsi yerle bir olmuştu. Anya'ya doğru yürüdüm -kan çığlık atıyor, kalbim gümbürdüyor ve içimdeki her içgüdü tam da ihtiyacımız olan şeyin bu olduğunu haykırıyordu- ellerimi saçlarının arasına soktum ve ağzımı onunkine çarptım.

Chapter 13

Anya

Dudakları dudaklarıma dokunduğu anda, kafamın içinde temkinli olmaya çağıran her ses çenesini kapattı. Durmak yok, yavaşlamak yok, yapmalı mıyız yapmamalı mıyız diye karar vermek için duraklamak yok. Duraklamak istemiyordum ve bundan sonra ne olacağına karar vermek istemiyordum. Kontrolü ona bırakma arzusu kafamın içinde dönüp duruyordu ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi tam olarak bunu yaptı.

Bu tahakkümdü, sade ve basit.

Sadece öpüşme şekli değildi, ki bu akıl almaz derecede kusursuzdu. Beni vücuduna sabitleyen kolu belime dolandığında, ciğerlerimdeki nefesi kesmeyi ve dizlerimi güçsüzleştirmeyi nasıl başardığıydı. Tüm o sert, sıcak kaslar ellerimi açgözlü ve talepkâr hale getirdi, dokunabildiğim kadar çok şeye dokundum.

Parker'ın çenesi aşağı doğru itilerek ağzımı açmaya zorladı ve ağzımı yaladığında inledim, ellerim saçlarına gömüldü ve cesaret edebileceğimden daha sıkı tuttum. Bu kirli, çiğ bir öpücüktü, beyin hücrelerini karıştıran ve en sağlam disiplin duygusunu bile aşan türden bir öpücük.

Diğer eli saçlarımdan ayrılıp sırtımdan aşağı kaydı, tek bir ustaca hareketle elbisemin altından geçti, sert, talepkâr parmaklarıyla kalçamı kavrarken avucu kıcımlı örttü.

Bu adama bir ağaç gibi tırmanmak istiyordum ve yaklaşmak, daha da yaklaşmak için ayaklarımın yuvarlandım. Avuç içi belimin üzerinde gezindi, dilini ağzıma almadan önce kaburgalarımı sıkıca kavradı.

Ağzından bir ses çıktı, işkence ve müstehcen bir şeydi, başım bacaklarının arasında olsaydı ya da o benimkinin arasında olsaydı çıkaracağı bir ses. Her ikisini de deneyimlemek için kontrolden çıkmış, şiddetli bir ihtiyaç beni

gömleğinin düğmelerini koparıyordum. Parker bana yardım etmek için öpücüğe ara verdi ve sonunda gömleği düğmelerin yere saçılmasına neden olacak kadar sert bir şekilde yırttı.

"Kahretsin," diye inledi omuzlarından yırtıp tırnaklarımı göğsünde gezdirirken. "Tanrım, beni dizlerimin üzerine çökerteceksin, değil mi?"

"Çekil," diye yalvardım.

Parker tişörtünü yırtıp atana kadar ona itaat etti. Vücudu deliceydi ve köprücük kemiği boyunca yaladım, ellerim karın kaslarının ve oblik kaslarının üzerinde gezindi. Avuçlarımın altında değişen kaslar kalbimi gümbür gümbür attırıyordu. Elleri sırtıma doğru hareket etti, elbisemin üst kısmı gevşeyene kadar kancayı ve fermuarı yırttı. Ağzımı tekrar çaldı, eli elbisemin askısını aşağı doğru iterken dilini benimkinin üzerinde sert bir şekilde kaydırды.

Elbisenin altına sütyen giymediğimi fark ettiğinde tüm vücudu dondu, başını yavaşça kaldırıp aşağıya baktı. Başparmağını göğsümün ucunda tüy kadar hafif bir daire çizmek için kullanırken gözleri benimkilere kilitlendi. Midem sarsıldı ve bağı çözüldü ama o beni yakalamıştı.

Beni yakalamıştı.

Boynumun birleştiği yere dalıp emerken inanılmaz gücü beni göğsüne sabitledi. Sertçe. Başparmağının fiske hareketiyle birlikte, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, neredeyse orada yıldızlar görüyordum.

Ama onu içimde istiyordum. Zihnim bedenimden ayrılırken ve benim her şeyi kontrol altında tutmak için gerilirken onun kontrolünü kaybetmesini izlemek istiyordum.

"Yatak," diye yalvardım. "Yatak, lütfen. Seni üzerimde hissetmek istiyorum. Sadece bir kez. Lütfen, sadece bir kez."

Parker'ın saçları dağılmış, göz bebekleri büyümüş ve yanakları kızarmıştı. Tırnaklarımdan göğsüne kırmızı çizgiler inmişti. Yüzümü iki eliyle kavradı, aramızda oluşan vahşi sıcaklığın ortasında bir çapa gibi duruyordu. "Tek bir şüphen bile varsa beni durdur, Anya, çünkü bunu yaparsan çekip giderim."

Rıza, bir erkeğin cephaneliğindeki en az değer verilen araçtı.

Bir kadının ne istediğini ve bunu nasıl istediğini sormak, pervasız bir ihtiyaç türüne dönüşen bir güç şok dalgasıydı.

Göster bana.

Öğret bana.

Geride kalabilecek tüm şüpheleri, güvensizlikleri ya da kırık parçaları yok et. Beni iste.

Elini göğsümden çektim ve avuç içi boynumun arkasını kavrayana kadar boğazıma doğru kaydurdım. Bu baskın tutuş ve gözlerinde parlayan vahşi ışık, dudaklarına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğilmemi sağladı.

"Beni yatağa götür Parker," diye fısıldadım ağzına karşı. "Bana ne kaçırdığımı göster."

Gözleri neredeyse kararmıştı. "Bu gerçekmiş gibi mi davranıyoruz? Sen benimmişsin gibi mi davranıyorum?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve bir an için bunu yapıp yapamayacağımı düşünmek zorunda kaldım. Bu adamın -karmaşık, çekici, derin ve seksi- hala biraz yaralı olan parçamı iyileştirmeye çalışmasına izin verebilir miydim? Bunu yapabilir ve kalbimi güvende tutabilir miydim?

Bu bir riskti. Almaya fazlasıyla istekli olduğum bir risk.

"Lütfen," diye yalvardım.

Öpüşü cezalandırıcıydı, dişleri ve diliyle ve boynumun arkasına dolanmış eliyle, çenemin altındaki başparmağıyla başımın açısını yönlendiriyordu.

Elini boynumdan çekti ve beni tam kıçımın altından yukarı kaldırdı, bacaklarım hemen beline dolandı. Şaşkınlıkla ciyakladım çünkü ben narin, küçük bir şey değildim ama Tanrım, beni sanki benmişim gibi taşıdı. Bizi köşeden dolaştırıp koridorun yarısındaki merdivenlerden benimkinin karşısındaki yatak odasına çıkarırken ensesine yapıştım.

Işık hâlâ pencerelerden içeri süzülüyordu ve şükürler olsun ki bu adamı gün ışığında görmek istiyordum. Her ayrıntıyı görmek istiyordum, tekrar tekrar izleyebileceğim bir şey. Beni yere bıraktı, elbisemi omuzlarımdan indirirken bakışları ağır ve acımasızdı. İçinden çıktım, üzerimde sadece dekolteli bikini iç çamaşırım ve ayakkabılarım vardı.

Başını eğdi, dişleri alt dudağına gömülürken utanmadan bedenime baktı. "Lanet olası mükemmel," diye homurdandı. "Peki bu sefer? Bir centilmen olmayacağım."

Göz kapakları kapanırken ve boğazından bir inilti koparken onu pantolonunun üzerinden , ellerimdeki ağırlığı çok lezzetliydi. "Güzel. Onlardan birini istemiyorum."

Parker elimi çekip aldı ve kalçalarımıdaki ellerini kullanarak dizlerim yatağa değene kadar beni yatağa doğru yönlendirdi. O kemerini çözüp pantolonunu ve boxer külotunu aşağı indirirken ben geriye doğru kaydım, göğsüm keskin ve sert nefeslerle kabardı.

Tamamen çıplak vücudunu gördüğümde boğazım kurudu ve bunu itiraf etmekten gurur duymuyordum ama neredeyse "*Bu lanet şey benim vücuduma nasıl sığacak?*" gibi aptalca ve kız gibi bir şey söyleyecektim.

Parker üzerimde sinsice dolaşarak beni yatağa geri itti. Dudaklarını kaburgalarımın üzerinde gezdirerek başladı, hızlı, keskin ısırıklar ve emici öpücükler. Göbek deliğimin etrafını yaladı ve bir eliyle göğsümü yukarı doğru bastırdı, başparmağı tomurcuğun üzerinde sıkı daireler çizerek onu ağzına aldı ve dilini alaycı küçük yalamalarla üzerinde gezdirdi. Kalçalarım huzursuzca kıpırdıyor, nabzım gittikçe yükseliyordu.

Ağzımdan çaresiz sesler döküldü ve omuzlarını çekiştirdim, başka bir sert, morartıcı öpücüğün rahatlamasını istedim, ama sinir bozucu bir şekilde ulaşamayacağı bir yerde kaldı, vücudumda yalayarak, emerek ve öperek ilerledi. İç çamaşırımın üstünü öptü, ben sinirli bir hırlama sesi çıkardığımda tenime karşı kıkırdadı.

"Parker," diye yalvardım, ellerim omuzlarındaki ve sırtındaki kasların kayışını haritalandırırken, o lanet olası tatlı zamanını aldı.

Kalça kemiklerimi ısırdı, sonra burnunu kaburgalarım boyunca, göğüslerimin arasında gezdirdi, bakışları benimkilerle kilitlenirken çenesini göğüs kafesime dayadı. "Önce sen bana bir tane vereceksin."

"Hayır," dedim, yüzünü sıkıca kavradım ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız buluştuğunda, dilim onunkinin üzerinde kayıp gittiğinde, alt dudağımı dişleriyle çekip ağzına aldığı anda inledi. "Bu kadar iyi bir şeyi beklemek için çok uzun yıllar harcadım ve yemin ederim, beni daha fazla bekletirsen, pişman olacaksın."

Gülümsemesi yıkıcıydı. "Evet, beni dizlerimin üzerine çöktürdün, tamam. İstedğin bu mu?"

Eğer biraz daha dursaydım, aylarca süren hayal kırıklığının beni batırmasına izin verseydim, ruhumun ezilmesine izin verseydim, gözyaşlarına boğulabilirdim. Ama sadece o an için tek istediğim *iyi* hissetmektir. Kendimi güzel, seksi ve arzulanır hissetmek istiyordum ve sanki onun başka birini isteyebileceği düşünülemezmiş gibi.

Bu duygunun var olması ve sonunda ona boyun eğmem benim için akıl almaz bir şeydi.

İntikam değildi, başkası için de değildi. Bu benim içindi. Ve lanet olsun, bunu hak etmişim.

"Ne istiyorsun Parker?" Onun yerine ben sordum. "Bana ne yapmak istiyorsun?"

Başını eğip göğsümü ağzına alırken, ıslak ve kaygan olana kadar dilini ucunda gezdirirken çenesini kavradım, yüzünü inceledim. Sonra dişlerini dilinin olduğu yerde gezdirdi ve sırtım kamburlaştı, ellerim saçlarına gömülürken başını çekemesin diye kavradım.

Sözsüzce diğer göğsüme geçti ve altından yavaşça bir çizgi yalayarak yan tarafını emdi. Eli kalçama doğru kaydı, parmakları iç çamaşırlarımın içine girerek onu bacaklarımdan aşağı çekmeye başladı. Dizlerimin etrafına dolandıklarında ayağa kalktı, gözleri vücudumun her santimini izliyordu.

"Ne yapmak istiyorum?" diye düşündü, bir bacağımı ve sonra diğerini çözene kadar külotumu parmaklarının ucuyla aşağı doğru sürükledi. Onları yere fırlattı ve bacaklarım vücudunun iki yanında açılana kadar avuçlarını iç uyluğum boyunca itti. Kendime gelmenin işaret bekledim ama hiç gelmedi. "Her şey." İki parmağını bacaklarımdan arasına kaydırıp ve ağırlığını başımın yanındaki dirseğine verdi. Doymak bilmez bir öpücükle ağzımı buldu, parmaklarını kıvrıdığı anda ağzımın içine doğru inledi, kolayca girip çıkıyordu çünkü onun için çok çarpıcı bir şekilde hazırdım. Öpücükten ayrıldı, alnı benimkine yaslandı. "Oh, her şeyi yapmak istiyorum. Bana izin verecek misin?" Beni tekrar öptü, tatlı, derin ve yavaş, parmakları içeri ve dışarı itiyordu. Bileğine yapıştım, patlayacağımdan korkuyordum. "İzin verecek misin, karıcığım?"

Bana böyle hitap ettiği için ona çıkışmak, onun benimkini zorlamaktan umutsuzca hoşlandığı gibi benim de onun damarına basmak dilimin ucundaydı ama kalçalarımdan çarpması beni pis bir yalancı durumuna düşürecekti.

Parker onu diz çöktürdüğümü söyledi. Zihnimde yalvaran bir yakarıcı, bir tanrıya tapan biri, merhametin bahşedilmeyeceği yerde merhamet dilenen biri gibi bir resim canlandı.

Ama bu adamın canına okuyacaktım. Onunla bu ipte yürümekten sınırsız sarılmış bedenimden her ne koparacak kadar yetenekliyse.

Elimi sertliğinin etrafına sıkıca sardım ve gözleri kapandı. Avucumu ucunun üzerinde gezdirdim ve tatmin edici bir ürpermenin

Tüm devasa gövdesi. "Göster bana," dedim ona, çenemi cüretkâr bir şekilde eğerek. "Sana inandığımdan emin değilim."

Parker sırtarak alt dudağımı ısırdı ama çok sert değildi. Göğsüme doğru ilerledi ve onu da sertçe emdi. Haykırdım, sırtımı kamburlaştırdım, ellerimle sırtını tırmaladım çünkü hâlâ daha fazlasını istiyordum. Parmaklarını bacaklarımın arasından çekti ve gözlerinde pis bir parıltıyla parmaklarını ağzına aldı.

"Seni oradan öpmeme izin vermeyeceğine emin misin?" diye fısıldadı.

"Bununla gelmek istiyorum," dedim, elimi tekrar onun etrafında kıvrarak, "içimde. Ve eğer bunu başaramazsan, o zaman diğer seçenekleri tartışırız."

Şok olmuş bir kahkaha attı. "Evet, hanımefendi."

Parker yuvarlandı ve bir prezervatif çıkarmak için komodinine uzandı. Paketi dişleriyle yırttı ve Tanrım, bu kadar seksi olmamalıydı. Prezervatifi takarken ön kolu esnedi ve o bacaklarımın arasında kalçalarının üzerine otururken ben yatakta huzursuzca kıpırdandım.

Parker vücudunu uzattı, beni kollarının arasına aldı, ben altında kıvrılırken dilini ağzıma soktu ve onun üzerinde kendi tadımı aldığımda inledim.

Birbirimize yapışmıştık, beni tekrar tekrar öperken teninin her santimi benimkine değişiyordu ve ben kalçamı onun yanına doğru sıkıca bastırdım. Kendini eline aldı ve ileri geri, ileri geri, tam olarak içeri itmeden benimle alay etti.

Nabzım çılginca atıyor, kulaklarımda gümbürdüyordu, çünkü lanet olsun, çoktan yaklaşmıştım.

Zevk kıvılcımları sinirlerime dokundu, beni içten dışa doğru aydınlattı ve bu, kalçalarını bir inç içeri, sonra geri çekmeye başlamadan önceydi. Bir santim daha, tekrar dışarı.

Yarısına kadar girdiğinde aklımı kaçırmak üzereydim. Saçlarını yumruklarımınla kavrarken, ağzına karşı nefes nefese kaldım ve o canavarı ait olduğu yere sokması için tutarsızca yalvardım. Bana sabırlı olmamı söyledi ama nasıl? *Nasıl* mı?

Gerçekten tanımadığım, hayatımı onun yaptığı gibi alt üst eden biriyle bu kadar iyi hissetmemeliydim. Ama hissettirdi. *Hissettirdi*.

Parker tenime karşı çok iyi, çok sıkı, çok ıslak olduğumu ve çığlıklarımı duymak istediğini fısıldadı. Başparmağı meme ucumu kopardı, dili benimkine karşı kirli bir şekilde çalıştı ve tam o sırada kalçalarını geri çekti,

Gözlerini benimkilere kilitledi ve göğsünden kopan rahatlamış bir iniltiyle kendini içime tamamen oturarak öne doğru atıldı.

Sırtım öne düştü, başım geriye savruldu ve bedenim onun büyüklüğüne, beni daha önce hiç düşmediğim bir uçurumun kaygan kenarına mükemmel bir şekilde getirmesine alışırken sessiz bir çığlık boğazımda kilitli kaldı.

"Dayan bebeğim," diye fısıldadı ve gözlerindeki saf güven neredeyse oracıkta boşalmamı sağlayacaktı.

Dünyamı yeniden düzenleyecekti ve ben sabırsızlanıyordum.

Parker kolunu omuzlarıma doladı, beni göğsünde sıkıca tutarken ileri doğru itti, uzun ve yumuşaktı ve sonunda kalçalarıyla hafifçe yukarı itti, gözlerimi kapattığımda yıldızlar görmemi sağladı.

"Aman Tanrım," diye hıçkırdım. "Yaklaştım, ben ... Oh, durma."

Çok . Çok iyiydi. Çok büyüktü. Bedenim hepsini kaldıramadı.

Sonra oturdu ve göğsündeki ısı duvarının aniden kaybolması neredeyse ciğerlerimdeki nefesi kesecekti, ama kalçalarının üzerine otururken bacaklarımı kalçalarının iki yanına sarkıttı, daha yüksek açıyı ve kalçalarıma sıkıca sarılmış ellerini kullanarak vücudunun benimkine her çarpışında inlememe neden olacak şekilde içime girdi.

Kalçalarını her sallayışında karın kaslarının esnemesi neredeyse müstehcen bir şeydi ve ben tekrar daha da sıkılaştığımı hissettim. Sonra elini tümseğimin üzerine yaydı, başparmağı tam ihtiyacım yere gitti, ritmine uyan sıkı daireler çizdi ve kör edici bir zevk beni göğsümden geçen bir tren gibi vurdu.

O kadar büyük, o kadar parlak, o kadar güçlüydü ki kemiklerim titredi ve etrafını sararken boğazım sıkıldı.

"İşte bu, tatlım," dedi dişlerini sıkarak. "Vay canına, Anya, bu çok iyi."

Zevk dalgaları bedenimi sararken ağızımdan inleme sesleri döküldü ve kalçalarımı tuttukları kollarını kavradım. Parker keskin bir hamle daha yaptı, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha... Başını geriye eğdi ve yüksek sesle inledi, kalçalarımız birbirine değerken içimde sıkıca duruyordu. Birkaç kez daha hareket etti. Yavaşça. Tembelce. Onun için olan her şeyi sağlıyordu. Eğer benim yaşadığımın yarısı kadar iyiye, vücudundaki tek bir kası bile nasıl oynatabildiğini bilmiyordum.

Bu adamın orgazmını izlerken kendimi sarhoş hissettim. Bunun sonuçları olacaktı. Akşamdan kalmalığın farklı bir türü.

Birincisi. Ama o anda, gerçekten umurumda değildi.

Ağırlığını kaydırarak dikkatlice kendini dışarı çekti ve ben aniden gelen boşluk hissiyle irkildim. Parker yatakta doğruldu ve prezervatifi çıkardı. Çarşafı gğşümün üzerine çektim ve ani bir endişe dalgasıyla savaştım; benden gitmemi isteyecekti, içine kapanacaktı ve bir şeylerle mücadele ettiğini anladığımda gözlerinde o boş bakış belirecekti.

Onun yerine yatağa geri döndü ve memnun bir homurtuyla beni kollarına çekti, kolunu belime doladı ve burnunu saçlarıma bastırdı. "şimdi uyu, altın kız," diye mırıldandı. "Sonra konuşuruz."

Evet. Bu planı sevdim.

Başparmağı kaburgalarımın üstünde gezindi. İleri geri, ileri geri. Sonra enseme en tatlı, en yumuşak öpücüğü kondurdu ve ben de göz kapaklarımın ağırlığının savaşı kazanmasına izin vererek gülümsedim.

Chapter 14

Anya

Anlaşıldığı üzere, gerçekten harika bir seks, destansı bir şekerleme yapmak için tam da ihtiyaç duyulan şeydi. Üç saat sonra uyandığımda gözlerimin feri kaçmıştı ve vücudum Parker'ın beynimi sikmesinin etkilerini hissetmeye başlamıştı. Hâlâ yanımda mışıl mışıl uyuyordu ve gözlerinin altındaki deriyi hafifçe yokladım, bunun koyu halkaların biraz kaybolmasına yardımcı olacağını umuyordum.

Onu uyandırmak istemediğim için yataktan dikkatlice çıktım. Hava hâlâ aydınlıktı ve işedikten sonra onun spor ayakkabılarından birkaçını giydim, belimde birkaç kez döndürdüm ve odasının köşesindeki bir sandalyenin kolunda bulduğum büyük boy bir tişörtü giydim.

Parker gibi kokuyordu ve gömleğin yakasını burnuma kadar çekip içime çektim. Sadece birazcık.

Tanrım. O adamın kokusuyla uçurtma gibi uçabilirdim ve buna kızgın bile değildim.

Aile odasına girdiğimde Spike bir sedirin üzerinde oturuyordu. Gözleri çok yargılayıcıydı.

"Oh, sen kes şunu," diye fısıldadım. "İnan bana, sen de onunla yataydın."

Miyav.

Spike sedirden atladı ve kum kabını koyduğum çamaşır odasına doğru yürüdü. Başımı salladım ve bir bardak su aldım, sonra yemek odasındaki masaya oturup eskiz defterimin başına geçtim.

Giderek büyüyen gülümsememi bastırdım ve ne çizeceğimi çok fazla düşünmemeye karar verdim. Herhangi bir kitap fikri için değildi -Vida bana birkaç yeni sahne göndermişti ve ben onlara henüz dokunmamıştım. Bu sadece benim içindi.

beynimde olup bitenleri anlamlandırmama yardımcı oldu. Kalemim taze, yeni sayfada gezinmesine izin verdim.

Başka biri kendi düşüncelerine dalabilir, geçmiş seçimlerini ve pişman olup olmadıkları şeyleri inceleyebilirdi, ama ben bunların hiçbirini yapmak istemedim. Bunu yapmaktan bıkmıştım. Normalde güçlü olan içgüdülerimin beni neden bu kadar başarısızlığa uğrattığını merak etmekten. Parker'la aramızdaki şeylerin neden bu kadar farklı hissettirdiğini merak etmekten. Doğam gereği fazla düşünen biri değildim ama sanırım yaşlandıkça kendimi düşünmeye zorlamıştım. Alternatiften daha güvenli hissettirdi ve bak bu beni nereye getirdi.

Hayır. Bu şeyleri tekrar tekrar kafamda döndürmek istemedim.

Bunun yerine, tüm bu düşüncelerin üstünü kapattım ve sadece... hissettim.

Elbette oydu. Burnunun keskin çizgisi, güçlü kaşları ve yoğun gözleri. Ardından çenesinin jilet gibi keskin çizgisi şekillendi ve dudaklarına doğru ilerlediğimde yanaklarıma sıcaklık yayıldı. olduğunu anlamadan Parker'ın yüzünü çizmek için tam bir saat harcamıştım. Ve Parker'ın göğsünü. Ve karın kaslarını. Ve kollarını.

Ohhhh, bu kötüydü.

Spike ben çizim yaparken bir ara geri döndü ve kağıda baktı, sonra tekrar bana baktı.

"Sakın başlama," diye fısıldadım. Eskiz defterini yere bıraktım ve parmaklarımı saçlarımin arasına soktum. Kimse klişe olmak için yola çıkmamıştı, değil mi?

İyi seks yapın, eksen değiştiren bir orgazm yaşatan adamla ilgili ooey, gooey, kalp-göz duygularına karşı savaşın. Sayfaları karalama defterinden yırtıp attım, nasıl olsa ışığımı kaybedeceğimi fark ettim. Onları attıktan sonra, Milicent geldiğinde mutfakta bıraktığım telefonum çaldı.

Vida'dan gelen bir mesaj başımı sallamama neden oldu.

Vida: Ummm, MERHABA HOTNESS. Wilder'ların evinde yaptığımız bu göz sikişi de ne?

Ben: Ne? Nereden biliyorsun?

Vida: Bekle. Neyi nasıl bildim?

Ben: ... Hiçbir şey.

Vida: NE? SEN NEDEN ? Demek istediğim Instagram videoları, ama kışın iyi bir şey itiraf etmek üzere. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Telefonum çaldı ve açarken gülüyordum. "Aman Tanrım, çok acımasısın."

"Ateşli kocanızla seks yaptınız mı? Lütfen evet de."

Elimle gözlerimi kapattım ve sakinleştirici bir nefes aldım. "Belki mi?"

Çıkardığı ses insanlık dışı sınırındaydı ve Spike'ın başı yana eğildi.

"Ve?"

Arkadaşımı çok özlemiştim ve umutsuzca onun oturmasını diliyordum. "Gerçekten, gerçekten çok iyi," diye fısıldadım, sanki ukala kıcı beni duyabilirmiş gibi.

"Evet, . Bu adam lanet yatağı kıracakmış gibi görünüyor."

Güldüm. "Mobilya hayatta kaldı."

"Vajinan hayatta kaldı mı?"

"Eğer *bunu* kırarsa, bambaşka bir dizi sorunumuz olur."

"Doğru." Vida az önce yatakta seks yapmış gibi iç çekti. "Dostum, şu anda harika hissediyorum. Oturduktan beş dakika sonra parmaklarını kemirdiğini gördüğüm an bunun olacağını biliyordum. Sadece yeteneklerine çok güvenen erkekler böyle şeyler yapar."

Yüzüm yanıyordu ve alnımı serin masanın üzerine koydum. Spike saçlarıma vurdu, ben de ellerimle nazikçe dürterek onu uzaklaştırdım. "Bunun olacağını bilmiyordum."

"memnun musun?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim

tereddütle. "Evet, öyle görünüyor."

Kuru ses tonuyla gözlerimi devirmemi sağladı. "Evet, bunun sevindim.

Hissediyorum

...iyi. Ama bu biraz karışık Vida. Ben basit ve kolay bir şey istemiştim. Basit bir iş anlaşması. O da kabul etti. Mobilya kıran kocam aşk istemiyor."

"Sen de , değil mi?"

Cevap vermek yerine yeni kâğıda baktım. Sırada ne olabileceğine dair milyonlarca olasılık vardı. "İncinmek istemiyorum," dedim ona. "Yıllık kotamı doldurdum, çok teşekkür ederim."

"O zaman ateşli, duygusal olarak müsait olmayan kocana aşık olma. Hala işleri açık tutabilirsin. Sadece onu becer ve zamanın dolduğunda yoluna devam et."

"Motivasyon konuşmacısı olma fırsatını kaçırdın. Bu çok güzeldi."

Vida güldü. "Videoları gördün, değil mi?"

". Kocamın canına okumakla meşguldüm." Başımı öne eğdim. "Aslında bence tam tersi oldu."

Bir ciyaklama sesi daha çıkardı. "Yıldızları gördüğünü biliyorum, değil mi?" İçimi çektim, başımı arkaya yatırdım. "Tüm evreni, Vida." "Aferin kızıma. Sana bağlantıyı gönderdim."

Telefonuma bir mesaj geldi ve Vida sabırla beklerken ben bağlantıya gittim. Milicent dalga geçmiyordu, değil mi? İki saat önce ilk çiftin fotoğraflarını bir başlıkla birlikte paylaşmıştı: *Yolcular ulusu, umarım yeni bir kraliyet çiftine hazırsınızdır. Çünkü Parker ve Anya Wilder resmen "O" oldular.*

"Vay anasını," diye fısıldadım, resimler arasında gezinirken. "Ben de bunu söylüyorum. İkiniz çok ateşlisiniz, çok, çok."

Milicent tek bir amaç uğruna o korkunç resimleri gözden geçirdi: Parker'ın Anya'ya onu çıplak hayal ediyormuş gibi baktığı resimleri seçmek. Ve lanet olsun, harika bir iş çıkarmış. Altın yıldız. A+.

Kalçalarımı birbirine bastırdım, zayıf kıçlı hain beynim bir anıyı öne çıkarmak için tam o anı seçti: Parker parmaklarını ağzına götürüp sırtıyordu.

Libidom ne kadar da yararsız bir kaltaktı. Doğruca yukarı çıkıp onu çeşitli yaratıcı yöntemlerle uyandırmak istiyordum. Denemek istediğim pozisyonların kolum kadar uzun bir listesi vardı ve bunu yapamayacağıma dair hayal kırıklığımı yuttum.

Kafanı kullan, Anya. Bu bir oyun değildi. Ve sadece eğlence için de değildi.

Sadece seks değildi. Sadece orgazm, inanılmaz öpücükler ve karşılıksız hiçbir şey değildi.

Bir kukla gösterisinden daha fazla ipimiz vardı. Ve şimdi tüm dünyanın görmesi için sergileniyorlardı.

Yorum bölümü ezici bir çoğunlukla olumluydu.

Aman Tanrım, o muhteşem! Aferin Wilder.

Artık o düşen pas için ona kızamıyorum bile çünkü bu bir galibiyet.

Lanet olsun, evlenmişsin. O çok

tatlı. BRB hıçkırıyor.

Ondan nefret bile edemiyorum çünkü o gerçek bir melek gibi.

Max Bridges tam bir salak. Neden onu aldattın ki? Bu ikisini asla ama asla atlatamayacağım.

Telefonumu yere bıraktım ve ellerimle yüzümü kapattım. "Vida, biraz korkuyorum," diye itiraf ettim. "Bu... bu düşündüğünden daha büyük bir şey."

"Oldukça büyük, bebeğim," diye kabul etti. "Seni ne?"

Kelimeler boğazımda düğümlendi ve sırf Vida olduğu ve yalan söyleyip söylemediğimi anlayacağı için onları zorla söyledim. "Ne yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldadım. "O an için kolaydı, değil mi? Onunla her zaman öyledir. Ama tüm bunların tepemize çökmeyeceğine nasıl güvenebilirim?"

"Bunu bilemezsin, Anya." Sesi nazikti. "Bir ilişkide her zaman böyle bir risk vardır."

"Bu bir ilişki değil," diye sertçe cevap verdim. "Bu... bu bir anlaşma. Geçici bir tane."

"Geçici olanlar bile ilişkidir. Sadece onunla konuşmalısın." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Evet. Uyandığında konuşacağım."

"Ahh. Seks sonrası koma. Bu gerçek bir şey." Gözlerimi devirdim. "Görünüşe göre."

"İyi olacaksın," diye söz verdi. "Bu konu kapanacak. Sezona girdiğimizde sadece futbola odaklanacaklar. Sen ve ben çok çalışacağız. Bütün parayı harcayacağım-"

"Oh, bu da başka bir şey," diye araya girdim. "Parker sana üç milyon dolar veriyor." Telefonun diğer ucundaki sessizliğin ritmi ağırdı. Ses çıkarmayınca kaşlarım çatıldı. "Vida?"

"dilerim, ne dediniz?" diye sordu belli belirsiz.

"Röportaj sırasında bunu söyledi ve bence bunu kastetti."

"Bu bana verdiğinin iki katından fazla," dedi şaşkınlıkla.

"Sanki gerçek mükemmel erkek olmaya çalışmaktan kendini alamıyor. Çirkin olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Ve kaba. Belki de gizliden gizliye kötüdür ve bunu henüz göstermemiştir."

Kadın homurdandı. "Eğer kötü biri olsaydı, senin seçtiğin hayır kurumuna üç milyon dolar bağışlar mıydı?"

"Hayır," dedim asık bir sesle.

"Sanırım gelip senin ateşli, duygusal olarak müsait olmayan kocanı becereceğim."

Gözlerim kısıldı. "bakalım. Bakalım ne olacak."

Keyifle kıkırdadı. "Gitmeliyim bebeğim, başka biri arıyor."

"Seni seviyorum," dedim ona.

"Ben de seni seviyorum. Ve iyi eğlenceler."

Sesindeki bilmiş ton gözlerimi devirmeme neden oldu, ancak aramayı bitirir bitirmez gerçeklik yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Ellerimi saçlarımda birleştirdim, dirseklerimi masaya dayadım ve o uyanmadan önce şeker dolabını yağmalamaya karar verdim, o zaman konuşmamız gerekecekti.

Söylediği buydu, değil mi? Önce uyu. Sonra konuş.

Ne diyeceğini sadece hayal edebilirdim. *Bu bir hataydı. Yapmamalıydık. Harikaydı ama...*

İçim tehlikeli bir şekilde kasıldı çünkü o böyle bir şey söylerken onunla yüzleşmek zorunda kalmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordum. Alternatifi daha iyi olduğundan değil. Vida kulağa çok kolaymış gibi geliyordu ama hiç de öyle değildi ve ufukta ailesini ziyaret etmek varken daha iyi bir alternatifi düşünecek kadar geniş bir alana sahip değildim.

Yere at. Sonra düşünürsün.

Mutfaktaki küçük ekrandan bir çınlama sesi geldi ve ellerimi indirdim. Evin ön tarafındaki çitlerle çevrili alana bakan kamera sisteminden gelen bir uyarıydı bu. Kapı çalındı ve bir teslimat olup olmadığını görmek için kameraya doğru yürüdüm. Paparazziler bugün geri çekilmişti ama görünüşe göre "tüm dünyanın görmesi için göz sikişi" yaptığımız için şimdi ne yapacaklarını söylemek zordu.

Kapı hafifçe açıldı ve tam Parker'ı çağırarakken, genç bir kadının çerçeveden çıktığını gördüm, sonra tereddüt ederek birkaç saniye kapıya baktı. Üzerinde teslimat görevlisi olduğunu gösteren bir üniforma yoktu, üzerinde geniş bir sweatshirt ve dizlerinden yırtık bir kot vardı.

Merak pençelerini içime batırdı ve koşarak kapıya gittim, yüzümde dostça bir gülümsemeyle kapıyı açtım. "Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

Donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır. Ben... Sen... sen Anya mısınız?" "Benim. Bir şey mi teslim etmen gerekiyordu?"

Alt dudağı titredi ve ilk kez gerçekten harika görünmediğini fark ettim. Gözlerinin altında torbalar vardı, Parker'ınkilerden çok daha büyük, çok daha koyu. Ve zayıftı. Saçları seyrekli ve gözlerinde kaybolmuş bir ifade vardı. "Gerçekten iyi birine benziyorsun," diye fısıldadı. "Böylesi daha iyi. O sana sahip ve bu... bu herkes için daha iyi."

Kaşları çatıldı ve göğsüm endişeyle gerilerek kapının dışına bir adım attım. Belki de Parker'ı almalıydım, ama hiç de öyle görünmüyordu.

bana zarar verecek. "İyi misin? Yardımcı olabilir miyim?" Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Zaten öylesin."

Ben daha bir şey söyleyemeden arkasını döndü ve kaçtı. "Bekle," diye seslendim. Ama o gitmişti. Boynumun arkasını ovuşturdum ve derin bir iç çektim. "Bu çok garipti."

Çitin ötesinden bir araba kapısının sesi geliyordu, sonra da uzaklaşırken bir motor sesi.

Spike arkamdan miyavladı ve ben de ona bakmak için döndüm. "Ne düşünüyorsun, Spike? İlk sapığimla karşılaşmamdan sağ çıktım mı?"

Yine de beni görmezden geldi, kapının hemen yanındaki saksı bitkisini koklamak için bacağımanın yanından geçti, bir şey koklarken burnunu havaya kaldırdı. Adını tekrar söyledim ama bana doğru dönmeyi reddetti. Ön kapıdan geniş kapalı alana doğru uzanan bir kaldırım vardı, her iki yanında beyaz çiçekler ve parlak yeşil sarmaşıklar bulunan iki büyük saksı vardı. Kedinin kuyruğu, saksılardan birinin hemen diğer tarafını koklarken seğirdi.

"Spike, *hadi*."

Küçük bir çığlık koptu ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Spike değildi.

O bir hayvan değildi.

Büyük siyah saksının hemen ötesinde bir araba koltuğu vardı. Araba koltuğunda, çizgili bir şapka takmış ve açık yeşil bir battaniyeye sarılmış bir bebek vardı.

Bir bebek. Ön bahçede.

"Lanet olsun," diye nefes aldım. Kalbim küt küt atarken kapıya doğru fırladım.

"*Parker*," diye bağırdım. "Parker, buraya gel."

Araba koltuğunun önüne çömelip bebeğin yanağının sıcaklığını kontrol ettim. İri gözleri ve küçük bir düğme burnu vardı ve iki aylıktan daha büyük olamazdı.

"Parker," diye tekrar bağırdım, bu sefer daha yüksek sesle ve ayaklarının merdivenlerden aşağıya vuruş sesini duyduğumda rahat bir nefes aldım. Araba koltuğunun yanında bir bebek bezi çantası ve önünde Parker'ın adının yazılı olduğu bir zarf duruyordu.

Kapı ittirilerek açıldığında notu zarftan yeni çıkarmış ve ilk birkaç satırına göz atmıştım.

Parker'ı arkamda hissettim ve yavaşça ayağa kalktım, az önce olan şeyin muazzamlığıyla midem düğümlendi.

"Bu da ne böyle?" diye nefes aldı. Spor ayakkabılarını giymişti ama göğsü çıplaktı. Araba koltuğuna bakarken yüzü solgundu.

İkimiz de bebeğe baktık ve uyuşmuş ellerle mektubu ona uzattım. "Sanırım bu senin oğlun."

Chapter 15

Anya

Bebeğe neredeyse hiç bakmamıştı.

Parker mutfakta volta atıyor, kamera görüntülerini telefonunda açmaya çalışıyordu.

"Sana ne dediğini bir daha söyle," dedi, gözleri ekrana kilitlenmişti.

Son on dakika içinde bunu üçüncü kez tekrarladım ve mutfaktaki adamdan bir şey, herhangi bir şey bekliyordum. Yüzü hala şoktan solgundu ve ben araba koltuğunu içeri getirip bebeği çözerken o Voyagers tişörtünü çekiştiriyordu. Kollarımdaki sıcak, kıvranan küçük kundak tekrar yarı uykuya dalmıştı ve ben ileri geri sallanarak, göğsümde bir fil büyüklüğünde bir ağrıya göz kapaklarının ağırlığıyla savaşımasını izledim.

Parker nefesinin altından küfretti. "Bu aptal uygulamanın nasıl çalıştığını bilmiyorum. Neden geri dönmeme izin vermiyor?"

Bebeği kollarımda kaydurdım ve omzunun üzerinden baktım. "Şu üst köşedeki küçük noktalara dokunun." Ekranını işaret ettim. "Şimdi orada görmek istediğiniz saati seçin."

Hızlı ve sert bir şekilde başını salladı.

"Mektubu okudun mu?" Sessizce sordum.

Parker kamera görüntülerini incelerken alt dudağını ısırıldı. "Sadece ilk birkaç satır."

Bebeğin gözleri nihayet kapandı ve onu araba koltuğuna geri yatırdım, uykuda kalmasını sağlamak için birkaç kez salladım. Mektubu, bir kutu mama, bir düzine bebek bezi, iki emzik ve birkaç kıyafetle birlikte bebek bezi çantasına geri koydum.

Kız, aceleyle yazıldığı her halinden belli olan kısa mektubunda, yaklaşık on ay önce Parker ile yattıktan sonra hamile kaldığını iddia ediyordu. Bebek dört hafta erken doğmuş. Ailesi ve desteği yoktu ve hamile kalmadan önce bile depresyon ve anksiyete ile mücadele ediyordu. Doğum sonrası onu çok etkilemişti. Çok korkmuştu. Kendine zarar vermekten korkuyordu. Kazara bebeğe zarar vermekten. Evlilik haberimizi gördüğünde, ihtiyacı olan işaretin bu olduğunu hissetti. Bebeğin artık bizim olduğunu söyledi. Para istemiyordu. Onu görmek istemiyordu. Tek istediği, ona verebileceğinden daha iyi bir hayata sahip olmasıydı.

Lütfen beni bulmaya çalışmayın, dedi. Lütfen. Sadece onu hak ettiği gibi sev. Bunu onun için yapamam.

Dahası da vardı ama kalbim okumaya devam edemeyecek kadar acıyordu. "İşte," dedi Parker, gözlerini kısarak ekrana bakmak için eğilerek.

Bana doğru eğdi ve onu kapının yanında dururken görünce başımı salladım. "Bu o. Bebeği bıraktıktan sonra kapıyı çaldı. Tanrım, ya ben burada olmasaydım? Bizi uyandırmasına imkân yoktu."

Parker'ın çenesi gerildi ve bana hızlı, yoğun bir bakış fırlattı ama bu bakış ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Yine de ayak parmaklarıma kadar hissettim.

"Onu hatırlıyor musun?" Dikkatlice sordum.

Yutkundu. "Hayır."

Gözlerimi kapattım. "O... mektubun sonunda bir şey söyledi." Başını bana doğru çevirdi. "Ne dedi?"

"Dövmeni yeni yaptırdığını söyledi," diye cevap verdim sessizce. "Kuşlar. Hâlâ kapalı olduğunu ve sen uyanmadan işe gitmesi gerektiğini ama sabah gördüğünü söyledi."

"Kahretsin," diye nefes aldı ve telefonunu öfkeli bir takırtıyla tezgâhın üzerine fırlattı. Ellerini adanın üzerine koydu ve başını eğdi, birkaç derin nefes alırken kaburgaları genişledi. "*Lanet olsun.* Bu hemen önceydi... Kim olduğunu hatırlayıp hatırlamadığımı görmek için ayrılmadan önce o dairedeki resimlere baktığımı hatırlıyorum..." Doğruldu, yüzü bomboş ve gözleri ölü gibiydi. "Bunu yapamam."

Boş bir ses tonuyla başımı geriye attım. "Bunu yapamam da ne demek?"

Parker mutfaktan çıktı ve yatak odasına doğru gözden kayboldu.

Ağzımı kapattım ve omurgamdan yukarı süzülen korku dalgasıyla savaştım. Kapının eşiğinde beliren geçmişim bile değildi ve ben

Bunu benim de yapabileceğimden emin değilim.

"Düşün," diye fısıldadım. "Düşün, Anya." Bebek hâlâ uyuyordu.

Leo, diye düzelttim. Leo hâlâ uyuyordu. Mektupta onun adını hiç kullanmamıştı ama doğum belgesi de çantadaydı. Parkerın baba olduğu yazılıydı ve zihnim koştururken yavaş bir nefes aldım. Ailemi aramak için içimde güçlü bir istek vardı ama onlar saatler uzaktaydı ve bizim daha acil ihtiyaçlarımız vardı.

Telefonumu çıkardım ve eklediğim en yeni kişiye dokundum. Hemen açtı.

"Hey, . Senin için ne yapabilirim?"

"Louise," dedim ve sesimdeki titremeye lanet ettim. "Şu anda buradan ayrılamam ve bazı şeylere ihtiyacımız var."

"Ne oldu?"

Tekrar araba koltuğuna baktım ve çoraplı ayaklarından birine hafifçe dokundum. "Umarım oturuyorsundur."

Doksan dakika sonra Louise son çantaları da eve getiriyordu. Parker hâlâ odasındaydı ve çok aç olan Leo bana akciğer kapasitesini etkileyici bir şekilde gösteriyordu. Spike yemek odasındaki bir sandalyeye oturmuş, genel bir küçümseme ifadesiyle yaşanan kaosu izliyordu.

Çılgık atan bebeği sallarken bir yandan da biberona doğru miktarda mama ölçmeye çalışıyordum. "Biliyorum tatlım," diye mırıldandım. "Hızlı hareket etmeye çalışıyorum, söz veriyorum."

Louise aceleyle mutfığa girdi ve eliyle bebeği işaret etti. Onu kucağına aldığı anda yüzü eridi. "Aman Tanrım, şu küçük yüze bak." Gözleri parlıyordu. "Mükemmel değil misin tatlım?"

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim ona.

Louise bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Henüz yatak odasından çıkmadı mı?"

Kepçeyi doğru hizaya getirirken başımı salladım. Şişenin kapağını kapattıktan sonra, parmağımı emziğin ağzının üzerine koyarak tozu eritmek için salladım. Karıştıktan sonra sıcaklığı bileğimde test ettim ve Louise'e uzattım.

Leo'nun yanağına şişeyi değıdirdiğı anda, Leo açlıkla şişeye yapıştı. İkimiz de yüksek sesle i  çektik.

"Bunu daha önce de yapmıştın," diye yorumladı küçük bir gülümsemeyle.

"İki küçük kız kardeşim doğıduğunda on ve on beş yaşlarındaydım. Yeni doğımuş bir bebeğı nasıl yaklaşacağıımı bilirim."

Bana bilmiş bir bakış attı. "Sanırım bu şu anda çok işe yarayacak."

Boğazım düğümlenerek onun yüzüne sevgiyle bakışını izledim. "Ne yapacağıız? Parker'ın adı doğıum belgesinde yazıyor. Bulunmak istemiyor."

Louise başını aile odasına doğıru eğıdi ve ben de onu takip ederek L şeklindeki kanepenin köşesinde bir koltuk seçerken o da şöminenin yanındaki sallanan koltuklardan birini seçti. "Onunla sen ilgilen. Parker isterse babalık testi yaptırabilir ama bu genç bayan para peşinde değıl. Hiçbir konuda yalan söylemek ona fayda sağılamaz." Louise küçük burnunun yamacında nazik bir parmak gezdirdi. "Bu genç adamın şu anda onu sevecek birine ihtiya ı var. Ve ben ikinizin bunu yapabileceğıine inanıyorum."

"Burada bu kadar uzun süre gerekiyordu," dedim sessizce.

Başını kaldırıp bana baktığıında gözleri anlayış doluydu. "Biliyorum, tatlım."

Alnımı ovuşturdum ve i  çektim. "Parker karmaşık biri, değıl mi? Onunla ne yapacağıımı o bebekten daha fazla bilmiyorum."

Louise'e o günün erken saatlerinde gerçek beynimi becermesine izin verdiğıimi söylemek pek akıllıca gelmedi. Hayatımın bu devasa dönüm noktasının ışığıında, birdenbire yatak odasındaki o boğışma bana giderek daha naif, aptalca ve... sorunlu gelmeye başladı.

Kendimi hâlâ kararsız hissettiğıim bir durumda zevk peşinde koşuyordum. Belki Parker da öyle hissediyordu. Ve bu ikimize de yardımcı olmayacaktı.

Parker'la ilgili bir şey aklımı kaçırmama neden oldu. Bu çok açık bir şekilde ortaya çıkıyordu. Kendimi ne kadar *iyi* hissettirirse hissettirsin, bunun iyi bir şey olmadığı konusunda endişelenmeden edemiyordum.

Louise birkaç dakika sessiz kaldı, kollarını kaydırdığıında Leo  fkeli bir ciyıklama sesi çıkarınca hafifçe gülümsedi ve şişe dışarı fırladı.

"Parker'ın kalbi kırıldı, tatlım. Seninkiyle aynı şekilde değıl ama de kırıldı." Bana baktığıında yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Bu bebek, o kırık parçaları onarmak için her şeyin peşinde koştuğı zamanlardan kalma. Onun yükü yaşayan, nefes alan bir insan ve ona onca ay boyunca ne kadar boş olduğıunu hatırlatıyor."

"Yine de bundan saklanamaz." Başımı salladım ve sanki onun inatçı kıcını sihirli bir şekilde çağırabilirmişim gibi yatak odalarına çıkan merdivenlere baktım. "Bunun hiçbir faydası yok."

"Hayır ama o adama ulaşmak söylemesi kolay." Başıyla çantaları işaret etti. "Şimdi, neden şu beşiği çıkarmıyorsunuz? Kızım, siz kalıcı bir şey bulana kadar mükemmel olacağını söyledi."

Yanında getirdiği yığın etkileyiciydi. Kocaman bir kutu çocuk bezi, en küçük torununun yeni çıkardığı bir kutu kıyafet, birkaç kutu daha mama, bebek sabunu, ıslak mendil ve şu aktivite matlarından biri.

Ona alaycı bir bakış attım. "Peki o beşiği nereye koyacağım?"

"Bunu söylemek bana düşmez," diye cevap verdi Louise, alnında oldukça hoşuma giden buyurgan bir kavis vardı. "Bu kadar değerli bir şey için onu zorlayamazsın. İnsanlar kafalarını toparlayamadıklarında çok daha kırılgan şeyleri kırmışlardır. Ama karısının biraz sert sevgisine ihtiyacı olabilir."

Homurdandım. "Dur tahmin edeyim, bu gerçekleşmeden önce bizden ayrılacaksın."

Sakin bir şekilde gülümsedi. "Ben aptal değilim. Bir şeye ihtiyacın olup olmadığını görmek için sabah tekrar kontrol ederim. Kahvaltıdan sonra hâlâ annesine gitmeyi düşünüyor musun?"

Tanrım, ailesi. Başımı ellerimin arasına aldım ve inledim. "Bilmiyorum bile."

"Şey.." Louise iç çekti. "Tüm hakkında söyleyebileceğim tek iyi şey var." Başımı kaldırdım. "Ne?"

Eğildi ve onu alnından öptü, şişeyi ağzından ve sırtını sıvazlamak için omzuna kaydırıldı.

"Küçük Leo az önce senin bütün çaldı, günüşiğim. Artık kimsenin seni çok yakından izleyeceğini sanmıyorum."

"Doğru."

"Ya da," diye düzeltti. "Hiçbir uyarıda bulunmadan sürpriz oğlunu birlikte büyüüttüğünüz için daha da meraklı ve nasıl tepki vereceğinizi görmek için sizi bir şahin gibi izleyecekler çünkü bu aile kendi ailelerini korumasıyla ünlüdür."

Ona uzun uzun baktım. "Bu yardımcı oluyor mu?" "Hayır."

Chapter 16

Parker

Anya beni yatağımın ayakucunda otururken buldu, dirseklerimi kalçalarımaya dayamış, başımı ellerimin arasına .

"Louise az önce çıktı. Leo'ya erzak ve bu gece yatması için bir yer getirdi." *Leo.*

Kaburgalarımaya keskin bir şey saplandı ve içinden nefes aldım.

"Onu bu gece odamda tutacağım," diye devam etti, beni dikkatle süzerek.

"Sanırım bebekler konusunda pek tecrüben yok."

Başımı hafifçe salladım, gözlerim hafifçe kapandı.

Her şey acıyordu. Acıyordu. Derim ve kemiklerim. Başım çarpıyordu. Göğsüm sıkışıyor. Vücudumun tek bir santimi bile bunun etkisini hissetmiyordu.

"Beslendi ve tekrar uyumasını sağladık. Uyku programını bilmiyoruz, bu yüzden ne kadar uyuyacağını söylemek zor. Willa bu yaşta her gece birkaç kez uyanırdı."

Nasıl bu kadar sakindi?

Sanki biri göğsümün derinliklerine bir çığlık hapsedmiş gibi hissediyordum ve içimde şiddetle bastırıyor, bir çıkış yolu bulmak için umutsuzca pençeliyordu, ama buna izin vermeyi reddettiler. Günlerce huzursuzluk hissetmek anlamına gelse bile, onu derimin içine çekecektim.

İşte tam da bu durum, o sözün söylenme sebebiydi: Etrafta dolan ve öğren.

Bunu yapmıştım. Bunu çok yaptım ve olan da buydu. Anya'nın gözlerinin içine bakıp ona bu olayla ilgili tek bir şey bile söyleyemedim.

O bebeği bırakan kadın. O zamanlar yaşadığı yer dışında, yine de biri sorsa oraya geri dönüş yolunu bulamayacağıma eminim.

Anya'yla yaptığım o inanılmaz seksin hemen ardından gelen hasta bir kozmik şaka gibi hissettirdi. *İyileştiğini mi sanıyorsun? Hayatına devam etmenin bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?*

Tekrar düşün, pislik.

Gözlerim kapalı kaldı ve boğazımın kelimeleri oluşturacak kadar iyi çalıştığından emin olmam bir saniye sürdü. Göğsümde ağırlaşmışlardı ve onları toplamak için harcadığım çaba kayda değerdı.

"Kaç yaşında?" diye sordum ve ağzımdan çıkan kazıma, kaba ses sanki başka biri konuşuyormuş gibi geldi.

"Doğum belgesine göre, yaklaşık altı hafta."

Korkunç ve acı bir şey boğazımı tırmaladı ama onu da yuttum. Kaburgalarımın yan tarafındaki dövme de çığlık atıyor gibiydi, sanki derimin üzerinde kıvranıyordu. Eğer onunla tanıştığım da, geceyi onunla geçirdiğimde... bu tazeyse, babamın ölmesi uzun sürmemiştir.

Anya yaklaştı ve her adımda kalp atışlarım hızlandı. Ayaklarımın dibinde dolaptan çıkardığım fotoğraf albümleri duruyordu. Birkaç ay önce eve döndüğümde Sheila onları benimle göndermişti.

Annemin hazırladığı bebek kitapları. Babamın hastanede gururla ayakta durduğu, kucağında sarılı kundak, Leo'nun başındakine benzer bir şapka taktığı resimler. Başımı zorlukla kaldırabildiğim zamanlarda benimle birlikte halının üzerinde yatan kardeşlerimin resimleri. Ian'ın saç kesimi aptalcaydı, annemin muhtemelen çok sevimli olduğunu düşündüğü bir çanak kesimiydi ve evde sayfalara baktığımızda hepimiz ona bu konuda çok kızmıştık.

Tanrım, Sheila. Bu haberi ona da verdiğimi hayal etmeye çalıştım. Karısı zaten onu korkutuyordu. Bir torun daha. Bu düşünceyle titrek bir nefes aldım. Ailem, kolektif bir birim olarak, lanet olası akıllarını kaybedecekti.

Anya çömeldi ve yığının en üstünde açık duran albümü aldı.

Bakışlarımı yukarı kaldırıp son bir saattir çözmeye çalıştığım şeyi onun da çözmesini izlemek imkânsız gibi geliyordu ama de yaptım. İlk birkaç sayfada ağzı hafifçe aralandı ve birkaç sayfayı daha çevirdiğinde mavi gözleri belli belirsiz açıldı.

"Sadece söyle," dedim.

Gözleri benimkilerle buluştu ve tutuldu. "Tıpkı sana benziyor."

Çenemdeki sıkışma, sanki biri kemiklerimi mengeneyle sıkıştırmış da dişlerim kırılacak diye endişelenene kadar daha da sıkılmış gibi hissettiriyordu.

Anya kitabı kapatıp şifonyerin üzerine koydu. Yatak odasından çıkarken benim kıyafetlerimden birkaçını giymişti ve onunla yaptığım aynı derecede nefes kesici seksin anılarının beynimi karıştıran şeyi bile kıramaması hayatıma düşen nefes kesici bombanın bir kanıtıydı. Kollarımda onunla uyandığım uykulu bir an yoktu, olanlardan zevk almak yoktu. Dolaşan eller yoktu. Telaşsız öpücükler yoktu. Güneş batarken ikinci tur yok. Yatmadan önce üçüncü tur yok.

Ya da belki bu zaten olmazdı. Bunu asla bilemeyeceğim. Onun yerine, bu oldu.

Sadece adımı haykıran sesi -sesini renklendiren korku ve panik- beni uyandırdı. Seks hakkında düşünmek istiyordum. Seksi tekrarlamak istiyordum. Gerçek olmasa bile, benim olduğu bu zamanda birlikte neler yapabileceğimizin bir listesini yapmaya başlamak istedim.

Bunu yapmak istemiyordum, bu ne boks.

Yine de, onun yaklaşp yatakta yanıma oturmasını izlerken fazla seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ve her zaman incelik yeteneğine sahip değilim, bu yüzden şu anda sadece içgüdülerimle hareket edeceğim." Durakladı, parmakları kucağında hafifçe birbirine dolandı. "Doğum belgesinde senin adın yazıyor. O senin ikizin, Parker. Babalık testi yaptırabiliriz ama bence o çocuk senin. Ve bunu yapamayacağını düşündüğünü biliyorum ama-"

"Onun benim olduğunu bilmiyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. "Herhangi biri olabilir. Bir sapık da olabilir, Tanrı aşkına. Eğer akıllı olsaydım, hemen polisi arardım."

"Peki ne yapsınlar? Nereye gittiğini bilmiyoruz. Ne kullandığını bilmiyoruz. Elimizde bir isim var elbette, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Bu gece için değil."

"Anya, çocuk sahibi olamam."

Yatakta kalmak yerine önümde yere kaydı, çömeldi, öyle ki ona bakmaktan başka çarem kalmadı. "Korkuyorsun ve bu sorun değil," dedi kararlı bir şekilde. Elleri bir an havada asılı kaldı, ama sonra benimkileri kendi elleriyle kavradı ve bu kavrayıştaki sıkılık kaburgalarımın altında korkunç bir şeyin titremesine neden oldu. "Aramak istiyorsun

Polis mi? Sizi durduramam. Ama ya o sizin oğlunuzsa ve onu sosyal hizmetlere ederseniz? Eğer bunu çözmeden onu gönderirsen, sana söz veriyorum, hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak. *Oğlun Parker,*" diye fısıldadı. "O sadece bir bebek. Masum ve tatlı ve burada olmayı o istemedi. Ve o zavallı kız. Buraya gelmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? O en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor ve bu da *sensin.*" Hemen başımı salladım ama yüzünde inatçı bir ifade vardı. "Evet, öyle."

O kadar hızlı ayağa kalktım ki, ben odada volta atarken Anya'nın ellerimi bırakmaktan başka çaresi kalmadı. "Nasıl çocuk sahibi olunacağını bilmiyorum. Çocuk *istemiyorum.* Ve sen zaten beni rahatsız eden şeyler olmadığını mı sanıyorsun?" Sertçe söyledim. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Pişmanlığın içinize ne yaptığını." Avucumu açarak göğsüme vurdum. "Burada lanet bir asit gibi duruyor, seni yiyip bitiriyor. Geride bıraktığın parçalarını yiyip bitiriyor. Son iki yıldır her gün bunu hissediyorum ve geriye bir şey kaldığını sanmıyorum. Geride kalanlarla kim olduğumu bile bilmiyorum, tamam mı? Rol yapmaktan mı bahsetmek istiyorsun, Anya? Yaptığım şey yüzünden içimde ölüyormuşum gibi hissetmediğim her gün numara yapıyorum."

Göğsüm sanki lanet bir maraton koşmuşum gibi kabarıyordu.

Ayakta dururken gözleri parlak ve ışıltılıydı ama gözyaşı dökmedi.

Mutfağı işaret ettim. "O çocuğun içi boş olmayan birine ihtiyacı var, Anya. Benim içimde bir başkasını sevmek yok. *Sevemem.*" Son kelimedede sesim çatallaştı, uyanık kaldığım onca gece boyunca kendime verdiğim bir sözdü bu.

Anya dudaklarını yaladı ve kurumamış dudaklarını birbirine geçirdi. Kısa bir süreliğine gözlerini kısıtı ve açtığında söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

"Saçmalık," diye fısıldadı.

Başımı geriye attım. "Affedersiniz?"

"Beni duydun." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ben saçmalık diyorum. Bir şeyden korkmak, aciz olmaktan tamamen farklıdır. Aileni seviyorsun. Takım arkadaşlarını seviyorsun. Ve ne derseniz deyin içiniz boş değil. İçiniz boş olsaydı, ailenizin ne düşündüğünü ya da sizin için ne kadar endişelendiklerini umursamazdınız. Benimle sırf onları daha iyi hissettirmek için *evlendin* çünkü onları seviyorsun."

Alay ettim. "Bu farklı bir

şey." "Saçmalık," diye

tekrarladı. "Dikkatli ol," diye

uyardım onu.

"Herkes sana karşı dikkatli davranmış gibi görünüyor," dedi Anya. Sözleri nazik ama inatçıydı ve gözlerinde büyüleyici, vahşi bir ışık parlıyordu. Başka tarafa bakmak istedim ama yapamadım. "Hayatındaki hiç kimse seni, senin kendini cezalandırdığın gibi cezalandırmıyor ve belki de cezalandırmalarını istiyorsun." Bir adım daha yaklaştığında kalbim kulaklarımda çınlıyordu. "Belki de kızgın olmalarını, bağırıp çağırmalarını, baban hastayken ne kadar korkunç ve bencil olduğunu söylemelerini isterdin. Bu seni daha iyi hissettirir miydi?"

Bum.

Hayatımda bunu kelimelere dökebilecek tek bir kişi bile yoktu. Göğsümün derinliklerinde kök salan o hastalıklı, çarpık duyguya. Bana bağırmağını istedim. Bana korkunç olduğumu söylemelerini. Aylardır kafamın içinde yaptığım gibi beni biraz olsun cezalandırmalarını. Ama duymak? Bunu kabul etmeye istekli olmak? Bu farklıydı. Özellikle de böyle bir gecede. Ona uyarıcı bir bakış attım, tehlikeli bir şey kemiklerimi titretiyordu. "Any..."

Bir elini saçlarında gezdirdi, başını sallarken gözleri yüzümdeydi. "Duracağım. Çizgiyi aştıysam özür dilerim." Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, isteksiz bir gülümseme ağzının kenarlarını çekiştiriyordu. "Bazen gerçek bir eş olmadığımı unutmak zor oluyor ve sahte eşlerin böyle şeyler söylemesine izin verildiğini sanmıyorum."

Sanki biliyordum.

Sahte hissetmiyordu. Öpücükler yapmacık değildi. Tırnaklarının tenime batması sahte değildi. Etrafımda hissettirdikleri de öyle -sıkı, mükemmel ve çok duyarlı. Ama o haklıydı. Bu gerçek bir evlilik değildi ve şimdi gereken çok gerçek bir çocuğum vardı. Benim olup olmadığı henüz belli değildi.

Yanıt vermeyince Anya dudaklarını yaladı ve başıyla koridorun karşısındaki yatak odasını işaret etti. "O uyurken ben de hızlıca bir duş alacağım. Sonrasında temizlik yapmadım ve yarın yola çıkmadan önce bunu yapmak istiyorum."

Gözlerime bakamıyordu ve yanaklarının kızardığı her halinden belliydi.

"Benim iznime ihtiyacın yok," dedim ona.

Çenesi gerildi, gözleri kısa süreliğine parladı. "Hayır, ama uyanırsa onu görmezden gelmeyeceğinden emin olmam gerekiyor."

Bakışlarını tuttum. "Tabii ki hayır."

Bu haklı bir endişeydi ama bunu ona söyleyecek kelimeleri bulamıyordum. İçimdeki her şeyin içi boşalmış, kazınmış, en ufak bir dokunuşta irkilecekmişim gibi hissediyordum. Gitmek için döndüğünde, yüzüne damgalanmış yorgunluğu gördüm.

Bunu da o istemedi.

Odada yine yalnız kalınca başımı arkaya eğdim ve derin bir iç çektim. "Ne lanet bir gün," diye mırıldandım. Koridorun öbür ucunda düşün sesi duyuldu ve Anya'nın suyun altındaki çıplak bedeninin zihnimde canlanan görüntüsüne karşı çaresiz kalarak çenemi sıktım. Onunla ilgili her şey uzun, zayıf ve güçlüydü. Sıkı bir karın, bacaklar ve kollar. Yüksek, sıkı göğüsler.

Lanet bir rüya.

Ve bu geceden sonra, muhtemelen bana bir daha dokunmaktansa ağzımı burnumu kıracaktı ve onu gerçekten suçlayamazdım bile.

Bir iç çekişle kendimi yataktan kaldırdım ve aşağıya indim. Kanepenin yanında mütevazı, küçük bir beşik vardı; taba ve beyaz renkte modern bir tasarım. Spike kanepenin koluna oturmuş, kuyruğunu tembelce sallayarak içine bakıyordu.

"Onu yemeyin," diye mırıldandım. "Bu işleri gerçekten karmaşık hale getirir."

Başını yavaşça bana doğru çevirdi ve yemin ederim, eğer bir kedi gözlerini devirebilseydi, o devirirdi.

Bebeğe doğru yürümek yerine, L şeklindeki kanepenin diğer koluna yayıldım, bacaklarımı iki yana açtım ve bir şeylerin -herhangi bir şeyin- olmasını beklerken sinirden boğazım düğümlendi.

Birkaç dakika geçti ve oda sessiz kaldı. Sonunda duş kapandı.

Bir on dakika daha geçtikten sonra Anya merdivenlerden indi, artık kendi giysilerini giymişti. Sarı saçları yüzüne dökülmüştü, ıslak olduğu için daha koyuydu.

"Hâlâ uyuyor musun?" diye sordu. Başımı salladım.

Anya sessizce içini çekti ve bebeğe bir bakış attıktan sonra mutfığa geçerek Louise'in buzdolabında kalan yemeklerden kendine geç bir akşam yemeği hazırladı. Ben de henüz bir şey yememiştim ama huzursuz mideme yemek koyma düşüncesi pek akıllıca gelmedi.

Elinde bir tabakla aile odasında bana katıldı, tepkime duyduğu hayal kırıklığı kanepede oturan üçüncü bir kişi gibiydi.

Buna alışmıştım. O pisliğin omzumun üzerinden bakıp her hareketimi yargılamasıyla yaşamayı öğrenmiştim. Hayal kırıklığı ağır bir duyguydu. Bir şekilde pişmanlıktan daha kötüydü çünkü pişmanlık genellikle zaten yaptığınız bir şeye dönüp baktığınız anlamına geliyordu. Değiştiremeyeceğiniz bir eylem.

Hayal kırıklığı hemen ortaya çıktı. Bir türlü geçmeyen bir bulut gibi her şeyin üzerinde geziniyordu. Daha da kötüsü, onu suçlamıyordum ama kollarımın, ellerimin ve bacaklarımın kilitlendiğini, ona daha fazla yaklaşmama izin vermediğini hissediyordum.

Sanki ona dokunmazsam bunların gerçek olmayacakmış gibi.

Gözlerim kapandı çünkü Anya'yla da böyle hissediyordum. Eğer ona hiç dokunmasaydım, mesafemi korusaydım, istediği gibi basit ve kolay şeyler yapsaydım, o zaman biz de gerçek hissetmezdik.

"Bunun için benim iznime ihtiyacın olmadığını biliyorum ve kesinlikle ortaya çıkıp sormayacaksın," dedi Anya. Yavaşça gözlerimi açtım ve ağzından çıkmak üzere olan şeyin etkisine hazırlandım. "Ama onu bu gece odama götüreceğim. Sana biraz uyumanı söylemeyeceğim çünkü uyuyacağını sanmıyorum. Bir gece için kendini korkutmana izin ver." Bakışları acımasızdı. "O bebeğin her şeyini ortaya koyan birine ihtiyacı var ve bu gece o kişi sen değilsin. Ama yarın, ailenin yanındaiken böyle davranamazsın."

Çenem o kadar sıkılmıştı ki eşit nefes almakta zorlanıyordum. Onu öpeli bir yıl olmuş gibiydi. Belki daha da uzun. Ona küçük bir baş selamı verdim. "Teşekkür ederim," dedim, sesim gergin ve sıkıydı.

Bu odanın dışında, olanlardan tamamen habersiz koca bir dünya vardı. Hayatlarımızın nasıl tamamen değiştiğinden tamamen habersiz. Eninde sonunda bunu konuşmak zorunda kalacaktık. *Aramızda* olanları eninde sonunda ele almamız gerekecekti ama bunu bu gece yapamazdım. Anya'nın gözlerindeki ifadeye bakılırsa o da yapmayacaktı.

Gözlerim kuruyana kadar beşiğe baktım ve sonra ayağa kalktım. Geriye dönüp bakmadan gecenin geri kalanında odamda kayboldum, tavana baktım ve bebekle konuşurken onun sesini dinlememeye çalıştım.

Beynimin hızını yavaşlatmak imkânsızdı; babamın ölümünden önceki ve sonraki birkaç ayın nasıl geçtiğine dair ürkütücü bir slayt gösterisi gibiydi. Hatırlamadığım kadınlarla boş geceler geçirmek, ayık olmaktan çok akşamdan kalma uyanmak, kederden hasta ve bitkin hissetmek ama durmak ve

tek bir saniyesini bile hissetmedim. Kimsenin üzerine boşaltmak istemiyordum çünkü kaldırabileceklerinden daha fazla olmasından korkuyordum. Sonrasında kadınlarla ilişkiyi kestim ama acıya dayanamadığımda kendimi uyuşturmaya devam ettim.

Ama artık öyle değildim. Kendimin o versiyonu değildim. Ama o hala oradaydı, yüzeyin altında gizleniyordu, sanki tam ortadan ikiye bölünmüş gibiydim, hangi versiyonumun kazanacağından emin değildim.

Yarın, diye düşündüm uyuşukça. *Yarın tekrar deneyeceğim*.

Yorgunluk sonunda beni altına çektiğinde bu benim son net düşüncemdi.

Chapter 17

Anya

Beni izleme şeklinden dolayı olduğuna karar verdim. Hayatım boyunca hiç kimse beni bu şekilde izlememişti. Leo ve ben kanepedeydik. Ben küçük pijamasının düğmelerini iliklerken o da kalçalarımın altına uzanmıştı. Küçük göbeğinin üzerindeki düğmeleri kapatmadan önce başımı eğdim ve pürüzsüz tenine yumuşak, küçük bir ahududu üfledim. Gülmek ya da gülümsemek için biraz küçüktü ama sevimli bir homurtu çıkardı ve ben de doğrulduğumda kendimi sırttırırken buldum.

Ya da saçımın dolanan yumruğu beni durma noktasına getirene kadar öyle yapmaya çalıştım. "Çok iyi kavradın, küçük aslan," dedim, dikkatlice çözerek

Şok edici derecede güçlü parmakları.

Odanın diğer ucunda, Parker bir koltuğa oturmuş, bacaklarını iki yana açmış, elinde bir fincan kahve, beni izliyordu. Ben Leo'nun bezini değiştirirken izledi. Aşağıya indikten sonra ona bir biberon hazırlayıp yedirirken de izledi.

Ve şimdi, büyük olasılıkla onun çocuğu olan bu sevimli küçük bebeğe gülümserken, o da bunu izledi.

Muhtemelen hormonal bir şeydi - harika bir seksten sonra, biyolojik olarak onun gözlerindeki düşünceli, yoğun bakışa cevap vermeye programlanmıştım. Bunu yapmak istemedim çünkü hâlâ bu adamla nasıl başa çıkacağımı çözmeye çalışıyordum.

En azından duygusal olarak.

Fiziksel olarak, ... idare etme konusunda gayet iyiydim. Kendime karşı dürüst olursam, biraz fazla iyiydim.

Belki bir başkası bir gece önceki tepkisine çok sinirlenebilirdi ama ben daha iyisini yapabileceğimi söyleyemezdim.

kucağıma bir çocuk bıraktı ve *sürpriz* dedi! *Senin çocuğun.*

Kalbi kırık demişti Louise. Bunu lanet bir zırh gibi giyyordu. Bir kalkan ve kılıç gibi... Etrafında ne kadar çok olursam olayım, bunu nasıl bırakacağını bildiğinden emin olamıyordum. İşler büyük, yoğun ve gerçek olduğunda değil.

Ben de benimkini aynı şekilde takıyordum ama benim tetiğim onunkinden dünyalar kadar uzaktı.

Dinle, onun ilgimi çekmesini istemiyordum. Aile odasında ara sıra göz gezdirmek ve yoğun bakışları benimkilere takıldığında aklımın bir köşesinde merakın yadsınamaz kaşıntısını hissetmek istemiyordum. Midemde kelebekler uçuşmasını da istemiyordum. Harika bir seksten sonra bunları görmezden gelmek imkânsızdı.

Bu kitabı bir kez okumuştum, eğlenceli, seksi ve flörtözdü, kahramanı kara kara düşünen, A tipi, gergin bir adamdı ve cesur, komik kadın kahraman, adamın kafasındaki düşünceleri söküp almak için kafasını limon gibi sıkmak istediğini söylüyordu.

Ben de öyle hissettim. Parker'ın kafası çok sıkı kilitlenmişti ve bir şeylerin kaymasına izin verecek kadar gevşediği zamanlarda, yemin ederim, bu bana bir temas yüksekliği verdi.

Tarçınlı çörekler, Bob Marley ve seks pek bir temel oluşturmuyordu ama şunu kesinlikle söyleyebilirim ki, Dickhead Bridges ile dört yıllık ilişkimde gördüğümünden daha fazla derinlik vardı.

Ben de izlemesine izin verdim. Kahvesini içmesine ve paylaşmaya hazır olmadığı tüm o kilitli düşüncelerini işlemesine izin verdim.

Louise'in getirdiği şeylerden biri de Leo uyanırken onu güvenle bağlayabileceğim küçük bir zıpızıptı. Ayak parmakları tepki olarak kıvrıldığında gülümseyerek ayağını gıdıkladım, sonra başının tepesine bir öpücük kondurdum. Tepesinde fazla saç yoktu, çamurlu kahverenginin belli belirsiz tüyleri vardı ve ayağa kalktığımda parmaklarımı hafifçe üzerinde gezdirdim.

Mutfığa döndüm ve tezgâhın üzerinde duran ikinci kahve fincanını görünce durdum. Parker hâlâ beni izliyordu, gözleri benimkilerde kupasından bir yudum alıyordu.

Elime aldığımda hâlâ sıcaktı ve içine doğru miktarda krema koymuş gibi görünüyordu. Geçici bir yudum aldıktan sonra ona küçük bir gülümseme verdim.

"Teşekkür ."

Homurdandı.

"Dün gece hiç uyudun mu?" diye sordum.

Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa cevap vermesine bile gerek yoktu ama sadece başını salladı. "Beynimi kapatamadım."

"Eminim," diye hafifçe cevap verdim. Spike, Parker'ı görmezden gelerek ve merakla fedaiyi koklayarak odaya girdi. Leo yumruğunu çiğniyordu, koyu gri gözleri dikkatle ona bakan büyük turuncu kediye odaklanmıştı.

Parker'la bakıştık ve Spike başını Leo'nun ayağına yaslayıp bebeğin bacaklarının etrafına kıvrılabilmek için yavaşça zıpzıpın üzerine doğru ilerlediğinde kaşlarım havaya kalktı.

Sonra mırlamaya başladı.

"Kapa çeneni," diye fısıldadı Parker.

Bir kahkaha patlattım. "Gördün mü? Çok iyi bir karakter yargıcı." "O lanet kedi ona çok uzun süre bakarsam hâlâ bana tıslıyor." Parker'a sabit bir bakış attım, o da gözlerini devirdi.

Kapı hızlıca çalındı ve gözlerimi kıstım. "Bu kadar erken kim geldi?"

Parker kuru bir sesle, "Takviye kuvvetler," diye cevap verdi.

Polisler olmasın diye dua ederek keskin bir nefes aldım ama kapıyı açtığı anda Milicent'in yüzü karşımdaydı ve ben de aynı keskinlikte bir nefes verdim.

Kolunda şık siyah deri dizüstü bilgisayar çantası, siyah takım elbisesi ve parlak kırmızı tabanlı parlak siyah ayakkabılarıyla eve girdiğinde tamamen iş başındaydı. Bebeği görünce olduğu yerde durdu, Leo'yu ve kediye kara gözlerinde kurnaz bir bakışla değerlendirdi.

"Yani şaka yapmıyordun?"

Parker çenesinin yan tarafını kaşdı. "Evime bebek bırakan biri hakkında şaka yapar mıyım?"

"Oh, şaşıracaksınız. Sporcuların tuhaf bir mizah anlayışı olduğunu fark ettim." Çantasını yere bıraktı ve içine bakmak için kapağını açtı. İçinden çıkardığında elinde beyaz bir kutu vardı ve bakışlarını bebekten ayırmadan kutuyu Parker'a uzattı. "Al bakalım. Önce sen temizle, ben de çocuğu temizleyeyim."

Kahvemde boğuldum.

Ben boğulmamaya çalışırken Parker kaşlarını kaldırdı. "Orada iyi misin?"

Yutkunmayı başardım ve nefes alabildiğimde ona bir başparmak işareti yaptım. "Bu bir babalık testi mi?" İnanamayarak sordum.

"Evet," diye yanıtladı Milicent.

Gözlerimi kırptım. "Ve sen sadece... bir tane mi içtin? Saat sabahın altı buçuğu."

"Profesyonel futbolculardan oluşan bir takımın tanıtımıyla ilgileniyorum," dedi şaşkınlıkla. "Bunlardan birkaç tanesini her an el altında tutuyorum."

Başımı salladım. "Tamam o zaman."

Parker'a, "Sonuçlar mahkemede geçerli olmayacak, ama sen bileceksin," dedi.

Gözleri kısa bir süre buluştu ve sonra kutunun arkasındaki talimatlara geri döndü. Bu onun için normal bir perşembe günü olduğu için Milicent ellerini mutfak lavabosunda yıkadı, sonra steril bir paketin içinden bir çubuk çıkardı ve Leo'ya doğru eğildi.

Spike kızgın bir ses çıkardı, kız yaklaştıkça kulakları düzleşti, ama Milicent kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Sakin ol kedicik. Ona zarar vermeyeceğim."

Kediyi yatıştırmış gibi görünüyordu ama Leo'nun yanağının içini nazikçe temizlerken altın rengi gözleri onun her hareketini takip ediyordu. Leo kıvranarak ağzındaki garip nesneye doğru yöneldi ve ben de tezgâhtan emziğini alıp, numunesini almayı bitirdiğinde Milicent'a uzattım. Emziğe hemen yapıştı ve ben gülümsediğimde Parker'ın çenesinin üstündeki bir kasın kasılmasıyla onu izlediğini fark ettim.

Gözleri uzun bir süre bebeğin üzerinde kaldı ve ifadesindeki perili bakış midemde bir ağırlık hissine neden oldu. Nahoş değil ama iyi de değil.

Artık her şey büyük geliyordu. Her etkileşim önemliydi. O değerli küçük yüze baktığında ne düşünüyordu?

Bu ironi gözümden kaçmamıştı. Aşkı istemeyen, bir aile kurmaya niyeti olmayan adam, şimdi bir eş ve bir bebekle evde sıkışıp kalmıştı.

Peki ya ben? Bunu bir maaş çeki için yaptım ve şimdi kirli bir ağız ve derin duygusal yaraları olan altı-beş orgazm hediyeğim ve sevimli küçük bir bonus olarak bir üvey oğlum vardı. Bir daha asla Vegas'a gitmeyecektim, bundan emindim.

Parker, Milicent'ın Leo'nun örneğine yaptığını taklit ederek çubuğu kılıfın içine geri soktu. Ona kibar bir gülümseme verdi ve her şeyi kutuya geri koyarken aramızda gezindi. "İkinizin fotoğrafları çok iyi gitti," dedi. "Ama bu ve ilişkinize olan inanılmaz ilgi nedeniyle, bu küçük neşe yumağına yaklaşmamız gerekecek.

stratejik olarak. Belki hemen evlat edinmeye karar verdiğinizizi ya da bir aile dostunuzun çocuğu olduğunu söyleyebilirsiniz..."

"Biz doğruyu söyleriz," dedi kararlılıkla. Gözleri hâlâ Leo'nun üzerindeydi. "Eğer o benimse, olanlar hakkında yalan söylemeyeceğim."

Göğsümün ortasından sıcak bir his yayıldı ve parmaklarım kıvrılana kadar uzuvlarıma sızdı.

Milicent ona hızlıca başını salladı. "Patron sensin. Kısa süre içinde ayrılacağınızı söylemiştiniz, doğru mu?"

Parker bana kısa ve yoğun bir bakış attı. Şimdiye kadar uğraştığımız her şey, ailesinin evine girmenin, evli gibi davranmanın ve şimdi elinde sürpriz çocuğunun yanında çocuk oynucağıydı.

"Ailemi görmek için eve gidiyorum, evet."

Bir kaşını kaldırdı. "Peki bu haberi onlara nasıl vereceğiz?"

Parker yavaş bir nefes verdi. "Umarım oraya varmadan önce bunu çözerim."

Parker direksiyonu kırıp kamyonetini keskin bir sarsıntıyla yolun kenarına çekene kadar baktığımı fark etmemiştim bile.

Gözlerimi kırıştırtarak ona baktım. "Ne yapıyorsun? Neredeyse varmadık mı?"

Gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Ağaçların arkasındaki şu iki posta kutusunu görüyor musun?"

O yöne doğru bir bakış attım.

"Evet." "Burası evim."

"Ah." Boğazımı temizledim. "Peki yakın gelecekte herhangi bir noktada oraya varacak mıyız? Leo yakında uyanacak ve beslenmesi gerekecek ve ..."

"Neden bana bakıyorsun?"

"*Bakmıyordum.*"

Yalanlar.

Ses tonum o kadar savunmacıydı ki, kendini beğenmiş gülümsemesinden saçma sapan cevabını görebiliyordum. "Sen nasıl istersen, karıcığım."

Öfkeyle kollarımı kavuşturdum. "Biraz kafam karıştı, tamam mı? Ailenizin evinden üç dakika uzaktayız, arka koltukta bir çocuk var ve

Kimse bilmiyor, dün seks yaptık ve bu konuda tek kelime konuşmadık ve bu iki şeyden önce seni anlamanın zor olduğunu düşündüysem, şimdi seni anlamaya çalışmak hiçbir şey değil."

Görünüşe göre, arabada neredeyse üç saat boyunca hiç konuşmamış olmak sözel filtremi yok etmişti. Rahatsız edici bir sessizlik bile değildi. Leo acayip bir şampiyon gibi uyuyordu ve Parker'ın arka planda çalan klasik rock istasyonu, sesinin alçak uğultusunun beni bir yay kirişinden daha sıkı germesine yetecek kadar yüksekti.

Parker'ın bileği direksiyonun üstünden sarkıyordu, bakışları sert ve okunaksızdı. "Kafanı karıştıran nedir, karıcığım?"

"Bana öyle demeyi kes."

"Neden? Sen busun işte." Yüzük parmağını kaldırdı ve altın kordon güneşte alaycı bir şekilde parladı. "Evraklar ve her şey tamam. Ve tahminimce yedi iş günü içinde banka hesabında kocaman bir çek olacak. Benden daha ne isteyebilirsin ki?"

İyi. Küstahlaşmak mı istedi? Derimin altında meydan okumanın sıcak alevini hissettim, sanki meşhur boğanın önünde kırmızı bayrak sallamıştı. Aklımın bir köşesinde, onu öpmek, sürücü koltuğuna oturtmak ve yakışıklı suratını tokatlamak arasında gidip gelen bir savaş vardı.

Onun yatağında uyandığımdan beri yaptığım tek şey, inanılmaz derecede düğümlenmiş düşüncelerimi çözmeye çalışmaktı.

Onu. Ben. Leo. Ailelerimiz. Ve şimdi... diğer her şey. *Herkes*. Başka.

Kendinizi kendi yargılarınıza güvenemeyeceğiniz bir konumda bulduğunuzda yıkıcı bir şey oldu. Sorulara yol açtı. Şüphelere. Hayatım boyunca kararlı bir insan oldum. Ne istediğimi biliyordum ve bu her neyse doğrudan ona atlamak zor değildi.

Yıllarca zıplamayı bıraktım. İleriye doğru bir adım atmam gerektiğinde harekete geçmeyi bıraktım. Her zaman sebepler vardı. O anki seçimlerimizi her zaman haklı çıkarabilirdik. Bu işin kolay kısmıydı, kendinize neden davrandığınıza dair bir hikaye anlatmak. Kimseye zarar vermediğiniz sürece bu daha da basitleşiyordu. O kadar da çok kendi üzerine düşünmeyi gerektirmiyordu.

Ancak her küçük içsel değişim, kim zorlukla tanıyana kadar temel bir şeyi parçaladı. Bunu bir kenara itmek istedim.

gerçeği de kilitli bir kutuya koydum, ulaşılamayacak bir yerde sakladım, böylece tüm o zor soruları cevaplamaya çalışmak zorunda kalmadım.

şüpheler, benim gibi birine biraz başarısızlık gibi geliyordu. Eğer kendi içgüdülerime güvenemiyorsam, o zaman ne olacaktı? Bir daha asla güvenemeyecekmişim gibi hissediyordum.

Bebek ortaya ona biraz akıl vermeli miydim?

Olabilir. Olmayabilir de.

Beni yatağa götürmesine izin vermeli miydim? Mümkün değil. Eğer bu işten kalbim sağlam çıkmak istiyorsam hayır. Sorular, şüpheler, ikinci tahminler, beni hiçbir yere götürmeyen o hamster tekerleklerinden birinde koşuyormuşum gibi sonsuzdu.

Öp onu. Öpme onu. Onu rahat bırak. Onu . Onu anlamaya çalışmak, yardım etmeye çalışmaktan kısa bir adım ötedeydi. Düzeltmek için. Ve Parker Wilder benim düzeltebileceğim biri değildi ama o bu kadar kaybolmuş görünürken bunu hatırlamak zordu.

Ama o perili bakış, o kayıp bakış, o *içten içe nasıl hissettiğini biliyorum* bakışı beni gerçekten kızdıramayacağı anlamına gelmiyordu. şimdi olduğu gibi.

Emniyet kemerimi çözerek yana doğru eğildim ve dizimi bizi ayıran konsolun üzerine koydum. "Jekyll ve Hyde gibisin," dedim. "Bir an flörtöz ve kibirlisin ve "elimi yüzüne doğru salladım

- "Silah gibi sık beni gözleri." O gözler anında ısındı ve bir parmağımı havaya kaldırdım. "Evet, gördün mü? İşte bu. şimdi sırası değil dostum, havamda da değilim."

Bir elini yüzünde gezdirerek iç çekti. Gözleri kapandığında biraz daha rahat nefes alabildim. "Peki sonra ne olacak? Jekyll buysa, Hyde kim?"

Ben de iç çektim, hayal kırıklığıyla karışık aynı sesi çıkardım. "Çok sessizsin. Somurtkan. Yoğun. Sanki başının üzerinde bir fırtına bulutu varmış gibi dolaşıyorsun ve eğer biri sana yaklaşırsa bir şimşek çakıyor ve çok yaklaşanı elektrik çarpıyor."

Parker'ın kaşı alaycı bir şekilde kalktı. "Bu senin çizimlerinden birine benziyor."

Ağzım açık kaldı çünkü *lanet* olsun, hemen aklıma bir fikir geldi. "Ben... evet, belki. Ama konumuz bu değil." Telefonumu çantamdan çekip çıkarırken içimden küfrettim. "Bekle, şunu yazayım."

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ve evet, onu tekrar tokatlamak istedim. Telefonuma daha sonra anlamlı olması için dua ettiğim bir not yazmayı bitirdiğimde, telefonumu yere bıraktım ve ona yalvaran bir bakış attım.

"Eğer bunu yapacaksak" -iki posta kutusunu işaret ettim- "eğer tüm aileni kandırmaya çalışacaksak, birini ya da diğerini ne zaman alacağımı bilmem gerekiyor. Senin evinde mi? Sorun değil. Seni rahat bırakabilirim ve duygularını istediğin kadar görmezden gelmene izin verebilirim."

"Yaptığım şey bu değil." Alınmış gibi bakmaya cüret etti. Sanki bu küçük evlilik olayı hayatımızı ele geçirdiğinden beri bunu neredeyse her gün yaptığını görmemiştim.

"Sen nasıl istersen, kocacığım." Patronluk taslayan küçük bir baş okşamasının sözel eşdeğeri idi ve gözlerindeki kızgın ifadeye bakılırsa bunu biliyordu. "Eğer kendini kapattığını hissedersen ya da bu çok fazla gelirse, belki... belki bana bir işaret verirsin. Ya da bir kodumuz falan olabilir." Parmakları huzursuzca direksiyona vuruyordu ve ben de dik oturdum. "Bunun gibi. Elini bacağıma ya da enseme koy ve üç kez hafifçe vur."

Parker bana şüpheli bir bakış attı. "Sence bu yeterli mi?"

"Bu bir şey." Gözlerimi kıstım ve doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Leo'nun ortaya çıkmasıyla birlikte, dün olanlar hakkında... konuşamadık."

"Biliyorum." İçini çekti. "gerektiğini biliyorum, sadece-" "Bu çok fazla," diye bitirdim.

Başını salladı.

"Benim için de," dedim ona. "Artık sadece biz değiliz. Basit bir iş anlaşması gerçekten çok karmaşık geliyor, değil mi?"

Parker sessiz bir kahkaha attı. "Evet." Gözleri yüzümde oyalandı. "Yine de iyiydi, Anya. Gerçekten çok iyiydi. Umarım bunu biliyorsundur."

Onun içimdeki anıları tenimi gerdi ve ağrıttı ve yavaş, kararsız bir nefes verdim. "Öyleydi," diye kabul ettim. "Ama belki..."

Sesim kesildiğinde, aslında söylemek istemediğim şeyi söyledi. En azından bugün Parker zor şeylerden birini yapıyordu. "Belki de yapmamalıyız."

Kadınısı organlarımdan öfkeli feryatlarını duyabiliyordum çünkü *gerçekten* de yapmamız gerektiğini düşünüyorlardı. Ama aklım ve kalbim, bu basit arzuların sesini kapatma düğmesine çok çabuk bastılar.

"Birbirimize dokunmamız gerekecek," dedim ona. "En azından ailenin önünde." Tanrım, aramızdaki cinsel gerilimden nefes almakta zorlanıyordum ve çenesindeki o kas yine kasılmıştı, demek ki o da hissediyordu. "Ama bak, en azından fiziksel çekiciliğimizi onlara satabileceğimizi biliyoruz, değil mi?" Gözleri ağzıma kaydı, bir kalp atışı sonra tekrar yukarı baktı ve ben de karnımdaki tepkiyi bastırdım. Risk alıp elini tuttum ve fotoğraf çekiminde yaptığımız gibi kalçama götürdüm. "Yine de diğer tüm şeyler. Sadece bana bir işaret ver. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum. Ben, Leo ve sen aileni iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyoruz." Eli kısa bir süreliğine sıkılaştı ve karnımdaki o takla daha da büyüdü, daha sıcak, çok daha tehlikeli bir hal aldı. "Ama iyi değilsin ve bu gözleri çalışan herkes için çok açık. Sen maske değiştirdiğinde ben de onlar kadar kaybolmuş gibi görünemem."

Parker'ın gözleri yanıyordu ve nasıl söyleyeceğini bilemediği kelimeleri görebiliyordum. Çenesi gerildi ve çözüldüğünde dilini yanağına bastırdı. "Onlar maske değil," dedi düzensiz bir sesle. "İkisi de gerçek gibi. Biri daha çok eski ben gibi. Her şeyin kolay olduğu zamanlardaki. İse, bilmiyorum, sadece ... bazen göğsümde görünmez bir mayın tarlası varmış gibi hissediyorum. Biri bir şey söylüyor ya da ben bir şey düşünüyorum ve ..." Boştaki elini kalbinin üzerine koyup parmaklarını iki yana açtı. "Ve tam burada, sanki bir bomba patlıyor ve ben onu durduramıyorum."

Bu duyguyu biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum.

İşte o zaman her şeyi kilitledim ve lanet anahtarı attım.

Başımı sallarken boğazım düğümlendi. "Tamam. Bununla başa çıkabilirim. Yanlışlıkla bir tane patlatırsam bana saldırmadığın sürece."

Gözleri benimkileri aradı. "Yapmayacağım."

Göğsüm bebeği bulduğumdan beri hiç olmadığı kadar hafıfledi ve yavaşça nefes verdim. "Pekâlâ. Bakalım nasıl olacak, ha?"

Parker'ın eli kalçamda sıkılaştı ve kamyoneti iki posta kutusunun yanından geçirip uzun, dolambaçlı bir araba yoluna çekerken yüz ifadesindeki endişeyi görebiliyordum.

Emmett bana bu yerden bahsetmişti, yolun gerisine sıkışmış bir ton arazi, Sheila Wilder'ın yaşadığı bir ana kütük kulübe ev ve arazilerinde ayrı ayrı iki ev daha vardı. Biri misafirler için küçük bir ev, diğeri de Parker'ın kardeşi Cameron'ın nişanlısı Ivy ile birlikte yaşadığı ev.

Yolculuk büyüleyiciydi; uzun yolun her iki tarafında sıra sıra köknar ağaçları sıralanmıştı ve ortasında taştan bir şöminesi olan iki katlı kütük bir eve açılan bir açıklığa ulaştığımızda kamyonun camından onlara baktım. Büyük, davetkâr bir ön sundurma etrafı sarıyordu ve uzun pencereler büyük bir ön kapıyı çevreliyordu, her birinden sıcak ışık yayılıyordu. Evin biraz arkasında, parlak kırmızıya boyanmış ve beyaz süslemeli bir ahır vardı. İki kedi açık kapıların önünde yerde yatıyor, birkaç tavuk da evin yan tarafında toprağı gagalıyordu.

Ön verandada, kenarlarından beyaz, kırmızı ve pembe çiçekler dökülen iki sağlam saksı vardı. Ön kapının iki yanında iki çift sallanan sandalye vardı ve birinde Sheila Wilder oturuyordu, tıpkı onu Emmett ve Adaline'in düğününden hatırladığım gibi. Kısa, saçları ağarmış, muhtemelen eskiden kahverengiydi ve Parker'ın kamyonunu görünce kesinlikle aydınlanan nazık bir yüzü vardı.

Şimdi ona bakıyordum çünkü yüzü yürek burkan bir şeye dönüşmüştü.

Bu kadını çok seviyordu ve arka koltukta uyuyan küçük melek yüzünden arabadan inmeye korkuyordu.

"Ona tapacak," dedim sessizce.

Parker gözlerini kıstı. "Ben bundan korkuyorum," diye fısıldadı. Gözlerini açtığı anda elini kalçama kaydırды.

Tap, tap, tap.

Bacağımdaki parmaklarının hareketiyle kalbim göğsümde sıkıştı ve parmaklarımı onunkilerin arasında gezdirdim. Parker muhtemelen farkında bile değildi ama az önce Sheila'nınki gibi çerçevelemiş kendi korkularını dile getirmişti ve bunun gerçekliği boğazımın dibinde ağır bir şekilde oturuyordu, o kadar kalın bir duygu düğümü ki onu yutamıyordum.

Kendimi neye bulaştırmıştım?

Sheila merdivenlerden indi, sonra omzunun üzerinden seslenmek için durakladı. Kapıda uzun, siyah saçları ve geniş gülümsemesiyle oldukça hamile genç bir kadın belirdi. Parker yavaş bir nefes verdi. "Oh ne güzel, tanıklarımız var."

"Bu Poppy, değil mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Tanrım, ağlayacak. Sonra tüm kız ve erkek kardeşlerimi arayacak ve bizi bir aile toplantısı yapmaya zorlayacak, hepsi ağlayacak ve ben de kendimi kaybedeceğim."

Bir kahkaha attım. "Bunu yapabiliriz," diye ona güvence verdim. "Hadi ama. Bu en zoru olacak."

"Bahse var mısın?" diye mırıldandı ama yine de kamyonundan çıkmak için kolu çekti.

Sheila öne doğru yürüdü ve Parker'ı, onun küçük bedenini tamamen cüceleştirmesine rağmen, kocaman bir kucakla sardı. Çenesini onun başının üstüne koydu ve o sarılmanın görüntüsünün bana yaptığı şey korkunçtu.

"Tanrım," dedi parlayan gözlerle geri çekilerek. "Burada olduğun için o kadar mutluyum ki sana anlatamam." Bana döndü ve ellerini göğsünde birleştirdi. "Tatlım, ne kadar güzelsin, değil mi? Parker, o çok güzel."

"Evet, bunu nasıl başardığına dair bir açıklama istiyorum," dedi Poppy.

Parker gözlerini devirdi.

Poppy gülümseyerek, "Anya, eğer sarılmayı sevmiyorsan, bunu şimdiden belli etsen iyi olur," dedi. "Bu ailenin kişisel alan kavramı sıfırdır."

Güldüm. "Sarılmayı severim, o yüzden bana bir şey olmaz."

Kelimeler ağızımdan zor çıktı ve ben de Sheila Wilder'ın kollarına sarıldım. Ufak tefek bir kadına göre tüm varlığıyla sarılmıştı. Yumuşak ve sıcak kokuyordu ve o kadından akan sevgiyi sanki sıırsıklam olmuş gibi hissettim. Geri çekildiğinde gözyaşlarını saklamaya bile çalışmadı. Elleriyle yüzümü kavradı. "Onunla evlenmeyi kabul etmen için seni nasıl ikna etti?"

"Ben buradayım," dedi

Parker. Poppy ona dirsek attı.

Cevap vermek yerine Parker'a sert bir bakış attım. "Eminim bunu öğle yemeğinde konuşabiliriz. Ama Parker? Onu sen mi almak istersin yoksa ben mi alayım?"

Sheila başını öne eğdi. "Kim, canım?"

"Aman Tanrım, yavru bir köpek mi aldınız?" Poppy'nin nefesi kesildi. "Lütfen bana yavru olduğunu söyle."

Parker yüzünü buruşturdu. "Çok yaklaştın, babalık."

Parker'ın araba koltuğunu kilitli olduğu yerden nasıl çıkaracağını bileceğini düşünmediğim için ona hızlıca bir göz attım ve kamyonetin arka kapısını açtım, arka koltuktaki bankın ortasına uzanabilmek için ayak parmaklarımla üzerine .

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu çünkü Leo yeni uyanmıştı, esnerken alnı kırıışmıştı. "İşte başlıyoruz dostum," diye fısıldadım.

Elimde araba koltuğuyla kamyonun yanına geldim ve Sheila olduğu yerde kalakaldı. Poppy'nin ağız açık kaldı.

"Bu da ne böyle?" Poppy fısıldadı.

Parker yavaşça, "Bazıları ona bebek diyor," dedi. Poppy ona sert bir bakış fırlattı. Parker'ın karnına dirsek attım ve o da içinden bir küfür mırıldandı. "Özür dilerim," dedi kız kardeşine. "Sanırım şu anda uygunsuz bir stres tepkisi veriyorum."

Ona bir bakış attı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Parker yutkundu ve Sheila'ya dönmeden önce derin bir nefes aldı. Gözlerini bebekten alamıyordu. "Anne, bu Leo," dedi Parker.

Sheila'nın yüzünün rengi solmuştu ve gözlerini kırıştırarak üvey oğlunun yüzüne baktı. "O... o senin mi?"

Parker'la bakiştık ve ben biraz gülümsedim.

"Henüz bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi, "ama yarın öğreneceğiz." Sonra durakladı. "Muhtemelen, evet."

Titrek bir nefes aldı ve araba koltuğunun önüne çömelip göğsünün önünde kilitli olan kayışları ustalıkla çözdü. Gözleri kararlıydı, hatta dökülmemiş yaşlarla doluydu. Arkasında, Poppy bir eliyle hamile karnının üzerinde, diğer eliyle de ağızının üzerinde duruyordu.

Sheila, Leo'yu araba koltuğundan çıkardığında küçük bir *Ohh* sesi çıkardı. Vücudunu buruşturdu, sonra küçük bir iniltiyle gerindi.

"Merhaba Leo," dedi sessizce. "Seninle tanışmak bir zevk, genç adam."

Sonra ayağa kalktı ve onu göğsüne bastırdı. Sheila'nın yüzündeki gülümseme sadece aştı. Saf, mükemmel aşk.

Parker bir elini enseme doladı ve gözlerim sıkı tutuş karşısında irkilerek kapandı.

Tap, tap, tap.

Ona baktığımda gözleri hafifçe kızarmıştı. İçgüdülerimle hareket ederek kolumu beline doladım ve sıktım.

Poppy sert bir nefes verdi. "Lanet olsun, herkes geldiğinde çekmeye başlayacağım."

Chapter 18

Parker

"Bence kapıya bir tabela falan yapıştırmalıyız," dedi Poppy, ellerini gözünde canlandırır gibi havaya kaldırarak. "Güzel, büyük bir tane."

Yemek masasındaki koltuğumdan ona alaycı bir bakış attım ama o bunu görmezden geldi. Babamın eski koltuğundaydı çünkü ayaklarını uzatmayı seviyordu ve bir eli neredeyse sürekli karnının üzerinde hareket ediyordu.

Poppy olmasına ve o öldüğünden beri buraya birkaç kez gelmiş olmama rağmen, o lanet sandalyeyi her gördüğümde içime bir yumruk iniyordu. Yavaş bir nefes verdim ve gözlerimi ayırdım.

"Bir işaret mi?" Anya sordu. Mutfakta sandviç hazırlıyordu ve ben *de* eski yatak odamın mahremiyetine geri dönmek için *çok* erken olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum.

Anya ve Leo ile paylaşacağım.

Tüm hayatımı alt üst eden iki insanla sıradan bir yatıya kalma. Daha önce kötü uyuduysam, şimdi de pek uyuyamayacağım neredeyse garantiydi.

Poppy omuz silkti. "Ya bu ya da bir grup mesajı, ve şu anda bana nasıl baktığına bakılırsa, buna da hayır diyeceği izlenimini edindim."

"her zaman anlayışlı bir küçük pisliktin, değil mi?"

O da ters ters baktı. "Hamile bayana karşı nazik ol. Çılgınca ruh hali değişimlerim var ve hormonal bir dalgalanmanın ortasında ne yapacağımı kim bilebilir?"

"Bebeğinin babası nerede?" Konuyu değiştirmek için çaresizce sordum.

"Jax işte." Ağzına bir parça şeker attı. "Birazdan gelir. bittiğinde."

"Anya, tatlım, şu gaz çıkarma bezini uzatabilir misin?" Sheila sordu. Anya sandviçini bıraktı, bebek bezi çantasını karıştırırken hâlâ çiğnemeye devam ediyordu ve annemin omzuna attı. Sadece iki kişi olmalarına rağmen, gelişimiz için orada bulunan Wilder kadınları şimdiden karıma yarı yarıya aşık olmuşlardı. Bunda şaşılacak bir şey yok. Poppy çok etkilenmişti, şimdiden ne zaman geri dönebileceğimizi ve Tanrı aşkına neden benimle evlenmeyi kabul ettiğini soruyordu.

Dilimin ucuna bol miktarda alkol demek geliyordu ama bunun hiçbir işe yaramayacağını ve kendime zarar verme eğiliminin odadaki hiçbir kadın tarafından takdir edilmeyeceğini düşündüm.

Anya elini Leo'nun başının üzerinde gezdirdi ve kalbim kaburgalarımın arkasında ters döndü. Bunu nasıl yaptığını hiç düşünmemiştim. Çok kolay görünen sevgi dolu bir jestti, değil mi? Yine de kendimi onun iki adım yakınına yaklaşmaya ikna edemedim. Sheila ona gülümseyerek boş şişeyi yere bıraktı ve sırtını sıvazlayabilmek için onu omzuna aldı.

Leo'yu henüz ele geçirememişti. Buna da şaşırmadım.

Omzunun üzerinden, yemin ederim o çocuk doğrudan bana baktı ve ben onun yüzüne bakarken göğsüm garip bir şekilde sıkışmaya başladı. Poppy'nin bakışlarının yüzümdeki ağırlığı ağırdı ve ona kesmesini söylemek yerine, sadece alıştırma olarak baktım.

Çünkü diğer kardeşlerim geldiğinde? Bir kardeşin beni izlemesi çocuk oyuncağıydı.

"Neden kapıda Parker'ın bebeği olduğunu yazan bir tabela var?"

İlk gelen Greer oldu. Onun arkasında Beckett vardı ve Olive onun sırtına tünemiş, küçük kollarını onun boynuna dolamıştı.

Poppy'ye kuşkulu bir bakış fırlattım. "Bunu ne zaman yaptın?"

Mutfaktan masumca gülümsedi. "Bütün çantalarını yukarı . Bu kadar uzun sürdüğü için teşekkürler bu arada."

Greer hemen Sheila'nın kollarında hâlâ mışıl mışıl uyuyan bebeğe kilitlendi. "Lanet olsun, bu şey gerçek mi?"

Olive Beckett'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve o da sırıttı. "Evet tatlım, Greer gerçekten kötü bir kelime söyledi. Sanırım şimdi buna izin vereceğiz."

"Onu kucağıma almak istiyorum," dedi Greer, omzundaki spor çantasını çıkarıp kollarını uzatarak ve bir *el* hareketi yaparak.

"Tatlım, o olduğu yerde rahat." Sheila'nın sesi sahte bir sempatiden ibaretti. Sonra kızına gülümsedi. "Ama mutfakta temizlenmesi gereken bazı bulaşıklar var. Eğer oradan başlamak istersen çok yardımcı olurum."

"Evet, doğru. Parker bulaşıkları yıkayabilir. O sadece orada oturup işe yaramazlık yapıyor."

Anya küçük bir homurtu çıkardı ve ben de ona bir bakış attım. "Greer'in söylediği hiçbir şeye gülme. Bu sadece onun korkunç davranışlarını cesaretlendirir."

Ayağa kalktım, önce kendi boş tabağımı sonra da Anya'ninkini topladım.

Greer ve ben birbirimizin yanından geçtik; ben tabelayı sökmeye gidiyordum, o ise bebeğe doğru ilerliyordu. Boştaki elimle kolunu çimdiklemeye çalıştım, o da çevik bir hareketle sağa doğru kaçtı ve kafamın arkasına sert bir tokat indirdi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye seslendim omzumun üzerinden.

"Bir *bebeğin* var ve bana bundan bahsetmedin," diye karşılık verdi.

"Evet, dün geceye kadar onun varlığından haberim yoktu, o yüzden belki beni biraz rahat bırakın."

Tabaklar bulaşık makinesine yerleştirildikten sonra kapıya doğru yürüdüm ve dışarıdaki kâğıdı kaptım.

"Hey, bu çok yardımcı oldu," diye haykırdı Poppy.

Önemli Aile Duyurusu, belirtilmiştir.

Parker'ın bir bebeği var. Her şey pembe dizi gibi ama geçen gece hiçbir uyarı yapılmadan bırakıldı.

-Hayır, anne hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

-Evet, erkek düşkünün dönemi.

-Evet, babalık testi yaptı ve sonuçları bekliyoruz. Adı Leo, gerçekten çok tatlı ve Parker'a çok fazla soru sormanıza izin yok çünkü gözlerinde o seğirten bakış var.

-Hayır, annem şu anda bebeği paylaşmayacak. Lütfen onu kucağınıza almayı talep etmeden önce bir iş günü bekleyin. Kendisi aktif bir ebeveynliğin ortasında nazikçe "karnınızı doyurmanızı" rica ediyor.

Poppy'ye kuşkulu bir bakış attım. "Ciddi misin sen?"

Bir omzunu hafifçe silktilti. "Yine de işe yaradı, değil mi? Greer hiç soru sormadı."

Greer uğursuzca, "Henüz," diye cevap verdi.

Anya iki kız kardeşi dizginlenemez bir neşeyle izledi. "Neye gülüyorsunuz?" Ben sordum.

Bana doğru bir kaşını kaldırdı. "Buradayken bu kadar çok eğleneceğimizi bana söylememiştin."

Boynumun arkasını ovuşturdum ve iç çektim. "Memlekete yapılan her ziyaretin talihsiz bir yan etkisi. Kelimenin tam anlamıyla kendilerine engel olamıyorlar."

Sheila güldü.

Greer tabelayı işaret etti. "Onu yerine koy. Bu şey dahice."

Beckett omzuma bir tokat attı. "Tebrikler. Babalar kulübüne hoş geldin."

Olive tabelayı elimden aldı. Greer koltuktan zıplayıp tabelayı ondan aldı ve üvey kızının yanağına bir öpücük bıraktı. "Aferin Olive," dedi ona.

Olive'e sahte bir hırıltı verdim, o gülünceye kadar yan tarafını gıdıkladım ve yüzünü babasının boynuna gömdüm. Anya'nın gözlerinin yine üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama bunu saklamaya çalışmıyordu.

Greer yanımdan geçip kapıdaki tabelayı tokatladı ve ellerini kalçalarına koydu. "Diğer herkes ne zaman gelecek?"

Poppy kamerasında bir şeyler yapıyordu. "Ian ve Harlow birazdan burada olur. Cameron ve Ivy geç saatlere kadar çalışıyorlar, o yüzden yemekten sonra olacak. Erik Seattle'dan küçük Isla'yla birlikte geliyor ama Lydia işle ilgili bir sorunu olduğu için onunla gelemeydi. Misafirhanede kalacaklar."

"Ne yapıyorsun, Poppy?" Sheila sordu.

Telefonunu üç ayaklı garip bir daire mekanizmasına bağladı. "Size gelenleri filme alacağımı söylemiştim. Neden şaka düşündüler bilmiyorum."

Mutfağa doğru yürüdüm ama o kollarını açtı. "İndir şunu," diye emrettim.

"Hadi ama, en azından bir tane çekmeme izin ver. Birkaç yıl sonra izleriz ve çok komik olur."

"Sana," dedim karanlık bir sesle.

"Onu şimdi tutabilir miyim?" Greer Sheila'ya sordu.

Sheila gözlerini Leo'ya dikti. "Hiç şansın yok, tatlım. Hiç şansın yok."

Greer'in annemi beklemesi üç saat sürdü. Sheila hayal kırıklığı içinde içini çekip son iki saattir işlemek zorunda olduğunu söylediği anda Greer zafer çıgıllıkları atarak Leo'yu kollarından kapdı.

"Oh, o çok öpülesi," diye ilan etti, onu yüzüne doğru sokarak. "Ben senin Greer Teyzenim ve en sevdiğin kişi olmam sorun değil. Herkes anlayacaktır."

Mutfaktan gelen, çoğu erkek kardeşlerimden gelen inleme sesleri Anya'yı güldürdü.

Bütün akşam izleyebildim.

Ailemin bebek haberini nasıl karşıladığını izleyin. Kardeşlerim şok edici bir şekilde şaşkıındı. En büyük kardeşim ve kesinlikle en metanetli olan Ian, bebeğe gözlerini kırpıştırdı, onu sevimli ilan etti ve sırtına vurdu. Cameron kaşlarını kaldırdı ve bebeği almaya çalışırken Sheila tarafından eline vuruldu. Müstakbel baldızım Ivy -ailenin işlerini tek başına stratosfere taşıyan, keskin zekâlı, saçma sapan bir adam- yüzünde kurnaz bir ifadeyle Leo'yu inceledi ve hemen Oregon ebeveyn terki yasalarını araştırmaya başladı. Kimseyle satranç oynamak için durmadı bile, ki bu çok anlamlıydı.

Ben de Anya'yı izledim. Kocaman bir gülümseme, kolay cevaplar ve gözlerinde kesinlikle kimsenin taklit edemeyeceği türden bir kıvılcımla her biriyle etkileşimini izledim. Ona Vida'nın kâr amacı gütmeyen kuruluşunu sordular. Ailesi hakkında sorular sordular. Emmett hakkında daha önce duymadığımız hikayeler anlatmasını istediler. Kardeşlerim ona babası hakkında sorular sordular, bir savaşçı canavar tarafından büyütüldüğünü ve bunun büyümesine nasıl fayda sağladığını anlatırken içtenlikle güldüler.

Ve son olarak, Sheila'yı izledim. O küçük çocuğa sırlıslıkam aşık oluşunu izledim ve onu teslim etmeyi reddettiği her seferinde, bezini değiştirdiğinde, yanaklarını öptüğünde ve yüzünde taparcasına bir gülümsemeyle onu sallayarak uyuttuğunda, sanki görünmez bir İngiliz anahtarı kaburgalarımın altına kilitlenmiş, doğru nefes almak biraz zorlaşana kadar tekrar tekrar sıkıyordu.

Bir kez olsun ilgi odağı değildim, herkesin ilgi odağı değildim ve bu gerçekten çok iyi hissettiriyordu. Diğer her şey

Yine de, bu on ayak direğiyle dokunmaya hazır olmadığım karışık bir karmaşaydı.

"Dün gece nasıl uyudu, Parker?" Greer kanepeden sordu. Parmaklarını Leo'nun sıkı yumruklarının arasına sokmuş, eğilip tam karnından öpmüştü.

Any'a hafif paniklemiş bir bakış attım ve o da sakın bir şekilde cevap verdi. "İki kez uyandı," dedi. "Ama birkaç onstan sonra hemen geri yattı."

"O kadar da kötü değil," diye cevap verdi kız kardeşim.

Ian'ın karısı Harlow Greer'in yanında oturuyordu ve bana baktığında bebek ne yapıyorsa ona gülümsüyordu. Poppy kadar olmasa da o da hamileydi. "Böyle bir şey olduğunda yeni evli hayata alışmak zor olmalı."

Any'a yemek masasının karşısında oturuyordu ve kısa bir bakışmamız oldu. Dudaklarının kenarları gülmek ister gibi kıvrıldı. "Biraz," kabul etti. "Sanırım bunların hiçbirini normal bir şekilde yapmıyoruz, değil mi?"

Sheila banyodan çıkıp arkamda durdu ve kollarını omuzlarıma dolayarak arkadan sarıldı. "Yeni evlilerden bahsetmişken, ikiniz için bir şeyim var."

"Anne, bunu yapmana gerek yoktu."

Beni serbest bırakırken omuzlarımı okşadı. "Biliyorum, tatlım. Ama senin büyük gecenin bir parçası olamamak beni kahrediyor. Romantik miydi? Eminim öyleydi."

Any'a bir patates cipsini boğazına tıkadı ve kaşlarını çatarak öne doğru eğildim ve su bardağını ona yaklaştırdım. Yavaşça yudumlarken bakışlarımı üzerinde tuttu.

"Parker ayrıntılar konusunda çok cimriydi," diye devam etti Sheila.

"Bütün erkekler böyle," diye mırıldandı Poppy. "Sanki biyolojik olarak ilgili bilgilerin yüzde seksenini filtrelemek için yaratılmışlar."

"Belki de hikâyenin yüzde yirmisi bilmen gereken tek şeydir," diye cevap verdi Jax, kolu kız kardeşimin omuzlarında rahatça sallanırken. Dalgınca kız kardeşimin saçlarıyla oynuyordu.

Gözlerini devirdi. "Yine de bilmek istiyorum."

"Biliyorum meleğim, biliyorum." Ona yumuşak bir öpücük verdi.

Sheila mutfaka girmiş ve beyaz kek kutusunu mutfak tezgahının ortasına koymuştu. Ona katılmak için harekete geçmediğimizde bana kızgın bir bakış attı. "Kalk, Parker. Burada durmam hareket etmenizi istediğimi gösteriyor."

Şu an Leo'nun dikkat dağıtmak için çılgılık atmaya başlaması için harika bir zaman olabilirdi çünkü odadaki her bir göz bizi izliyordu. Anya ayağa kalkarken başının tepesindeki atkuyruğunu düzeltilti ve bunun nadiren yaptığı gergin hareketlerden biri olduğunu fark ettim. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı ve köşeyi dönüp mutfığa girdiğimizde elim sırtının hemen altında geziniyordu.

Evin düzenine bakılırsa sanki bir sahnedeaydık ve tüm meraklı kardeşlerim yeni evlilerin şovunu izlemek için yerlerini almışlardı. Ani bir sinirle midem altüst oldu ve Anya'nın yanımda uzun, sessiz bir nefes verdiğini duydum. Omzu göğsümün ön tarafına değdi ve ben bu temastan geri adım atmadım.

Dokunmak güçlü bir şeydi. Özellikle de onunki.

Anya bana dokunduğunda, istemeden de olsa, sanki birdenbire kendimi topraklanmış buldum. Sanki ayaklarım yeryüzüne daha sağlam basmış gibi. Sanki kafam biraz daha berraktı.

Sheila kek kutusunu açınca Anya öne doğru eğildi ve küçük bir nefes verdi.

"Çok güzel," diye nefes aldı. "Bunu sen mi yaptın?"

Sheila başıyla onaylarken yanakları kızarmıştı. "Daha önce hiçbir çocuğum için düğün pastası yapmamıştım, bu yüzden bunun denemek için mükemmel bir zaman olacağını düşündüm."

Yavaşça kutunun kenarlarını açtı, böylece onu kaldırmak zorunda kalmadı ve sonunda onu gördüğümde kendimi gülümserken buldum. Sadece tek katlıydı ama dergilerden fırlamış gibiydi.

Dış katmanın beyaz kreması huş ağacına benzeyecek şekilde kazınmıştı ve pastanın ön kısmında, baş harflerimizi bir ağaca oymuşuz gibi görünmesi için ince bir alet kullanmıştı. *P+A*'yı çevreleyen mükemmel şekilli bir kalp vardı. Pastanın tepesinde, siyah ve beyaz merkezlere sahip yumuşak pembe yapraklardan oluşan küçük bir çiçek grubu oluşturmuştu. Üç tane. En küçüğü pembenin daha koyu bir tonundaydı ve çiçeklerin dibinde birkaç böğürtlen ve pastanın çemberiyle bükülen bir çubuk yeşillik demetlemişti.

"Vay anasını anne," dedi Greer, ağzı bir karış açık. "Seni *Great British Bake-off*'a gönderiyorum."

Ian gözlerini devirdi. "İngiliz olmaması dışında."

Greer ona bir bakış attı. "Şu anda ellerimde bir bebek olduğu için çok şanslısın."

"Yani sana istediğim her şeyi vermem için mükemmel bir zaman mı? Anlaşıldı."

Sheila gözünü bile kırpmadı, önündeki çekmecedен bir pasta bıçağı çıkarıp bana uzattı.

"Onları nasıl bu kadar kolay görmezden gelebiliyorsun?" diye sordum.

"Yıllar ve yıllar süren pratik," diye cevapladı Sheila yumuşak bir şekilde. "Kek, böğürtlen reçeli dolgulu limonlu haşhaşlı."

Pastanın ortasını kesmeden önce Anya'nın birkaç fotoğraf çekmesine izin verdim, ardından ilk parçayı beyaz bir tabağa kaydırmak için ikinci bir kesim yaptım.

Kız kardeşlerim pastanın içindeki katmanları görünce oo dediler. Cameron mutfaka girip bir çatal kaptı ve yüzünde sabırsız bir ifadeyle tam önümüze oturdu. Gözlerimi devirdim ve çatalı elinden kaptım. "Kendi düğün pastanı kendin al."

"Umarım bunu onunla paylaşmamam gerekiyordur," dedi Anya, parmağını kremanın üzerinde gezdirerek. Parmağını ağzında görünce midem bulandı, tıpkı son krema parçasını emerken çıkardığı memnun inleme gibi.

Sheila güldü. "Tatlım, ne istersen yapabilirsin. Bu senin pastan. Ama sakıncası yoksa ikinizin birbirinize bir lokma çekilmiş bir videosunu istiyorum."

Anya'nın bakışları benimkilere kayınca hava iyice yoğunlaştı. Mavi gömleği gözlerini elektrikleştirmişti ve günün çoğunu güvenli bir mesafede geçirdikten sonra bu yakınlık karşısında sertçe yutkundum.

Anya gözlerini kaçırarak gerginliği azalttı ve pastadan bir ısırık alıp çatala koydu. Sonra dikkatlice iki parmağının arasına aldı ve gözleri şeytanca parlayarak ağzıma doğru tuttu.

"Kibar ol," dedim ona. "Eğer öyle intikam çok kötü olur."

"Karının suratında pasta mı parçalayacaksın? Bu hiç kibarca değil."

Eğildim ve uzattığı elindeki kek lokmasını kaptım, dişlerimin parmak uçlarını sıyırmasına izin verdim. Tatlar mükemmeldi. Hafif, kabarık kek, böğürtlenin etkisi ve çiğnemeyi bitirdiğimde küçük bir homurtu çıkardım. Yanakları kızarmış, kızarıklık göğsüne yayılmıştı. Yutkundum, kek bittiğinde ağzımın kenarını yaladım. "Kibar olduğumu hiç söylemedim, değil mi?"

Bizi duyabilecek kadar yakınımda sadece birkaç kişi vardı.

Ivy sırtıttı. Cameron'ın kaşları alnında havaya kalktı ve telefonunun arkasında çekim yaparken Sheila yanaklarındaki mutlu gözyaşlarını sildi.

Bir köşe daha kesip Anya'ya uzattım ve sırtıttığımda bana uyarıcı bir bakış attı. Parmaklarımı ısırmadı ama dili başparmağımın ucuna değdi ve çiğnerken çenesinin hareketini ve kekin tadıyla göz kapaklarının çaresiz çırpınısını izledim.

Dudağının kıvrımına yapışmış bir buzlanma lekesi vardı ve onu öpüp çıkarma isteği beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti. Bunun yerine, başparmağımla onu fırçaladım, sonra da gözleri hareketi takip ederken onu ağızıma aldım.

"Şimdi karını öp," dedi Sheila.

Gözlerim ona doğru kaydı. "Ne?"

Anya kek lokmasının etrafında öksürdü. Yemin ederim, bu ailenin yaptığı onca şeyden sonra karımın hayatta kalması bir mucize olurdu.

Sheila bir kaşını kaldırdı. "Beni duydun. Her şeyi kaçırdık. Sana arka bahçede yeminini tekrarlatmadığım için şanslısın." "Oh, hadi yapalım!" Poppy söyledi.

Ona karanlık bir bakış attım. "Onu cesaretlendiremez misin?" Poppy iç çekti. "Siz çocuklar hiç eğlenceli değilsiniz."

Sheila ellerini çırttı, telefonuyla uğraşırken okuyucularını başının üstünden burnuna kaydırdı. "Hadi ama, artık gençleşmiyorum. Karını öp Parker, tıpkı düğününde yaptığın gibi."

Düğünümüzde karımı öpmedim.

Anya'nın gözleri irileşmişti, törenden bahsetmemle ilgili bir şey onu bana sanki pes etmeye hazır biriymiş gibi baktırmıştı. Dikkatlice bıçağı yere bıraktım ve yüzümü ona döndüm. Oda kadar sessizdi ki, yüzünü iki elimle kavradığımda nabzımın atışını duyabileceklerinden emindim.

Göz kapakları titriyordu ve ben bunu yapmamam gerektiğini düşünmemeye çalıştım. Yaptıklarımızdan sonra bunun kötü bir fikir olduğunu, çok az ve çok geç olan bazı sınırları yerine oturtmaya çalıştıktan sonra.

Başparmaklarım elmacık kemiklerinin üzerinde gezindi ve Anya'nın elleri belimdeki gömleğimin içine kıvrıldı.

Mutfaktaki beklenti dolu sessizlik, anı şaşırtıcı derecede hassas bir hale getirdi.

Fazla düşünmeden başımı eğdim ve Anya'nın ağızını kendi ağızımla okşadım, dilimi dudaklarının kenarında usulca gezdirdim. Sessiz bir iç çekişle açıldı, vücudu benimkinin içinde eridi.

Bu ilk öpüşmemiz olmalıydı. Yabancılarla dolu gürültülü, şatafatlı şapelde düşündüğüm öpücük. Bir şeyin sözünü vermiş gibi hissettim ve ne olduğundan ya da tutup tutamayacağımdan tam olarak emin değildim. Fazla oyalanmadık ve ben kalan son kısıtlama parçasını da koparıp geri çekildim, tatlı dudaklarına son bir yumuşak öpücük bıraktım.

Gözleri hemen açılmadı ve işaret parmağı bileğime doğru seğirene kadar ellerini hareket ettirdiğini fark etmedim bile.

Tap, tap, tap.

Anya gözlerini açtı ve bir süre öylece kaldık.

Çok fazla. Onun için çok fazlaydı. Nedense ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Kaşlarım çatıldı ve yüzünü göğsüme saklamasına izin verme isteğimle savaştım. Sonra gözlerini kırptırdı ve o perili bakış kayboldu.

"Tamam o zaman," diye mırıldandı Ivy. "Bir sigaraya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum." Odada bir kahkaha dalgası dolaştı ve dikkatin başka yöne kayması nefes almayı kolaylaştırdı. Ivy'nin yüzü aydınlandı. "Sheila, Cameron'ın ve benim düğünümüz için bunun gibi küçük bir pasta yapar mısın?"

Annemin yüzü şoktan donuklaştı. "Benim yapmamı mı istiyorsun? Bunu büyük, süslü bir fırına yaptırmayacak mısın?"

Bunu elinin tersiyle itti. "Diğer herkes için bir şeyler yapabilirler. Önemli olanı senin yapmanı istiyorum."

Sheila bir elini gözünün altına götürürken gözyaşlarını anında burnuna çekti. "Pekala tatlım, seve seve yaparım."

"Ağaç yok ama," dedi Ivy, tezgahın üzerindeki kalıntılara bakarak. "Benim için biraz fazla açık hava."

Arkasından kız kardeşlerimden biri kıs kıs güldü.

Ağabeyim sırtarak onu kucağına aldı. "O küçük pastanın pişirilmesine yardım etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, neden?"

"Sebebi yok," diye mırıldandı.

Ona baktım ve o da başını salladı. Ivy'nin son zamanlardaki fırıncılık girişimleri... sorgulanabilirdi. Pek çok yeteneği vardı ama fırıncılık bunlardan biri değildi.

Cameron, "Şu lanet olası pastadan biraz istiyorum," dedi.

Yavaş bir nefes verdim ve pastanın geri kalanını ona doğru ittim. "Keyfine bak."

O kalanları paylaştırken, Sheila'yı kucaklamak için arkasına geçtiğimde elimin Anya'nın sırtında kaymasına izin verdim.

"Teşekkür ederim," dedim ve başının tepesine hızlı bir öpücük kondurdum. "Çok mutluyum Parker," dedi beni olabildiğince sıkarak idare et. "sadece... Çok mutluyum, tatlım."

Anya'nın gözleri başının üstünden benimkilere takıldı ve kaburgalarımın geçip göğsüme doğru ilerleyen keskin bir suçluluk duygusuyla savaştım.

Pastayı bitirdik ve Anya, Ian, Harlow ve Ian'ın üvey kızı Sage ile bir kart oyunu oynarken ben de Olive ve Beckett ile bir tur Chutes and Ladders oynadım. Anya kolayca kazandı ve bana attığı kendini beğenmiş, küçük gülümseme beni o kadar yüksek sesle güldürdü ki kardeşlerim arasında paylaşılan sözsüz bir bakış yakaladım.

Kardeşlerim gittiğinde ve ben Sheila'nın mutfağı temizlemesine yardım ettiğimde, Anya Leo'ya gece için son biberonunu veriyordu.

"İkinizin odanız için bir şeye ihtiyacı var mı?" Sheila sordu. "Normalde dolaba fazladan bir yorgan koyarım, ama Parker her zaman bir fırın gibidir, eminim ihtiyacınız olmayacaktır."

Anya'nın gözleri bebeğe kilitlenmişti ama göğsünün kızardığını gördüm. "Sağ ol Sheila, eminim iyi olacağız."

Annem bana bir öpücük verdi, sonra bebeği öpmek ve Anya'nın yüzünü okşamak için Anya'ya doğru yürüdü. "İyi geceler, tatlım."

Omzumu duvara yaslayarak Sheila'nın odasına girip kapıyı kapatmasını izledim. Neredeyse bir yıldır o odada tek başına uyuyordu ve bana hâlâ tuhaf gelip gelmediğini merak ediyordum.

Bu konuyu takip etmeme izin vermedim çünkü bütün gün öyle bir sarsıntı geçirmiştik ki yorgunluktan bir adım öteye geçmiştik; neredeyse canımı yakacak kadar derin bir yorgunluk. Tüm ışıkları kapattım, kapıların kilitli olduğundan emin oldum ve bir elimde Leo'nun çantasını taşıyarak Anya'yı merdivenlerden yukarı kadar takip ettim.

Onu kollarının arasında kaydırıldı ve küçük kaş çatma çizgileri omzunun hemen üzerinde belirdi. Kalbim göğsümde rahatsız edici bir şekilde gümbürdedi. Önce banyoya girdim, dişlerimi fırçaladım ve yüzüme biraz soğuk su sıçrattım, su çenemden lavaboya damlarken başımın aşağı sarkmasına izin verdim.

Yüzümü kurulayıp koridoru geçerek eski odama girdiğimde Anya uyuyan Leo'yu beşiğine yerleştirmiş ve üstünü değiştirmişti.

Kalçalarına kadar sarkan büyük, bol bir tişörtün içinde, uyku şortunun yırtık pırtık paçası başka bir şey giydiğini gösteren tek şeydi.

Bob Marley tişörtü değildi ve göğsümdeki bir şey, onu almayacak kadar düşünceli olduğu için çözüldü. Gömleğimin arkasından çekiştirip başıma geçirmeden önce gözleri kısa bir süreliğine benimkilere takıldı.

Ortadaki büyük boy yatak, köşeye sıkıştırılmış bir masa ve çift kişilik dolabın karşısındaki uzak duvarda bir şifonyer dışında fazla yeri olmayan odada birbirimizin etrafında dans ettik. Ortadaki büyük pencere arka bahçeye bakıyordu ve Anya perdeleri indirdi, ben şortumu çıkarıp hafif bir jogger ile değiştirirken arkasını dikkat çekici bir şekilde dönük tuttu.

"Hangi tarafı tercih edersin?" diye sordu, sırtı hâlâ dönüktü.

"Bebeğin yanında uyuyabilirsin," dedim ona.

Anya arkasını döndüğünde, gözleri çıplak göğsüme kaydı, sonra spor ayakkabılarımı görünce rahat bir nefes aldı. Dikkati bebeğe kaydı ve onun uykusunda çıkardığı küçük hırıltılı sese hafifçe gülümsedi.

"Sizce aileniz onu tutmadığınızı ne zaman fark edecek?"

Yatağın çarşaflarını geriye çekip altına girdiğimde göğsüm sıkışmıştı. Bir kolumu başımın arkasına dayayarak onun da aynısını yapmasını izledim. Anya yatağın kendi tarafında kalarak yastıkları düzeltti. Aramızda hatırı sayılır miktarda bir yatak vardı ve muhtemelen öyle kalması en iyisiydi.

"Uzun sürmez," dedim alaycı bir sırıtışla. "Ne yazık ki, bir sorun olduğunda kokusunu almak konusunda tazı gibiler. Bu gerçekten çok sinir bozucu."

Gözleri ciddiydi. "Çünkü seni seviyorlar."

"Sanırım."

Bir tutam saç yanağından aşağı kaydı ve kendime engel olamayarak uzanıp saçını kulağının arkasına ittim. Anya'nın gözleri irkilerek kapandı. "Yapamayız," diye fısıldadı.

"Yapabiliyormuşuz gibi yapsak?"

Nefesi titriyordu ve gözlerini açması uzun bir an aldı. "Parker..."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Yavaşça nefes verdim, düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışırken ellerimi karnıma koymak için sırt üstü döndüm. Evde olmak düşündüğümde daha zordu. Anılar duvarlardan sızıyordu ve bir patlama hissetmeden hiçbir yere bakamıyordum. Birbiri ardına, ardına. Ama kendimi onun içinde kaybetmek... tam bir mutluluktu. Kafamdaki her şey durağanlaştı, odağım ona ve sadece ona keskinleşti. Gözlerini bulanıklaştıran neydi? O küçük seslerin tatlı ağzından kaçmasına neden olan şey. Bacaklarının titremesine ve ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan şey. Bunu yapabilirdim. Onu inanılmaz hissettirebilirim.

Kendimi onun içinde kaybetmek her şeyden uzaklaşmak için en iyi yöntemdi. Silemediğim her şey, buraya geri döndüğümde yeniden ortaya çıkan her şey. Eğer onu öpersem, eriyecekti. Birbirimizin içinde eriyecektik ve kafamın içinde kendime bunun hiçbir şeyi incitmeyeceğini söylemek çok kolaydı.

Ama yarın yine aynı sorunları yaşayacağız. *Benim* de aynı sorunlarım olacaktı. Bu yüzden zorlamak yerine, Anya'nın nefes alıp verme sesi yavaş, sabit ve eşit olana kadar orada yattım ve tavana baktım. Ancak o zaman gözlerimi kapattım ama uykunun beni ele geçirmesi uzun zaman aldı.

Chapter 19

Anya

Komodinin üzerinde mavi renkte parlayan saatin rakamları 1:36'dan 1:37'ye dönerken Leo'nun hoşnutsuz ağlama sesiyle gözlerimi açtım. Bu sefer üç buçuk saat uyumuştum ama beynim buna çok uzun süre odaklanamadı çünkü başka bir şey daha önce gelmişti.

Ya yapabiliyormuşuz gibi davranırsak?

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladığımda, sesi kafamın içinde bir silah sesi gibi yankılandı. Ona hayır demek neredeyse imkânsızdı ve vücudumdaki her şey bunu yapmamam için bana bağıırıyordu. *Neden hayır diyelim ki? Orgazmlar, Anya! Büyük, mutlu, onun sahip olduğu şeye sahip olacağım orgazmlar. Neden hayır diyelim ki?*

Ancak aklım tedbirli olmam gerektiğini söylüyordu.

O kız olma. Erkek klitorisinin nerede olduğunu bildiği için her uyarı bayrağını ve her ikaz işaretini görmezden gelen kız. Biz bundan daha zekiyiz.

Kalbim... sessizdi. Tartılmayı bekliyordu ve bu da beni aynı derecede korkutuyordu.

Ben Leo'nun emziğini bulmak için beşiğin üzerine eğilirken, Parker da yataktan kalktı ve yorganı ters çevirdi. Parker'ın yattığı taraftaki küçük lamba sayesinde odaya zayıf bir ışık doluyordu ve kalbim benimle birlikte uyandığı için davul gibi çarpıyordu. Bütün bu lanet şey boyunca uyusaydı akıl sağlığım için çok daha kolay olurdu. Leo kıvranıyordu, belli ki ona verdiğim yemeksiz ikameden memnun değildi.

"Aman Tanrım, şu huysuz surata bak," diye fısıldadım. "Bana birkaç dakika ver, küçük adam."

Parker'ın tuvalete gitmek için kalktığını düşünerek kapının sesini bekledim ama onun yerine mama kapağının patlamasıyla omzumun üzerinden bakakaldım. İlk şişenin vidasını açmıştı bile -yatmadan önce iki tane ölçmüştüm- ve bir kaşık eklemeyen önce bana anlaşılmaz bir bakış attı.

"İki, değil mi?" diye sordu uykulu bir sesle. Boğazım kurudu ve kalbim küt küt atmaya başladı, hafifçe başımı salladım.

Kendine gel, diye tısladım içimden. Şişe yapan gömleksiz adama bakmak yerine (Tanrım, doğuştan gelen *hayatımın* geri bu görüntüyle yaşayabilirdim), Leo'yla meşgul oldum, yatakta kayarken onu kollarıma aldım ve destek için sırtımı başlığa yasladım.

Parker'ın eski odası bir sandalye için yeterli yer olmayacak kadar küçüktü ama birkaç gece için yeterli olacaktı. Emziği ağzında öfkeyle sallanırken Leo bana sokuldu, elini kalbimin üzerindeki boşluğa koydu ve ben durduramadan göğsümde tatlı bir sızı başladı.

Parker yatağa doğru yürüdü, formülün çözülmesine yardımcı olmak için şişeyi salladı ve okunamayan bir yüz ifadesiyle örtünün altına geri kayarak sessizce bana uzattı.

Serçe parmağımla Leo'nun ağzından emziği aldım ve küçük kaşlarının üzerinde beliren kaş çatma çizgilerine gülümsedim. Emziğin ucu ağzına değdiği anda yapıştı.

O yerken gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım ve bakmasam bile Parker'ın bizi izlediğini biliyordum. Beni izlediğini. Ona dair farkındalığım elle tutulur bir şeydi ve bunun ne kadar çabuk gerçekleştiğine dair zihnimi toparlamaya çalışmak hâlâ devam eden bir çalışmaydı.

Karar vermemi sağlayan tüm hayati parçalar -vücudum, başım ve kalbim- orada oturduğum sürece dikkat çekici bir şekilde sessiz kaldı. Gözlerimi açmak için cesaretimi toplamam birkaç dakika daha sürdü ve açtığımda kendimi onun bakışlarından kaçmak isterken buldum.

"Bu işte iyisin," dedi sessizce. "Sen sadece... onunla ne yapacağını biliyorsun."

Hafifçe gülümsedim ve serçe parmağımın ucunu yumuşak yanağında gezdirdim. "Violet doğduğunda on, Willa doğduğunda on beş yaşındaydım. Onlar *benim* bebeklerim gibiydi. Her zaman bezlerini değiştirmek, banyo yapmalarına yardım etmek ve onları sallayarak uyutmak istedim. Isabel yardıma bayılırdı ama Violet'i gece emzirmemi istediğim halde izin vermedi.

Milyonlarca kez. Willa'da bunu çok istedim. Isabel birkaç aylıkken nihayet pes etti. Sanırım yalvarmalarım sonunda işe yaradı."

"Neden?"

"Böyle zamanların büyülü bir yanı var sanırım." Leo'ya gülümsedim. "Her şey sessiz. Herkes uyuyor. Sadece sen ve bebeğin varsınız. Dünyada başka hiç kimse bunun bir parçası olamaz."

Parker bir an için sessiz kaldı ve ona doğru bakma riskini göze aldığım da ellerine bakıyordu, alındaki çatıklık bana şu anda kucağımda olan bebeği hatırlattı.

Dilimin ucunda milyonlarca soru dolaşıyordu ve içimden bir ses hepsini oldukları yerde tutmamı söylüyordu.

"Daha fazla yardım etmediğim için bana kızgın mısınız?"

Bu sessiz soru karşısında kaşlarım kalktı. "Hayır," dedim yavaşça. "Üzgün değilim. Bu ani oldu. Ve şok edici. Ben her zaman bu iki durumu da iyi idare eden biri oldum. Neredeyse her şeyi atlatabilirim ama daha sonra bu konuda yıkılabilirim." Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Yani bunu daha fazla sürdürürsen, odaya girdiğinde beni bir Hallmark reklamı ya da onun gibi bir şey için hıçkırma hıçkırma ağlarken bulabilirsin."

"Not edildi." Gözleri kısa bir süre bebeğe, sonra da yüzüme kaydı. "Adı Verilmeyecek Olan'la da böyle mi oldu?"

"Voldemort mu?" Fısıldadım. "Sanırım artık onun adını söyleyebiliriz."

Parker'ın ağzı memnun bir sırıtışla kıvrıldı. "Demek o gecedен bazı şeyler hatırlıyorsun."

Mırıldandım, aramızdaki hafifliğin bir süreliğine tadını çıkardım. "Bana yakın zamanda bir sınav yapma. Ama evet, masaya geldiğini hatırlıyorum."

Max'in bu ana müdahale etmesini istemiyordum ama neden sorduğunu da biliyordum. Kırılabilirlik koltuğuna oturma sırası Parker'daydı. Onun geçmişi spot ışıklarının altındaydı. Onun kararları. Geçmişi. Ve düşünmek istediğim son şey bu olsa da, aklım ve kalbim bana o kutuyu kapalı tutan tutamağı gevşetmemi söylüyordu.

Ona hızlıca bir bakış attım, o da odanın diğer ucuna bakıyor, cevap verip vermeyeceğimi görmek için sabırla bekliyordu. "Öyle sayılır, evet. Kendimi parçalanmaktan korumak için elimden geleni yapıyordum. Her şeyi bastırıyordum. Ve bir süre işe yaradı. Ama sonra duruyorsun, yeniden pozisyon alıyorsun ve *acıyor*. Bir uzvun üzerinde çok uzun süre oturduğunuzda tüm kanın ancak daha sonra geri akması gibi." Durakladım, bir ağırlık yayılıyordu,

Sanki beş dakika önce olmuş gibiydi ve ben hâlâ Isabel'le oturmuş, uyuşmuş bir şekilde makaleyi karıştırıyordum. Bedenim bu ihanetin nasıl hissettirdiğini çok uzun süre hatırlayacaktı ve Tanrım, unutmamasını diledim. "İşte ailemin görmesini istemediğim şey buydu. Hemen eve geri döndüğüm için arabamda çok ağladım," dedim Leo'ya sarılışımı hafifçe değiştirerek. "Kırıldığımı düşünmelerini istemedim. Başka birinin yaptığı bu şeyin beni zayıflattığını, artık kendim gibi bile görünmediğimi düşünmelerini istemedim." Ona bakmak için başımı çevirdim. Gözlerinin koyu kahverengisi kalbimi yerinden oynattı. "Etrafındaki herkesin bu kadar güçlü olması işin zor kısmı. Sanki dünyadaki hiçbir şey onları alt edemezmiş gibi. Etrafında parmak uçlarında dolaşmak zorunda kaldıkları kişi olmak istemezsin, anlıyor musun?"

Parker uzun süre bir şey söylemedi ve birkaç dakika sonra gözümü başka tarafa çevirerek yoğunluğu azaltmak zorunda kaldım.

"Biliyorum." Sesi gürleyen bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Neredeyse iki yıldır etrafımda dolanıp duruyorlar. Bugün bunu yapmamalarının tek sebebi sensin." Durakladı, eli yatağın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ve o."

"O zaman sanırım işimizi çok iyi yapıyoruz." Leo'nun ayağını gıdıkladım. "Öyle değil mi, küçük aslan?"

Aramızdaki sessizlik ağırdı, sadece bebeğin yemek yerken çıkardığı hafif emme sesleri müziğimizdi ve ben bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi kara kara düşünüyordum. Parker'la geçirdiğimiz bu anlarda, şakacılığın azaldığı ve ruh halinin değiştiği anlarda, her şey anlam yüklü gibi geliyordu.

"Eğer henüz denemediysen, arabada ağlamayı tavsiye ederim," dedim alaycı bir şekilde. "İyileştirici özelliklerine tanıklık edebilirim, ancak bunu yaparken muhtemelen kadın öfke baladlarını dinlemeyeceksin."

Parker'ın ağzı beklediğim gibi bir gülümsemeyle kalkmadı ama gözlerini yine bana dikti ve sinir sistemimi elektrik panosuna bağlamış gibi hissettim.

"Babamın öldüğü günden beri ağlamadım."

Onun bu itirafı karşısında başımı geriye attım. "Gerçekten mi?"

Yavaşça başını salladı. "Bir daha asla kardeşimden gelen o telefonda hissettiğim gibi hissetmek istemiyorum. Ya da ona veda ettiğim günkü gibi. Bunu en kötü düşmanıma bile dilemem." Boğazı zor bir yutkunmaya çalıştı. "Sanırım hâlâ o uzuvlara kanın geri gelmesini bekliyorum. Bazı günler hiç olmayacakmış gibi geliyor. Ve diğerleri..."

"Diğerleri mi?" Kendime engel olamayarak sordum. *Bana daha fazlasını anlat*, diye yalvarmak istedim.

Bana her şeyi anlat.

Söylediğim gibi, bu anların büyüydü. Dünyada kimse araya girmiyor, sadece biz sessizlik içinde, muhtemelen günün sert ışığında asla ortaya çıkmayacak sırları paylaşıyorduk.

Parker'ın göğsünün duvarı geniş bir nefesle yükselip alçaldı. "Anlık görüntüler alıyorum. Sadece unuttuğum anlar. Ve kendimi normal hissediyorum."

Gözleri kapandı ve çenesini geriye doğru eğdi. Tıraş olmamıştı ve bıçak gibi keskin çenesinde koyu bir kirli sakal gölgesi vardı. Parmaklarım onu hissetmek için kaşındı.

"O zaman o anlardan daha fazla bulmaya devam etmelisin," dedim ona. "Ya da onları neyin tetiklediğini biliyorsan, bundan daha fazlasını yap."

Gözlerindeki bakış sıcaktan sıırıslılam olmuştu ve hafifçe kayarak bana daha çok . "Yapmalı mıyım?" diye sordu. Sesi günahkârdı, sanki uzun, becerikli elleri uyku şortumun önünden aşağı uzanıyordu. "Ne olduğunu bile bilmiyorsun, altın kız."

"Bilmiyorum," diye kararsızca itiraf ettim, nefesim ciğerlerimde duruyordu. "Sanırım bana söylemek istemiyorsun."

Bakışları ağızıma düştü. "Sanki biri içimde bir düğmeyi çeviriyor. Artık ölü değilim. Sessiz değil. Uyuşuk değil. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye ve lanet olsun, o iki yıl boyunca bunun peşinden koştum. Bir şeyler hissetmek istedim. Herhangi bir şey. Bunun orada olduğunu bilseydim..." Göğsünün derinliklerinden neredeyse bir hırıltı gibi gelen alçak bir iç çekti. "Ona sahip olmak için her şeyi yapardım."

Kalbim tehlikeli bir şekilde yüksek sesle çarpıyordu ve onun bunu duyup duymadığını merak ediyordum.

"Bir şey var mı?" Fısıldadım.

Parker gözlerini kapattı, başı yatak başlığına çarpıyordu. Eli dışarı fırladı ve kalçamı kavradı. Kavrayışındaki güç karşısında boğazımdan şok olmuş bir nefes koptu.

Tap, tap, tap.

Başparmağı, uyluğumun hemen dış tarafında, kafamın gittiği her yerden beni temizledi. Onunkini de.

Bu onun için çok fazlaydı. Benim için de bunaltıcıydı, ancak bizi çekip çıkaracak gücüm yoktu. Kendimi Parker'la birlikte yüzeyin altına bırakmışım.

Çok kolay oldu.

Ondan sonra sessiz kaldık ama Leo'nun bezini değiştirdiğim ve emziği ağzında tembelce hareket ederken onu beşiğine geri yerleştirdiğim süre boyunca gözlerini üzerimde hissettim. Çaresiz bir kendini koruma duygusuyla, yorganı omuzlarımın üzerine çekerken sırtımı Parker'a döndüm. Bunu yaptığımda hâlâ yatak başlığına yaslanmış oturuyordu.

Sonunda lamba söndü.

Tekrar yatağa doğru kaydı ve ben de pek akıllıca olmasa da Parker yerleşirken tavana bakarak yanımdan sırtıma geçtim. Artık aramızda daha az boşluk vardı ve vücudunun sıcaklığı zerimizi örten ince yorganın arasından sızıyordu.

Sonra ağır bir i çekti ve gerçekten izin vermek istemesem de bununla ilgili bir şey derimin altına sızdı.

Babasının ölümünden sonraki aylarda onu düşünmemeye çalıştım. Gözlerinin altında yaşamış olması gereken koyu halkaları, içindeki boşluğu doldurmak için başvurduğu yolları ve imkânsız gibi göründüğü halde normalliği yakalamak için gösterdiği yıkıcı çabayı. Dünya onun kendini toparlamasını beklerdi çünkü hayatının büyük bir kısmı büyülü geçmişti. Mkemmeldi. Ama gerçek dünyada işler böyle yrmyordu. Kendinizi daha önce hissettiğiniz şekle geri döndürmek zordu ve hiç kimse, hiç kimse mücadeleden muaf değildi.

Yorganın üstünde, elim yana doğru ilerledi ama serçe parmağım onunkine değince durakladı. Parker keskin bir nefes alarak başını yana çevirdi. İkimiz de bir şey söylemedik ama o elini benimkinin altına kaydırdı, ben daha kolay olması için elime aı verirken avularımız birleşti. Onunla orada buluşacağımı açıkça belirttim.

Parmaklarımız birbirine hafifçe dokundu ve sessizlik bozulmadan, ama bir şekilde daha tatlı bir şekilde devam edince nefesim boğazımda düğümlendi.

İkisi de rol yapıp yapmadığını çünkü ikimizin de cevabı duymak istediğinden emin değildim. Sıcak, nasırlı teni benimkine demir atmış olan Parker önce uykuya daldı. Benim kafam sessiz kaldı. Bedenim onunkini arzuluyordu. Ama kalbim... kalbim temkinli olmamı fısıldıyordu.

Chapter 20

Parker

Anya bana bir sonraki hediyeı uzatırken, "En azından mutluymuş gibi davran," diye fısıldadı.

Ona bir bakış attım. "Heyecanlı görünmüyor muyum? Biri bize bebek bezi cini verdi ve bunun ne olduğuna ya da neden istediğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen gülümsedim."

Odanın diğer ucunda Sheila kucadı Leo ileri geri zıplıyor, mavi flamalarla yorumlayıcı bir dans sergileyen Sage ve Olive'e gülüyordu.

Kız kardeşleriniz olduğunda ne olur biliyor musunuz? Sürpriz bir bebek partisi.

Sabah harikaydı. Gerçekten harikaydı. Sabah benimle takılmak için izin alan Cameron'la bir antrenman yaptık. Ian da aynısını yapmış, Sage'i okula bıraktıktan sonra bize katılmıştı. Anya evde Sheila, Ivy, Poppy ve Leo ile kalırken Greer Olive'i boya renklerini seçmesine yardımcı olması için bir şantiyeye götürdü. Harlow'un yayıncısıyla son teslim tarihi vardı, bu yüzden bölümünü yazmayı bitirdikten sonra kızlara katılacağına söz verdi.

Yine de, Sheila öğle yemeğinden sonra Anya ve beni bir market siparişı almak için şehre gitmeye zorladığında bir şeyler olduğunu anlamalıydım. Gittiğimiz otuz dakika içinde, sabahı uygun bir şekilde kaçırmış olan tüm kadınlar ortaya çıktı ve evi mavi balonlar, flamalar ve biraz pastadan oluşan bir patlamaya dönüştürdü.

"Biraz daha kek ister misin, Parker?" Poppy bebek bezi zımbırtısını bir kenara bırakmamı izleyerek sordu.

"Bebeğiniz için tebrikler yazan pembe pastayı mı kastediyorsunuz?"

"Kız kısmını ben hallettim, göt herif."

Kaşlarını kaldırarak tabağını işaret ettim. "Evet, biliyorum. Bana lekeli parçayı vermiştin."

Kibirle burnunu çekti. "Dinle, bir gün önceden haber vererek bir bebek partisi düzenlemeye çalışıyorsun. Seçimler yapılmalıydı, tamam mı?" Çatalını havada salladı, beyaz krema ile kaplanmış kabarık pembe kekten bir parça düşmek üzereydi. "Ve bu çok lezzetli, bu yüzden hakkında tek bir kelime bile duymak istemiyorum."

Anya zarif bir gülümsemeyle, "Her şey inanılmaz," dedi.

Sırada Ivy vardı. Öne doğru yürüdü ve çok az tantanayla bana bir zarf uzattı. "Ben bebek eşyaları almıyorum," dedi açıklama olarak. "Eminim bir gün almak zorunda kalacağım çünkü kardeşin üreme fikrine kafayı takmış durumda ama o gün gelene kadar daha uzun vadeli bir şey alacağım."

Cameron sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerinde bir parıltıyla nişanlısını tepeden tırnağa süzdü. "Onu çok seviyorum," diye mırıldandı.

Greer onun sırtını sıvazladı. "Biliyoruz."

"Bunu benim için de yaptı," dedi Poppy, krema zarfını yırtıp açarken.

İçinde bir çıktı vardı. Kaşlarım yavaşça kalktı. "Ona bir tasarruf bonusu mu aldın?"

Ivy bacak bacak üstüne attı, ince topuklu ayakkabılarının sivri uçları ritmik bir şekilde zıplıyordu. "Yirmi yıl içinde iki katına çıkmış olacak. Başka bir pelüş hayvana ihtiyacı yok ama üniversiteyi bitirdiğinde bu hayvana sahip olmak hoşuna gidecek. Ona Ivy Teyze'nin iyi bir getiri oranına sahip akıllıca bir finansal yatırım beklediğini söyleyebilirsin."

Büyük olasılıkla tansiyonum çok yükselmişti çünkü tüm bu beklentilerin ağırlığı omuzlarıma dev tuğlalar yığıyormuş gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim ona.

Annem başını salladı ve sıcak bir gülümsemeyle Ivy'nin omzunu sıktı. "Onu tutmak ister misin, tatlım?"

Greer, "Tabii, bırak da Ivy onu tutsun," diye homurdandı.

Ivy'nin gözleri Cameron'ınkilere kaydı ve Cameron onun yüzündeki panik ifadesi karşısında sinsi gülümsemesini gizleyemedi. "Sanırım deneyebilirim."

Annemin Leo'yu nazıkçe neredeyse kayınbiraderime transfer edişini izlerken göğsüm sıkışmıştı. Leo'ya patlayıcı bir maddeymiş gibi bakıyor, o gerinip inerken ellerini koltuk altlarına koyuyordu. Yavaşça, Ivy

Onu, poposu neredeyse oturuyormuş gibi kucağına tüneyecek şekilde indirdi.

"Henüz konuşmuyor, değil mi?" diye sordu.

Anya bir yudum su içerken öksürdü. Greer gülümsemesini gizlemek için ağzını kapattı. Cameron bir eliyle nişanlısının sırtını sıvazladı. "Henüz değil," diye sabırla cevap verdi.

Sheila, "Onu göğsünüze yaslamayı deneyin," diye önerdi. "Sanki bir futbol topu tutuyormuşsun gibi."

Ivy ona kuru bir bakış attı. "Sanki bunu daha önce yapmışım gibi. Farklı bir referans deneyelim."

Bebeği kucağına aldıklarında göğsümdeki gerginlik daha da arttı. Ivy bile rahatsızlığını bastırıp onu kucağına alıyordu. Kollarım yanlarımda uyuşmuş gibiydi, sanki biri onları vücudumun geri kalanından ayırmıştı. Anya'nın ölü uzuvların hislerle dolup taşması hakkında söylediklerini bir kez daha düşündüm.

Böyle oldu, değil mi? Ani bir kan hücumu ve karıncalanma hissi, hala bir şeyler hissedebildiğinizi bilmekten duyabileceğiniz her türlü rahatlama hissini geride bıraktı.

Greer, Ivy'nin önüne geldi ve bir fotoğraf çekti. "Awww, bu çok şirin!" Cameron'a göstermek için telefonu çevirdi.

"Lütfen yakında bir bebek sahibi olabilir miyiz?" diye sordu, hepimizin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Ivy'nin yüzü pembeleşti ama ona şaşkın bir bakış attı.

Poppy inledi. "Durun, yalvarırım. Sizi zaten seks yaparken gördüm. Bu konudaki tartışmalara da tanık olmama gerek yok."

"Hamilesin. En iyi arkadaşımın bebeğine," dedi Cameron kuşkuyla. "Bana bir şey yapmamı söyleyebileceğini sanmıyorum."

Poppy omuz silkti, yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı.

Elimi Anya'nın sandalyesinin arkasına uzattım ve omzuna *vurma, vurma, vurma* dürtüsüyle savaştım. Direnmem mucizeden başka bir şey değildi. Tüm bu düş olayı kaçak bir trene bağlanmak gibiydi, ailem de o lanet trenin ta kendisiydi. Tüm bunlar normalmiş gibi davranıyorlardı. Sanki kesin bir şey biliyormuşuz gibi... Ve ben, hayatım boyunca, hepsinin nasıl bu kadar sakin olduğunu anlayamadım.

Tedirginlik derimin altında huzursuzca çalkalanıyordu ve ne kadar derin nefes alırsam alayım ya da ne kadar kendimi o anın içinde tutmaya çalışırsam çalışayım, tek ihtiyacım olan sert bir itişti ve kendimi bir panik atağın içinde buluyordum.

"Parker?" Yüzündeki ifadeye bakılırsa Greer adımı birden fazla kez söylemişti.

Gözlerimi kırptım. "Özür dilerim. Ne ?"

Bana garip bir bakış attı. "Hediyeler mi? Neredeyse bitti."

Anya'nın böğrüne sapladığı dirsek keskin, sivri ve alt metinlerle doluydu. Bir uzvun beni böğründen bıçaklamasının bu kadar çok şey ifade edebilmesi şaşırtıcıydı. Kolumu sandalyesinin arkasından çektim ve elini yakaladım, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim, böylece lanet olası böbreklerimi morartamayacaktı.

Greer elinde başka bir kutuyla çıkageldi ve kocasına uzattı. "Tamam! Bu annemden. Sanırım bu sonuncusu."

Tanrı'ya şükür. Kıyafetler, bebek bezleri, bebek arabası, kitaplar, biberonlar ve bana pek bir anlam ifade etmeyen yarım daire şeklinde tuhaf bir yastık almıştık. Çok fazla, gerçekten. Telefonum hala Milicent'tan haber alamıyordu ve tüm bu hediyeleri açıp ne olacağına dair net bir fikrim varmış gibi davranmak kendimi sahtekar gibi hissetmeme neden oluyordu.

Tek bildiğim, eve geldiğimizde gizemli kızın birkaç gün izin yaptıktan sonra onu geri almaya hazır bir şekilde ön kapıda bekliyor olacağıydı. Doğum belgesine göre adı Christine'di. En azından artık bunu biliyordum.

Anneme yarım bir gülümseme verdim. "Teşekkürler."

"Eklemem gereken bir şey daha var ama onu sana sonra vereceğim. Ve bitmiş ürün için sabırlı olman gerekecek," dedi ve yüzündeki umutlu beklenti beni kesinlikle dehşete düşürdü. "Olive dün bana biraz yardım etti, değil mi balkabağım?"

Olive başını salladı, gözleri heyecandan parlıyordu. Greer Beckett'le evlenmeden önce bile -babam ölmeden önce kızlarından birini evlendirebilmek için özenle hazırlanmış bir maskaralıktı bu- takım arkadaşımın kızına karşı hep bir zaafım olmuştu. Utangaçtı, sadece çok az insan için kabuğundan çıkıyordu. Nedense ben de hep o insanlardan biri olmuşumdur.

Onun için bu mutlu maskeyi takmak bir şekilde daha kolaydı.

Beckett kutuyu bana ve Anya'ya uzatırken kutuya bakarak ıslık çaldım. "Şaka yapmıyorum. Bunu da paketledin mi, Olly Pop?"

Nefesinin altında kıkırdadı, elini kulağıma götürmek için yanıma atladı. "Büyükannem yaptı," diye fısıldadı yüksek sesle.

Göz kırptım. "Eminim daha iyisini yapabilirdin."

Ablamın yanına koşup kucağına tırmanarak onu izlerken yüzünde mutlak bir mutluluk ifadesi vardı.

"Bu güzel bir kâğıt," dedi Sheila anlamlı bir şekilde.

Poppy, "Annem bunu yırtmanı istemediğini, çünkü birisinin doğum günü için tekrar kullanabileceğini söylüyor," diye ekledi.

Anneme bir bakış attım. "Ciddi misin? Noel'de sana on ekmek daha alacağım."

Burnunu çekti. "Elimde bu varken bana daha fazlasını almana ihtiyacım yok. Yırtma onu."

Anya elini benimkinden çekmişti, böylece muhtemelen önümüzdeki dört yıl boyunca her tatilde göreceğim mükemmel ambalaj kağıdını soyabilecektim. Gıcır gıcır beyaz ve mavi şeritlerin altında, kenarları biraz hırpalanmış ve maskeleme bandıyla kapatılmış normal bir teslimat kutusu vardı.

Ellerimi kutunun dikişine soktuğumda, pamuklu bir tişört gibi yumuşak bir şeyin fırçasını hissettim ve kafatasımın dibine bir önsezi dikenini yerleştirdi.

Yığının en üstünde, göğsünde lisemin maskotu olan soluk açık mavi bir gömlek vardı. Sonra da üniversiteden bir tane. İkisinin de arkasında adım yazıyordu. Onları evde bırakmış olmalıyım çünkü yıllardır görmemiştim. Bir futbol kampı tişörtü ve ortaokul boyunca giydiğim, altında 1859'da kurulan Oregon eyaletinin parlak sarı bir taslağı olan başka bir tişört.

"Bütün bunlar ne için?" diye sordum.

Sheila hemen cevap vermedi ve bir sonraki gömleği çıkardım, düzgünce katlanmış sonraki birkaç gömleği gördüğümde kalbim durdu.

Bum.

Boynunda küçük bir delik olan koyu mavi bir gömlek, kalbin üzerinde Wilder Homes logosu, altında *Tim Wilder* işlemesi. Sheila onu yenilemenin zamanının çoktan geçtiğini söyleyene kadar yıllarca giymişti.

"Tişörtünde adının yazmasına gerek yok Tim," dedi büyük bir sabırla.

"Elbette biliyorum. Ya yeni biriyle tanışırsam ve kim olduğumu bilmezse?" Eskiden göğsüne vururdu. "Herkes evini inşa etmesi için bir arkadaşını işe almış gibi hissetmek ister, bir yabancıyı değil."

Onun altında da üniversite maçlarımin her birinde giydiğı tişört vardı.

Onun altında lisede oynadığım tüm maçlarda giydiğı tişört vardı.

Birbiri ardına patlamalar, göğsümün içinde durmak bilmeyen bir çekiş sesi, kulaklarımın çınlaması.

"Sana şans getirir evlat," derdi. "Gömleğimi değiştirirsem ve sen kaybedersen ne olur? Kendimi asla affetmem."

Ben aniden titreyen elimdeki gömleklere bakarken oda sessizdi.

"Ona bir yorgan yapmak istiyorum," dedi Sheila sakın bir sesle. "Bütün torunlara birer tane olacak. Babanın eski gömlekleriyle dolu bir dolabım var ve onu onlarla birlikte tutmak için daha iyi bir yol düşünemiyorum. Altına sokulup sıcak ve rahat kalabilirler." Yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu hoşuna giderdi, sence de öyle değil mi?"

Poppy sessizce ağlarken Greer bir kolunu annesinin sırtına doladı. "Buna bayılır anne. Bu harika bir fikir."

Anya tişörtü dikkatlice elimden çekip aldı ve bakışlarım onun yüzüne kaydı. Gözleri neden bu kadar parlaktı? Düşündüğü her şeyi görebiliyordum.

Acıma duygusu çok yoğundu. Sempatı başımı döndürüyordu. Endişe ise en kötüsüydü. Bu kadının endişesini hak edecek ne yapmıştım? Hiçbir şey.

Ona *dokunacak* kadar bile kendime .

Beynim patlarken, içimdeki tüm duvarlar tehlikeli bir şekilde sallanırken, annem Leo'yu Ivy'nin kollarından almıştı ve başımı kaldırıp baktığımda onu alından öpüyordu. "Seninle tanışmayı çok isterdi, genç adam."

Boom.

Boom.

Boom.

Boom.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı. İncitecek, yok edecek hiçbir şey kalmamıştı. Sadece yıkım vardı. Ellerimde parçalanacakmış gibi hissettiren yanmış bir kabuk.

"Benim olup olmadığını bile bilmiyorum."

Kelimeler boğazımdan döküldü, tüm oda ürkütücü bir şekilde hareketsizleşti. Sheila nefesini içine çekti. Cameron çenesini göğsüne indirdi ve

Ian'ın kaşları çatıldı. Kız kardeşlerime bakmaya bile cesaret edemedim. "Parker," diye başladı Sheila.

Bir sonraki kalp atışında sandalyemden kalkmıştım, bacaklarım belime kadar çamura batmış gibi ağır ve yavaş hareket ediyordu. Ön kapıyı iterek açtığımda, kısa, soluk soluğa nefesler alıyordum ve birinin sesi

Ön verandadan koşarak çıkıp evden uzaklaşırken adımı tekrar söylemesi bile dikkatimi çekmedi.

Chapter 21

Parker

Zayıf.

Zayıf.

Zayıf.

Şimdiye kadar bunu aşmış olmalıydın.

Bu kadar zor olmamalı. Bu kadar üzgün olmamalısın.

Anya beni ahırda bulduğunda, birinin bana söyleyebileceği her lanet şeyi çoktan gözden geçirmiştım. Kendime söyleyebileceğim en kötü şeyleri.

Açık kapı aralığında sessizce duruyordu, kedilerden biri dostça bir miyavlamayla ayaklarının etrafında dolanıyordu. Muhtemelen fırtına gibi içeri daldığım için beni görmezden gelmişlerdi.

Önümdeki çıkıntıyı sıkıca kavradığım için parmak eklemlerimin derisi bembeyazdı ve bu, yüzeyin altında olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Konuşurken sesim boğuk çıkıyordu. "Orada öylece oturup nasıl 'Keşke seninle tanışabilseydi' gibi şeyler söyleyebildiklerini anlamıyorum. Bu onu nasıl öldürmüyor? Fiziksel olarak kendine bu sözleri nasıl söyletebiliyor?"

Boğazıma kocaman bir duygu yumağı düğümlenmişti ve ne yaparsam yapayım onu yutamıyordum. Gözlerimi kısıtırıp kapatmak işe yaramadı çünkü orada karanlık yoktu, beni acımasız bir öfkeyle döven görüntülerin sürekli vuruşundan bir mola yoktu.

Babam maçlarımın kenar çizgisinde, gol attığımda her zaman baktığım ilk yüz.

İlk mezuniyet balosu randevuma gittiğimde babam bana yatak odamın aynası önünde kravat bağlamayı öğretmişti ve ben de onu etkilemek istemiştım.

Birimiz komik bir şey söylediğinde gülmesi.

Sheila bakmıyorken fazladan bir parça pastırmayı nasıl gizlice sokmaya çalıştığını.

"Sanırım acıması gerekiyor," dedi Anya sessizce. " değil mi?" Kuru bir kahkaha attım. "Öyle derler."

Yavaş bir nefes verdi ve ben umutsuzca kendimi toparlamaya çalıştım. Utanç parmaklarımı, ellerimi, dilimi kaplamıştı. Her yerdeydi, bir yağ tabakası gibi yapış yapıştı ve durulanması imkânsızdı.

Zihnim koşturuyor, resimler o kadar hızlı dönüyordu ki takip etmekte zorlanıyordum.

Noel sabahları, tüm gücünü kaybetmeden çok önce son tarçınlı rulo için benimle savaşıırken.

Yedinci doğum günümde bana yeni bir futbol topu vermişti ve iyi olacağımı düşündüğünü söylemişti.

Net olarak hatırlayabildiğimden daha eski, bulanık anılar. Futbol maçlarında Erik'i daha net görebilmem için beni omuzlarına oturtması.

Bizi bir şantiyeye götürdüğünde bana bir çivinin nasıl düzgün çakılacağını gösterirdi.

Her zaman öğretir. Her zaman anlamamıza yardım ederdi. Asla ama asla bize çok meşgul olduğunu hissettirmedi.

Kalbim çok sert atıyordu. Çok hızlı. Resimler değişti ve ben onları durduramadım.

Leo evimin önünde araba koltuğunda.

Anya emziğini çaldığında kaşlarını çatması.

Sadece pijamalarının içine geri sokmadan hemen önce gördüğüm minik ayakları ve parmakları - küçük kaplumbağalarla kaplı olanlar.

Onları zihnimden uzaklaştırmak, beni boğmalarına izin vermemek için disiplinimin her parçasını harcadım çünkü zaten öyle hissediyordum.

Başımı çevirdim, gözlerim sonunda onunkilerle buluştu. Acıma duygusu gitmişti. Sempati de öyle. Anya tamamen korkusuzca bana bakıyordu. Kederimden korkmuyordu ve bu göğsümdeki bir şeyin kilidini açtı, kelimelerin kaçmasına yetecek kadar hava verdi.

"Hayatımın eskiden ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?" "Anlat bana."

"İstediğim her şeyi sadece yeterince çalışarak elde edebiliyordum. İstediğim üniversiteye gitmek, tamam. Tam burslu futbol eğitimi, tamam. Çok düşük bir ihtimal olmama rağmen askere alındım, bitti." Çıkıntıdan ittim ve doğruldum, durduğu yere birkaç adım daha yaklaştım, onun

Mavi gözleri bir şeyle parlıyordu. Elimi uzattım ve bir sonraki anda yumruk haline getirdim. "Bir şey mi istedim? Onu nasıl elde edeceğimi çok iyi biliyordum. Tüm hayatım kontrolüm altındaydı, görünmez bir kontrol listesini takip ediyordum. Ve beklemediğim tek şey, düzeltemediğim, uğruna çalışmadığım tek şey, o adamın tüm büyük şeyler için burada olmasıydı. Düğünler ve bebekler için. Onu o lanet sandalyede torunlarla kaplı olarak izlemek, çünkü istediği buydu."

Gözleri kızardı ama ağlamadı.

"Bunun için savaşmamayı seçti," diye boğuldum, duygularım tehlikeli bir şekilde kabarıyor ve sanki derim yanıyormuş gibi hissediyordum. "Ve ben bunu onun için yapamazdım. Hiçbirimiz yapamazdık. Ve pes ettiği için ona çok kızgındım. Ona o kadar *kızgındım* ki onu görmeye bile tahammül edemiyordum. Bu nasıl bir bencillik?"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı kaydı ve onu durdurmaya çalışmadı. Gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve çenesinden damladı. Gözyaşları içindeyken bile çok güzeldi. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve iki elimi çenesinin hizasında gezdirdim. "Benim için ağlama altın kız," diye yalvardım. "Bunu hak etmiyorum."

Kirpiklerinin kenarından bir gözyaşı daha döküldü ve elimin teninde eridi. "Seni daha iyi hissettirecek şey nedir?"

"Bağır bana. Bana küfret. Bana söyle. Bir şeyler söyle."

Başını salladı, ben de yüzünü kavramaya devam ettim, parmaklarım boynunun arkasında buluştu. "Yapmayacağım," dedi. "Çünkü bunun bir faydası olmayacak."

Alnımı onunkine yasladım ve iç çektim. "Bana tokat atabilirsin. Yumrukla beni. Beni çok korkutan o seksi tekmelerden birini at."

Anya sulu bir kahkaha attı, elleri bileklerimi tutmak için yukarı kalktı. "Bunu da yapmayacağım."

"Neden olmasın?"

"Korkuyorsun," dedi bana, gözleri gözlerimi sabit tutarak. Anya beni sabit tutan tek şeydi ve bu her şeyden daha da korkutucuydu. Birinden içinde kilitli tuttuğun her şeyi taşımasını istemek muazzam bir sorumluluktan ve o bunu istememişti. "Başka hiçbir şeyi kaybetmek istemezsin. İki ebeveynini de gömmeyi hayal etmek imkânsız Parker. Bununla mücadele ettiğin için kimse sana kızgın değil."

Gözlerimi kısıtım ve teninin kokusunu içime çektim. Boğazımdaki tıkanıklığın etrafından konuşmak mümkün değildi. Benden daha büyüktü. Ondan daha büyüktü. Düşünebildiğim her şeyden daha büyüktü.

"Ama senin olmasa bile onunla vedalaşmak canını yakabilir," dedi sessizce, sanki kurcalamayı reddettiğim bir şeyi kelimelere dökerek kalbimi göğsümden söküp atmamış gibi. "Kendini ondan uzak tutman bunu değiştirmeyecek. Bir gün ona veda etmek zorunda kaldığımda benim de canım yanacak."

Ellerimi onun üzerinden çektim ve nefes almaya çalışırken göğsüm kabarak uzaklaştım.

Geçici. Bu geçiciydi.

Ne kadar iyi hissettirse de gerçek değildi.

Kaybedeceğim bir şey daha.

Birdenbire iliklerime kadar bitkin düştüm. Eklemlerime bir ağırlık çökmüştü ve tek istediğim başımı arkaya eğip çığlık atmaktı ama her şeyi dışarı çıkaracak enerjim olduğundan emin değildim.

"Peki sonra ne olacak? Zorlamaya devam edip geçmesini mi umacağım?"

"Evet." Döndüm ve ona kuşkululu bir bakış attım ama o daha bitirmemişti.

"Annen öldükten sonra baban ne yapmak zorunda kaldı sanıyorsun?"

Bum.

Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu ve inkâr boğazımı tırmalarken gözlerim onunkilere kilitlenmişti.

"Karısını kaybetti. En iyi arkadaşını, değil mi?" Anya bir adım daha attı ve ben geri çekilmek istedim çünkü onun ellerini üzerimde hissetmek istemezdim. "Ona ihtiyacı olan, sevgiye, kucaklaşmaya ve desteğe ihtiyacı olan üç oğlu vardı ve tıpkı babamın yaptığı gibi o da bunu yaptı çünkü bizim onlardan beklediğimiz buydu. Muhtemelen hayatı boyunca yaptığı en zor şeydi. Her ikisi için de. Ama bunu yaptılar çünkü kendi hayatlarımızda ortaya çıkmaya devam etmezsek, o hayat biz olmadan gerçekleşir." Yüzünü buruşturdu, artık açıkça ağlıyordu. "Kayıp asla ortadan kalkmaz, Parker. Hayatlarımızı onun etrafında kurarız ve sonunda o biraz daha küçülmüş hisseder. Onan kurtulmaya çalışıyorsun ama *yapamıyorsun*."

Görüşüm bulanıklaştı ama gözyaşlarımın sıcak baskısı kaybolana kadar gözlerimi kırdım. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Acı veren bir alçakgönüllülük ve daha önce aklıma gelmemiş olan çarpıcı bir gerçek dışında hiçbir şey yoktu. Kendi acıma, kendi başıma çözmek imkânsız gibi görünen keder düğümlerime çok fazla sarılmıştım.

Ama belki de benim sorunum buydu; bunu tek başıma yapmaya çalışmak.

Anya dikkatle yüzümü inceledi ve bir adım daha yaklaştı. Elleri ön kolumdan aşağı kayarken sıcaktı, parmakları parmaklarımın arasında geziniyordu.

Benimkini. Diğer elim yanağının üzerinde kayarak saçlarının ipeğine dolandı. Başparmağım alt dudağına dokundu ve gözlerini kapattı.

"Haklısın," diye kaba bir sesle itiraf ettim. Titreyen bir nefes verdim, başparmağım hâlâ o inanılmaz yumuşak ağızda ileri geri gidip geliyordu. Durdu, bir an için havada asılı kaldı.

Dokun.

Gözleri açıldı, benimkileri aradı.

Dokun, dokun.

Kaşları hafifçe çatıldı, bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için beni izliyordu. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var," dedim ona. "Sorun olur mu?" Kısa bir duraksamadan sonra başını salladı.

"Ailen mi?" diye sordu.

"Yarın. Onlarla yarın konuşacağım."

Anya bana küçük bir gülümseme verdi ve uzaklaştığında kaburgalarımdaya hayalet gibi bir çekilme oldu, sanki tüm vücudum onu takip etmek istiyordu. Uzaklaştığında da hâlâ oradaydı ve gözden kaybolduğunda da hâlâ o görünmez ipi tutuyormuş gibi hissediyordum.

Sırtımı bir direğe dayayarak yere çökmek yerine ellerimi ceplerime soktum ve gözlerimi kısarak güneş ışığına bakarak arka kapıdan ahıra doğru yürüdüm. Ağaçların arasından altın sarısı bir ışık geliyordu, toz zerrecikleri havada dans ediyordu ve ben ormanın kokusunu içime çekiyordum.

"Hiçbir şey zihnini ormandan daha iyi temizleyemez, Parker. Dünyadaki hiçbir şey."

Gözlerimi kapatsam onu duyabilirdim.

Babam yürüyüşe çıkmayı severdi. Bana ağaçları anlatmayı severdi. Çiçekleri ve hayvanları. Yıllar boyunca yaptığı sayısız konuşmayla ilgili sayısız anı, bana öğrettiği her şey.

Anya'nın bahsettiği keder hakkında düşündüm. Bir delik değildi. Kulağa küçük ve görmezden gelinmesi kolay geliyordu.

Benimki sanki bir gülle göğsümü parçalamış gibi hissettirdi. Ve iyileşmemiş kenarları hala her nefeste acı verirken, çenemi kaldırdım ve yürüyüşe .

Chapter 22

Parker

Ailemin müdahalesiyle karşılaşmamak için bu kadar zahmete girmiş olmam ne kadar ironikti ve yürüyüşten eve döndüğümde göğsüm garip bir şekilde boştu ve ev sessizdi. Düşün tek kanıtı yemek odasındaki mavi balonlardı.

Annemin yatak odasının kapısı kapalıydı ve masanın üzerine bıraktığım telefonumun üzerinde Sheila'nın el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Odamda Adaline ile telefonda konuşuyorum. Acıktıysan yemek artıkları buzdolabında. Seni seviyorum.

Bir an için ellerimi ceplerime soktum ve bizi büyüten alana baktım. Mutfak çok büyük değildi. Mükemmel bir şekilde dekore edilmemiş ya da son teknoloji ürünlerle donatılmamıştı - biraz aşınma gösteren ahşap tonlu dolaplar, güncellenmesi gereken topuzlar ve en az on yıldır orada duran bir aydınlatma armatürü. Ama tek bir parça bile değişse, ev gibi hissettirmezdi. Sheila'nın en sevdiği kahve fincanları, Ian'ın lisede onun için yaptığı duvarda asılı duruyordu. Buzdolabı torunlarının çizimleri ve yıllar boyunca yaptığı seyahatlerden kalma magnetlerle kaplıydı. Cameron'ın bir keresinde Ian'a evin içinde buz patenleriyle yürüyüp kimsenin fark edip etmeyeceğini görmesi için meydan okuması sayesinde yerler çizik içindeydi.

Öyle yaptılar. Erik'in Ian'a çelme takması da işe yaramadı ve ayak parmakları doğrudan tahtaya saplandı. Bir hafta ceza aldı ve babam Ian'a Sheila için iki hafta daha evi temizletti.

Sayısız yemekler, tatiller, doğum günleri ve spor antrenmanları arasındaki koşuşturmalı geceler onun için asla bir mücadele gibi görünmüyordu. Babamla evlendikten sonra gerçek bir çocuk ordusuna bakarak her şeyi bu kadar kolay göstermesi inanılmazdı.

Yürüyüşüm yardımcı oldu. Dolaştığım kilometreler boyunca üzerimdeki ağırlığın bir kısmını atmıştım. Ahır kedilerinden biri de peşimden geldi, gri gözlü, siyah beyaz, sevimli bir şeydi. Portland'da yaşamak isterse onu Spike'la takas edebileceğimi söyledim ama o pek bir şey söylemedi, arkamdan gelmekle yetindi.

Telefonumu cebime soktum ve merdivenlerden yukarı çıktım, koridorun karşısındaki banyodan gelen duş sesi beni durdurdu. Yatak odasının kapısı da banyo gibi aralıktı. Muhtemelen Leo uyanırsa onu duyabilsin diye.

Bir çatırtı duyana kadar boynumu döndürdüm, yatak odasının dışında beni tutan şeyi inkar edemeyecek kadar uzun süre durakladım.

Korku.

Onu sevmeme izin verme korkusu boğazımı sıkıyor.

Sevmeme izin vermek. Dönem.

Kapıyı itip açtığımda ortalık sessizdi; yatağın benim tarafımdaki komodinin üzerindeki küçük lamba odayı aydınlatan tek şeydi.

Beşikten küçük bir ağlama sesi geldi. Durup omzumun üzerinden baktım ama Anya hâlâ duş alıyordu. İşini bitirebilmesi için yatak odasının kapısını dikkatlice kapattım.

Leo biraz daha yüksek sesle bir ses daha çıkardı. Ses önce kızgın bir ciyaklamaya, sonra da minik bir ağlamaya dönüştü ve acınası sesler karşısında göğsüm sıkışmaya başladı. Şifonyere doğru yürüdüm ve emziği aldım, bebeğe birkaç adım daha yaklaşırken nabzım hızla atıyordu.

Sonunda yüzüne tam olarak baktığımda parmaklarım karıncalandı ve kalbim ani, keskin bir hamleyle ayaklarımın dibine düştü. Sanki bebeklik resimlerimden birine bakıyor gibiydim. Burnu. Gözleri. Çenesi. Ağız şekli. Lanet olası bir ayna görüntüsü.

Gözleri bana kilitlendi ve yavaşça göz kırptı. Kalbim garip bir şekilde hıçkırdı ve biraz başım döndü.

Bum.

Arkasında bir krater bırakan farklı türde bir patlama, çok daha fazla acı taşıyan patlama kadar geri döndürülemezdi. Bunu hayatımın sonuna kadar hissedecektim.

"Merhaba," demeyi başardım, sesim çiğ bir fısıltı gibiydi.

İşte o zaman yüzünü buruşturdu ve öfkeli bir feryat kopardı. Ama lanet olsun, o küçük deli gömleklerinden birine sarılmış olsaydım, muhtemelen

Çılgılık da atıyordu. Emziği vermeye çalıştığımda ellerim titredi, ama ağlamalarıyla emziği geri itti.

Zihnim bebekleri kucağıma aldığım zamanları gözden geçirirken gözlerimi kısıtım. Aradan yıllar geçmişti, kardeşlerim ailelerini kurmadan önce taşınmıştım. Kuzenimin bir çocuğu vardı ve onu bir duşta falan kucağıma aldığımı hatırlıyorum.

Bebegi göğsüne doğru tut, ellerini poposunun altına koy, demişti babam. Oraya geldiklerinde ne yapacağını bilirsin.

Bum. Başım anılarla dönüyordu ve ben onu pençeleyip uzaklaştırma ihtiyacı arasında sıkışıp kalmıştım. Daha fazlasını öne çıkarmak için. Kaburgalarım onun burada olmasını ne kadar çok istediğimden titriyordu. Sanki odada benimle birlikte onun sesini duyuyordum.

"Ne yapmalıyım?" Fısıldadım. "Baba, şu anda ne yapacağımı bilmiyorum."

Bebek zihinsel olarak çıldırmamı pek umursamadı ve ağlamaları şiddetlendi. Nabzım kulaklarımda gümür gümür atarken, dikkatlice başının ve poposunun altına uzandım ve onu beşikten kaldırdım.

Çok küçüktü. Çok hafıftı.

Onu kollarımın arasına aldım ve nazik bir sallanma hareketi yaptım. "Her şey yolunda," diye fısıldadım. "Her şey yolunda dostum."

Gözyaşları yüzünden yüzü kıpkırmızıydı ve her biri göğsüne bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu. Emziği tekrar denedim ve hemen geri tükürdü.

"Keşke bana neye ihtiyacın olduğunu söyleyebilseydin," diye yalvardım ona, bir o yana bir bu yana sallanmaya çalışarak.

Hiç düşünmeden onu tekrar kaydırdım, başının arkasını avuçladım ve göğsümden düz bir şekilde çıkması için ön kolumun üzerine yatırdım. Diğer elimle onu tutan cırt cırtlı şeyleri yırttım. Kollarını uzattığı anda çılgınlıkları biraz azaldı.

Hıçkırdı, sırtını kamburlaştırdı. Ama hâlâ mutsuzdu.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve onu durdurmaya çalışmadım.

Onun neye ihtiyacı vardı? Benim neye ihtiyacım olabilirdi?

Babamın sesi tekrar kafamı doldurdu ve kalın bir hıçkırığı yutmak zorunda kaldım, gözlerim kapandı ve birkaç gözyaşı daha kaçtı.

Bu sabah kalk, doğan güneşle gülümse Üç

küçük kuş, kapımın eşiğine kondu

Her zaman oradan başlardı. Şarkının başlangıcı değildi ama en sevdiğim kısımdı ve o da bunu biliyordu. bunu biliyordu,

Zengin, derin sesi zaten sevdiğim bir şarkıyı ninniye dönüştürdü. Tanrım, hepimizin tam olarak neye ihtiyacı olduğunu nasıl biliyordu? Bir şekilde, imkansız bir şekilde, her zaman biliyordu. Ve karanlıkta benimle oturduğu her seferinde, kendimi güvende ve sevilmiş hissetmemi sağlıyordu, sanki her şey sadece o istediği için yoluna girecekmiş gibi.

Ne kadar zamandır hâlâ karanlıktan korkan ve hayatımdaki en önemli dayanağa tutunan o korkak çocuktum? O dayanak , o çok sevdiğim adamın da kalbi kırılmıştı. Karısını ve çocuklarının annesini gömmüş olmasına rağmen sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi orada oturup bana şarkı söylüyordu.

Beni sevdiği için yaptı. Kardeşlerimi sevdiği için. Ve hiçbir şey onu bize bunu her gün göstermekten alıkoyamazdı.

Göz kapaklarımı araladığımda Leo bana bakıyordu. Gözleri benimdi.

Gözlerim babamın gözleriydi.

Kalbim ortadan ikiye bölündü, dağınık ve sıcak bir şey göğsüme döküldü.

"Bu sabah kalk, doğan güneşle gülümse," diye şarkı söyledim, sesimde kalın gözyaşları. "Üç küçük kuş, kapımın eşiğine kondu. Saf ve gerçek melodilerin tatlı şarkılarını söylüyorlar. "Bu benim sana mesajım" diyorlardı." Leo bana bakarken durakladım, kulaklarımdaki gürleyen nabız nihayet yavaşladı.

"Singin' hiçbir şey için endişelenme. Çünkü her küçük şey yoluna girecek."

Titrek bir nefes ama yine ağlamadı.

"Hiçbir şey için endişelenme dedim. Çünkü her küçük şey yoluna girecek."

Dikkatlice tutuşumu ayarladım ve Leo'yu göğsüme yasladım. Onun sıcak ağırlığıyla ilgili bir şey kalbimi ağırlaştırdı ve adını koymak istemediğim duygularla doldu.

Tekrar söyledim, Leo'nun göz kapakları gittikçe ağırlaşırken gözyaşlarım kontrolsüzce yüzümden aşağı kayıyordu. Tamamen uyuduğunu hissettiğimde, onu beşiğine geri yatırdım ve sırt üstü yatırdım. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde kollarını tekrar uyku tulumunun içine katladım ve nazik bir dokunuşla cırt cırtlari dikkatlice birbirine bağladım.

Onu uyandırmayınca rahat bir nefes aldım.

Kirpikleri uzun ve koyu renkliydi, dudakları mükemmel küçük bir kalp şeklindeydi.

Anya haklıydı. Aslında pek çok konuda, ama özellikle onun hakkında haklıydı. Benim olup olmaması önemli değildi. Biri gelip onu alırsa

Onu şimdi götürselerdi, sanki bir parçamı kesip atmışlar gibi .

Doğrulduğumda, uyanmadığından emin olmak için Leo'yu izledim, çok yüksek sesle nefes almaya bile cesaret edemedim, ama o uyumaya devam etti. Yavaş bir nefes vererek elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve hemen onun bir fotoğrafını çekme dürtüsüne kapıldım. Onu bu gecede yakalamak çünkü bir an gibi hissettirdi.

Bir atılım.

Lanet olası dağın henüz yarısında olsam bile sahip olmam gereken birçok şeyden biri. Cebimi yokladım ama aşağıda unuttuğumu fark ettim. Duş hâlâ akıyordu, yatak odasının kapısını neredeyse kapatırken koridoru mis kokulu buhar dolduruyordu. Banyoda alçak bir mırıltı yankılandı ve söylediği melodiyi tanıyamasam da yine de beni gülümsetti.

Basamaklardan aşağı indim, en alttakini alışkanlıktan atladım çünkü her zaman diğerlerinden daha yüksek sesle gıcırıyordu.

"Kardeşleriniz lisedeyken bu adımı attığınızı bilmediğimi sanmayın."

Sheila mutfakta duruyordu, elinde bir fincan çay vardı ve kaşları beni yeniden on beş yaşındaymışım gibi hissettirecek şekilde kalkıktı.

"Bu ne zaman gizlice kaçtığınızı hep bildiğin anlamına mı geliyor?"

"Her zaman, tatlım. Baban ve ben neden bu kadar geç saatte televizyon izlemeye başladık sanıyorsun?" Ben cevap vermeden çenesini kaldırdı. "Buraya gel."

Bu konuda talep edilen pek bir şey yoktu ve Sheila Wilder size bir şey yapmanızı emrettiğinde, dinlemekten başka seçeneğiniz yoktu.

"Herkesi kaçırdım, ha?" diye sordum.

Nazikçe gülümsedi. "Arada bir, ne zaman yeterince yalnız bırakacaklarını biliyorlar."

Başımı salladım.

"Sen yokken Erik geldi. Adaline de FaceTime'dan aradı. Gelmek istedi ama iki personel gıda zehirlenmesi geçirmiş ve yardım etmek için devreye girmek zorunda kaldı. Emmett alıcılarıyla birlikte bir inzivada."

"Bütün o kaos ve hâlâ ailenin yarısını kaybetmiş durumdayız," diye mırıldandım.

Sheila güldü ama gözleri endişe doluydu. Yıllar boyunca yüzüne kaç kırışıklık eklemiştik? Saçlarına ne kadar ak düşmüştü? Hiçbir zaman genç görünmeyi takıntı haline getiren biri olmamıştı. Hem o hem de babam her zaman yaşlarından biraz daha büyük görünürlerdi.

Bana bilgelik demişti. Dolu dolu bir hayat yaşayarak zor kazanılmış bir bilgelik.

İç çekerek bir kolumu omuzlarına doladım, başını göğsüme yasladığında gözlerim kapandı. "Özür dilerim anne. Bu iyi bir hediye. Çocuklar buna bayılacak."

"İstersen test sonuçlarını alana kadar Leo'ya başlamayı bekleyebilirim ama bu çocuk tıpkı sana benziyor."

"Biliyorum," diye sessizce itiraf ettim.

Sheila bardağını tezgâha koydu. "Bunu neden yaptığımı biliyor musun?" "Seni yeterince meşgul etmediğimiz için mi?"

Gözleri kahkahayla kırıştı. "Ukala," dedi sevgiyle. "Hayır, nedeni bu değil. Her zaman daha az acı çekmenin yollarını arıyoruz, değil mi? Acıtır çünkü geride bıraktığımız en önemli şey insanlara hissettirdiklerimizdir. Eşya ya da para değil. O kişinin hayattayken bize hissettirdiklerini kaybetmektir. Bir battaniye onun yerini tutmaz, biliyorum ama baban insanlara kendilerini güvende, sıcak ve özenli hissettirmekte çok iyiydi." Gözleri doldu. "Tanıştığımızda bunu benim için yaptı ve sana söylüyorum, ilk kocam gittikten sonra bir daha asla evlenmeyeceğime yemin ettim. Fikrimi değiştirmekten başka çarem yoktu. Kendime engel olamadım. Ve bunu yaptığımı çok memnunum. Baban yirmi yıl daha yaşayabilirdi ve ona veda etmek de aynı şekilde acı verirdi."

İçimdeki sızı iliklerime kadar işlemişti, göğsümle sınırlı bile değildi ve ona sıkıca sarıldığımda da geçmedi.

"Biliyorum." Çenemi başının üzerine koydum ve bir süre öylece durduk. "Anya bana acıdan kurtulmaya çalıştığımı söyledi. Yok etmeye çalıştığımı. Ama yapamayız, değil mi?"

"Hayır, tatlım." Geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "O senin için iyi, Parker."

Bunu da kabul etmek yerine, çünkü yalan çok büyük ve çok çirkin geliyordu, sadece gülümsedim. "Bu hafta sonu eve gelebildiğimize sevindim."

Yanağımı okşadı. "Ben de."

"Ebeveynlik moral konuşması yok mu?" Ellerini indirirken sordum. "Hayır."

Kaşım kalktı. "Gardımı düşürmemi bekliyorsun, sonra da köşede belireceksin, öyle mi? Greer gibi ön kapımda mı belireceksin?"

Sheila güldü, yüzüme bakarken gözleri sıcacıktı. "İyi Ne yapacağını biliyorsun."

"Öyle mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

Göğsümü okşadı. "Evet. Ayrıca, sana her konuda tavsiye vermek için can atan kız kardeşlerin var."

Yüzümü buruşturdum. "Hatırlatma bana."

"Hadi, benimle biraz televizyon izle oğlum. Bunu seninle çok sık yapamıyorum."

"Ne izliyoruz?" Onu takip ederek aile odasına girdim ve babamın koltuğuna oturmasını bekledim. Gülümseyerek L şeklindeki kanepenin köşesine oturdum ve bacaklarımı önüme uzattım.

"*SportsCenter*."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Bana deliymişim gibi bir bakış attı. "Tabii ki. Oğlum yakında eğitim kampına başlıyor. Onun hakkında ne söylediklerini duymalıyım."

Chapter 23

Anya

Leo ilk kez ağladığında o kadar derin uyuyordum ki kendime gelmem biraz zaman aldı.

Bebeğim.

Parker'ın odası.

Parker'ın

yatağı.

Arkamı dönüp uykuyu kafamdan atmaya çalışırken gözlerimi ovuşturdum ve o duraksamada Parker'ın yatağının yanındaki lamba yandı. Parlak olmamasına rağmen odadaki ani değişiklikten dolayı yine de irkildim.

Büyük bir şaşkınlık içinde şişelere yönelmek yerine, adam yatağın ayakucuna doğru yürüdü, beşiğe uzandı ve anlamlı bir bakış bile atmadan ya da *ben hallederim* ya da *Oh hey, endişelenme, artık çocuğuma dokunabilirim* demeden oğlunu kucağına aldı.

Sadece... onu kucağına aldı. Tamamen normal bir şeymiş gibi onu çıplak göğsüne yasladı. Leo'nun kahverengi saçları Parker'ınkilerden biraz daha açık renkliydi ama kundağın cırt cırtlarını yavaşça açarken karın kaslarının kesik çizgileri ve ön kollarındaki dalgalanan kaslar ne kadar da güzel görünüyordu.

Tanrım, yumurtalarım döllenmek için adeta *çığlık* atıyordu.

Ağzım biraz açık kaldı ama o bana hızlı ve gergin bir bakış atmadan önce ağzımı kapattım. Gözlerindeki çıplak kırılganlık tüm sinir sistemimi dondurma külahı gibi eritti, yumurtalıklarımdaki nefes nefese canavar biraz olsun sakinleşti.

"Şişeyi yapabilir misiniz lütfen?"

Göz kırptım. Tekrar göz kırptım. "Elbette," dedim duraksayarak.

Yataktan kalkarken beceriksizce hareket ediyordum ve Leo'yu yüzüne yaklaştırıp başının tepesine bir öpücük kondurduğunda neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, ben mama kutusunun kapağını açıp düşürmemeye çalışırken gözleri benimkilere kaydı.

"Tamamen. Kesinlikle, tamamen iyiyim ve bu olaylar karşısında hiç şok olmadım."

Parker'ın dudakları seğirdi ve Leo'yu yatağa yatırıp kundağını açtı. Leo'nun tepkisi karşısında gülümsemesi yasadışı olmalıydı - beyaz dişler ve gamze, Tanrı aşkına. "Sanırım bu şeyden nefret ediyor. Kollarını nasıl gerdiğine baksana."

"Evet, bundan nefret ettiğini söyleyebilirim" suya karıştırırken saate baktım- "az önce beş saat uyudu."

"Sanırım alay ediyorsun." Parker uzattığım elimden biberonu aldı ve bebeği tekrar kucağına aldı. "Al bakalım, ahabap."

"Bunu sindirebilmem için önce işemem lazım," dedim ona, başım hâlâ dönüyordu. "Ahh, evliliğin bu noktasına geldik, ha? Gizem ortadan kalktı."

Gözlerimi devirdiğimi görmedi ama kısık sesle kıkırdamasına bakılırsa bunu hissetmiş olmalıydı. Odaya geri döndüğümde yatağın ayak ucuna tünemişti. Leo aç bir şekilde biberonu çekerken, ben de Parker'ın yanındaki yatağa mendilleri ve temiz bir bebek bezi koydum ve yanımda oynayan bekâr baba fantezisiyle aramda güvenli bir mesafe bırakmaya dikkat ettim.

"Sormama izin var mı?"

"Elbette öylesin," diye cevap verdi, gözleri bebeğe sabitlenmişti. Gülümsediğinde yanağı çukurlaştı. "Cevap vermeyebilirim ama sorabilirsin."

Bacağına -tümüyle kaya gibi sert kaslara- vurdum ve o da nefesinin altında kıkırdamaktan başka bir şey yapmadı. Bu beni biraz nefessiz bıraktı, lanet gecenin ortasında tüm bu eğlenceli enerji. Her nasılsa, o kırık parçalar tam teşhirdeyken ona karşı koymak daha kolaydı.

"Haklıymışsın," dedi uzun bir süre sonra. Leo'nun alnındaki çizgileri düzeltmek için parmağının ucunu kullandı, sonra burnunun köprüsünden aşağıya doğru sürükledi. "Her konuda, gerçekten. Birinin bana bunu söylemesine ihtiyacım vardı." Gözleri bebekten bana doğru kayarken yürek parçalayıcı bir samimiyet gösteriyordu. "Teşekkür ederim."

"Büyük banknotlarla ödeme kabul ediyorum, lütfen," diye cevap verdim, havalı ses tonum kalbimin kaburgalarımın arkasındaki dengesiz atışına ihanet ediyordu. Parker yine güldü - midemi altüst eden zengin, derin bir ses. Kendimizi ne kadar şaşırtıcı bir durumun içinde bulmuştuk.

Yorganın altına geri dönerek biberonu bırakmasını ve Leo'yu dikkatlice omzuna taşımasını izledim, bebeğin sağlıklı bir şekilde geçirmesini okşarken sırtındaki kasların esnemesi dikkatimi çekti. Çenemi sıktım ve bezini değiştirirken sessizce onunla konuştum, sadece bir kez sekmeleri hemen çözemediğinde güldüm.

Leo'yu beşiğine geri oturttuğunda, tam bir enkaz haline gelmiştim. Hormonlarım bir türlü sakinleşmiyordu ve tek yapmak istediğim kucağına tırmanıp onu öpmek, tenini koklamak ve ellerimi sergilenen tüm o esneyen kasların üzerinde gezdirmektir.

Mesele seks bile değildi, gerçi o ilk sefer sanki bir milyon yıl önce yaşanmış gibi geliyordu ve uykusuz zihnim hatırlatılmasından hiç hoşlanmıyordu. Gerçek hayatımızdan çok uzakta olan bu yerde yaşananların samimiyetiydi. Korkularını aşmaya istekli birine ilk elden tanık olmaktı. Tüm bu bulanık çizgiler birbirinin etrafından dolaşıyor, bir hafta önce sağlam görünen sınırları yıkıyordu.

Asla aşık olmak istemeyen, duygusal olarak bodur bir koca. Kalbi yaralı ve güven sorunları olan bir eş.

Ve şimdi biz ... neydik? Belirgin bir çıkış stratejisi olmayan, karmakarışık küçük bir aile.

Parker banyoyu kullanmak için odadan çıktı ve ben de yan tarafıma kıvrılıp yüzümü her nasılsa onun gibi kokan yastığa bastırdım. Döndüğünde lambayı söndürmeden önce bana bir bakış attı.

Ay ışığı panjurlardan içeri süzülüyordu ve ışık göğsünü ve karnını keserek karın kaslarının oluklarını öyle bir ortaya çıkarıyordu ki nefesim kesiliyordu. Parker tek kelime etmeden yorganın altına girdi ve sırt üstü uzandı, ellerini hafifçe göğsüne koyarak tavana baktı.

"İyi miydin?" diye fısıldadı.

Kendimi sabit tutmaya çalışmaktan titriyordum ve bunu başarabilirdim ama yüzünü yana çevirdi ve beni öyle yıkıcı, öyle açık bir bakışla kıstırdı ki, dayanıksız duvarlarımın hiçbir şansı kalmadı.

İçimden bir ses uzak durmamı, kendimi güvende tutmamı söylüyordu. Beynim durmuştu, duygularım kısa süreliğine mantığımın önüne geçmişti.

Her ikisini de bir kenara iten ve beni ilerlemeye teşvik eden kalbimdi.

Dirseğimin üzerinde doğruldum, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için yaklaştım. Bir süre öylece durduk ve ben geri çekilmeyince avuç içi kolumun üzerinde gezindi, ta ki eli enseme sabitlenip omurgamda bir ürperti yaratana kadar. Dili ağzımın kenarıyla oynadı ve ben de açılarak kendi dilimle onunkine dokundum.

Şiddetli ya da aceleci değildi. Burada bir aciliyet yoktu, bu da bir şekilde onu daha da korkutucu yapıyordu. Bu öpücük bir tattı, ikimizin de hazır olmadığından emin olduğum bir şeyin örneği idi.

Sadece ben hazır değildim, o da hazır olmak istemiyordu. Bu yüzden geri çekildim ve alnımı onunkine yasladım. Başparmağımı çenesinde gezdirdim ve "Mükemmeldin" diye fısıldadım.

Parker'ın boynumdaki eli sıkılaştı, hızlı ve kesik kesik nefes alıyordu ve bir an için bizi mahvettiğimi düşündüm. Ama eli gevşedi ve yüzüme bakabilecek kadar geriye çekildi, dudaklarında tehlikeli bir sırıtsı belirdi.

"Bu, sadece en azını yaptığım için seksi bir ödül aldığım anlardan biri mi?" Alt dudağını yaladı. "Silahlandırılmış erkek beceriksizliği, değil mi? Buna böyle demiyorlar mı?"

Dudaklarımdan şok olmuş bir kahkaha döküldü ve elimi ağzıma kapattığımda gülümsemesi genişledi. Cık cık diye bir ses çıkardı. "Bebeği uyandırma. Onu yatırmak için çok uğraştım. Tahmin bile edemezsin."

Meme ucunu çimdikledim ve büküm, tıslayan bir ses çıkardı ve gülerek elimi kaptı. Parker parmaklarımı ısırdı ve yanaklarım kızarak elimi yatağın kendi tarafına doğru çektim.

"Bunun ne olduğunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Kaşlarını çattı. "Kız kardeşlerimle tanıştın, değil mi? Lisedeyken bunun ne olduğunu biliyordum."

Başımı salladım ve yatağın kendi tarafımdaki görece güvenli yerine geçtim. "Bazen tam bir pislik oluyorsun."

Parker gözlerini kapattı. "Biliyorum. Bu benim cazibemin bir parçası, altın kız."

Komodinin üzerindeki cep telefonunun vızıltısıyla, cevap verme zahmetinden kurtulmuştum. Aklıma gelen ilk şey daha fazla dil ve daha az kıyafetle başka bir öpücük olduğu için muhtemelen en iyisi buydu.

Telefona bir göz attıktan sonra Parker doğrulup oturdu, yüzü ekranın mavi ışığıyla aydınlanmıştı. Kaşları o sevimli kırıksıklığı yapıyordu ve ben dirseğimi tekrar yukarı ittim.

"Ne oldu?"

Yavaşça nefes verdi, sonra telefonu bana uzattı.

Milicent: Tebrikler, görünüşe göre bir oğlunuz oldu.

Chapter 24

Anya

"Anya Teyze, benim takımında oynamak ister misin?" Bunun ben olduğumu anlamam bir saniye sürdü.

Ben Anya Teyze'.

Başımı kaldırdım, kalem hala eskiz defterinin üzerinde duruyordu. Ian ve Harlow'un kızı Sage -uzun boylu, çetrefilli, parlak gözlü, sınırsız enerjili bir şey- öğleden sonra oturmak için kendimi park ettiğim sandalyenin önünde durdu.

"Oh, oynamak için başka birine ihtiyacın olup olmadığından emin değildim, ufaklık."

"Muhtemelen öyle. Ayrıca sen uzunsun ve Parker'ın dikkatini dağıtabilirsin. Annem ve babamla *her zaman* işe yarıyor."

Ian üvey kızına sevgi dolu bir bakış attı, sert yüz hatlarında nadiren görülen yumuşamalardan biriydi bu.

Son dakikada bir futbol maçı önerilmiş ve tüm ucube aile, Wilder'ların arazisinin derinliklerinde bulunan ve sadece böyle anlar için yaratılmış gibi görünen geniş bir alana taşınmıştı. Kale direği ya da başka bir şey yoktu ama çimlerin üzerinde çok silik beyaz çizgiler vardı, zamanla solmuşlardı ama çok uzun zamandır bakımlı oldukları belliydi.

O sabah duyduğuma göre, bunu yapmayalı epey olmuştu ama aileyi saha çizgilerinin etrafında toplamak tanıdık bir model gibi görünüyordu. Bir ATV orta sahaya park edilmişti, Greer makineye binmiş, Olive de önünde duruyordu. Oyun başlamadan önce ortak bir sandviçi bitiriyorlardı. Kapılarında Wilder Homes logosu bulunan, Parker'ınki kadar büyük iki beyaz kamyonet derme çatma oturma yerlerine dönüştürülmüş, isteyen herkes için yatakların üzerine battaniyeler serilmişti.

uzanıyordu. Cameron ve Ivy şu anda bir tanesinin üzerinde oturmuş, birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı ve bu da onun başını geriye doğru eğip gülmesine neden oldu.

Poppy kardeşlerini birkaç oyun atabileceğine ikna etmek için elinden geleni yaptı, ancak sekiz aylık hamile karnı onu hemen diskalifiye etti çünkü Parker'a göre, kimsenin ona dokunmasına izin verilmeyeceğı için "cehennem gibi hile yapacaktı". şu anki pozisyonu benimkinin yanındaki sandalyede, kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş ve ağzının kenarlarında hoşnutsuz bir kaşla kardeşlerine ve partneri Jax'e bakıyordu.

Diğer tarafımda Sheila ve Harlow vardı, ikisi de Leo'nun Sheila'nın kucağında yaptığı bir şeye mırıldanıyorlardı. O gün boş zamanlarımda neredeyse durmadan çizim yapıyordum.

"Vay canına, bunu sen mi çizdin?" Sage sordu, gözleri kucağımdaki deftere kilitlenmişti. "Bu çok havalı."

"Teşekkürler." Daha iyi görebilmesi için ters çevirdim ve parmakları kartalın sırt çizgisinde gezindi. Üzerinde çalıştığım diğerlerinden daha büyüktü ve umutsuzca aklımdaki altın sarısı rengi doldurmak için yanımda renkli kalemler getirmiş olmayı diledim. "Henüz üzerinde çalışıyorum ama ilerleme kaydediyorum."

Sage ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Peki oynayacak mısınız?"

Gözlerim Parker'ı son bölgenin derinliklerinde üvey kardeşi Erik'le topu ileri geri atarken buldu. Onun farklı kardeşleriyle olan ilişkisini izlemek ilginçti. Kız karşı daha yumuşaktı, onlara erkek kardeşlerinden çok daha fazla takılıyordu. Kimsenin izlediğini düşünmediğı zamanlarda, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını görmek için sürekli Poppy'yi kontrol ediyordu. O sabah erken saatlerde, yeni bitmiş Wilder Homes mağazasını ziyaret ederken, sürekli olarak Poppy'nin takılabileceğı şeyleri işaret ediyor, bir içeceğı ya da dinlenmeye ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Poppy gözlerini devirmiş olabilirdi, çok fazla gezindiğinde onu uzaklaştırabilirdi, ama bunu çılgınca çekici bulmadıysam lanet olsun.

Kardeşlerinin yanında ise daha ciddiydi. Erik'le futbol konuşuyorlardı ve ben de Erik'in son bölgede Parker'a hızlı bir eğimli rota koşmasını işaret ederek bir şeyler göstermesini izledim ve Erik topu bıraktığında, Parker topu havadan kapmak için uzun kollarını uzattığında yüksek sesle alkışladı.

Hareket halindeyken vücudu nefes kesiciydi. Sıcak bir gündü, güneşin altındaydı ve Parker kolları yırtık eski bir tişört giymişti.

ve topu yakalamak için uzandığında oblik kaslarının görünmesine izin veren yanlarda bir delik.

"Futbolda o kadar da iyi olduğumu söyleyemem," dedim Sage'e. "Atletik yeteneklerim bir spor sahasından çok spor salonuna odaklanmış durumda, ama elbette elimden geleni yapacağım."

Onun zafer çılgılığı sahada yankılandı ve torunu yumruğunu havaya kaldırıp Parker'a beni koruyacağını söylemek için koşarken Sheila güldü. Gözleri sahanın öbür ucunda benimkilerle buluştu ve midem ağırlıksız bir takla attı.

Bütün gün neredeyse hiç yalnız kalmamıştık ve bu muhtemelen en iyisiydi. Wilder'ların evindeki geceler, özellikle de ilk birkaç gün geçtikten ve Leo'nun ortaya çıkışının şoku hafifledikten sonra, kullanılmamış bir cinsel gerilim egzersiziydi. Dikkati hâlâ dağınıktı elbette ama sürpriz duştan sonra üstesinden geldiği her neyse, gözlerindeki bulutlar dağılmıştı.

Tehlikeliydi.

Gerinerek ve inleyerek ayağa kalktım, çizim defterimi koltuğuma geri attım. Sheila bana gülümsedi. "Kıçına tekme bas, tatlım."

Onu görmeden önce arkamdaki varlığını hissettim, sıcak kas duvarı neredeyse sırtıma dokunuyordu ama tam olarak değil. "Annem de beni böyle destekliyor. Nasıl olduğunu anlıyorum."

Eli belime dokundu ve omzumun üzerinden baktığımda bebeğe bakıyordu. "O nasıl?"

"Bence o dünyanın en mutlu bebeği olabilir," diye ilan etti Sheila. "Bu mutlu bebeği başkaları da kucağına alabilse güzel olmaz mıydı?" Harlow bir elini kendi hamile karnına sürterek arsızca sordu Poppy'ninkinden biraz daha küçük.

Sheila içini çekti, onu vermek üzereydi ki Parker onu istediğini gösteren bir işaret yaptı. Parker onu koltuk altlarından tutup yüzünün önünde havaya kaldırdığında Leo iki büklüm olmuştu.

"Dikkatini versen iyi olur, küçük aslan," dedi ciddi bir şekilde. "Birçok futbol maçından ilki."

Sonra yanağına bir öpücük kondurdu, Leo'yu kısa süreliğine göğsüne yasladığında büyük ellerinden biri Leo'nun küçük sırtına yayıldı ve yemin ederim etraftaki her kadın iç çekti. Vücudumun içinde hissettiğim tepki mantıklı bile değildi. Derim neredeyse erimişti.

Leo'yu Harlow'a teslim ettikten sonra doğruldu ve gözlerinde cüretkâr bir parıltıyla hafifçe üzerime yürüdü.

"Beni koruyabileceğini mi sanıyorsun?"

Başımı öne eğdim. "Eğer çizgiden geçen sezonki kadar yavaş çıkarsan, evet, sanırım gayet iyi yapacağım."

Cameron ıslık çaldı. Sheila sevinçle güldü.

Yanından geçerken omzum göğsünün sert duvarına çarptı ve midemi lezzetli bir sarmal halinde döndüren alçak, kaba bir kahkaha attı. Kamyonun yanından geçerken Ivy bana çak bir beşlik yaptı.

"Sen de katılmayacak mısın?" Ona sordum.

Mükemmel manikürlü kaşlarını kaldırdı. "Kesinlikle olmaz. Ayrıca, birinin kenardan niteliksiz bir yargıç olması gerekiyor."

Cameron ciddiyetle, "Bu konuda mükemmel olacaksın bebeğim," diye cevap verdi.

Kızın tepkisi gözlerini kısmak oldu ama adam gizlice bir öpücük kondurunca kız yumuşadı.

Takımlar toplanmaya başladı ve ben koşarak yanlarına gittiğimde Greer yumruğunu havaya kaldırdı.

"Evet, bir zilimiz var."

Kaşlarını havaya kalktı. "Ben mi?"

"Oh evet. Şimdi konsantrasyonu cehenneme dönecek. Bu mükemmel."

Sahada tanımadığım birkaç kişi vardı - araya sokulmuş bazı kuzenler, Wilder Homes'tan birkaç çalışan - ve sonuç olarak altıya karşı altı bir diziliş oluşturmaya başarmışlardı.

"Beckett oynamıyor mu?" Ben sordum.

Greer saha kenarında kollarını kavuşturmuş bekleyen kocasına baktı. "Hayır, katı ve kesin olan tek kuralımız her takımda sadece bir profesyonel futbolcu olması. Aksi takdirde haksızlık olur. Bir sonrakinde dönüşümlü olarak oynayacak."

"Tek katı ve kesin kural bu mu?" Güldüm. "Yani, mücadele edemezsin, değil mi?"

Greer'ın yüzü ölümcül bir ciddiyete büründü. "Topu alırsa o adamı indirmek için ne yapman gerekiyorsa yap."

Gözlerimi kırptım. "Oh. Umm, tabi."

Erik içini çekerek kız kardeşine şefkatli bir bakış attı. "Ne pahasına olursa olsun değil, Greer. Bazı sınırlarımız var."

"Hayır değil. O sersemle evli. Onun dikkatini dağıtmak için tişörtünü çıkarması gerekiyorsa, ben varım."

Erik bana baktı. "Lütfen bunu yapma."

"Yapmayacağıma sizi temin ederim."

Burnunun kenarını sıktı. "Güzel." Greer eğilip Sage'in kulağına bir şeyler fısıldıyordu ki Erik onu geri çekti. "Çocuğa hile yapmayı öğretmeyi bırak."

"Asla yapmam." Sonra Sage'e göz kırptı. Sage de ona göz kırptı ama bu aslında bir göz kırpmaydı, çünkü bir gözünü kendi kendine tam olarak kapatamıyordu.

"Tamam," diye iç geçirdi Erik. "Ben QB olacağım. Siz ikiniz benim için blok yapın," dedi Wilder Homes tişörtü giyen birkaç uzun boylu adama. "Greer, sen yem olacaksın. Senden son bölgeye gidiyormuşsun gibi bir post rotası istiyorum. Anya, sen de yaklaşık on metre sonra geri dönüş rotası yap, bakalım Parker seni takip ederken onu çizgiye doğru çekebilecek miyiz?" Sonra da talimat beklerken ayaklarının üzerinde zıplayan hevesli yeğenine döndü. "Sage, hedef sensin. Senden tam yol ileri gitmeni istiyorum. Doğrudan son bölgeye, tamam mı?"

Gözleri saf ateşti. "Beni koruyan her kimse onu yok edeceğim."

Greer onun başını okşadı. "Aferin kızıma."

Erik uzun bir süre ikisine baktıktan sonra gözlerini kapattı. "Bu saçmalıklar için çok yaşıyım."

Greer gülerek onun büyük omzunu itti. "Hadi ama. Sızlanmayı bırak, bizi sevdiğini biliyorsun."

"En iyi kararıma rağmen," diye mırıldandı. Ekibin geri kalanına bir bakış attı. "Herkes ne yaptığını biliyor mu?"

Başımızı salladık, sonra da sıraya girdik.

Parker önümde yürüdü, gözlerinde öyle bir parıltı vardı ki, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, meme uçlarım diken diken oldu. Çenem gerildi ve ellerimi dizlerimin üzerine koydum.

"Bunun için hazır olduğumu sanmıyorum," diye düşündü.

Ben de buna hazır olduğumu düşünmüyordum ama bunu ona söylememin *imkânı* yoktu. O benden daha büyüktü. Benden daha güçlüydü. Kesinlikle daha hızlıydı. Ve eğer hedefin Sage olduğunu anlarsa, onu durdurmak mümkün olmayacaktı.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var Wilder." Gülümsedim. "Bakalım ayak uydurabilecek misin?" Gözleri parladı.

Erik oyun için seslendi, önünde bir merkez olmadığı ve topun zaten elinde olduğu düşünüldüğünde dürüstçe hiçbir şey ifade etmeyen rastgele kelimelerden oluşan karmaşık bir havlama, sadece oyunu başlatmak için cebe geri dans etmesi gerekiyordu.

Greer gözlerini devirdi. "Bu gerçek bir oyun değil, Erik," diye bağırdı. "Sadece *git*."

Kollarını kaldırıp birkaç adım geri attı ve ben de Parker'ın etrafından dolanarak sahanın ortasına doğru koşmaya başladım. Sage ve Greer de aynısını yaptı; Greer, Cameron'la birlikte bitiş çizgisinin köşesine doğru ilerliyordu ve Sage, gözleri faltaşı gibi açılmış Wilder Homes çalışanı ona ayak uydurmaya çalışırken küçük kalbiyle koşuyordu.

Çizgiye doğru geri dönmeye çalıştığımda Parker tişörtümün arkasını yakaladı.

"Hey!" diye güldüm ve eline vurdum. "Holding. Ben bekleme diyorum!"

Erik topu bana atacakmış gibi yaptı ve Parker beni belimden yakaladı, tek eliyle topu yakalamaya çalışacakmış gibi kolunu uzattı.

Elinden kurtulmaya çalışırken kahkahadan nefesim kesildi ve sonra Erik bakışlarını Sage'e kaydırdı.

"Kahretsin," diye bağırdı Parker. "Son bölgeyi koru, Sage'i yakaladı."

Bir sonraki kalp atışında beni bıraktı ve vücudundaki değişimden, uzun kollarıyla oyunu bozmayı umarak takım arkadaşına doğru koşmaya çalışacağını anladım.

Ne yaptığımı anlayamadan ileri doğru hareketini durdurmak için kolunu yakaladım ve Parker arkasını döndü, o dönerken ben de ayağımı dizinin arkasına attım.

Parker lanet bir ağaç gibi devrildi ve bir iniltiyle sırt üstü yere düştü.

Üzerinden atlamaya çalıştığımda bacağımı yakaladı ve ben de onun vücudunun üzerine yığıldım. Göğsü kabarıyordu. Bacaklarımız birbirine dolanmış ve dirseğim tehlikeli bir şekilde boğazına saplanmaya yakınken yarı yarıya onun üstünde olmama rağmen ikimiz de başımızı kaldırıp oyunun nasıl geliştiğini izledik.

Erik'in pası mükemmeldi, havada düzgün bir spiral çizerek savunmacının kafasının üzerinden geçti ve Sage'in ellerine düzgün bir şekilde indi.

Greer çığlık atarak yeğenine doğru koştu ve onu kollarına aldı. "İşte bu!" diye bağırarak Erik ellerini çırparak koşmaya başladı.
son bölge.

Bakışlarım Parker'ınkileri buldu ve ağzı yıkıcı bir gülümsemeyle açıldı. "Ucuz numara, karıcığım."

Alay ettim. "Önce sen beni yakaladın. Ne yapmam gerekiyordu?"

Vücudumuzun pek çok parçası birbirine değiyordu ve bir sonraki doğal hareket, kalçalarım onun beline dolanacak şekilde kayarak oturmaktı. Gözlerindeki sıcaklık mı yoksa vücutlarımız arasında hissettiğim belirgin sertlik mi, hangisinin önce fark edildiğine karar vermek zordu ama eli üzerinde kıvrıldığında, parmak uçlarının nasırlı derisi başımı döndürdü.

"Seni bir dolandırıcı olarak görmemiştim," diye fısıldadı.

Bana değmeyen kolu yerde yatıyordu, eli gevşekti, dirseği doksan derecelik bir açıyla bükülmüştü, böylesine heybetli bir adam için aldatıcı derecede dikkatsiz bir pozdu. Hızla hareket ettim ve gözünü kırpmasına fırsat vermeden kolumu vücuduna geçirdim.

Elim bileğinin etrafına dolandı, parmaklarım vücudundan uzağa bakıyordu, dirseğim hemen boğazına yapıştı. Diğer elimi pazularının altına soktuğum anda gözleri büyüdü ve parmaklarım onu yerinde tutan bileğin etrafında kilitlendi.

Sıkışmıştı. Sadece henüz fark etmemişti.

Parker boğuk bir kahkaha attı ve dönmeye çalıştı ama vücut ağırlığımı serbest bıraktım, arka bacağı dizinin arkasına takıldı, dizim yere değerek beline dolandı.

Hareket edemedi.

Ve denedi.

Başlangıç seviyesinde bir hareketti, jujitsu derslerimin başlarında öğrendiğim bir şeydi ama zafer dalgası muhteşemdi ve bunu yüzümde biliyordum.

"Anya." Uğursuz sesi beni bir sıcaklık patlaması gibi çarptı. Bir kez daha beni yerinden oynatmaya çalıştı ama dirseğimin boğazına dayanması ve ellerimin bileğinin etrafında kenetlenmiş olması iyice sıkıştığı anlamına geliyordu. Eğer benden kurtulmak için yeterince çabalarsa, omzunda hiçbir NFL oyuncusunun hissetmek istemeyeceği bir acı hissedecekti.

"*Bu* hile yapmak olur," dedim hafifçe. "Belki bir dahaki sefere kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylediğimde bana inanırsın."

Gözleri hipnotize ediciydi. "Şu anda yalnız olmadığımız için çok şanslısın, karıcığım."

Başımı eğdim. "Öyle mi? Yine de sıkışmış , değil mi?"

Parker başını kaldırabildiği kadar kaldırdı, dudakları neredeyse benimkilere değecekti. "Bunu biz olduğumuzda tekrar dene altın kız, bakalım ne olacak. Numara yapmana gerek yok."

Bu beni kendime getirdi, elim bileğini hemen bıraktı.

Rol , değil mi? Bir gösteri yapmayı ya da ailesinin ne düşünebileceğini hiç düşünmemiştim. Korkutucu olan bu bilinçsiz tepkiydi çünkü onunki de gerçekti.

Elimden geldiğince zarif bir şekilde kucağından kaydım. Parker ayağa kalktı ve ben de gözlerimi şortundaki şişkinlikten uzak tuttum.

Sage ve Greer koşarak geldiler ve ben de Sage'e ak bir beşlik yaptım. "İyi iş, bayan. Çok hızlısın."

"Bu harikaydı," diye nefes aldı. "Senden çok daha güçlüyken nasıl kıstırdın?"

"ok pratik yaptım." Gülümsedim. "Ama istersen sana birkaç şey öğretebilirim."

Parladı. "Gerçekten mi?"

Ian vey kızının arkasından yaklaştı ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Bu planı sevdim."

Sage yle kötü bir neşeyle gülümsedi ki ben de güldüm.

"Willa'yı da getirmeliydim," dedim. "Sen ve kız kardeşim iyi anlaşırdınız. Çok iyi."

"Belki gelecek yaz büyük bir aile tatili yapabiliriz!"

Karnım yere çarptı ve Parker'a baktığımda yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Evet, belki," dedim.

Greer elini kaldırdı. "Bana da birini nasıl iğneleyeceğimi öğretebilir misin?" "Hayır," diye bağırdı kardeşleri hep bir ağızdan.

Chapter 25

Parker

Son antalarımız da kamyondaydı ve sabah boyunca Anya ve ben ailemin büyük bir kısmıyla vedalaşmıştık. Cameron ve Ivy'yle bir gece önce vedalaşmıştık; ikisinin de erkenden işe gitmesi gerekiyordu. Erik biraz önce Ian ve Harlow'un evine gitmeden önce hep birlikte ayrılmışlardı. Poppy ve Jax kahvaltıya geldiler ve en küçük kız kardeşim bana sarılıp ağladı.

"Neden ağladığımı bilmiyorum," dedi burnunu çekerek. "Seni ilk sezon öncesi maçında göreceğim."

Yavaşça sırtını sıvazladım. "On sekiz aylık hamileyken en sevdiğin kardeşine veda etmek zorunda kalırsan böyle olur. Cameron ve Ian her zaman böyle hıyar olmasalardı, belki onlar için de ağlardın."

İstediğim sonucu verdi, gözyaşlarını kesen hafif bir göz devirme. Jax ona gülümsemekle yetindi, kız kardeşime doğru her bakışında çirkin bir şefkat vardı. "İşe gitmem gerek meleşim." Uzun bir öpücük için eğildi, elini kızın karnına koydu. "Evde görüşürüz, tamam mı?"

Başını salladı, yanakları hafifçe kızarmıştı. Adam uzaklaştıktan sonra ona dirsek attım. "Senin de yapacak bir işin yok mu?"

"Ben kalıp bir süre annemle takılacağım. Herkes gittiğinde onun için her zaman zor olduğunu biliyorsun." Poppy bana dirsek attı ve ben de yüzümü buruşturarak yan tarafımı ovuşturdum.

"Erik bir gece daha Isla'yla kalacak."

"Evet, ama o misafirhanede." Poppy içini çekti, gözlerini kısarak güneşe baktı ve eve döndü. "Ona veda ettin mi?"

Başımı salladım. "Şimdi bunu yapmak için içeri giriyorum. Anya ve Leo kamyonu gittiklerinde ağlıyordu, ben de ona bir dakika vermek istedim."

"Lütfen. Bütün sabah enkaz halinde olacak. Bir dakika bir şey yapmaz."

İç çekerek kız kardeşimin başının üstüne bir öpücük bıraktım. "Yeterince adil. Bu işi bitirsek iyi olur."

Poppy ön tarafta kaldı, paytak paytak kamyonun yanına gidip yolcu penceresinden Anya'yla konuştu. İçeri girdiğimde ev sessizdi ve Sheila'nın sırtı bana dönüktü, mutfak tezgahında duruyordu, önünde sarı seramik bir kase vardı ve vücudunun hareketleri bana elle bir şeyler karıştırdığını söylüyordu.

Arkasından yaklaştım, kollarımı ona doladım ve çenemi başının üstüne koydum. "Ne yapıyoruz?"

İçini çekti, bir an için kucağıma yaslandı. "Biraz çikolatalı kek. Dün akşam yemekten sonra Ivy'nin tatlı diye yutturmaya çalıştığı o keklerden sonra canım tatlı bir şeyler çekti."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Ben onları hokey topu sanıyordum."

Annem güldü. "Deniyor ama Tanrım, onun mutfağından çıkan her şeyi yemeye çalışmak çok zor."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Kollarımı indirdim, kalçamı tezgâha dayadım ve onun hamuru katlamasını izledim.

Dikkati tamamen keklerdeydi ve sadece profilinden bile ağladığını anlayabiliyordum. "Elbette, tatlım. Kilerden şu kapları alıp tenekeye yapıştırabilirsin."

Anya ve Leo bekliyor olsa da, çok sevdiğim bu kadınla bir kez daha sessiz bir an geçirme fırsatını kaçıramazdım. Birkaç dakika omuz omuza çalıştık, ben fildişi kâğıt astarları yerleştirdikten sonra o da hamuru fincanlara doldurdu.

Teneke dolduğunda, onları fırına koyarken çikolatanın çökmekte olan kokusu beni takdirle mırıldanmaya itti. Sheila sonunda hafif kırmızı çerçevele gözleriyle bana baktı ve çikolata hamuruna bulanmış kaşığı uzattı.

Sözsüzce aldım, kalanını temizlemek için ağzımda kaydırdım.

Kenarlarından bir kaşık daha aldı ve tekrar bana uzattı.

"Baban spatulayı yalamana izin verdiğim için deli olduğumu düşünürdü."

"Hayattaki en büyük hatası," dedim anıların ağırlığından göğsüm ağrısa da. "Pişmemiş hamur ya da hamuru yemeyi sevmezdi."

Sheila güldü. "Eğer en kötü özelliği buysa, bence iyi iş çıkardı."

"Gerçekten de," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Kaseyi lavaboya koydu ve ıslatmak için sıcak, sabunlu suyla doldurdu, ardından omzuna astığı havluyla ellerini kuruladı.

"Eğitim kampı yarın, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "İnanması zor ama evet. Çocuklar antrenmanın son birkaç gününü kaçırdığım için bana kızacaklar ama Koç sorun olmadığını söyledi."

Kadın . "Antrenmanları kaçırdığın için sana para cezası verdiler, değil mi?"

Sırttım. "Evet." Omzumla onu dürttüm. "Her kuruşuna değdi." "Eve döndüğüne sevindim tatlım. Buna ihtiyacımız vardı, değil mi?" "Evet, anne. İhtiyacımız vardı."

Bir süre durakladıktan sonra tekrar konuştu. "Seninle Anya hakkında çok fazla konuşamadım."

"Bebegi evde Louise ile bırakmam gerektiğini biliyordum. Tam bir ilgi manyağı."

Annem karnıma dirsek attı, ben de sessizce güldüm. "Ne olmuş ona?" diye sordum.

İşte o zaman döndü ve gözlerimin içine yıkıcı bir doğrudanlıkla baktı. Bu bende saklanma isteği uyandırdı. "Bugünü görebileceğimden emin değildim Parker. Onun gibi birini içeri aldığın günü."

Midemde yanlara doğru dönen rahatsız edici bir his vardı ve bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Onun gibi biri mi?"

Sheila sanki kendini toparlıyormuş gibi bir an yere baktı. "Hepimiz hayatımızdaki insanlardan farklı şeyler isteriz. Herkesin bir rolü vardır, içimizde kendi başımıza ulaşamayacağımız boşlukları kapatırlar. Ve onun doldurduğunu düşündüğüm boşluğa kimsenin girmesine izin vereceğinden emin değildim."

Sesimi sabit tuttum. "Hangisi o?"

Bakışlarını başka yöne çevirdiğinde, geçen birkaç yılın onu nasıl yaşlandırdığını görebiliyordum. Böyle şeyleri fark etmeden ne kadar zaman geçirmiştim? Yeni kırışıklıklar ve yeni griler. Tam olarak saklayamadığı yorgunluğu. Elini uzattı ve ben de kendi elimle tuttum.

"Korkularımızın yüzüne bakabilen ve çekip gitmeyen güçlü bir insandır," dedi Sheila. "O senden korkmuyor, tatlım. Saklamaya çalıştığın şeyleri kimsenin görmesine izin vereceğini de sanmıyordum."

Neye izin verip vermediğimi tartışıyorduk. Anya benim hiç istemediğim şeyleri görüyordu ve onlarla başa çıkma konusunda ne kadar iyi olduğunu nasıl bağdaştıracağımdan hâlâ emin değildim. Beni idare etmekte.

Ama geri kalanı? Ailemden saklanmak mı?

Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Hepsinden saklayabildiğim kadar saklamıştım. Bir süre için benim kederimin de ailenin geri karışacağını düşündüm. Hayatın yoğunluğu içinde benimki öne , onlarınkinden daha dikkat çekici görünmeyecekti. Onu daha fazla sevmiyordum çünkü bu zordu ve kazanmak için yola çıktığım bir yarışma değildi, ama bu maskeleri takmak onlara bir iyilik yapıyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Biri fark ederse yüzüme vurur diye düşünmüştüm," diye itiraf ettim. "Bu aile gerçekten kendine yardım edemiyor."

Güldü. "Biliyorum. Ama arada bir, kız kardeşleriniz bile sizi biraz rahat bırakmaları gerektiğini bilirler. İyi olduğunu düşünmemizi istedin." Yavaşça yüzümün yan tarafını avuçladı. "Endişelenmemizi istemedin ve her biriniz bunu yapmamı engelleyecek seçimler yapabileceğinizi düşünme konusunda korkunç bir eğilime sahipsiniz." Gülümsedi. "İnanın bana, o kadar güçlü değilsiniz. Hiçbiriniz değilsiniz. Mükemmel bir hayatınız olabilir, her ne ise, ama ben yine de içinizden birkaçının uykusunu kaçırarak bir şeyler bulurum. Bu ebeveyn olmanın bir parçası. Yakında göreceksiniz."

Kollarımı Sheila'nın etrafında kavuşturdum ve ona cesaret edebildiğim kadar sıkı sarıldım. O da bana sarıldı.

"Bunu nasıl yapacağımı senden öğreneceğim," dedim ona. " olur mu?"

"Tabii ki tatlım," dedi, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Ve eğer babandan nasıl koca olunacağını öğrendiysen, o dünyanın en şanslı kadını olacak."

Suçluluk duygusu beni hasta etti.

"Seni seviyorum," dedim ona sessizce.

O da her zaman yaptığı gibi karşılık verdi ve kucaklaşmadan çekildikten sonra ellerimi kavradı. "Sezon öncesi ilk maçına geliyoruz, tamam mı? Her birimiz."

Ona alaycı bir sırıtış attım. "Bana söylememiş bile, seni sahanın her yerinden duyardım."

Yanağımı okşadı. Sertçe. Sonra gülümsedi. "Neden bahsettiğini bilmediğime eminim. Şimdi karını ve bebeğini eve götür, tamam mı? Her gün Leo'nun fotoğraflarını bekliyorum."

"Evet, hanımefendi."

Karısı ve bebeği. Her şey çok normaldi, değil mi? Evime dönmüştüm. Ayrı yatak odalarına geri dönecektik ve bizi sürekli izleyen gözler olmayacaktı. Kamyonete doğru yürürken içim huzursuzlukla çalkalandı, gerçekliğin baskısı

Beklediğimden daha ağırdı, yalanın ağırlığı tüm uzuvlarımı çekiyordu. Kapıyı açtığımda Anya telefonla konuşuyordu ve emniyet kemerimi bağlamadan önce Leo'yu kontrol etmek için arkamı döndüğümde bana küçük bir gülümseme verdi. Mışıl mışıl uyuyordu.

"Eve gittiğimizde üzerinde çalışabilirim," dedi. "Bana gönderdiğin iki yeni sahenin eskizlerini de bitirdim."

"Sen en iyisisin," diye cevap verdi Vida. "iyi bir hafta sonu geçirdiniz mi?" Anya bana hızlıca bir bakış attı. ". Parker az önce kamyonu bindi ve Portland'a geri dönmek üzereyiz."

"Ahh, yani onun hakkında konuşmak güvenli değil. ."

Gözlerimi devirdim ve Anya geniş bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Aynen öyle." "Yani onun hakkında soru sormamalıyım-"

"Hoşça kal Vida," diye araya girdi Anya, yanakları kızarmıştı.

Vida güldü iyi huylu bir şekilde, ve I salladı benim Kafa olarak Anya aramayı sonlandırdı.

"Onu sevmem iyi bir şey," diye mırıldandı Anya.

"olduğum herkes hakkında böyle hissediyorum." Güldü.

"Harika bir ailen var, Parker."

Derin bir nefes aldım. "Biliyorum."

Anya telefonuna baktı ve ben kamyonu geri vitese takmadan önce etkileyici bir yapılacaklar listesi gördüm. "Görünüşe göre ikimiz de işe geri dönüyoruz."

Başını salladı ve bana hızlı, araştırıcı bir bakış attı. "Sanırım bu balayının bittiği anlamına geliyor, ha?"

Kaburgalarımın altından bir şey sızladı ama görmezden . "Evet. Sanırım öyle."

Chapter 26

Anya

Parker'ı zihnimin arkasındaki kendi kilitli kutusuna itmeye çalışmamın tek bir mantıklı yolu vardı ve bu da bariz, bol miktarda dikkat dağıtma teknikleriydi.

Parker dizüstü bilgisayarımın yanına seksi görünümlü bir tabak makarna koyana kadar yemek kokusunu bile fark etmemiştim. Eve geldiğimiz andan itibaren kanepede kamp kurmuş, Wilders'la geçirdiğimiz süre boyunca görmezden geldiğim tüm işler üzerinde çalışıyordum. Ertesi sabah eğitim kampı için ayrılır ayrılmaz meşhur balayının sona erdiğini düşünürsek, kıcıımı kaldırmam gerektiğini biliyordum. Vida bana tüm haftamı alacak bir liste göndermişti ama Parker'ın evine döndüğümüzden beri neredeyse tamamını bitirmiştım.

Spike bizi gördüğüne sevindi. Beni ve Leo'yu gördüğü için mutluydu. Parker kibirli bir hırıltı çıkardı, bu da uyarı tıslamasından etkileyici bir adımdı.

İşe koyulduğumda zamanın nasıl geçtiğini anlamamak benim için tipik bir durumdu ve önümüzdeki bir ay boyunca bize yetecek kadar sosyal medya paylaşımı yapmış ve bana gönderdiği tüm özgeçmişleri gözden geçirmiştım. Görünüşe göre yemek aklımdan çıkmıştı, çünkü az önce yaptığı şeyin kokusu midemden Spike'ın kötü bir gününde çıkardığı sese benzeyen öfkeli bir hırıltı çıkarmıştı. Mavi ışıklı gözlüklerimi başımın üstüne ittim ve boş gözlerle yemeğe baktım.

"Bu da ne?"

"Yemek. Genellikle onu yeriz."

Kanepeye oturduğunda, bacaklarını aramızda neredeyse yarım minder vardı, ona kuru bir bakış attım. "geldi bu? I

Eve geldiğimizde dondurucuyu kontrol ettik ve Louise bize bir şey bırakmamış gibi görünüyordu. Dışarıdan bir şeyler sipariş ederiz diye düşündük."

Çenesi ısırarak için çalıştı, kasları çaresiz bakışlarımı çekecek şekilde oynadı. "Sanırım burnunu sokuyor."

Kaşlarım kalktı. "Bu onun görev listesinde var mı?"

"Görünüşe göre. Ben de ona küçük bir servet ödüyorum, yani gerçekten parasının karşılığını almaya çalışıyor." Masanın üzerine bir post-it yapıştırdı.

Öne doğru eğildim ve dağınık el yazısını yüksek sesle okudum. "*Karın için biraz yemek pişir. Güven bana.*" Gözlerim onunkilere dikildi. "Haklı olabilirsiniz."

Parker ısıklık çaldı. "Basını alarma geçirin. Bunun basılmasını istiyorum."

Çatalımı kokulu bir sosla kaplı ince erişteye doğru çevirerek homurdandım. İlk ısırığı aldığım anda ve zengin sos dilime çarptığında, kısık, mutluluk dolu bir inilti çıkardım. Dilim alt dudagımdaki sosu yakalamak için dışarı fırladı ve gözlerimi açtığımda Parker'ın bakışları ağızıma kilitlenmişti.

Tek bir yanlış harekette, o bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. Kıyafetsizlik ve çoklu orgazm demekti. Tırnaklarımın sırtına inmesi ve ellerimin saçlarına kilitlenmesi demekti. O tek sefer, daha fazlası olmadan geçen zamanın avantajıyla ateşli bir rüya gibi hissettirdi. Kimsenin ateşli bir rüyada yaşamaması gerekiyordu; yükseklerde yaşamamanız gerekiyordu. Çünkü sonrasındaki çöküş her zaman muhteşemdi.

Dur. Düşün. Henüz atlama.

Bu benim beynimdi ve diğer her şeyden çok daha gürültülüydü.

Dinlemem gereken doğru ses buydu ve diğer tüm parçalarım da bunu biliyordu. Ailesinin tamponu olmadan her şey tehlikeli görünüyordu.

"Lezzetli," dedim ona. "Teşekkür ederim."

Gözlerini kırıştırdı. Sıcaklık gitmişti. "Tabii ki. Biraz film izleyecektim." Kanepenin üzerinde Voyagers çantasında bir tablet duruyordu. "Ama dikkatini dağıtacaksa, çekilebilirim."

Parker kendi dikkatini dağıtıyordu ama bunu yüksek sesle söylemeyi planlamamıştım.

"Devam et." Bir ısırık daha aldım, gözlerim bahsettiği maça takılmıştı. Geçen yılın sonlarında Los Angeles'a karşı oynadıkları bir maçtı. Parmağıyla videonun çubuğunda geziniyor, ilk çeyreği hızlandırıyor, sonra belli bir oyunda duruyordu.

Bir kez izledi, sarımsaklı ekmekten kurt gibi bir ısırık alıp ağzına attı, sonra kaseti geri sarıp tekrar oynattı. Parker'ın gözleri kısıldı ve oyunu üçüncü kez tekrarladı. Sonra dördüncü kez.

"Neye bakıyorsun?"

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Film izleyen birine yabancı değildim ama yine de kendimi *onun* ne gördüğünü bilmek isterken buldum.

Öğleden sonra güneşi odaya süzülürken Parker'ın gözleri bana baktığında derin bir bronz renginde parlıyordu. "Savunmalarının iki dar uç dizilişine karşı nasıl dizildiğini izliyorum. Pek çok takım bunu kullanmıyor, bu yüzden genellikle maçlarımızı tekrar tekrar izliyorum." Tableti bana doğru eğdi ve ben de bacaklarımı açtım, bükülmüş dizlerim kaslı kalçasından sadece birkaç santim uzaktaydı. "Orada ne yaptıklarını görüyor musun? Topa vurmada hemen önce bu iki kornercide hafif bir kayma var. Bu, koştığımız rotaları iyi anladıkları anlamına geliyor."

Profilindeki keskin hatlara hızlıca baktım. "Aradığın şeyi her zaman görür müsün?"

Başını salladı, gözleri hâlâ ekrana kilitlenmişti. "Genellikle. Savunma elini gösterirse son dakika ayarlamaları yapabiliriz. Bu üçüncü ve on sekizinci hücumdu ve eğer ilk sayıyı alamazsak oyun biterdi."

"Peki ne oldu?"

Parker oyunu başa döndürdü ve hem Parker hem de Beckett'ın dış rotalarını tahmin ederek vücutlarını nasıl açtıklarını gördüm. Oyun kurucu-Christian Reyes-topu kaptı ve koşucu arkasına sahte pas attı, ardından cepte dört beş adım geriye doğru dans etti. Ortadaki çizgisi hafifçe zayıfladı, orta sahası sağa doğru itti, böylece koşucu orta sahayı kesebildi, hala savunmayı kandırma umuduyla sahte topu karnına doğru tutuyordu. Yine de kimse buna kanmadı, bir savunma oyuncusu orta sahayı geçtiğinde oyun kurucunun elindeki topu kapmak için uzandı.

Gözlerim Parker'a kaydı ve onu çizgide adım adım takip eden köşe oyuncusuyla boğuşurken kendimi ona doğru eğilirken buldum. Yirmi metre gittikten sonra Parker durakladı, sonra oyun kurucu topu bırakmadan birkaç saniye önce birkaç metre içeri girdi.

Top biraz yüksekti, için bilerek o şekilde atılmıştı ve eğer Parker içeri girmeseydi, Reyes atışını ayarlamasaydı, işe yaramayacaktı. Parker'ın kolları uzandı ve topu kaptı.

Hava. Bir sonraki adımda topu vücuduna doğru sıkıştırdı, köşe oyuncusuna sertçe dirsek attı ve üç savunma oyuncusu etrafını sarmadan önce yakaladığı topu dört-beş metre daha ilerletti.

Tüm oyun gerçek zamanlı olarak on saniyeden az sürdü, ama tekrar izlemek için geri aldığımda kendimi farklı pozisyonları izlerken buldum. Sahanın karşı tarafında Beckett'ı koruyan iki savunma oyuncusu vardı ve top çıkar çıkmaz mod değiştirerek bu ikilinin önüne geçti, dikkatleri Parker'a kayarken ilerlemelerini yavaşlatmak için göğüslerine baskı yaptı. Savunmanın yemi yutmayacağını anlayan koşucu da blok yapmaya başladı ve Parker'a ulaşmak için etraftan dolanmaya çalışan bir defans oyuncusunu durdurdu.

Filmde Parker zıpladı ve hayali bir ok ve yay fırlatarak ilk hak işaretini geçtiğini gösterdi. Sonra yumruklarını sıktı, kollarındaki kaslar gerildi ve sonra başını geriye eğerek adrenalin yüklü bir kükreme çıkardı. Açıkçası, gözlerimi Max'ten ayırmadan çok fazla futbol izledim. Sahada Parker'la aynı enerjiye sahip değildi. Onunki daha odaklanmış bir oyun tarzıydı ve kutlamalara pek izin vermiyordu. Parker'da ise sanki coşkulu bir enerjinin açığa çıkışını izliyor gibiydim. Sadece birisi yaptığı işi gerçekten sevdiğinde mümkün olan bir oyunculuk. Kendimi gülümserken buldum ve gözlerim ona kaydığında o da gülümsüyordu.

"Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum," dedim sessizce. Dilimin ucunda seksten daha iyi olup olmadığını sormak vardı ama bu yanlış yönde atılmış muazzam bir adım gibi geldi, o yüzden bu soruyu sakladım.

İç çekti. "Böyle bir topu yakalamak mı? Dünyadaki en güzel duygulardan biri." Gülümsemesi soldu. "Ya yakalayamadığında? Berbat bir şey. Hala bunun için kendimi hırpalıyorum."

Gözlerim kucağıma düştü. Hangisinden bahsettiğini sormama gerek yoktu.

"Takım arkadaşların mı?" Ben sordum.

Bir an için kaşları birbirine çatıldı. "Herkes için hazmetmesi zordu. O maçtan sonra soyunma odasının bu kadar sessiz olduğunu hiç duymamıştım."

"Bu nasıl oluyor?" "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Özür diliyor musun? Sonrasında gelip seni daha iyi hissettirmeye çalışıyorlar mı?"

"Bazıları duydu," diye cevap verdi. "Yine de gerçekten duymak istemedim." Adem elması sert bir yutkunmayla sallanıyordu. "Ve birçok erkek hiçbir şey söylemedi. Çok yakındık, biliyor musun? Kızdıkları için onları suçlamıyorum. Yakalamalıydım. O kadar. Bahse girerim o olaydan bu yana o oyunu beş yüz kez izlemiştir."

İnsanların genellikle tahmin edilebilir olduğunu fark etmiştim. Kendi kalıpları kendileri için açık olmasa bile, oradaydılar. Dışarıdan bakıldığında Parker mükemmeliyetçi biri gibi görünmeyebilirdi ama bu bana gün gibi açık bir şekilde haykırıyordu. Mesele mükemmel temiz bir ev tutmak ya da her zaman her şeyini toparlamak değildi. Bu görünmez davranış standartlarıydı ve onunki o kadar derinlere işlemişti ki, bunlardan sapma düşüncesi bile gelgitli bir kendini suçlama dalgasını tetikliyordu.

Kendi duygularının nefes almasına izin vermek ceza gibi geliyordu, bu yüzden onu bastırdı, bastırdı, da bastırdı, sonunda patlayana kadar. Mesela ... sahte karınla patlayıcı seks yapıyorsun çünkü sonunda her şey taşı.

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Onca zaman izleyerek ne öğrendiğini sanıyorsun?"

Bir süre sonra Parker başını geriye doğru eğerek kanepenin arkasına yaslanmasını sağladı. "Bunu bir daha asla yapmak istemediğimi. Daha iyi olmam gerektiğini. Daha hızlı. Herkesin hayal kırıklığı ve acısının sorumluluğunu taşımak..." Gözlerinde birkaç gündür görmediğim o perili bakış vardı. Gözlerinin altındaki derinin izini sürmek istedim. Koyu halkalar azalmış olsa da hâlâ yorgun görünüyordu. "Bunu hissetmekten gerçekten bıktım."

Yavaşça dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ona doğru biraz daha açıldım. Dizim bacağına değdi ve dokunduğumuz o küçük yere baktı, çenesi gözle görülür bir şekilde sıkıldı. "Belki de izlemeyi bırakmanın zamanı gelmiştir," dedim ona.

Gözleri benimkilere kaydı. "Bu kadar kolay, ha?"

Başımı salladım. "Hazırlık iyidir," dedim tablete dokunarak. "Ama sadece daha iyi olmana yardımcı olarsa. Eğer seni sadece o boktan hissin içinde oturmaya zorluyorsa, o zaman izleme. Takım arkadaşlarının bilmesi gereken tek şey, bu sezon da onlar için sahaya . Geçen sezon bitti, bunu daha fazla uzatmanın bir anlamı yok."

Gözlerindeki yoğun bakış karşısında boğazım düğümlendi.

"Ne derler? Geçmiş unutanlar onu tekrar etmeye mahkûmdur," dedi sert bir sesle. "Ben unutmayacağım. Ve tekrar etmeyeceğim."

Bu adamın kalbimi kırma şekli tamamen yabancıydı. İçimdeki sevgi kabarmasını güneşin doğmasını engelleyemediğim kadar engelleyemiyordum. Geçmişteki halinden daha iyi olmayı o kadar çok istiyordu ki bunun tadını alabiliyordum, tıpkı başka birinin yaralanmasını izleyip hemen kanın metalik almak gibi.

Benim acım olmamasına rağmen yine de birazını içime çekmiştim. Almamak mümkün değildi, değil mi? Hayatınız geçici olarak bile olsa bir yere ekildiğinde, sığ köklerin bile oluşması kaçınılmazdı. Bunlar sığ hissettirmiyordu. Parker'la olan hiçbir şey öyle hissettirmedi. İkimizin de açık izni olmadan hayatının kenarlarına doğru kıvrılan derin ve anlamlı hissettim.

Kasırganın ortasına düşmüş gibi hissettim ve bir şekilde onu kontrol altına almaya çalışan kişi ben oldum.

Benden bunu
istememişti. Kimse
istemedi.

Bu senin işin değil Anya, diye talimat verdim kendime. Onu düzeltmek benim işim değildi, her şeyi açıkça görmesini sağlamak da benim işim değildi ve bunu deneme dürtüsü beni neredeyse nefessiz bırakıyordu. Zaten deniyordum, her seferinde beni dinliyormuş gibi görünmesi, zorlamaya devam etme arzumu artırıyordu.

"Ben de geçmişi tekrarlamak istemiyorum," dedim ona.

Bakışları benimkilerin üzerindeydi, kendi başarısızlıklarımın nazikçe hatırlatılması odaya en ufak bir gerginlik getiriyordu.

Sessizce iPad'imi açtım ve Vida'nın gözden geçirmesi için başka bir sahne üzerinde çalışmaya başlarken çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Bunu nasıl buluyorsun?" diye sordu ve başımı kaldırdığımda gözleri elimdeki kaleme kilitlenmişti. "Senin yaptığın gibi kafamdan bir şeyler çizebilmeyi hayal bile edemiyorum."

Daha net görebilmesi için ekranı eğerek gülümsedim. Biraz gölgelendirme yaptım ve hayvanın sırtına biraz ışık ekledim. Orada sessizce oturdum ve ben çizerken konuştum. "Filmleri inceliyor, ağırlık kaldırıyor ve saatlerce antrenman yapıyorsun, değil mi? Her gece her gece oyun kitabını çalışıyorsun." Parmaklarımı ekranda sıkıştırarak yüze doğru yakınlaştırdım ve farklı bir renk seçmek için kalemime dokundum. "Bunu tekrar tekrar yapıyorum. Çizgilerim daha iyi olana ve çizimleri daha net hayal edebilene kadar. Ta ki sayfaya dökülmeden önce zihnimde nasıl görünmesi gerektiğini görene kadar."

iPad'imi uzattım ve başımı eğdim. "Bu kaplumbağa Gumdrops," dedim. "İnatçı ve diğer tüm hayvanlardan daha yavaş olmaktan nefret ediyor." Yeni bir resme geçtim. "Ve bu da sincap Champ. Hızlı düşünür ama biraz da düşüncesizdir. Geyik Willow utangaç ve tatlı. Porsuk Peanut biraz huysuz ve insanlara nasıl güveneceğini her zaman bilmiyor."

"Ve kitabınız onlar hakkında mı?"

İçimi çektim ve Gumdrops'un yüzünü tekrar yakınlaştırdım. "İlk kitap Gumdrops hakkında, ama o hâlâ hikâyeyi kurcalıyor. Çocuklar dersleri farklı öğrenir. Anlaşılabilir hale getirmek onun işi. Benim tek yapmam gereken onları sevimli göstermek."

Küçük bir ses çıkardı. "Onları hayata döndürüyorsun. Bu küçük bir şey değil."

Göğsümde bir gurur kızarması belirdi. "Sanırım değil."

"Leo bir gün bunları okuyacak, ha?" Parker gülümsedi. "Bu oldukça havalı."

"Futbolcu bir babaya sahip olmaktan daha havalı değil."

"Hayır. Bence yaptığın şey çok daha önemli." Tabletini kenarına dokundu. "Ben herkesin sevdiği bir oyun oynuyorum. Ama sen çocuklara hayat dersleri veriyorsun. Okumayı öğrenmelerine yardımcı oluyorsun. Bence bu sefer sen kazandın, altın kız."

Ona araştıran bir bakış attım. "Onlara da ders veriyorsun, Parker. Hata yaptıktan sonra sahaya dönüp bir sonraki oyuna odaklandığında, seni izleyen her çocuğa yaptıkları hatalardan daha büyük olduklarını gösteriyorsun."

Ağızımdan çıkan her kelime uygunsuz duygularıma ışık tutacakmış gibi görünüyordu ve daha fazla üstüne gitmemesini umarak bakışlarımı tekrar işime çevirdim.

Parker'ın gözleri birkaç dakika boyunca profilimde kaldı ve sonunda dikkatini tekrar tabletine verdiğinde rahat bir nefes aldım. Sahnemi bitirip Vida'ya e-posta ile gönderdikten sonra iPad'imi çantama geri ve ayağa kalktım.

O maç filmini izlemeye devam ederken, ben de akşam yemeği tabaklarımızı temizledim ve uykudan uyandığında ciyaklayan Leo'yu beşiğinden çıkardım. Uyanık kaldığı süreler biraz daha uzuyordu ve onu beslemeyi bitirdikten sonra bile uyumaya hazır olduğuna dair hiçbir belirti göstermedi.

Parker kanepedeki koltuğundan kirpiklerinin altından bizi izliyordu ve yanaklarımın ısındığını hissetmeme rağmen

ona ne düşündüğünü sordu. Spike aile odasına girdi, Parker'a bakarken kuyruğu uğursuzca seğiriyordu.

"Şu anda ruhumun değerini tartıyormuş gibi hissediyorum," dedi karanlık bir tonda.

Mırıldandım. "Oh, sanırım bunu ilk gün yaptı."

Parker yüzünü buruşturdu, kanepenin önündeki sedirin üzerine zıplayan ve bakışlarını tereddütsüz onunkilerle buluşturan kediye baktı.

"Ne?" Parker tersledi. "Eğer beni öldürecekse, kedi, gitsin. Benimle böyle oynamayı bırak."

Gülümsememi Leo'nun boynuna saklamaya çalıştım, bebeğin omzuna yumuşak bir ahududu üfleyerek gizledim. Ama gözümün ucuyla gelen bir hareket başımı geriye atmama neden oldu.

Parker'ın .

Çünkü Spike sedirden kanepeye atladı, Parker'ın kolunu kokladı, sonra da kalçasına kıvrıldı.

"Bu çok güzel. Polisleri arayıp cesedini etmelerini istememe gerek kalmadı. Beni bir sürü dertten kurtarır."

Parker hiç eğlenmedi.

O bir süre daha çalıştı ve ben masaya geçtim, ben birkaç taslak üzerinde çalışırken Leo da fedailiğindeydi. Alt dudağımı öfkeyle çiğnerken, Leo'nun ayağını çimdikleyene kadar parmak uçlarıma bulaşan kalem fark etmedim bile. Çorabının üzerinde koyu bir leke bıraktım ve ellerime baktığımda pişmanlıkla başımı salladım. Masanın üzerinde buruşturulmuş bir kağıt havlu vardı ve ellerimi temizlemek için onu kullandım.

Leo emziğini elinde tutmuş, hafif şaşkınlıkla ifadeyle parlak kırmızı plastiğe bakıyordu ve bacağı ileri geri tekmelemeye başladığında gülmekten kendimi alamadım.

"Yakında koşabileceksin dostum," diye söz verdim ona.

Dilimi şaklattım ve dikkati önce sese, sonra da yüzüme odaklandı.

"Küçük adam yarın eğitim kampına geliyor mu?" diye sordum. "Karar verip vermediğinden emin değildim."

Parker koltuktan ağır bir nefes verdi. "Henüz buna hazır mıyım bilmiyorum. Basın orada olmasa neyse de, ilk gün her zaman tam bir hayvanat bahçesi gibi oluyor."

Benim rolüm açıldı. Ortaya çıkıp kendimi gösteriyorum, Wilder forması giyiyorum ve taraftarların beni diğer ailelerle birlikte görmesine izin veriyorum. Giymek

Son birkaç gündür ailesiyle yaptıklarımızdan farklı olarak. Her performans biraz daha gerçekçi geliyordu ve sezon sonunda hayal ile gerçek arasındaki ayrımı korumanın ne kadar imkansız olacağını merak ediyordum.

Midemdeki tatsız bir burkulma dikkatimi dağıtacak bir şey aramama neden oldu. Masanın üzerinde küçük bir arı oyuncağı vardı, duşta bize verilen bir şeydi ve içindeki küçük çınlama sesine iyi tepki veriyor gibiydi.

Aptalca sesler çıkararak arıyı havada dans ettirdim ve son anda yüzüne yakınlaştırdım. Küçük ağzı sakızlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gerçek bir gülümseme.

Nefesim kesildi. "Parker, buraya gel. Çabuk."

Hareketi tekrarladığımda Leo'dan bir gülümseme daha aldım ve kendimi beklenmedik bir şekilde gülerken buldum. Parker arkamdan geldi, ellerini sandalyeme dayadı, parmakları omuzlarımda gezindi.

"Tekrar yap," diye ısrar etti.

Öyle yaptım ve Leo tekrar gülümsediğinde heyecanla Parker'a baktım. Yüzündeki sevinçli ifade çok garip bir etki yarattı, göğüs kafesimin yakınlarında beklenmedik bir şey çatırdadı.

Ani bir korku filizlendi ve buna bir isim koymak çok uzun sürmedi. Kalbimi iyi koruyamamıştım. Biraz bile. Tam olarak ne zaman olduğundan emin değildim -o duvarlar ne zaman yıkıldı- ama patlamalarının etkisini göğsüme inen bir darbe gibi hissettim.

Geride sadece gökyüzüne yükselen bir toz bulutu kalmıştı ve nefes almak için tek yapabildiğim buydu.

"Şuna bak," diye nefes aldı Parker, gözleri parlıyordu, kendi gülümsemesi genişti, yanağında bir gamze kırışıyordu.

Gözlerim doldu ve kimin için ağladığımdan emin değildim.

Leo için, onu hak ettiği şekilde sevecek bir baba bulmak.

Parker için, bu şekilde hissetme yeteneğine sahip olmadığına dair kendi sınırlayıcı inançlarının ötesine geçmek.

Ya da benim için, bu ikisinden kurtulamayacağımı bilmek. Onlardan ayrılmak beni ikiye bölecekti.

Parker arı oyuncağını işaret etti, ben de uyuşuk bir şekilde ona uzattım ve bunun gibi küçük anları yakalamak için umutsuz bir istekle telefonumu karıştırdım. Daha iyi bir açı yakalamak için arkama yaslandım, Parker benim yerime geçip Leo'dan birkaç gülümseme daha alırken video kayda girdi. Küçük

Çocuğun gözleri dans ediyordu, sanki vücudu kıkırdamak istiyordu ama tam olarak hazır değildi.

Sessiz bir kahkaha atan Parker doğruldu ve oğluna bakarken bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım, bu inanılmaz. İlk kez baba dediğinde muhtemelen ağlayacağım."

Orada olur muydum?

Eve döner miydim?

Panik göğsümü tırmaladı. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? Bu adam söz konusu olduğunda tüm mantıklı düşüncelerimden sıyrılmış gibi hissediyordum ve daha da kötüsü, bir şans daha verilirse, her şeyin başladığı yere geri her kararı yeniden vereceğimden oldukça emindim.

Direkt atlamıştım. Kendime ne kadar kesin bir şekilde yapmamam gerektiğini söylesem de atlamıştım. Yol boyunca, bir önsezi fısıltısı hissettiğim anlar oldu ve her zaman beni öptüğünde başladı. İlk burada. Sheila'nın mutfağında, tüm ailesinin gözü önünde.

En çok zararın verildiği anlarda saklanmıştı ve ben bunun ne anlama geldiğini bilerek görmezden gelmiştim. Onu da kilitlemişim, değil mi? Parker'ı seviyormuş gibi yapmak bir sebepten ötürü kolaydı ve şimdi kendimi bunu itiraf etmeye zorlamak beni bir dünya acıya açık hale getirdi.

Farkında olmadan, denemeden beni incitebilirdi. Sadece bu da değil, bunun için kendinden nefret ederdi.

Ve Leo. Tanrım, o küçük bebek, onu zaten çok seviyordum. İkisini de bırakmak zorundayım, değil mi?

Bu düşünce kalbimi durdurdu.

Parker'ın eli enseme kıvrıldı, başparmağı boynumun kenarını okşadı ve paniğin buz gibi ipleri bu basit dokunuşla geri çekildi.

"Onu bu gece odamda tutmamı ister misin?" diye sordu, benim şaşırtıcı zihin jimnastiğimden habersiz.

Gözlerim kısıldı. Artık aynı yatağı paylaşmamıza gerek yoktu. Loş bir odada gece yarısı sohbetleri yok. Sadece bizimmiş gibi hissettiren sihirli anlar yoktu.

Göğsümdeki kafesin içinde canım yanıyordu. Her şeyim, vücudumun her santimetre karesi acıyordu. Bu tür bir acının tek bir nedeni vardı ve kendime bunu bir daha asla hissetmeyeceğime dair nasıl da söz vermiştim.

Sizi sevmesine izin vermeyen birine aşık olmak, kalbinizi başka hiçbir şeyin tam olarak yapamadığı bir şekilde sıkar. Bu keskin bir acı değildi; bu

zonklayıcı ve gürültülü değildi. Her yerde hissedene kadar vücudunuzun her köşesine yayılarak oyalandı.

"Yardım etmek benim için sorun değil," dedim ona. "Yarın büyük bir günün var." Aptal. Ne aptalmışım.

Bunu bir plan olmadan yapmaya devam edemezdik. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını ortaya koymadan. Beynim bunun için çılglık atıyordu.

Bunu iyice düşün.

İyi olacağından emin ol.

Parker elini çektiğinde nasırlı parmakları hafif bir ürperti yarattı. Bacaklarım güçsüz hissetse de ayakta durmayı başardım, yüz ifademi umutsuzca daha az yürek parçalayıcı bir hale getirmeye çalışırken ona doğru eğildim.

"Bir gecelik izni hak ettin," dedi, gözleri yüzümü ararken.

Gülümsemeyi başardım. "Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa diye kapımı açık tutacağım."

Aramızdaki hava yoğunlaştı ve Parker'ın bakışları ağzıma indi. Evet.

Evet, diye düşündüm kalp atışlarımın acımasız ve çaresiz bir şekilde hızlanmasıyla. Daha sonra ne kadar acıtacak olursa olsun, eğer beni itmiş olsaydı, orada beni neyin beklediğini bilerek doğrudan kollarına düşecektim.

Öfkeli bir tutkudan daha fazlasıydı ve basit bir kimyanın çok ötesindeydi.

Bu inanılmaz karmaşık adama aşık olmuştum. Her yönüyle, hatta umutsuzca kurtulmaya çalıştığı yönleriyle bile.

"Bir şeye ihtiyacım olursa?" diye sordu sessizce. Titrek bir nefes verdim.

"Evet."

Parker'ın gözleri bir süre daha benimkileri . "Peki ya sen? Ben de kapımı açık bırakayım mı?"

Bir adım at, diyordu. *Benimle burada buluş.*

Masum bir öpücük dışında, ona güç pozisyonu vermiş, o kısa, yakıcı sıcaklık anlarını kışkırtmışım.

Acıyacak Anya, diye haykırdı kalbim. *Daha önce hiç olmadığı kadar acıtacak.*

Ondan uzaklaşmak içimi parçalamak gibi gelirdi.

Dudaklarımı birbirine dolayarak başka tarafa baktım ve aramızda titreşen gerilimde umutsuzca ihtiyaç duyulan bir mola vererek anın tırmanmasına izin verdim.

Parker kaldı Sessiz. Dikkatli. Bu ağırlık . onun bakışlar sendeliyordu. Boğazımı temizledikten sonra, elimdekileri bir kenara koymakla meşguldüm.

tableti, sonra da yanındaki eskiz defterini ve kalemleri. Parker koluma dokunarak beni sakinleştirdi.

Soru sormak için kafamı kaldırdığımda yüzüme bakıyordu. Elini yukarı kaldırdı, başparmağının ucunu yaladı, sonra çenemi avucunun içine aldı ve enemdeki bir noktayı ovdu.

"Kalem," dedi açıklama olarak. Ama beni bırakırken gözleri öfkeliydi.

Çarpan kalbimi duyabiliyor muydu?

Eğilip Leo'nun alnına hızlı bir öpücük kondururken bacaklarım beni zor tutuyordu.

"Bu gece iyi uyu küçük aslan," diye fısıldadım. "Babanın dinlenmeye ihtiyaı var." Benim de yle.

Belki de iyileşmek için tam bir gece geçirdikten sonra tüm bunlar daha az korkutucu gelebilirdi. Ailemizle kurduğumuz yakınlık onun demir pençesini hafifletirdi. Nefes almak için boşluk yardımcı olurdu. Başımı dik tuttuğum ve gardımı aldığım yeni bir günün başlangıcı.

Olabilir. Muhtemelen değil.

Odadan ıkarken Parker'ın gözlerini üzerimde hissettim. Spike peşimden zıpladı ve kendimi odama kapatıp kapıya yaslandığımda keskin bir nefes aldım.

Sonum gelmişti, değil mi? Burada ne kadar uzun süre kalırsam o kadar ktleşecekti, ta ki bu adama o kadar umutsuzca bağlanıncaya ve hiçbir çıkış yolu kalmayıncaya kadar. Benim kklerim onun hayatında, onunki de benimkinde o kadar derine inecekti ki, ikimizi de zgr kılmak için acımasız ve yıkıcı bir kazı yapmak gerekecekti.

Chapter 27

Anya

Sonunda kendine aşık olduğunu itiraf ettiğinde gerçekten aptalca bir şey oldu.

Sanki bir tür halüsinojenik ilaç almıştım ve şimdi etkilerinin geçmesini beklemek zorundaydım. Evdeki her ses yükseliyordu; Parker'ın yatak odamın kapısının dışındaki ağır adımları silah sesi gibi yankılanıyor, Leo'yla konuşurken sesinin alçak mırıltısı hassas kulaklarıma bir çığlık gibi çarpıyordu.

Yaptığı her şeyi bilmek istiyordum. Her şeyi. Daha da kötüsü, tüm bunları yaparken onu izlemek istiyordum. Ne zamandan beri röntgenci eğilimlerim var? Görünüşe göre Parker Wilder'la evlendiğimden beri. Elbette bunu ona asla söyleyemezdim, çünkü yüzünde neşeli bir gülümsemeyle bunu başımın üzerinde tutardı.

Beynim bu konuda benimle nasıl dalga geçtiğini canlı bir şekilde gözümün önüne getirdiğinde göğsümde keskin bir sızı oluştu.

beğenmişim, değil mi?

O adama teslim olmadan odadan çıkmayı başarmak beni sahte bir güven duygusuyla . Gurur, düşüşten önce gelir ve insanların söylediği diğer saçmalıklar.

Sorunun bir kısmı da odama çok erken çekilmiş olmamdı ve uyuyacak kadar yorgun değildim. Yatağa uzandım, zihnim hızla çalışıyor ve dakikalar geçtikçe saat yanıp sönüyordu ama uyku bir türlü gelmiyordu.

Eğitim kampı yaklaşıyordu ve belki de bu yüzden kafamdaki tüm düşünceler artmıştı. Sakince bunun neye , nasıl bir performans düşünmem gerekirdi. Fakat

Bunu yaptığımda midemde bir bulantı hissettim ve birkaç derin nefes almak zorunda kalana kadar midemi tehlikeli bir şekilde sıktım.

Bu ortam benim için yeni değildi. Kurtların eğitim kampını yıllardır ziyaret ediyordum, daha önce de... boğazımdaki safra yükseldi. Max'ten önce bile. Ve ne zaman oraya gitsem, ne zaman siyah ve kırmızı kıyafetlerimi giysem, saçlarımı yapsam ve her şeyin mükemmel olduğundan emin olsam, o sahalara tam olarak ne yaptığımı bilerek girdim.

Orası benim için her zaman güvenli bir yerdi.

Ellerim karnımın üstünde kenetlediğim yerde titredi.

Parker için Voyagers sahasına gitmek güvenli gelmiyordu. Ya da maçlarında. Artık değil. Mantıkla bağdaşan çok az şey vardı ama Wilders'da olmak bana sahte bir güvenlik duygusu aşılamıştı. Gerçeklikten çok uzak bir balondu ve ne kadar uzak olduğunu fark etmemiştim. Evine döndüğümüzde güvenlik ağı bir anda yok oldu.

O ipte tek başımaydım, Büyük Kanyon'un üzerinde gerilmiştim.

Uyumak anlamsızdı, bu yüzden sonunda oturdum ve yorganı arkaya attım, dirseklerimi uyluklarımın üst kısmına dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım.

Bir an telefonuma baktım ve Vida'yı aramak için çok geç olup olmadığını düşündüm. Vegas gezimiz bir yana, Vida erken erken kalkan bir insandı. Her zaman ortak bir yönümüz olmuştu, bu yüzden birlikte yaşamak çok kolay olmuştu.

Şu anda bana ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Gözlerim kısıldı, çünkü Isabel de öyle yapardı. Tanrım, beni ağlatabilecek bir şey varsa o da buydu. Derimin altında umutsuz bir sızı oluşmuştu, çünkü ona milyonlarca soru sormak istiyordum. Onun ve babamın hikâyesini yeterince dinlemiştim, nasıl hissettiğimi çok iyi biliyordu.

Duygusal olarak sizi sevmeye hazır olmayan birine aşık olduğunuzda ne yaptınız?

Elim telefonuma doğru hareket etti, ekran bir bildirimle aydınlandığında ona tam olarak bunu sormanın sonuçlarını lanetlemeye hazırdım.

Bir yıl önce bugün, diyordu ve midemdeki düğüm *bir* beton bloğa dönüştü. Sanki o fotoğrafları açacaktım. Evrenin garip bir zamanlaması vardı ve eğer bir insan olsaydı, suratına *öyle* sert bir dirsek atardım ki. Bulut tabanlı depolama klasörümdeki fotoğrafların küçük önizlemesi, tam olarak hangi resimler olduklarını bilecek kadar büyüktü.

Paylaşılan klasör, geçen yılki eğitim kampı fotoğrafları, şu anda başka birinin telefonunda da görünüyor olabilirdi ve bir sonraki kalp atışında kendimi yataktan kalkmış, telefonu komodinin üzerine bırakmış buldum.

Kendini özellikle aptal hissediyorsa, mesaj atmak ya da aramak gibi aptalca bir şey yapmaya çalışabilirdi ve ben onun adının görünmesini bile istemiyordum.

Şimdi o resimlerle alay ediyormuşum gibi geliyordu - bak *Any a, bütün bunların seni getirdiği yere bak. Bunca yıldır hangi sesi dinliyardun? Kalbin sessizdi. İçgüdülerin bir şeylerin doğru olmadığını biliyordu. Ve beynin de lanet bir mezar kadar sessizdi.*

Pek çok yönden uyuştuk, değil mi? Bize fayda sağladığında en az direnç gösteren yolları seçtik, çünkü biyolojik olarak acıdan kaçınmak, zorlamak istemediğimiz şeylerden kaçınmak için yaratılmıştık.

Ellerimi kulaklarıma götürmek istedim. Gözlerimi kapatmak istedim. Ama tehlikeli bir gümbürtü vardı - uğursuz bir şey ufukta yükseliyordu ve bu yükseliş acı verici, dağınık bir patlamaya dönüştüğünde beni yok edeceğini biliyordum.

Mayın tarlasında gezinmek gibi.

Max yüzünden değil, kendim yüzünden. Yirmi beş yaş, bu tür şüpheler ve pişmanlıklar yaşamak için yeterince yaşanmış bir hayat gibi görünmüyordu. Bu, hayatımda ne halt ettiğimi bildiğime dair mutlu ve kazanılmamış bir güven içinde yaşadığım zaman olmalıydı.

Ben istemedim. Çünkü tek yapmak istediğim o koridorda yürümek ve onunla birlikte olmaktı.

Yanımda onunla yatakta uzanmak, battaniyenin üzerinde elini tutmak istedim.

Ona başka bir şeye yol tatlı bir öpücük vermek istedim.

Bana sarılmasına izin vermek istedim çünkü bir şekilde, imkansız bir şekilde, karanlık, düşünceli ve üzgün olduğunda bile yanında olmayı en sevdiğim insanlardan biri haline gelmişti. Ukala ve çapkın olduğunda ve kıyafetlerini yırtmak istememe neden olduğunda. Komik ve düşünceli olduğunda ve insanları daha iyi hissettirmek için inanılmaz yeteneğini gösterdiğinde.

Her şeyden çok onun yörüngesinde olmayı ve yaydığı sıcaklığı hiç çaba sarf etmeden içime çekmeyi istiyordum çünkü bu onun içine işlemişt i. Bu gücün farkında olduğundan bile emin değildim.

Kafamın içinde tekrar tekrar çevirirken bacaklarım huzursuzca zıpladı.

Bu her şeyi daha da zorlaştırırdı. Her şeyi.

Zaten zor, diye fısıldadı bir ses. Bu sesin nereden, hangi parçamdan geldiğini bilmiyordum ve pek de umurumda değildi.

Küçücük bir aralıkla açık tuttuğum yatak odamın kapısına baktım ve Parker'ın buna çok benzer bir şeyi nasıl tarif ettiğini düşündüm. Her küçük hatırlatmada dağınık patlamalar. Ancak benim kaybım bu tür bir acıyı hak etmiyordu. Kaybettiğim şey iyiydi. Sağlıklıydı. Orada olduğunu bile bilmediğiniz bir enfeksiyonu kesip atmak gibi ve onu derimin altına enjekte eden bendim.

O da aynı şeyi yapmamış mıydı? yaparken onu izlemiştim, her kesik biraz
alsa ve her adımda mücadele etse bile, yine de yapmıştı.

Kapıyı çekip açtım ve koridoru geçerek Parker'ın kapalı kapısının önünde durdum.

O zaman kapıyı açık bırakmamıştı. Elim yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı ve kapıyı çalmaya cesaret edemedim. Öne doğru eğilerek alnımı kapının pervazına dayadım ve titreyen bir iç geçirdim.

Ne soracaktım ki zaten?

Merhaba, yanına uzanabilir miyim? Söz veriyorum uykunda üzerine binmeyeceğim.

Çaresiz, soluk soluğa bir kahkaha kaçtı çünkü buna söz veremezdim. Yaklaşamadım bile.

Çenemi kaldırdım ve çenemi ayarladım çünkü evet, yapabilirdim. Onunla birlikte olmaktan hoşlandığımı itiraf edebilirdim. Daha iyi bir terim olmasa da arkadaş olduğumuzu.

Birbirlerine orgazm yaşatan arkadaşlar. Ve ara sıra öpüşen.
Ve ... evlendiler.

Kararımı vermeden önce elimi kaldırdım ve kapıya hafifçe vurdum, sinirlerim büyük bir hızla tüm vücuduma yayıldı. Beklerken milyonlarca kanadın içimi dövdüğünü duyar gibiydim.

Sonra... hiçbir şey.

Kaşlarım çatıldı, sinirlerim daha büyük bir şeye dönüştü. Daha korkutucu ve çok daha savunmasız bir şeye. Kapıyı tekrar çaldım.

"Bebegi uyandırmasan iyi edersin, yoksa başın büyük belaya girer," diye derin bir ses geldi merdivenlerin dibinden.

Döndüm, elimi göğsüme vurarak onun merdivenleri yavaşça çıkışını izledim. "Lanet olsun Parker, ödümü kopardın."

Alt kat karanlık olduğu için yüzü gölgede kalmıştı ve ancak yaklaştığında yatak odamın ışığı yüzünü kesebildi-

Çenesi, ağzı ve elmacık kemikleri onu tehlikeli gösterecek şekilde kısaca vurgulanmıştı.

Tehlikeliydi.

Vücudumdaki her şey bunu haykırıyordu. Kollarımdaki tüylerim diken diken olmuştu. Karnımın gerginliği. Hızla atan nabzım ve gürleyen kalbim. O yaklaştıkça duyularım alarmdaydı, son birkaç adımı atarken kokusu güçlendikçe başım dönüyordu.

Gözlerinde ukala bir parıltı vardı ve Tanrım, onu tokatlamak istedim.

"Belli etmeyi bırak," diye tersledim. "Beni korkutamazsın."

"Denemiyorum," diye mırıldandı, bakışları yüzümde gezindi, sonra misafir dolabında bulduğum, onun adını taşıyan Voyagers tişörtüne kayd. "Neye ihtiyacın vardı, altın kız?"

Kelimeler. Kelimelere ihtiyacım vardı. Ve akıl sağlığıma. Ve ... ona ihtiyacım vardı.

Parker Wilder ne zaman beni daha iyi hissettirecek tek şey haline geldi? Bu nasıl oldu?

Akl sağlığımın son kırıntısını da kullanarak, kendimi söylemek istemediğim şeyi söylemeye zorladım. Bahsetmek istemediğim şeyden bahsettim.

"Bununla nasıl başa çıktın?" Sessizce sordum.

Alnı kırıştı. "Ne?"

Elimi göğsümün üzerine koydum, gözlerim kısa süreliğine kapandı. "Göğsündeki patlamalar. Denedim... Onları görmezden gelmeye çalıştım. Yarınki antrenman kampını düşünüyorum ve o kadar çok kampa katıldım ki hiç bu kadar büyük hissetmemiştim. Hiç bu kadar ..." Sesim kesildi çünkü Parker'ın bana bakışı midemin tehlikeli bir şekilde dönmesine neden oldu.

"Neyi hissettin?" diye fısıldadı.

"Önemli," diye fısıldadım. "Bu bir performans gibi geliyor. Tüm o gözler üzerimdeyken bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bir adım daha yaklaştı. "Az önce yaptık."

Bakışlarımı indirdim. "Hayır, o farklıydı. Yargılamıyorlardı. Mutlu olmamızı istiyorlardı. Ailen bizi ayırmaya çalışmıyordu."

Parker derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. "Ve dünyanın geri kalanının bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet," diye nefes aldım. "Belki ilk başta değil. Ama yapacaklar. Zırhta bir gedik arayacaklar ve buldukları anda ortalık kan gölüne dönecek."

Adem elması yutkunurken sallanıyordu ve bir an için çenesini göğsüne indirdi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ve yatak odamda zil sesimi duydum.

"Biliyordum amına koyayım,"
diye mırıldandım. "Buna
ihtiyacın var mı?"

Koridor çok karanlıktı ve bu onu daha uzun gösteriyordu. Onu daha büyük gösteriyordu. Ne derse desin, gözüme çarpıyordu ve zayıf, küçük kalbim ona doğru eğilmek, bir süreliğine ağırlığının bir kısmını almasına izin vermek istiyordu.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Sanırım Max," diye fısıldadım.

Gözleri parladı ve bakışları odama kilitlendi. "Neden?"

İçimi çektim. "Antrenman kampı fotoğraflarından oluşan ortak bir diskimiz var ve... Geçen yıldan bir tane çıktı. Eminim o da bildirim almıştır."

Telefon hâlâ çalışıyordu ve içimi tehlikeli bir şekilde titretiyordu.

Kısmen Parker'ın yüzündeki dehşet vericiydi.

"Ve bu seni incitiyor mu?" diye sordu sessizce. "Bu patlamalara neden oluyor mu?"

"Hayır," diye cevap verdim bir süre sonra. "Sorun o değil, sorun... benim. Bu noktaya gelmek için yaptıklarım. Yapmadığım şeyler. Onun sorunları için kendimi suçlamıyorum, ama yine de kendi hayatımın nasıl sonuçlandığı konusunda biraz sorumluluğum var. Buraya nasıl geldim ve... Bunu düşünmekten nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum."

Kabul aramızda asılı kaldı ve ben umutsuzca onu geri çekmek istedim. Onu yok etmek istedim. Kendi gururunu itiraf etmek, yüksek sesle söylemek için özellikle acı bir şeydi, ama o birçok kez gururunu bir kenara bırakmıştı. Çirkin şeyleri, zor şeyleri söylemişti ve hâlâ ayakta durmakla kalmıyordu, tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi.

"Bundan nefret ediyorum," dedim tekrar. "Ben zayıf bir insan değilim ve onunla kalmış olmam bana böyle hissettiriyor ve bu hissi nasıl yok edeceğimi bilmiyorum. Herkes bana her şeyin yolunda olduğunu, beni anladıklarını ve yanlış bir şey yapmadığımı söylemeye çalışacak ama bu duygularımı dindirmiyor." Bir adım daha yaklaştım ve alnımın kısa bir süreliğine göğsüne yaslanmasına izin verdim. "Nasıl geçmesini sağlayabilirim?"

Parker'ın elleri sırtımda gezindi ve ben kısa bir süreliğine onun dokunuşunda eridim. Sonra yüzüme bakabilmek için beni dikkatlice geriye yatırdı.

Yüz ifadesi sertti. "Başlamak için iyi bir yer biliyorum."

Yanımdan geçip gitti, keskin ve temiz kokusu başımı döndürdü ve bir an için tek yapabildiğim, gözden kaybolurken aptalca arkasından bakmak oldu.

Gözlerimi kırptım. Sonra arkasından koştum ve gömleğini tutarak onu geriye doğru çektim. "Dur bakalım, ne yapıyorsun?"

Çıplak ellerimle lanet bir kamyonu yavaşlatmaya çalışmak gibiydi. Eğer yerde yer olsaydı, onu hemen yere sererdim.

Telefonum elindeydi ve zil sesi başladığında ekran aydınlandı.

Max Bridges arıyor.

Parker'ın bakışları kışkırtıcıydı ve gözlerimi kaçırıyordum. "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Hayatımla," dedim ona. Hiç tereddüt etmedim, tek bir parçam bile yavaşlamam ya da bu cevabı nasıl verdiğimi düşünmem için yalvarmadı.

Telefonu kulağına götürürken gözleri parlıyor, dudakları kenardan birbirine yapışıyordu.

"Bridges," diye hoş bir şekilde cevap verdi. "Ben Parker."

Telefonun diğer ucunda bir süre sessizlik oldu, sonra Max'in sığrama sesi geldi. Parker'a her şeyi duyabileceğim kadar yakın duruyordum.

"Anya nerede? Onu ben çağırdım, sen değil."

Parker'ın bakışları benimkilere kilitlenmişti. Hiç irkilmedi, hiç tereddüt etmedi. Gözümü kırpmaya bile cesaret edemedim. Kesinlikle nefes alamıyordum. Kalbim boğazımın tam ortasına saplanmıştı.

"Evet, bakın, benim bu konuda bir sorunum var," dedi Parker yumuşak bir sesle. Max bir şeyler söylemeye başladı ama Parker araya girdi. "Dahası, Anya'nın da bununla bir sorunu var ve her ne kadar bana ihtiyacı olmasa da, bu noktada ben devreye giriyorum. O yüzden bunu bir kez söyleyeceğim ve anlayabilmeniz için kelimelerimi küçük tutacağım."

"Seni lanet-"

"Hayır, bunu yapmayacağız," diye araya girdi Parker. "Uslu dur Max, ben de öyle yapacağım. Onu araman gerçekten hoşuma gitmiyor."

"Onu geri almaya çalışmıyorum, seni pislik. Sadece onunla konuşmaya çalışıyorum." Kemiklerimi eritecek kadar sıcak olan öfke patlaması karşısında dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Parker bunu yüzümde gördü, gözleri hafifçe

kısıldı. "Bunu duyduğuma sevindim." Çenesini eğdi, gözlerindeki ağır bakış meme uçlarımı sıktı ve aniden kuruyan dudaklarımı yaladı. "Çünkü onu geri alamazsın," dedi. "Birincisi ve en önemlisi, çünkü o seni istemiyor ve ikincisi,

ben özellikle bir şeyleri paylaşmaktan hoşlanmıyorum.

benimdir."

Çok çirkindi. Arkaikti. Açıkça, göğsünü gere gere sahiplenme gösterisi hayatım boyunca bana hiç çekici gelmemişti, ama o bunu söylediğinde feminizmin her *zerresinin* vücudumu terk ettiğini hissetmediysem ne olayım.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken Max'in ne dediğini duyamadım.

Parker'ın ifadesi sertleşti, sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Karımı aramayı bırak. Eğer bir daha onun telefonunda senin adını görürsem, ikimiz arasında bir sorun çıkar. İnan bana, bunu istemezsin. Şimdi... sen git gecenin tadını çıkar çünkü söz veriyorum, ben de kendi gecemin tadını çıkarıyor olacağım."

Telefonu kapattı ve telefon büyük bir gürültüyle komodinin üzerine düştü.

Bunun sahte olup olmadığını bilmek istemiyordum. Bu testosteron dolu gösterinin gerçek olup olmadığını bilmek istemiyordum. Onun kıskançlığını istiyordum. Sahiplenici ellerini vücudumun her yerinde görmek istiyordum. Hiçbir yerde bir uyarı fısıltısı yoktu, belki de ona olan çığ, kör edici ihtiyacımdan hiçbir şey duyamadığım için.

Orada öylece bakakalmıştık, ciğerlerime umutsuzca hava çekmeye çalışırken göğsüm kabarıyordu. Bu adam beni öpene kadar tekrar nefes alabileceğimden emin değildim.

İlk kimin hareket ettiğini bilmiyordum ama bir sonraki kalp atışında Parker'ın ağzı benimkinin üzerindeydi.

Chapter 28

Parker

Bunu kaçırmışım.

Ellerimin altındaki hissini özlemiştim ve daha fazlası için duyduğum çaresiz dürtü onu daha derinden öpmemi sağladı, başımı eğerek ağzını yalayabildim ve seslerini yutabildim, onları ciğerlerime çektim ve orada kan dolaşıma bir atış gibi çarptılar.

Kulaklarımda öfkeli bir kalp atışı gümbürdüyordu çünkü bunun olduğuna inanamıyordum, bana geldiğine inanamıyordum.

Onun adını söyleyen sesi, kaburgalarımın altında şiddetli, bölgesel bir patlamayı ateşledi.

Onun adını söylemeyi hak etmiyordu.

Onun bir saniyesini bile hak etmiyordu. Anya'yla aramızdaki herhangi bir şey yüzünden değil, eline bir şans geçmişti ve o da bunu mahvetti. Onun gibi bir kadının güvenini bir kez kazanmıştın ve bunu kaybedersen geri dönüşü yoktu.

İçimdeki şehveti parçalaması gerekirdi ama çok ileri gitmiştim. Onu çok fazla istiyordum. Onu olması gerekenden çok daha fazla istiyordum.

Bizi yatağına yasladığımda Anya'nın vücudu bana karşı kıvrandı, bir elim saçlarında yumruk olurken diğer elim onu belinden sıkıca kavradı. Şortun acınası bahanesi kışını zar zor örtüyordu ve elimi belinden alıp yırtık pamuğun altına götürdüm. Teni sıcak, yumuşak ve güçlüydü ve onu tatmayalı uzun zaman olmuştu.

Böyle hissettirdi. Haftalar, aylar ve yıllar. Pervasız bir arzunun içimde derinlere demir atmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Belki ben de onun bir saniyesini bile hak etmiyordum çünkü ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu ve beni neyin mutlu ettiğini çözmek benim için çok zordu.

ikimiz için de anlamlıydı, ama tüm bunlar elimin acımasız bir bir kenara atıldı.

Bu onun sunduğu bir şeyi almakla ilgili değildi. Ona geri vermektir.

Şu anda tek bir şey doğruydı: Anya beni bir şey için arıyordu. Rahatlamak için, kafasındaki her şey alt üst olmuşken ihtiyaç duyulduğunu ve istendiğini hissetmek için.

Bu yatakta, sadece ikimiz varken ve kimse izlemiyorken, ona her şeyi verebilirdim.

Yapamadığı şeyi ona ver.

Bu kadının kendini daha az hissettiği tek bir günün tek bir anı bile çok fazlaydı, midemin kaldıramayacağı bir trajediydi. Bir elimi yatağa dayayarak, Anya'yı altımda yayılana kadar geriye doğru ittim. Ellerimi kalçalarına doladığımda ellerim titredi, parmaklarım oradaki deriyi çukurlaştırdı. Titreyerek nefes aldı ve sırtını hafifçe dokunuşuma doğru eğdi.

"Ne istediğimi biliyor musun?" Arka tarafı sıkıca kavrayana kadar ellerimi kaydırarak sordum. Onu öne doğru çektim, açık bacakları göbeğimin etrafındaydı. Anya'nın nefesi kesildi, elleri ön kolumu kavradı, tırnakları derime batıyordu. "Keşke o telefona tekrar cevap verebilsem ve onun duymasına izin verebilsem."

Gözbebekleri büyümüş, yanakları kızarmış ve az önce yaladığı dudakları parlamıştı.

"Düşünsene," diye fısıldadım, kalçalarını araladım ve ağzım onunkinin üzerinde gezinene kadar yaklaştım. "Sana ne yapmak üzere olduğumu duyabildiğini hayal et. Bu fikir hoşuna gitti mi bebeğim?"

Anya'nın nefesleri kesik kesik ve kısaydı ve başını sallamadan önce sadece ufak bir tereddüt yaşadı. "Eğer yapabilseydi ne yapacağını göster bana," dedi, çenesini beni çıldırtacak kadar cüretkâr bir şekilde eğerek.

Hırladım, şiddetli bir öpücük çalmak için öne atıldım, ağzını yaladım, dilimi onunkinin üzerinde sert bir şekilde sürükleyerek inlemesini sağladım.

Elim şortunun kemerini çekiştirdi ve o da yardım etmek için çabaladı.

"Leo?" diye sordu, ağzıma karşı nefes nefese.

"Odamda uyuyor."

Anya başını geriye attı ve ben de boynunun çizgisini yaladım. "Oh, lütfen."

Sert ellerle şortunu çıkarmak için arkama yaslandım, kanım kulaklarımda öfkeyle pompalanırken bacaklarından söktüm. Altına giydiği tek şey fildişi danteldi, bacaklarının üstünden kesilmişti ve sonra o da çıktı.

"Ne isterdim biliyor musun?" Fısıldadım.

Gözleri benimkilerle buluştu, göğsü öfkeyle inip kalkıyordu ve ben elimi karnına doğru kaydırırken kalçasının iç kısmına emici öpücükler kondurdum. "Ne?" diye nefes nefese kaldı. Dizinin hemen üstündeki deriyi ısırđım ve nefesi kesildi.

"Keşke seninle tanıştığım o ilk gece sana hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu söyleseydim."

Gözleri benimkilere kaydı.

Bir öpücük daha. Bir santim daha yaklaş. "Keşke seni karanlığa çekip öpseydim."

İniltili bir ses çıkardı, karnındaki elimi gömleğinin altından yukarı itip meme ucunu parmaklarımla arasında yuvarlarken bakışları sabitti. Çimdiklediğimde göz kapakları titreyerek kapandı.

"Uh-uh. Gözlerini benden ayırma, Anya." Omzumu bacaklarının arasına sıkıştırdım. "Benimleymişsin gibi davran, karıcığım. O gece sana sahip olduğumu ve onun seninle bir an bile vakit geçirmediğini düşün."

Doğruca merkezini yaladım, baş döndürücü tadıyla göğsümden bir inilti koptu.

Anya başını arkaya attı ve alçak sesle, inanamayarak inledi, tekrar yaptığımda sırtı kamburlaştı, onu tıpkı ağzını öptüğüm gibi öpüyordum, dilimin uzun yalamaları ve emici öpücüklerle.

Parmakları saçlarımla arasında dolaştı ve sertçe yumrukladı, kalçaları yüzüme karşı huzursuzca çalışıyordu.

Ağzımı geri çektim ve ıslak ağzımı kalçasına sildim. "Sana ilk benim sahip olduğumu farz et. O kadar iyiydi ki ertesi gün onun adını unuttun. Asla ama asla onun olmadığını."

"Evet," diye inledi. "Parker, lütfen."

"Bunun gibi bir tane mi?" Ben sordum.

Çılgınca başını salladı ve ben de başımı tekrar aşağı eğdim, ağzıma karşı hissettiği yumuşak, ıslak hisle hırladım.

Bunu sonsuza dek istedim.

Düşünce hızlıydı, oradaydı ve bir sonraki anda yok oldu. Arkasında bir iz bırakacak kadar uzun süre durmadı. Kalçaları titredikçe bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Onu yerinde tutmak için her birinin etrafına bir el sardım.

Ama tekrar içeri girmesi uzun sürmedi. Çünkü ben istedim. Bana izin verdiği sürece ona tapmak istiyordum. Ona böyle hissettirmek için her gün diz çökecektim.

İki parmağımı içine soktum ve yukarıya doğru kıvrıldım, tam karnının titremesine ve kalçalarının başımın etrafında sıkıca kilitlenmesine neden olan dil ağırlıklı öpücükler yerleştirdim.

Adımı sayıklıyor, zevkini kovalarken kalçaları dalgalanıyordu ve kırıldığı an, hayatımın geri kalanında rüyalarımdaya duyacağım uzun bir inilti çıkardı.

Şiddetli, vahşi bir öpücükle ağzını almak için yukarı fırladım ve hala ilk orgazmından iniyor olmasına rağmen, elleri pantolonumun kemerini itti, ağzımdaki tadıyla inledi.

Açgözlü ellerim gömleğinin altından -*siktiğimin* gömleğinden- elimi göğsünün sıcak, yumuşak ağırlığıyla doldurdu. Dillerimiz birbirine dolandı ve beni geri itti, ta ki ben onun önünde yerde kalçalarımın üzerine oturana kadar, kabaaran göğsümde onun bıraktığını bile hatırlamadığım tırnak izleri kalana kadar.

Ne yaptığını merak edemedim. Anya doğrulup gömleği çıkarmaya başladı ama ben ayağa kalkıp ellerini durdurdum. "Üzerinde kalsın," diye ısrar ettim. "Onu kafandan sikerken adımı üzerinde görmek istiyorum."

Gözleri parladı.

"Kim?" diye sordu başını masum bir şekilde eğerek.

İçimde sahiplenici bir sıcaklık patlamasıyla, öpücüğümün gücüyle onu geriye doğru eğdim. Onun içinde kaybolmak çok kolaydı, bu sıcaklıkta boğulmak çok kolaydı.

"Ne istiyorsun?" Dudaklarımız birbirine ona sordum.

Cevap vermesi sadece bir an sürdü ve parmak uçlarımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim, göğsü pembeleşti.

"Bana camdan yapılmışım gibi davranma," dedi gözlerinde korkusuz bir . "Kırılmayacağım."

"Yapmayacağımı biliyorum." Kafamda her biri bir öncekinden daha iyi ve daha pis olan bir düzine fikir çılgınlık atıyordu. Yüz gecem olsa, bin gecem olsa yetmezdi.

Anya eğildi ve alt dudağımı emdi. Bakışları acımasızdı ve bir gün ona sahip olamayacağım düşüncesiyle göğsümde bir yırtık hissettim.

"Ama denemeni istiyorum," diye fısıldadı.

Tenimdeki ısı patlaması tüm evi yerle bir etmeliydi. "Öyle mi?" Sessizce sordum.

Anya yavaşça arkasını döndü ve ellerimi avuçlarının içine alarak kalçalarına sabitledi, dizlerini şiltenin üzerine koyarak sırtını ve sıkı poposunun lezzetli kıvrımlarını gösterdi.

Ağzım sulandı, içimde hırlayan bir canavar serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Avucumu gömleğin altından geçirdim ve belinin kıvrımlarını görebileceğim kadar yukarı ittim.

Bir elim kalçasında sabitlenmişken, diğer elimi gömleğinin altından çıkarıp saçlarını yumruğuma doladım, sonra beni görebileceği kadar başını geriye çektim. Göğsümü sırtına doğru kıvırdım ve ateşli bir öpücük çaldım.

"Benimmişsin gibi davran," dedim dudaklarına karşı, sesim çiğ ve talepkârı.

Gözleri dalgalanarak kapandı.

"Söyle." Kalçalarımı tembelce ittim, sertliğim bacaklarının arasında kayıyordu, ileri geri, ileri geri, titreyene kadar onu kızdırdım.

"Ben seninim," diye inledi. "Ben seninim."

Gözlerim kısıldı, göğsümün ortasından aşağıya doğru bir çatlama hissi yayıldı. Elimi yumruk yaptım ve içeri ittiğim anda, o ilk bir santimlik yakıcı sıcaklık ve mükemmel ıslaklıkla aklımı kaybettim, tamamen dibe vurana kadar kalçalarımı keskin bir şekilde ileri ittim.

Birlikte inledik ve o etrafımda kenetlenene kadar mükemmel bir an boyunca orada tuttum.

"Parker," diye hıçkırdı. "BEN... BEN-"

Söyleyeceği her ne ise, bu kez daha sert bir şekilde tekrar içine ittiğimde iniltieler arasında kayboldu. Anya başını çevirdi ve kızarmış pembe dudaklarından çıkan sesleri bastırmak için kolunu ısırdı.

Ne söyleyeceğini sormadım. Soramazdım.

Komodinin üzerinde duran telefonu çaldı ve ikimiz de duymazdan . Arayan o olsaydı, ondan istediğini almak için hayatının geri kalanını beklerdi.

"Durma," diye yalvardı. "Lütfen."

Onun yerine, ona istediğini verdim. Kalçalarımın acımasızca vuruşuyla, tenin tene çarpmasıyla kendimi onun içinde kaybettim.

Tamamen.

Tamamen.

salıverilmemi engellemek için harcadığım çabadan dolayı çığlık atıyor, bir çıkış arayan sıcaklık arttıkça ve arttıkça omurgam titriyordu.

Bekle, dedim kendime. Sadece bekle.

Ona bunu ver. Ona her şeyi ver.

Her şeyi. Her şeyi. Verecek neyim varsa, onundu.

Hızlı, dağınık ve sertti, alışık olmadığım bir şekilde hamdı, çünkü çok fazla, çok fazla hissettim ve derimin altında inşa edildi, inşa edildi ve inşa edildi. Sonsuza kadar sürmesini istedim. Dişlerimi sıkarak söylememem gereken şeyler söyledim, onun mükemmel ve seksi olduğunu ve daha önce hiç onun gibi bir şey görmediğimi söyledim. Beni almak için yaratılmıştı.

Gerçi beni duyduğunu sanmıyordum çünkü çıkardığımız sesler -hayvan ve çılgınca- o kadar yüksekti ki bebeğin uyuması bile mucizeydi.

Etrafımda sıkılaştı ve orgazmı onu bir şimşek gibi vururken, vücudunun üst kısmı yatağın içinde erirken kollarının ağırlığını taşıyamadığını izlerken, bunun gücünden neredeyse bayılacaktım.

Anya yatağın içinde boğmaya çalıştığı bir çığlık attı ve çığlığı atar atmaz ellerimi kalçalarına o kadar sıkı kenetledim ki morluklar bırakacağımdan endişelendim.

Nerede

yse.

Nerede

yse.

Bir itiş daha ve omurgam keskin bir zevk dalgasının altında neredeyse eğiliyordu.

Bir tane daha ve bunun acımasız yapısı karşısında dişlerimi gıcırdattım. Neredeyse oldu.

Şok dalgası tüm varlığımda yankılandı, dokunulmamış hiçbir şey kalmadı, hayatımın en iyi boşalmasını sağarken gözlerimin arkasında beyaz ışık, nefes almak için mücadele ederken başım geriye eğildi. Ellerim karıncalanarak ve göğsüm kabararak onun adını inledim.

Yatağa yığıldık, terli sırtı göğsüme yaslanmıştı, gömleği hala belinin üzerindeydi. Parmakları ön kolumda geziniyordu, ben de omzuna bir öpücük kondurdum.

Benimmişsin *gibi davran*, diye tekrar düşündüm. *Bunu nasıl yapacağımı biliyormuşum gibi davran*.

İhtiyacın olan şey olabilirmişim gibi.

Telefonu tekrar çaldı ve Anya inledi. "Hayır," dedi.

Alnımı ensesine bastırdım ve sert bir nefes verdim.

"Eğer yine Bridges olursa, kendimi kaybedeceğim," diye mırıldandım tenine karşı.

Anya kendini kollarımdan kurtardı ve gömleğimi tekrar yerine çekti. Sırt üstü yuvarlandım ve bir elimi yüzümde gezdirdim, vücudum beklenmedik seksin etkisinden tamamen kurtulmuş olsa da kalbimin gümbürtüsü en ufak bir şekilde hafiflememişti. Kaslarım gevşemiş, tüm gerginlik bedenimden temizlenmişti.

Eğer o aralıksız zil sesi olmasaydı orada uyuyakalırdım.

O telefona uzanırken, ekranı gördüğünde yüzünü izledim ve kaşlarındaki endişeli çatıklığı gördüğümde doğruldum.

"Babamdı. Hiç bu kadar geç saatte aramazdı."

Anya yatağın kenarına doğru ilerledi ve onun cevap vermesini beklerken ben de uzanıp boxer'ımı tuttum, bacaklarımın üzerinden çekıştirdim, sonra da yatağın üzerinden kaldırıp sonuna kadar giydim.

Babası telefonu açmadı ve Anya telefonuna bakarken alt dudağını çiğnedi.

"Sence bir sorun mu var?" Ben sordum.

Omzunun üzerinden bana baktı, sonra başını salladı. "Babam çok erken kalktığı için genellikle sekiz buçuk gibi yatar."

Anya telefonuna döndü ve bir mesaj yazdı. Başka bir şey yapamadan ekranı yeniden aydınlandı ve ekranda kız kardeşinin adı belirdi. Anya hemen telefonu açtı.

"Violet, her şey yolunda mı?"

Violet'in sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Annem bacağını kırdı; kanıyordu ve kemiği görebiliyorduk ve... babam da onunla birlikte ambulansa binmek zorunda kaldı. Willa çok korkuyor ama babamın anahtarlarının nerede olduğunu bilmiyorum, bu yüzden onu hastaneye götüremem ve-"

Anya ayağa kalktı ve hemen şortuna uzandı. "Hey, derin nefes al, tamam mı? Babam sana söylemediği sürece hastaneye gitmemelisin. Ne oldu?"

Telefonu şifonyerin üzerine bırakıp içeri girmesini izlerken göğsüm gerildi, rahatsız edici bir his uzuvlarıma yayıldı.

şortu. Ayağa kalktım, bavulunu onun için dolaptan çıkardım ve yatağın üzerinde açık durması için fermuarını açtım.

Durakladı ve bana minnettarlık dolu bir bakış attı. Yüzü solgundu ve elindeki titreme görülebiliyordu.

"Arka bahçede oyalanıyorduk. Annem ve Willa frizbi ile top oynuyorlardı, babam bahçe işleriyle uğraşıyordu ve annem nereye gittiğine bakmıyordu ve tüm o çevre düzenlemesini yapmaya başladılar, bilirsiniz işte. Büyük kayalar ve istinat duvarı."

"Evet, sayılır. Ben gittikten sonra başladılar." Anya dolaptan giysilerini çıkarıp bavuluna tıktırıyordu. Pantolonumu çekiştirip yoldan çekildim ve o çılgınca toparlanırken kapının pervazına yaslandım. "Yani kaçıyor muydu?"

"Evet, ben... Gerçekten görmedim ama büyük kayalardan birine takıldı ve hemen arkasında bir palet vardı ve kan vardı ve babam 911'i aramam için bana bağırdı ve..."

Ağlama sesi hoparlörü doldurdu ve midemde bir çukurla Anya'yı izledim. Toparlanmak için acele ederken ne yaptığına dikkat bile etmiyordu, kıyafetleri dağınık bir yığın halinde itiyordu. Telefonunun ekranı tekrar yandı ve Anya gözlerini açarak yanına gitti.

Anya durdu ve bir elini karnına koydu. "Violet, beni dinle, Portland'dan ayrılıyorum ve mümkün olan en kısa sürede orada olacağım. Sen Willa'yla film izle, ona bir şey olmaz. Babam beni çağırıyor, o yüzden gitmem gerekiyor ama yola çıkar çıkmaz seni arayacağım."

"Tamam," diye cevap verdi kız kardeşi, sesi küçük ve endişeliydi.

Babasının telefonunu açtığında onu biraz yalnız bırakmak için odadan çıktım. Kapı arkamdan tamamen kapanmamıştı, bu yüzden odadan çıkmadan önce onun sesini duydum.

Sesi de gözyaşlarıyla doluydu.

Duvara yaslanıp dinlemekten kendimi alamadım.

Kaval kemiğinde yer değiştirmiş bir kırık vardı ve muhtemelen ertesi sabah ameliyata .

Baba-kız arasındaki dinamik çok açıktı; büyük kızının yanında endişesini belli etmeyecek kadar güvende hissediyordu ve Anya da Violet'e söylediklerini tekrarlayarak kendini sabit ve sakin tutuyordu.

Yoldaydı. Yakında

orada olur.

Her şey yoluna girecekti.

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve başımı duvara yasladım, aradığı sırada kızını beceriyor olmamdan kaynaklanan büyük bir suçluluk duygusuyla savaştım. Bakacağıma söz verdiğim kızı. Benimle güvende olacağına söz vermiştim. Ona zarar vermeyeceğime söz vermiştim.

Görünüşe göre tek yaptığım onu doğrudan kendi berbat başa çıkma mekanizmalarımın içine çekmekti, kendime geride bıraktığımı söylediklerimin.

Anya'nın telefon görüşmesi uzun sürmedi ve Aiden'a onu sevdiğini söylediğini duyduğumda gözlerimi kısıtım. İç çekişi yüksekti ve kapıyı açıp hâlâ orada olup olmadığına bakmak için başını kaldırdı.

"Yarın eğitim kampında olamayacağım için çok üzgünüm," dedi nefes nefese.

Onu odaya kadar takip ettim, kapının yanında durarak yolundan çekildim. "Sorun değil. Ailenle birlikte olmalısın."

Hareketleri çılgıncaydı, pijama şortunu çıkarıp joggers ile değiştirdi. Banyoya girdi ve hemen ardından birkaç kozmetik çantasıyla geri çıktı. Bavulunu açacak kadar bile uzun kalmamıştık evde.

"Sana bir uçak kiralamamı ister misin?" diye sordum. "Seni eve daha çabuk götürür."

Başını iki yana salladı. "Hayır, kendi arabam olmalı. Ama... teşekkür ederim. Paige kızlarla oturacak, bu yüzden biraz zamanım var. Amcalarım da hastaneye babamın yanına gidecekler."

Başımı salladım. "Güzel. Bu... iyi."

Son giysi parçasını da bavuluna yerleştirdiğinde Anya durdu, gözleri kısılmıştı. "Bizim... bizim bir planımız olmalı. Aileme Leo'dan henüz bahsetmedim ve... Tanrım, iyileşmesinin nasıl olacağını bile bilmiyorum. Spor salonunda ve kızlarla birlikte yardıma ihtiyacı olacak. Bunu sürdürmek için her gün konuşmamız mı gerekecek? Leo'ya kim bakacak? Ya neden ziyaret etmediğinizi merak ederlerse ve... basın ve ya bu konu velayet avukatlarının önüne gelirse-"

Sesi , nefesi , yüzü kızardı.

Benim de nefesim kesilmişti çünkü bu konuşmanın hemen ardından bir uçuşumun kenarında, bir devrilme noktasında olduğumuzu hissediyordum.

Ağırlığımı kapının pervazına vererek bakışlarımı Anya'nın yüzünde gezdirdim ve bana bakmasını bekledim. Ama bakmadı. Gözlerini bavuluna dikti.

Bu çok fazlaydı.

Çok ileri gitmiştik ve ikimizin de bunu kabul etmesinin zamanı gelmişti. "Anya." Hâlâ başını kaldırmamıştı, elleri az önce giydiği gömleğin içindeydi.

bavula koydum. "Bana bak, altın kız."

Elleri titriyordu ve kapının pervazını iterek ona dikkatle yaklaştım. Elimi koluna koydum ve sonunda tüm dikkatini bana vererek gömleğini çıkardı.

"Herkes e yalan söylemeye devam edemeyiz, Anya," diye fısıldadım, sanki kelimeleri daha yüksek sesle söylersem birileri duyabilirmiş gibi. "Söyleyemeyiz."

Bunu uyuşturmak yoktu. Numara yapmak yok. Saklanmak ve yalan söylemek yok. Maske yok.

Cevap vermesi biraz zaman aldı ve cevap vermeden önce dudakları titrek bir nefesle aralandı.

"Biliyorum."

Chapter 29

Anya

Parker Wilder bana ilk kez gülümsediğinde, bunun olacağını tahmin etmeliydim. Farkında bile olmadan kalbimi kıracağına dair ufuktaki uğursuz bulutları görmeliydim.

Yatağın kenarına çöktüm ve yüzüne baktım, boğazıma korkunç bir ağrı saplanmıştı. Hayır. Ağlamayacaktım.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, nefes verirken omuzları çöktü ve gözleri benimkilerde kaldı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, ellerim kucağımda sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı. Çenesi gerildi. "Ailene gerçeği anlatmalısın."

"Belki birkaç gün içinde." İçimi çektim. "Babam... o bir enkaz. Isabel'in yaralandığını görmek..." Sertçe yutkundum. "Bu onun için çok şey tetikliyor."

Göz geldik ve sonunda gözlerini kaçırdı. "Eminim öyledir."

Korku en kötü pranga türüydü, çünkü ne olduğunu bilseniz bile, onun etkisinden kurtulmak çıplak ellerinizle metali kesmek gibiydi. Tanıdığım en güçlü adamlardan biri olan babam bile böyle anlarda korkunun kurbanı olurdu. Daha önce de aşkını kaybetmişti ve Isabel'le tekrar aşık olma fikri onu sarsmıştı.

Birkaç dakikalığına bile olsa hareketsiz oturmak zordu çünkü ailemle birlikte olma ihtiyacı beni şiddetle zorluyordu. Ama her ne kadar bunu Parker'la yapmak istemesem de, yapmak zorundaydık.

Sormak istemediğim şeyleri sormak için kendimi zorlamam, onun göğsünde ve kendi göğsümde bir mayın daha patlatmayı göze almam ve bu işin diğer tarafından elimde gerçekle çıkmam gerekiyordu.

"Seks yüzünden miydi?" Sessizce sordum.

Gözleri benimkileri tutarken yanıyordu. "Hayır." Sonra gözlerini kapattı. "Sayılır."

Boğazımın arkasında biriken gözyaşlarıyla savaşıarak kısa bir baş sallama hareketi yaptım. "Seni bulmaya geldiğimde bunun olmasını istememiştim."

"Biliyorum. Eğer bir şey varsa, da benim suçum." Bir elini ağzına götürdü. "Kendime söz verdim... Yüzleşmek istemediğim şeyleri görmezden gelmek için artık bunu yapmayacağım." Eli yanına düştü ve gözlerindeki ağır bakış neredeyse beni mahvediyordu. "Daha kolay, değil mi? İçindeki her şey karmakarışıkken gerçekten iyi hissettiren bir şey aramak."

Parker iyi hissetti.

Onunlayken kendimi iyi hissediyordum.

Ama bu onun haksız olduğu anlamına gelmiyordu. Hayatımın son iki ayı karmakarışık bir bulanıklıktı, o kadar hızlı yön değiştirmiştim ki hâlâ ayakta olmam bir mucizeydi. Ve bunun merkezinde, gerçekten yüzleşmek istemediğim her şeyi bir kenara itmiştim.

Ben bir şey söylemeyince duvarı itti ve yatağa yanıma geldi. Otururken omzu benimkine değdi. "Leo da öyle. Ailelerimiz. Ve hesaba katmadığımız diğer tüm şeyler ve şimdi bunların tam ortasında sıkışıp kaldık ve bu düşündüğüm kadar basit değil."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Asla değil, değil mi?" "Hayır."

"Hayatım şu anda bir pembe dizi gibi."

"Seninki mi? Ön verandama bir bebek bırakıldı. Sanırım ben kazandım." Gülümsedim. Sadece birazcık. "Yine hüzünlü çekimler mi yapıyoruz?"

Parker güldü. "Yüce Tanrım, hayır."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve tekrar kucağıma düşmelerine izin verdim. "Sanırım... Sanırım bu bir orta yaş krizini tetikleyebilir," dedim. "Yirmili yaşların ortasındayken orta yaş krizi geçirebilir misin?"

Parker küçük bir attı. "Hayır, sanmıyorum."

Tekrar konuşmadan önce profilinin sert hatlarını inceledim. "Bu gece kaçınmaya çalıştığın karışıklık neydi?"

Bir an için düşündü. "Bu. Bu konuşmayı yapmak. Annem ayrılmadan önce bana birkaç şey söyledi ve sanırım o zaman itiraf etmemiz gerektiğini anladım." Parker yan gözle baktı. "Peki ya sen?"

"Buraya nasıl geldim?" Ellerime baktım. "Şimdi geriye dönüp baktığımda, Max'le birlikte olduğum kişiyi bile tanıyamıyorum ve sanırım çılgınca, düşüncesizce ve vahşi bir şey yapmak, kaybettiğim bir parçamı geri almak gibi geldi. O parçamı özlemiştim, anlıyor musun?"

Parker kısık bir ses çıkardı. "Bana kaybolmuş gibi görünmedin."

"Belki de maske takmakta iyi olan tek kişi sen değilsindir." Gözlerimi kapattım, yorgunluk bir leke gibi kemiklerime işliyordu. "Benimki sadece daha uzun süredir yerindeydi. Sen gerçek beni gördün ama ben hâlâ onunla yeniden tanışmaya çalışıyordum sanırım."

Parker, "Ne zaman orada olduğumuzu hissedeceğimizi merak ediyorum," dedi.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına bastırdı ve düşmelerini engellemek için birkaç derin nefes aldım. "Yakında, umarım."

"Kaybolan biri varsa o da bendim," dedi. "Oğlum için bundan daha iyisini yapmalıyım, anlıyor musun? Her şeyi beni izleyerek öğrenecek." Parker'ın sesi duygusallıktan sertleşti. "Ve ona ne öğrettiğime ben karar vermeliyim. Böyle anlarda doğru kararlar veremezsem, ondan nasıl bekleyebilirim?"

Ondan uzaklaşmak doğru bir karar gibi gelmedi. Leo'dan. Ama öyle olduğunu biliyordum.

Başından beri ne istediği ve ne istemediği konusunda netti. Ve şimdi istediği şey, oğlu için kendisinin en iyi versiyonu olmaktı. Onu sevmenin bu kadar kolay olmasının onlarca nedeninden biri de buydu.

"Gerçekten iyi bir baba olacaksın Parker." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve dikkat çekmek istemediğim için onu silmedim.

"Birimizin kendinden emin olmasına sevindim."

Sessizce güldüm ve hızla çenemi sıvazladım.

Tekrar konuşmadan önce ensesini ovuşturdu. "Son iki yıldır verdiğim her karar bencilceydi, Anya. Ve böyle olacağımı hiç düşünmemiştim, biliyor musun? Küçük şeyler büyük şeylere, geri alamayacağın seçimlere yol açar. Yapacağınızı hiç düşünmediğiniz şeyler. hiç düşünmediğiniz şeyler. Ama ben sadece... O yerlerde sıkışıp kalmak istemedim. Kederde, üzüntüde ve yeterince hızlı ilerleyemezsem herkesin ne düşüneceği endişesinde." Parker başını geriye eğdi. "Aşırı düzelttim. Ve Tanrım, seni sorunlarıma sürükleyerek senin için her şeyi daha da kötüleştirmiş olabileceğimi düşünmek beni öldürüyor."

"Beni pek bir yere sürüklediğini sanmıyorum Parker," dedim hafifçe, göz göze geldik. "Oldukça isteyerek gittim."

Bu istek, bacaklarımın arasında, boğazımdaki ve kalçalarımıdaki izlerde donuk bir ağrıydı. Onun kanıtını birkaç gün daha vücudumda taşıyacaktım. Ve kalbimde bundan çok daha uzun süre.

Parker derin bir nefes aldı. "Yarın Milicent'ı aramalıyım. Bakalım bu işi nasıl halletmek istiyor."

Buz gibi bir panik eli boğazımı kavradı ve onunla savaşmaya çalıştım. Manşetleri, yorumları ve yargılamaları hayal ettim. Önemli değildi, dedim kendime. Söylediklerinin hiçbirisi önemli değildi. Önemli olan tek şey tam burada, bu evde oturmaktı. "Henüz herhangi bir duyuru için acele etmememiz gerektiğini düşünüyorum," dedim. "Önce Leo ile aramızdaki toz duman dinsin. Isabel'le bir süreliğine ayrılmak için haklı bir nedenim olacak."

Bir süre sessizce oturdu, nefes alıp verirken omzu benimkine değdi, sonra nefes verdi. "Mantıklı."

Koridorun karşısından Leo ağlamaya başladı. Parker iç çekti ve ayağa kalktı ama elimle onu susturdum. "Sen şşşeyi hazırlarken ben de onu alabilir miyim?"

Bana bakışı tüylerimi diken diken etti çünkü bir an için düşündüm *ki... işte bu. Bu işte yalnız değilim.* Ama gözleri berraklaştı ve başını salladı.

Eve gitmem gerekiyordu ama birkaç dakika daha bekleyebilirdim. İçeri girdiğimde Parker'ın yatak odası karanlıktı, ama şifonyerinin üzerindeki lambayı yaktım ve bir saniye durup bu alanda çok güçlü olan keskin, temiz kokusunu içime çektim. Ciğerlerimin doyduğunu hissettiğimde beşiğe doğru yürüdüm. Leo'nun yüzü ağlarken buruşmuş, alnı kırışmış ve emziği çoktan tükürülmüştü.

Onu kucağıma aldım ve bir elimle göğsündeki cırt cırtı çözdüm. "İşte böyle, küçük aslan," diye fısıldadım, kollarını açıp gerinirken alnından öptüm. Onun tatlı kokusunu içime çekerken gözlerim yandı. "Seni özleyeceğim," dedim ona sessizce, ayrılma düşüncesi midemi düğüm düğüm etmişti. "Bunun dışında tahmin edemediğim onca şey arasında en sevdiğim sürpriz sendin."

Onu ileri geri salladığımda ve ağlamaları sustuğunda, gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Aşk hiç kolay değildi, değil mi? Gerçek aşk değil. Gerçek olan, dünyadaki en yıkıcı güçtü çünkü ondan kaçınmak için hiçbir şeyin arkasına saklanamazdınız - ne korkunun, ne kederin, ne de kendimize söylediğimiz yalanların.

Aradaki fark, duygularımdan saklanmak istememem ve Parker'ın ... Parker yine de kendi kalbini gelecekteki herhangi bir acıdan korumak istiyordu. Bu kelimeleri asla yüksek sesle söylememiş olsa bile, veda etmek zorunda kalacağı bir şey daha azalmıştı.

Birini tanımanın hem en iyi hem de en kötü yanıydı bu. Parker'ın söylediği her şey doğruydum ama gerçeğin tamamı değildi. Ne hissedersen hissedeyim, onu o duvarın arkasından çıkmaya zorlayamazdım. Bu kararı vermek ona kalmıştı, tıpkı şimdiye kadar verdiği diğer tüm zor kararlar gibi.

İkisini de seviyordum ve Parker'a söylemek bunu daha da zorlaştıracaktı. O iyileşmeye, oğlu için daha iyi olmaya çalışıyordu ve ben bunu yapamazdım. -Bunu ona borçluyum. Ne kadar acıya sebep olursa olsun.

Parker elinde bir biberonla odaya girdiğinde hâlâ ağlıyordum, omzuna bir gaz çıkarma bezi asmıştı bile. Gözleri gözyaşlarıma kilitlendi, kaşları hemen çatıldı.

"Ben iyiyim," dedim, koca bir yalancı gibi. "Sadece bu küçük adamı özleyeceğim." Sonra yutkundum. "Yine de bu daha iyi. Büyüdükçe kafası karışmamalı, biliyorsun değil mi? Eğer çok uzun süre kalırsam, neden birdenbire gittiğimi anlamayabilir."

Boğazıma bir hıçkırık ve onu bastırıp gözlerimi kısıtım. Tenimin yanağıma değmesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Parker başparmağını nazıkçe sallayarak gözyaşlarımı kuruladı.

"Keşke seninle bu kadar değilken tanışabilseydim," dedi sessizce. Bir damla gözyaşı daha düştü ve yüzümde kaldığı yerde başparmağında eridi. Muhtemelen önümüzdeki yedi ila on iş günü boyunca pişmanlık duyacağım ağlamaklı ve dramatik bir şey söylemeden konuşamıyordum. Bu sefil bir durumdu.

iş, duygularınızı bir kenara bırakarak.

Yüz hatlarımı incelerken gözleri kızarmıştı. "Sen olduğun için mutluyum. Uzun sürmemiş olsa bile, hatırlamıyor olsan bile, ilk evlendiğim kişi olduğun için mutluyum, altın kız."

Göğsümde kör edici bir baskı vardı, sözleri boğazımı sarıyor, beni gerçekten pişman olacağım bir şey söylemekten alıkoyuyordu. Hiçbiri yalan değildi ama gerçeği yutması onun için hiç de kolay olmayacaktı.

Lütfen kalmama izin ver gibi.

Sanki hayal edebileceğim tek hayat bu hayatmış

gibi. Seni sevdiğim gibi.

"Ben de sen olduğun için memnunum," dedim onun yerine.

Chapter 30

Anya

"Tanrı'ya şükür, buradasın."

Babam bizi Isabel'in odasının hemen dışındaki koridorda karşıladı. Violet ve Willa hemen arkamdaydı. Ziyaret saati başlamadan yaklaşık bir saat önce onları uyandırmış ve içeri girer girmez orada olabilmemiz için yolda kahvaltı almıştım. Hepimizi kucakladı ve beni güçlü kollarıyla sardığında yıkılmamak için elimden geleni yaptım çünkü bu bok bekleyebilirdi. Ben uzaklaştıktan sonra babam yüzümün yan tarafını tutup gülümsedi, sonra eğilip Willa'nın kulağına kıkırdamasına neden olan bir şey fısıldadı.

"Sorun nedir? Ameliyatın iyi geçtiğini söylediğini sanıyordum."

Burnunun kenarını sıktı ve içini çekti. "Öyle oldu. Az önce onu nekahetten çıkardılar ve şimdi odaya geri döndü. Ama... kız kardeşlerinin oraya girmesi gerektiğinden emin değilim."

"Neden olmasın?"

"Vi, Willa'yı kafeteryaya götürüp ona biraz yiyecek getirebilir misin?"

Violet'in kaşları çatıldı. "Az önce arabada yedik. İçeri girip Anne?"

Willa ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Ben aç değilim. ama, bizi orada istediğini biliyorum. Onu tamamen neşelendireceğim."

Ben duyduğumda babam cevap için ağzını açtı. Bütün koridor duydu.

"Tek ," diye avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söyledi. Akortsuz, yüksek sesli ve korkunçtu. "Sözleri bilmiyorum ama tek başımayım."

Kafalarımız odaya doğru döndü. "Bu...?"

Sessizce sordum.

"*Annem* mi o?" Violet sordu.

Babam yüzünü buruşturdu. "Kafası biraz ... güzel."

Kapıya doğru koştuk, Willa Violet'i iterek önce gelmesini sağladı. Violet'i dirsekleyerek yoldan çektim ve üçümüz dikkatlice başımızı köşeden uzattık.

Isabel'in bacağı yukarı kaldırılmış, alt yarısı sarılmıştı ve elini yüzünün önünde tutuyordu. "Vay canına, parmaklarıma bak. Ne kadar çok var."

"Vay canına," diye nefes aldı Willa.

"Kocam nerede?" Isabel sordu. "Ne kadar seksi olduğunu gördün mü? O *çok seksi*. Onu o kadar çok seviyorum ki bu aptalca."

Willa elinin içine doğru kıkırdadı. Babama dönüp baktığımda yanakları pembeleşmişti ve hiçbirimizle göz teması kuramıyordu.

Isabel'in hayati değerlerini kontrol eden hemşire yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Bir saniyeliğine dışarı çıktı, tatlım. Hemen dönecek."

"Oh iyi," dedi dramatik bir şekilde iç çekerek. "Geri geldiğinde kışına baktığınızdan emin olun, *olağanüstü*."

Violet kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdü.

Isabel sesi duydu ve yüzünü kaplayan çılgın bir gülümsemeyle ona doğru baktı. "Bebeklerim, oh, bütün bebeklerim beni görmeye mi geldi?"

Willa zıplayarak odaya girdi. "Babam kafanın iyi olduğunu söyledi. Nasıl hissediyorsun?"

"*Harika*."

Violet telefonunu çıkardı ve çekmeye başladı. "Bu mükemmel," diye nefes aldı.

"Bırak onu," diye tısladım.

"Evet, doğru." Odaya girdi, kamerasını yatağa doğrultmuştu. "Anne, şarkı söylemen *çok* güzeldi. Bence benim için başka bir şey söylemelisin."

Daha fazla teşvike ihtiyaç duymayan Isabel doksanlardan bir balada başladı ve Willa yatağının ayak ucunda dans ederek ona eşlik etti. Isabel yüksek bir notaya çıkmaya çalıştığında tansiyonunu kontrol eden hemşire yüzünü buruşturdu. Başımı salladım.

Bu dünyanın en büyük dikkat dağıtıcısıydı ve uzun zamandır ilk kez düşüncelerimin başka yöne çekilmesini istemiyordum. İçimde bir şey korkunç derecede ağrıyan kısma batmak istiyordu, onu özlemenin acısına batmak istiyordu. İkisini de özlemenin. Isabel'in kucağına kıvrılmak ve ben ona her şeyi anlatırken saçlarımı okşamasına izin vermek istedim.

Babam içini çekerek kolunu bana doladı. "Burada olduğun için mutlu olduğumu söylemiş miydin?"

Başımı omzuna yaslarken güldüm. "Evet. İsteddiğin kalabilirim."

"Gerçekten mi?"

Leo'yu beslerken onu odasında bıraktığımda Parker'ın yüzünü hayal ettiğimde kalbim tekledi. Yıkılmamak için insanüstü bir çaba göstererek babama hızlı bir gülümseme verdim. "Gerçekten. Bunu daha sonra konuşabiliriz." Isabel en iyi vibrato denemesini yaptı ve ikimiz de irkildik. "Belki buradaki heyecan dindikten sonra."

İlaçların etkisi geçip Isabel'in eve gitmesine izin onun tüm evrendeki en kötü hasta olduğunu anlaması bir saatten az sürdü. Birincisi, hareketsiz oturmaktan nefret ediyordu. İkincisi, ilaç almaktan nefret ediyordu ve üçüncüsü, çaresiz olmaktan nefret ediyordu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca doktorun bize verdiği her bir emri çiğnemesini engellemeye çalışırken yakın çevresindeki herkes mahvoldu.

"Ağrı kesiciye ihtiyacım yok," dedi.

"Yalancı."

Isabel bana alaycı bir bakış attı. "Ben iyiyim," diye cevap verdi dişlerini sıkarak. Sonra koltukta hafifçe kaydı, yüzü gözle görülür bir acıyla buruştu.

"Uh-huh. Bunu görebiliyorum." Şişenin kapağını açtım ve iki hap çıkardım. Gözlerini kıstı ama itiraz etmedi. "Her zaman bizim için tekrar şarkı söyleyebilirsin. Bu kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur."

"Eğer kız kardeşinin telefonundan o videoyu silmezsen, seninle ilişkiyi keserim."

"Elbette," dedim sabırla. "Herkes nerede?" diye sordu.

"Willa sokağın karşısında arkadaşıyla oynuyor. Violet ise o aptal erkek arkadaşıyla telefonda konuşuyor." Isabel homurdandı. "Ve babam da gerçekten kestiriyor."

Kaşları kalktı. "Bunu nasıl başardın?"

Tabağa biraz kraker koydum, sonra da tezgâhın üzerindeki meyve kâsesinden bir elma aldım. "Ona alternatifinin bizimle kız filmleri izlemek olduğunu söyledim."

Spike kanepeye kıvrılmış, Isabel'in bacağının öğleden sonra güneşini en iyi şekilde aldığı normal yerinde durmasından duyduğu ince bir kızgınlıkla onu izliyordu.

"Kedin bana ters ters bakıyor."

Bir elma kestim ve birkaç dilim keskin kaşarla birlikte bir kaseye koydum. "Evet, bunu yapar."

Aile odasına baktığımda, minderin kenarına doğru kayıyor, sehpanın üzerindeki kumandaya uzanmaya çalışıyordu.

"Dur," diye bağırdım. "Kıçını kanepeye geri koy."

Nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

"O da neydi?" Atıştırmalıkları yanına koydum ve arkasındaki yastıkları düzelttim.

"Bunun saçmalık olduğunu söyledim." Başını kanepeye yasladı ve iç çekti. "Aylar. *Aylarca* bu şekilde sıkışıp kalacağım."

"Sadece düşün," dedim ona. "Hep bahsettiğin o televizyon programlarını izleyebilirsin. Ya da Molly Teyze'nin takıntılı olduğu o kitap serisini okuyabilirsin."

Bana bir bakış attı. "Bana çoktan kitap siparişi verdi ve onu her gün bilgilendirmem gerektiğini söyledi. İnsanlar nasıl burada oturup hiçbir şey yapmaz? Bu korkunç bir şey."

Güldüm, uzanıp sehpadan kumandayı aldım ve ona uzattım. "İki saat falan oldu. Alışsan iyi olur."

Isabel bir dilim peyniri ısırdı ve içini çekti. "Gerçekten de her şey için bu koltuk değneklerini kullanmak zorunda mıyım?"

"Her şeyi. Tartışmak yok, genç bayan. Şimdi ağrı kesicilerini al."

Gözlerini devirdi. "Sen kötü bir hemşiresin. Sanırım babanı daha çok seviyorum."

En azından ona daha etkili bir şekilde rüşvet verebilirim."

"Eww." Bir yastık aldım ve ona vurdum.

Isabel güldü ve ben yüzüne vuramadan onu yakaladı. "Öyle demek istemedim," dedi.

O film seçenekleri arasında gezinirken, midemdeki çukuru ve kalbimdeki sızıyı görmezden geldim.

Parker şu anda ne yapıyordu? Leo ben ayrıldıktan sonra gecenin geri kalanında uyumuş muydu? Bütün gün *SportsCenter*'da antrenman kampı özetleri vardı.

Bir bağımlı gibi izledim, çünkü onu bir an bile görmek yorgun sistemime bir sarsıntı gibi geldi.

Bu adil değildi. Güneşin altında kasları parlıyor, gülümsüyor, küçük hayranlarıyla fotoğraf çektiriyor ve genel olarak gördüğüm en harika şey gibi görünüyordu. Kelimeler boğazımda düğümleniyordu ve her ne kadar çıktıklarında canımı acıtacak olsalar da bu konuda konuşmak istiyordum.

Bunun ne kadar farklı hissettirdiğinden ve içimi ne kadar berbat bir şekilde burktuğundan bahsetmek istedim.

Yine de gerçekten sefil değildi, değil mi? Acının harika bir yanı vardı, kendi içinde canlı olan bir şey.

Ama Isabel çok yorgundu. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Ağrı kesiciler etkisini gösterdiğinde, bir ışık gibi sönecekti.

"Bu kulağa hoş geliyor mu?" Isabel sordu. Henüz izlemediğim bir aşk filmiydi. Altında milyonlarca patlamanın olduğu ve öpüşmenin olmadığı bir aksiyon filmi vardı.

"Onun yerine adam kaçırmaya ne dersin?"

Kızın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Elbette."

"Mükemmel." Gülümsedim ve o ilaçlarını içerken yanına yerleştim.

Ama kahraman Parker'a benziyordu. Uzun boylu ve geniş, altın sarısı bakışları ve seksi gözleri vardı.

On beş dakika sonra tişörtünü çıkardı ve kendimi göğüs kafesine kazınmış üç küçük kuşu ararken buldum. Orada olmadıklarında bir an için nefesim kesildi.

"Isabel? Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedim

sessizce. Ama ona baktığımda mışıl mışıl uyuyordu.

Başımı geriye attım ve iç çektim.

"Champ'in kuyruğunu biraz daha kabarık yapabilir miyiz?" Vida kısık bir sesle sordu.

Isabel yine kanepede uyukluyordu ve Vida elinde abur cubur ve çok ihtiyacım olan bir kucaklamayla ön kapıdan içeri süzülmüştü. Parker hakkında konuşmadık çünkü Violet odaya girip çıkıyordu,

Kız kardeşim için hızlı bir treni bile durdurabilirdim ama onun sır saklama yeteneğine hiç güvenmiyordum.

Vida'nın çizimlerimi izleyebilmesi için iPad'imi eğdim. "Evet, işte böyle."

Kalemi ekrana vurdum ve görünüşünden memnun olana kadar renklendirmeyi ayarladım. "Gumdrop'un gözleri ne olacak? Bu sahnede çok üzgün görünmesini istiyor muyuz?"

Düşünen bir ses çıkardı. "Belki bunu bir sonrakine saklarsın. Eğer Champ yavaş olduğu için onunla alay eden bir pislik olmasaydı..."

İçimden güldüm. "Kitabı bu şekilde pazarlamamız gerektiğinden emin değilim."

Vida çenesini ellerinin arasına aldı ve iç çekti. "Belki de değil." Öne doğru uzandı ve eskiz defterimi kendine doğru çekerek sayfalarını boş boş çevirdi. Kaşları havaya kalktı. "Vay be. Bunlar da ne?"

Neye baktığını görünce yüzüm kızararak ona doğru baktım. "Oh, sadece... karalamalar."

Sayfayı yüzüne yaklaştırarak, "Karalamalar, kıcımın kenarı," diye düşündü. "Bunlar harika. Kartala bayıldım. Yakışıklı bir çocuk." Bana hızlıca bir bakış attı. "Ve yas tutan bir güvercin?" Yavaşça başımı salladım. Parmakları en küçük olanın çizgilerini takip etti. "Peki aralarına sıkışmış küçük olan ne?"

"Bir serçe," diye cevap verdim sessizce. "Bir bebek. Eğer onları bir hikayede kullanırsan daha da büyür."

Gözleri benimkilerin üzerine düştü. "Uyumsuz bir kuş ailesi, ha?"

Üçüne bakarken boğazım düğümlendi. "Evet."

Vida'nın bakışları ağırdı ve gözleri kayınca ona sert bir bakış attım. "Sakın buna cüret etme," diye yalvardım. "Yapamam... şu anda olmaz."

Eskiz defterini yere bıraktı ve elimi tuttu. "Biliyorum."

Isabel gece için yatağına yattığında ve akşam yemeğinden sonra mutfak temizlendiğinde, kimseyle bir şey konuşamayacak kadar bitkin düşmüştüm ve garajın üstündeki misafir dairesindeki yatağa yüzükoyun uzanarak ertesi sabah güneş doğana kadar derin bir uykuya daldım.

Yüzümü yıkadıktan ve üzerime bir sweatshirt geçirdikten sonra eve girdim ve aile odasında *SportsCenter*'ın düşük uğultusunu duydum. Babam elinde kahvesiyle kanepede oturuyordu. Gözlerinin altındaki torbalara bakılırsa o da benim kadar iyi uyumamıştı.

Washington Wolves antrenman kampından klipler gösterildi ve kadro değişiklikleri hakkında konuşulurken ikimiz de sessizce dinledik. Başka bir takıma geçti ve babam yan gözle baktı.

"İster misin?" "Sorun değil."

Kahvesinden yavaşça bir yudum aldı ve çekti. "Isabel dün gece nasıl uyudu?"

"Çok fazla uyandı. Sonunda pes etti ve saat üç civarında daha fazla ağrı kesici hap aldı."

Ekranda takımın yayın akışı tekrar değişti ve Voyagers'ın renklerini görünce midem bulandı. Babam bana sormadan sesi iki katına çıkardı.

"Bu sabah Voyager'ların eğitim kampının sonuna yaklaşırken hava çok sert," diyor beyaz elbiseli çarpıcı bir muhabir. "Geçen yıl yapılan hataları düzeltme görevinde olduklarını hissedebiliyorsunuz ve kimse bu baskıyı Parker Wilder'dan daha fazla hissetmiyor."

Kamera bir röportaja geçti ve yüzünü gördüğümde kalbim düzensiz bir şekilde çarptı.

İyi görünüyordu. Çok iyiydi.

Ve yorgun görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar geri gelmişti ama röportaj sırasında elleri kalçalarında keskin bir şekilde odaklanmış cevaplar verdiği için pek çok kişinin bunu fark edeceğinden emin değildim. Saçlarını ben ayrıldıktan bir gün sonra kestirmiş olmalıydı çünkü kafasında geriye doğru dönük duran Voyagers şapkasının altından görünmüyordu.

"Elbette geçen yıldan daha iyisini yapmamız için üzerimizde baskı var." Kolumdaki tüyleri diken diken eden alaycı bir sırıtma yaptı. "Çok yaklaşmıştık ve son beş ya da altı yıldır sezon sonrası ivme kazanıyormuşuz gibi geliyor ama ivme şampiyonluk kazandırmıyor ve hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Sonunda ayakta kalan biz olmak istiyoruz. Şu andan itibaren yaptığımız her şey bu hedefin peşinde."

Muhabir gülümsedi. "Sesiniz hazır geliyor. Ne istediğinizi ve onu nasıl elde edeceğinizi biliyor gibisiniz."

Gözlerinde kısa bir titreme oldu ve bu midemi düğüm düğüm etti, çünkü başka birinin bunu fark edip etmeyeceğini merak etmek zorundaydım. "Elimden geleni yapıyorum," dedi ona. "Hepimizin yapabileceği tek şey bu."

Stüdyoya döndüklerinde babam televizyonun sesini kapatma düğmesine bastı ve kanepeye yaslandı.

"Dün onunla konuştun mu?" diye sordu, kahve fincanının kenarından beni süzerek.

Yavaşça başımı salladım ve gözlerimi ekrandan ayırmadım. Başparmağım dalgınca parmağımdaki altın yüzüğü döndürdü. Onu ne zaman çıkarmam gerekecekti?

Artık onu takmam için hiçbir neden yoktu ve bu ağır bir farkındalıktı, kendime yakıştıramadığım bir karardı.

Babam başka bir şey söylemedi ve ben de buna çok şaşırmadım. Adamın insanları beklemek için doğaüstü bir sabrı vardı ve her ne kadar kalbimin ağzımdan dökülmesini istesem de nereden başlayacağımdan emin değildim.

Telefonumun ekranı bir e-posta bildirimiyle aydınlandı ve arka plan olarak ayarladığım Leo'nun resmiyle kalbim düzensiz bir şekilde çarptı. Parker'ın onu güldürdüğü videodan bir kareydi. Resmin köşesinde Parker'ın çenesinin çizgisini ve geniş gülümsemesini görebiliyordum.

Babam ve ben tekrar kararına kadar ekrana baktık. Nabzımın düzensiz atışını duyabilseydi bu beni şaşırtmazdı.

"Sevimli bebek," dedi

sessizce. "Öyle."

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Kimin bu?" Benim.

Benim gibi hissettirdi.

İkisi de öyle. Bu konuda kalbimle tartışacak bir şey yoktu ama diğer her şey kendimi toparlamamı istiyordu.

"Sana anlatacak çok şeyim var baba," diye fısıldadım kırık bir sesle.

Bir an sessiz kaldı. "Gidecek başka yerim yok, zencefilli şeker." Çocukluk lakabımı duyunca çenem titredi. "İyi misin?" diye sordu.

Yanaklarımdan iki damla yaş süzüldü, onunla konuşabilmenin verdiği rahatlama o kadar büyüktü ki göğsümün yarıldığını hissettim. "Bilmiyorum."

"Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?" dedi sabırla. "Bundan sonrasını biz ."

Ben de öyle yaptım.

Konuşmamı bitirdiğimde boğazım gıcıklandı mış ve kurumuştu ama o bir kez bile sözümü kesmedi. En büyük tepki Leo'nun gelişine geldiğimde verdiği ağır bir nefes oldu ama o zaman bile beni dinledi.

Arayı kapattığımızda -doğal olarak, hikâyeyi babama uygun tutmuştum, cinsellikten ya da içime sinen ısrarlı özlem den arındırmıştım- odadaki sessizlik ağır basıyordu. Babam başını arkaya yasladı ve uzun bir süre tavana baktı.

Sabırlı olmaya çalıştım, onu beklemeye çalıştım ama ne düşündüğünü bilmek için içimdeki dürtü beni ele geçirdi. Her zaman öyleydi, değil mi?

"Eee?" Dudaklarımı yaladım, koltukta ona doğru eğildim. "Bir şey var mı?" Ağzı yarım bir gülümsemeyle kapandı. "Bilmem gerekirdi, hepsi bu." Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Babam iç çekti. "Adamı tanıma fırsatım bile olmadı, Anya. Sen *evliydin* ve belki de o kadar şaşırmamış olsaydım, konuştuğumuz sırada onu yanımıza almadığında bir araya getirebilirdim." Kelimelerini dikkatle seçti. "Eğer birine aşık olsaydın, onu tanımamı isterdin."

Boğazım düğümlenerek özür dileyen bir bakış attım. "Haklısın."

Bakışları acımasızca anlayışlıydı. "Onu şimdi tanımamı ister miydin?" diye sordu sessizce.

Uzun bir saniye sürdü ama çenem kısa bir baş sallamayla iki kez eğildi.

Babamın en büyük yeteneklerinden biri niyetli olmasıydı. Hiçbir kararı aceleye getirmez, hiçbir şeye balıklama atlamazdı. Sabrı ailemizde bir efsaneydi ve Willa ile Violet'e ve onların günümüze getirdiği çılgınlıklara rağmen, en önemli anlarda yavaş davranırdı.

"Yalanlar her zaman bize ağırlık verir, zencefilli şeker. Sadece kendimize söylediğimiz ya da dünyanın geri kalanına söylediğimiz yalanlar olması fark etmez."

"Evli olarak uyandığımızda bunu gerçekten düşünmüyorduk," dedim alaycı bir ifadeyle.

Sevgiyle gülümsedi. "Aşağı inip inemeyeceğini bilmeden önce ağaca tırmanmıştın."

"Kesinlikle öyle."

"İşin kolay kısmı herkese doğruyu söylemek," dedi.

Bir an için ona bakakaldım. "Zor kısmı sormak istediğimden emin değilim."

"Ne olduğunu zaten biliyorsun."

"Çok sabırlısın. Sadece ... bana bağır ve ne kadar aptalca olduğunu söyle."

Babam gülümsemesini bastırdı. "Bunu yapmayacaksın, evlat. Bunun hiçbir faydası olmaz."

Ona yüksek sesle söylememi istediği cevabı vermem uzun sürmedi. Bu da onun yeteneklerinden biriydi. "İşin zor kısmı, kendimize yalan söylemeyi bırakmamız gerekiyor."

"Bir tanesinde anladım," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi.

Gözlerimi devirdim, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. "Yine de kendime karşı oldukça dürüst olduğumu hissediyorum."

Gülümsemesi yavaşça soldu. "Öyle ?" diye sordu.

Böyle anlarda birinin bize ayna tutması hiç eğlenceli değildi. İstedığımız şeyi göremememiz çok doğaldı. Yansımanın çarpıtılmış ve çarpık olması, kendimizi yüksek sesle söylemeye zorlayamadığımız gerçeğin bir şekilde durumu daha da kötüleştirilmesi.

Kendime karşı dürüst müydüm? Her konuda?

Sadece birkaç hafta içinde, hayatımla ilgili her şey bir ay öncesine göre tanınmaz hale geldi. İyi şeylerle birlikte kalp kırıklığı da vardı. Onunki ve benimki. Onunki daha büyüktü, başa çıkması daha zordu. Tüm bunları Parker'ın ayaklarına yıkmak - onun kederini sahne olarak kullanmak - adil değildi. Bu benimle de ilgiliydi.

"Onu düzeltebileceğimi düşündüm," diye sessizce itiraf ettim. Babam oturup beni dinledi ve gözyaşlarının boğazımdan yukarı tırmanışı sıcak, yoğun ve korkunçtu. "Her şey Max'le ilgiliymiş gibi davrandım, neden kaldığımı ve bunun beni ne kadar sarstığını, özellikle de sonunda. Ama değildi." Artık kendime yalan söylemeyecektim, eğer bunun diğer tarafından çıkmak ve gözümün içine bakabilmek, yansımanın bana net ve berrak bir şekilde geri dönmesini istiyorsam. "Parker'ı sevmek yeterli değildi. Ben de öyle olacağımı sanmıştım."

"Birini asla sorunlarını çözecek kadar çok sevemeyiz, evlat. Bunu yaparsan kendini bir dünya acıya hazırlamış olursun. Bu, onları sevmekten vazgeçmemiz ya da kendimizi uzaklaşmaya zorlamamız gerektiği anlamına gelmez, ancak kalırsan bundan ne çıkacağı konusunda kendine karşı dürüst olmalısın."

"Kalmamı istemiyor," dedim. "Hâlâ düzeltmeye çalıştığı şeylerin içine kimsenin sürüklenmesini istemiyor."

"Bu da onun yalanlarından biri mi?"

Güçlenmek için yavaşça nefes aldım ama nefesimi verdiğimde tek yaptığı odayı hüznü, özlem dolu bir sesle doldurmak oldu. "Sanırım

öyle."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Görünüşe göre siz ikiniz bunlardan birçoğuyla mücadele etmek zorunda kalmışsınız. Bu şekilde bir ilişki kurmak zor."

Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve kollarımı bacaklarımın ön kısmına doladım. "Yine de öyleydik," dedim sessizce. "En azından bir şeyler inşa ediyorduk."

"Öyleymişsin gibi geliyor."

"Ama birinin ne zaman kendine yalan ve ne zaman gerçek olduğunu nasıl anlayacaksınız? Rol yaparken başımızın üzerinde yanıp sönen bir işaret yoktur. Bazen bunu kendimiz bile bilmeyiz."

Küçük bir onay sesi çıkardı. "İşin püf noktası bu, değil mi? İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

Hafifçe alay ettim. "Şu anda buna güvenebileceğimden emin değilim." "Elbette güvenebilirsin."

Babamın sesi çok emin, çok kesin geliyordu. Yaşasın.

Çok hoş olmalı.

"Şimdi de bilmiyormuş gibi davranıyorsun," dedi, bacağını kendi bacağıyla dürterek.

Başımı kanepeye yaslayarak inledim. "Bana Parker'ın aşkı istemediğini söylerken tamamen saçmaladığını ama bundan nasıl vazgeçeceğini bilmediğini söylüyor. Bunu o kadar çok söyledi ki artık buna inanıyor. Tıpkı kendisine geçmiş için kendini cezalandırması, yanlış kararlar verdiği için kendini cezalandırması gerektiğini söylediği gibi. Ve şu anda yaptığı da bu... Kendini yeniden cezalandırıyor." Burnum yine karıncalanmaya başladı ve gözyaşlarımın sıcak baskısıyla nefes almaya çalıştım ama bu, okyanusu avucumun içinde tutmaya çalışmak gibiydi. "Onu sevmek çok kolay, baba."

Eli başımın arkasında gezindi. "Sen de öylesin evlat." Bir damla gözyaşı döküldüğünde, onu hızla sildim. Babam boğazını temizledi. "Yardıma olacağını düşünseydim, gidip onunla kendim konuşurdum."

Güldüm, ses sulu ve doluydu. "Evet, eminim yapardın."

"Öyle değil," dedi gözlerini hafifçe devirerek. "Nereden geldiğini anlıyorum, biliyor musun? Onunla ilk tanıştığımda Isabel ödümü koparmıştı. Uzun süre kendime onu sevmeyeceğim yalanını söyledim. O çok gençti, birbirimizi yeterince tanıımıyorduk, sana odaklanmalıydım." Elini kaldırdı ve çenemi çimdikledi. "Hemen anlayan sendin. Onun ailemiz için doğru kişi olduğunu biliyordun."

Daha fazla gözyaşı sildim. "Ben çok zekiyim."

"Öylesin," diye cevap verdi babam gülümseyerek. "Hayatında büyük bir şeyi kaybettikten sonra aşkla yeniden yüzleşmek zordur. Eşini kaybetmemiş olabilir ama Parker iki ebeveynini de kaybetmişse, bunu ona karşı kullanabileceğimi söyleyemem." "Biliyorum," dedim üzüntüyle. "Bu yüzden ilk başta kendini Leo'dan uzak tuttu. Ama bir kez o korkuyu aştığında, baba,"- elimi göğsüme koydum ve başımı salladım-"onu izlemek inanılmazdı. Ona hayranım ve o da

Muhtemelen nedenini bile çünkü kendine karşı çok katıdır."

Babam bana bilmiş bir bakış attı. "Görünüşe göre ikinizin ortak bir noktası var."

"Belki."

Sessizdik ve bunu yüksek sesle söyleyince kendimi çok daha iyi hissettim. Yalanın ağırlığından kurtulmak göğsümdeki baskıyı hafifletti. Arkasında hiçbir numara olmadan onun hakkında konuşmak şaşırtıcı bir rahatlamaydı.

"Ben de özür dilemeliyim," dedi yavaşça.

"Ne için?"

"Güveninizin şartları," diye cevap verdi. Babam elimi tuttu ve sıktı. "Bunu kurduğumuzda sen çok küçüktün ve büyükannenle büyükbaban da annenin vakfını aynı şekilde kurdular. İlk evimizi böyle almıştık. Dövüş kariyerim başlamadan önce hayatımıza böyle başladık." Başını salladı, yüz hatlarına yorgunluk damgasını vurmuştu. "Annen öldükten sonra bunu değiştirmem gerektiğini düşünmedim çünkü bu kararı sen doğduktan hemen sonra birlikte vermiştik. Ama dar görüşlüydüm," diye itiraf etti. "Ve üzgünüm."

"Gidip böyle bir şey yapacağımı nereden bilebilirdin?" Rahat bir ses tonuyla sordum ama yüzündeki ifadeye bakılırsa pek de başarılı olamamıştım.

"Evlat, geldiğin andan beri beni şaşırtıyorsun." Sarılmam için bana işaret etti ve ben de babamın kollarının beni sıkıca tuttuğunu hissederek iç geçirdim. "Keşke bunu senden alabilseydim ama yapamam," dedi yanağını başımın üstüne bastırarak.

Geri çekilmeden önce bir an gözlerimi kapattım. "Bundan sonra ne olacağını hâlâ bilmiyorum. Bu beni deli ediyor."

Kıkırdadı. "Sabırlı olmayı hiç beceremedin, değil mi?" "Hayır, sanırım yapamadım."

Babamın gözleri yüzümü aradı. "Bu benim için sürpriz değil, zencefilli şeker."

"Değil mi?"

"Bildiğim bir şey varsa, o da ilk doğan kızım, senin asla güvenli ve istikrarlı bir aşk için yaratılmadığındır." Gözleri parladı. Benimkiler de öyle. "Senin vahşi bir kalbin var Anya ve bu kalbi kim alırsa şanslı bir adamdır."

Boğazımdaki yumrunun etrafında konuşmak zordu. "Onda olduğunu bilmese bile mi?"

"O zaman bile."

Gözlerimi kapattım. "Aptalca olan ne biliyor musun? İlk maçında onun yanında olacağım için çok heyecanlıydım. Bana daha önce hiç böyle bir partneri olmadığını söyledi ve ben de yanında olacağıma söz verdim. Az önce konuştuğumuz her şeye rağmen, bunu alamayacağı fikrinden nefret ediyorum. O bunu hak ediyor."

"Hala gidemeyeceğini kim söyledi?" Ona doğru bir bakış atma riskini göze aldığımda babamın bakışları sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeydi.

"Sence yapmalı mıyım?"

Dikkatli bir şekilde cevap verdi. "İnsanlara verdiğimiz sözleri tutmanın önemli olduğunu düşünüyorum."

Parker'ın yüzü televizyonda tekrar belirdi, program saat başında yeniden başlamıştı. Onu gördüğümde daha ne kadar göğsümde bir sızı hissedecektim?

"Öyle," dedim sessizce.

Babam başka bir şey söyleyemeden Willa köşeden kafasını . "Çok uzun süre konuştunuz," diye inledi. "Gerçekten çok sıkıcıydı."

"Kulak misafirliği konusunda sana ne demiştik, Willa?" Babam sordu, ama kolunu uzattı ve kız onun kucağına tırmandı.

" için," diye iç geçirdi. "Ama sana *hep* iyi şeyleri anlatıyorum. Violet'in mezuniyet balosunda aptal erkek arkadaşıyla seks yapacağı zamanki gibi."

Babam burun kemiğini sıktı. "Evet, bu akıllıca bir hareketti. Bunun için sana beş dolar söz vermiştim, değil mi?"

Kız kardeşim iki eliyle onun yüzünü kavradı ve burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Sanırım şimdi on oldu."

"Öyle mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Başını salladı. "Büyükbabam geçen gün bana faiz konusunu öğretti."

"Harika," diye mırıldandı babam.

"İnsanlara verdiğimiz sözleri tutmak önemlidir," dedim babama ciddiyetle.

Gözlerini Willa'nın başının üzerine dikti. "Danışmanlık işinden derhal emekli oluyorum," dedi.

Kolunu okşadım. "Elbette öylesin baba. Tabii ki öylesin."

Chapter 31

Parker

"Benim evimdeyin," dedim, Sheila'yı ön kapımda görünce şaşkına dönmüştüm. Gülümsedi. "Benimle konuşmak istediğini söylemiştin."

"Evet, telefonda." Çantasını ve anahtarlarını kapının yanındaki masanın üzerine koyarken başımı sallayarak onu içeri buyur ettim.

"Greer'ın evindeydin," diye açıkladı. "O kadar da uzak bir yol değil. En son benimle konuşmak istediğini söylediğinde evlenmiştin, ben de bunun yüz yüze görüşmeyi gerektirebileceğini düşündüm." Yanımdan geçerken kolumu okşadı. "Merak etme, bu gece eve gidiyorum. Sadece seni görmek için arabada fazladan zaman geçirmeye degeceğine karar verdim."

Harika. Şimdi ona her şey hakkında yalan söylediyimi anlatırken gözlerinin içine bakmam gerekecekti. Leo'yu aramak için çoktan eve girmiş, onu aile odasında bulduğunda haykırmıştı. "Sanırım büyümüşsün, genç adam."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Onu geçen hafta sonu gördün anne."

Leo'yu kucağına aldı, bacakları kalçalarının üzerinde sallanıyordu ve yüzündeki ifadeye güldü. "Adaline bana Anya'nın üvey annesinden bahsetti. Zavallı şey. Yardım etmek için Seattle'da ne kadar kalacak?"

"Bu ailede haberler nasıl bu kadar hızlı yayılıyor?"

Güldü. "Kız kardeşlerin bana hayatlarında neler olup bittiğini anlatıyorlar. Düşünsene."

Gözlerimi devirdim ama gerçekten bir tartışma başlatamadım. Birazdan söyleyeceklerime bakılırsa, her şeyimi kendime saklamaya geri dönmemi isteyebilirdi.

"Bu konuda," dedim yavaşça. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Sheila merakla bana baktı ve Leo'yu bana dönük olacak şekilde çevirdi. Yumruğunu çiğniyor, tükürük kabarcıkları parmaklarını kaplıyordu. "Ne oldu tatlım?" Kanepede onun yanına oturdum ve derin bir nefes aldım. Ona Anya'dan ve neden evlenmeye karar verdiğimizden bahsederken yüzü hiç değişmedi. Gerçek sebebi. O ilk günden sonra ona hiçbir ayrıntı vermedim. Gözyaşları, hayal kırıklığı ya da bir ders beklerken nefesimi tuttum.

Onun yerine gülümsedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Bilmediğimi düşünmene

bayılıyorum." Ağzım açık kaldı.

"Sen... ne?"

Uzandı ve elimi okşadı. "Tatlım, sen hiçbir zaman o kadar iyi yalan söyleyemedin ve ben de kardeşinin saçmalıklarını o kadar çok yaşadım ki hayatımın bu noktasında tamamen bağışıklık kazandım."

"Biliyor muydun?" Anlamak bir yumruk gibi vurdu, tam çeneme. "Pasta. Öpücük. Odada fazladan battaniye yoktu. *Anne*. Bunların hepsini sen mi planladın?"

"Siz çocuklar bazen gitmeniz gereken yere varmak için biraz cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyarsınız." Burnunu çekti, yüzünde hiçbir özür dileme ifadesi yoktu. "Sakın o kıza karşı bir şey hissetmediğine dair bir hikaye uydurmaya kalkma çünkü hissediyorsun ve ben o tepede ölürüm."

"Şu anda etkilenmeli miyim yoksa dehşete mi düşmeliyim bilemiyorum," dedim ve sandalyede arkama yaslanıp onu yeniden ilgiyle inceledim.

"Sadece bir dahaki sefere bana yalan söylemek istediğinde bunu hatırla. Hepsi bu kadar."

Bana masum bir gülümseme verdi. Haklısın. Dehşete düşmek tek mantıklı seçimdi.

Milicent masasının üzerinden bana baktı ve ben sandalyemde kıpırdandım. Hükümetten biri onu sorgulamadan sorumlu tutmalı çünkü o orada oturup gözlerini kırpmadan bana baktıkça sırtımdan boncuk boncuk ter akıyordu.

Bunu durdurmak için her türlü bilgiyi paylaşmaya hazırdım. Ofisinden daha hızlı çıkmamı sağlayacaksa ona banka hesap bilgilerimi bile verebilirdim.

"Bir şey söyleyecek misin? Çünkü beni gerçekten korkutuyorsun."

Uzun bir süre sonra nihayet bir kaşını kaldırdı. "Bence ."

İçimi çektim. "Sizinle aynı fikirde olan birkaç kişi var ama bu durumda, sizi temin ederim ki ben değilim."

Ağzı açık kaldı. "Ben sadece... Sana inanmıyorum. Ben de *oradaydım*. İkinizi izledim."

"Evet, biz gerçekten iyi aktörlerdik."

Milicent kollarını kavuşturdu. "Hayır."

"Bu... bu gerçekten evet ya da hayır sorusu değil," diye çekindim.

Parmağını havaya kaldırdı. "Kimse böyle kimya numarası yapamaz. Hayatım boyunca yeterince sporcuyla birlikte oldum ve birini istediğinizde genellikle yalan söylemeyi beceremezsiniz."

Bir şekilde, bunun aileme söylemekten daha kötü olacağını biliyordum. Çok, çok daha kötü.

"Milicent, bana inanıp inanmaman önemli değil. Ailelerimize yalan söylemekten bıktık ve o da evine döndü. Her şey bitti."

"Ve şimdi biliyorlar mı?"

Başımı salladım. "En azından annem arıyor. Kız kardeşlerimi aramaya hiç niyetlenmedim çünkü beni çok yoruyorlar ve içimden bir ses annemin beni bunu yapmaya zorlayarak cezalandırdığını söylüyor. Eğer durum buysa, biraz beklemesi gerekecek çünkü şu anda bunu yapacak durumda değilim."

Gözleri kısıldı ve neredeyse ellerimi bacaklarımın arasında birleştirecektim, masasındaki ağır bir şey uçarsa diye. "Kendinizi hazır hissettiğinizde ailelerinize gerçeği söyleyin," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu resmi mesajlaşmanın bir parçası haline getirmek iyi bir fikir değil. Sezon öncesini atlattıktan sonra çocukla başlayacağız çünkü o zamana kadar bazı yasal evraklarınız olacak."

"Leo," diye araya girdim. "Onun bir adı var."

"Doğru." Parmaklarını masasının yüzeyine vurdu. "Peki o gidince bebek bakıcılığı görevini kim üstlenecek?"

"Anya bebek bakıcısı değildi," diye mırıldandım. "Ama hizmetçim yardım edebildi. Bu hafta bazı dadı adaylarını araştırıyor."

Milicent mırıldandı. "Anya'nın şu anda annesinin sakatlığı nedeniyle ailesine yardım ediyor olması mantıklı, o yüzden... gazetecilere karşı çeneni kapalı tut ve herkesin içinde başka biriyle yatma."

"Yapmazdım."

Küstah ses tonum karşısında gözlerini devirdi. "Onunla Vegas'ta bir gece içtikten sonra evlendin, bu yüzden hızlı bir geri dönüş oranına sahip olacağını düşündüğüm için beni affet."

Herhangi bir şeyden geri dönme düşüncesi midemi rahatsız ediyordu. Evde o olmadan uyanmak, kahvemi içmek, kahvaltımı yapmak ve onun orada olmadığını bilerek yatmak bile yanlış geliyordu.

"Yapmayacağım," diye bağırdım.

Gözlerinde korkutucu, tatmin olmuş bir parıltı vardı.

"Güzel. Ondan hoşlandım." Bir elimi saçlarımda gezdirdim.

"Evet, herkes sevdi."

"Sen de öyle," diye işaret etti. "Unuttuysan diye söylüyorum."

"Teşekkürler," dedim kuru bir sesle. Unutmamıştım ama bana hatırlatması büyük incelikti.

Yüzü bir an için yumuşadı. "Çok fazla şeyle uğraşıyorsun Parker. Bu konuyu biriyle konuşmak iyi olabilir."

Sanki ciğerlerime bir kıymık saplanmıştı ve her nefes alışımında rahatsızlık veriyordu. O kıymığın bir adı vardı elbette. Ama bunu söylemek... düşünmek, biraz fazla acı veriyordu.

Tek kelime etmeden ofisinden ayrıldım ve orada olduğunu görmezden çalıştım.

Dr. Alex'in kapısına ilk gittiğimde -Anya Seattle'a döndükten dört gün sonra- beş dakika boyunca kapıyı çalmaya cesaret edememişim.

Zaten bilmediğim bir şey söyleyecek gibi değildi. Kendime çok yükleniyordum. *Hadi canım.*

Herkes hata yaptı. *Anladım.*

Başarısızlık en büyük öğretmendi. *Evet, ben de öyle duydum.* Başka bir tane bulamaz mıyız?

Hayatım boyunca soyunma odası posterlerinde gördüğüm aynı eski şeyler.

Gözlerimi kısıtım, kendimi rahatlatmayı düşündüm. Bu konuda yardım istemeyi. Neden yalan söyleme ihtiyacı hissettiğimi, bunun neden aileme açılmaktan daha kolay olduğunu. Uyandığımda onun gittiğini bilmenin neden bu kadar zor olduğunu.

O olmadan evin neden bu kadar boş hissettiğini.

Çoğu gün kendimi tuğladan bir duvarın ardında barikat kurmuş gibi hissediyordum ve Anya'ya, Leo'ya kadar bu tuğlalar parçalanmaya başlamamıştı. Onları oraya ben koymuştum. Her biri, neredeyse iki yıl boyunca her gün yaptığım seçimlerin doruk noktası olan, onları birbirine bağlayan kalın bir çamurun içine yerleşmişti.

Bazen o duvarın arkasında karanlıkta kalmak daha kolaydı. En azından açıklamaya çalışmaktan daha kolaydı.

Kapıyı kendisi açıp yüzünde anlayışlı bir ifadeyle bana baktığında gitmekten yarı yarıya vazgeçmiştim.

"Bir içeri girecek misin?" Çenem gerildi.

"Emin değilim."

Yüzümü inceledi, sonra başını salladı.

"Tamam." Sonra ortadan kayboldu.

Birkaç dakika sonra Anya'ya söylediklerimi düşündüm. Leo'nun beni izleyerek öğreneceğini.

Elimi yüzüme götürdüm, duvarı ittim ve ofise girdim.

Leo hayata kızgındı.

Oyuncaklarını istemedi. Emziğini istemedi. Daha yeni beslenmişti ve uyumaya hazır değildi.

"Kalmamı istemediğine emin misin?" Louise ön kapının yanında durarak sordu.

"Ben halledebilirim," dedim ona. "Yine de teşekkür ederim."

Ağlama sesleri yükselirken bana küçük bir gülümseme verdi. "İyi şanslar."

Yavaş bir nefes vererek onu kollarımda zıplatmayı denedim, sevdiği küçük tıkırtı seslerini çıkardım ama bu, iki sokak ötedeki köpeklerin muhtemelen duyabileceği bir ses çıkarmasını sağlamaktan başka bir işe yaramadı.

"Tamam, boş ver," dedim.

Ona şarkı söylemeyi denedim ve ben onu nazıkçe ileri geri sallarken gözyaşları arasında hıçkırarak kısa bir süre durdu. Ama şarkı biter bitmez ağlamaya yeniden başladı.

Onu omzuma doğru kaydurdum ve sessiz sesler çıkarırken sırtında yatıştırıcı daireler çizdim. Bu da işe yaramadı.

Sonunda, yumruğunu göğsüme koymuş ve alnını boynumun yan tarafına dayamış bir şekilde yoruldu. Arada bir, bir şeye kızgın olduğunu unutmuş gibi hafifçe burnunu çekiyordu. İsteddiği ama benim ona veremediğim bir şey vardı.

Bunu anlayabilirim.

Her gece yatağıma uzandım ve onun yokluğunu hissetmeyi bırakacağım günün o gün olup olmadığını merak ettim. Her gece, yanıldığım kanıtlandı.

"Biliyorum dostum," dedim sessizce ve onu başının yanından öptüm. "Ben de onu özlüyorum."

İlk sezon öncesi maçının sabahında kendimi Doc'un ofisinde, çok sevdiği *Calvin ve Hobbes* çizgi romanlarından birini karıştırırken buldum. Zararsız bir paketin içindeki hayat derslerini uygulamanın çok daha kolay olduğunu söylemişti. Tadı şeker gibi olan vitaminleri almak gibi.

Konuşmaya hazır olmadığım zamanlarda beni asla fazla zorlamazdı ve Anya Seattle'a döndüğünden beri haftada üç kez ofisine geldiğimi düşünürsek, beni okuma konusunda çok iyi olmaya başlamıştı. O sabah, birlikte olduğumuzdan daha uzun süredir ortalarda olmadığını fark ettim ve o zamandan beri kendimi iyi hissetmiyordum.

Çok derine dalmadığımı yüzümden olmalı. "Oynamaya hazır hissediyor musun?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "Evet. Kimsenin mükemmel olmama ihtiyacı yok ama ortaya çıkmama ihtiyaçları var."

"Aynen öyle." Şakağına vurdu. "Çoğu zaman, karşılaştığımız en büyük mücadele burada gerçekleşendir. Kimse senin yerine mücadele edemez ama sen doğru adımları atıyorsun Parker."

Ellerimi kalçalarımın altına bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Deniyorum."

"Harika gidiyorsun. gurur duymalısın" dedi ve babacan tonu içimde bir şeylere çarptı. Bir yanımın her zaman bunu arzulayacağını inkâr etmek imkânsızdı.

İlerlemek için buna ihtiyacım olmadığını öğreniyordum. Bir şeyin yokluğunu hissedebilir, onu bir uzvunuz gibi özleyebilir ve yine de geçmişe takılıp kalmayabilirdiniz. Suçluluk, utanç ve korku, bunların hepsi sadece birer duyguydu. Rahatsız edici olmaları, onları engellemeye çalışmamız gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bunun yerine, bana söylediklerinden bir şeyler öğrenebilirdim. İleriye dönük seçimlerime yön verebilirdim.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve elimi uzattım.

Dr. Alex onu sıkıca kavradı ve salladı. Bırakmadan önce bir parmağıyla şakağıma dokundu. "Düdük çalmadan önce burada oynayın. Ne yaptığınızı biliyorsunuz."

"Evet, efendim."

Ben de öyle yaptım. Kulaklıklarımı kulağıma taktım ve sahaya doğru ilerledim. Tribünlerdeki bazı görevliler dışında saha boştu. Kale sahasına oturdum, sırtımı kale direğine dayadım ve gözlerimi kapattım.

Zihninizde canlandırın. Olmasını istediğiniz şeyi görün.

Her atışta. Her atışta. Her koşu. Her galibiyet. Hepimizin istediği şeye yaklaşan her adım.

Kalp atışlarım yavaşladı, bedenim gevşedi. Ne kadar uzun süre hayal edersem, o kadar kolaylaştı. Kendimi hata yaparken görmedim, neyin yanlış gittiğini tekrar etmedim. Olabilecek her şeyin mümkün olan en iyi versiyonuydu, bu yüzden daha sonra gelenleri durduramadım.

Maç bitmişti. Kutlamalar başlamıştı. Bir kupa elden ele dolaştırılıyordu.

Havada konfetiler, mavi, yeşil ve beyaz. Leo kollarımda.

Anya yanımda.

Gözlerimi zorla açtım ve önümdeki yeşil alana baktım, kendimi şimdiki zamana geri çektiğimde görüntü kayboldu, kalbimin etrafındaki bölgede bunu ne kadar çok istediğime dair kalıcı bir ağrı vardı. İstesem verir miydi?

Artık bilmiyormuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu.

Onu hâlâ çok özlediğim için kendimi azarlamak yerine, birkaç dakika daha oturup biraz sakinleştim. Bu duygunun geriliminde yaşamak: Dr. Alex'in bana söylediği bir şey.

Birini kaybetme düşüncesi -ölüm olmasa bile- benim için her zaman bir yaraya dokunurdu. Bundan bir yıl, on yıl ya da yirmi yıl sonra olması fark etmezdi. Hayatımın geri kalanını sadece ben ve oğlum olarak yaşayabilecek miydim, çünkü her gün o yarayı deşmek istediğimden emin değildim?

Yetenekli, evet.

Sadece hayatımı idare edebilecek kapasitede olmak istemedim. Sadece içinde var olmak istemiyordum. Artık istemiyorum. Gözlerimi kapattığımda, oğlum ve benim için en iyi tek bir sonuç vardı ve o da oydu.

Başladığımızdan daha iyi, daha güçlü bir temeli yeniden inşa etmek günler, haftalar ya da aylar alabilirdi. Bunun için bekleyebilirdim. Zamana ihtiyacı varsa bekleyebilirdim.

Bunun mutlak doğruluğu sarhoş ediciydi ve başımı kale direğine yasladığımda kendimi gülümserken buldum. Maç saatine iki saatten biraz fazla vardı ve birazdan kapıları açacaklardı.

Vücudum gevşemiş ve zihnim toparlanmış bir halde, hazırlanmak için soyunma odasına doğru yürüdüm.

Chapter 32

Parker

Başlama vuruşundan hemen önce bir stadyumun atmosferi gibisi yoktur.

Sezon öncesi maçların sayılmaması önemli değildi. Bir önceki sezon sona erdiğinden beri beklediğimiz adrenalinin ilk vuruşuydu. Ve bizim takımımız söz konusu olduğunda, bu son çok acı vericiydi.

İlk esneme turumuzu bitirmiştik, tam teçhizat sahaya dönmüş son ısınmalarımızı yapıyorduk ve çok geçmeden Voyagers stadyumundaki neredeyse her koltuk dolacaktı - mavi, yeşil ve beyaz bir deniz, enerji taklit edilemeyecek şekilde elektrikliydi.

Yeni bir sezonun başlaması umut vericiydi ve geçtiğimiz iki hafta uzun zamandır hissettiğim en zor zamanlar olsa da, bunu benim de hissettiğimi inkar edemezdim.

Dar uç koçumuz topları atarken, rota ağacımda birkaç kez koşmayı bitirdim, saat ilerledikçe tekrarlayan hareketler sinirlerimi yatıştırdı. Wilder ailesi lüks localardan birinde maçı izliyordu. Sezon öncesi maçları genellikle kalabalık geldikleri zamanlar değildi ama benim başarılı olduğumu görmek istiyorlardı.

Yirmi yardalık bir deparın ardından, geri dönüş rotası için üç ya da dört yarda kadar geri kesildim ve top tam sayıların arasından bana çarptı. Ben'e doğru geri koşarken topu göğsüme bastırdım ve beni bekleyen ellerine doğru fırlattım.

Beckett yanıma geldi ve yumruğunu uzattı. Ben de kendi yumruğumla ona vurdum. "İyi hissediyor musun, ihtiyar?"

Gülümsedi. "Şimdilik. Birkaç hafta sonra tekrar sor." Kayınbiraderim sahanın etrafına baktı, atmosferi içine çekti. "Sanırım bu benim son yılım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Yorgunum. Evde Greer ve Olive'le olmak istiyorum. Bir tane daha denemek istiyorum."

Sırtına bir tokat attım. "Hey, sana iyi şanslar. Greer'in mini versiyonu mu? Boku yedin, koca adam."

Beckett gülümsedi, sadece başını salladı. Gözleri, aile üyelerinin maçtan önce beklemlerine izin verilen saha kenarındaydı. "Any'a'yla konuştun mu?"

Onun adını duyunca göğsüm daraldı. "Henüz değil," diye çekindim.

"Greer konuştuklarında bütün maç boyunca kalamayacağını söyledi. daha önce."

Başımı kaldırdım. "Greer onunla konuştu mu?"

Beckett bana tuhaf bir bakış attı. "Evet, Greer ve Olive'i gördüğümde az önce oradaydı. Bildiğini düşündüm."

Burası bin derece miydi? Tanrım, biri lanet olası kaloriferin sesini yükseltmişti, bunu biliyordum. Kalbim kaburgalarımın arkasında çılgınca çarparken, aile bölgesine baktım. Parlak mavi iplerin arkasında ve tanımadığım iki kişinin arasında, parlak, altın rengi saçların parladığını gördüm.

Bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Git merhaba de ve kışını kaldırıp saha kenarına dön. Birazdan soyunma odasına gitmemiz gerekiyor."

Gözlerin üzerimizde olması, sayamayacağım kadar çok kameranın bize doğru olması önemli değildi, koşarken sadece onu düşünüyordum, yaklaştıkça içimde umut patlıyordu.

Başını hareket ettirip bana doğru kaldırdığında saçları ışıkların altında parlıyordu ve gözlerimiz kilitlendi.

Göğsümdeki bir şey serbest kaldı ve koşturmak için tüm disiplinimi kaybetmem gerekti çünkü onun varlığı geri döneceği anlamına gelmiyordu. Onun da benimle aynı şeye hazır olduğu anlamına gelmiyordu. Ama o mavi gözlerdeki temkinli bakış, umudumun hızlı ve çabuk dönmesini sağladı.

Aile alanındaki tüm kafaların bize doğru döndüğünün farkında olarak kısa bir süre durdum. Benim formalarımın birini giymiyordu. Onun yerine basit bir Voyagers atleti vücudunun üst kısmına oturmuş, kaslı kolları çıplak bir şekilde sergileniyordu. Boynunda bir aile rozeti vardı.

"Merhaba." Tanrım, buraya kadar yaptığım kısa koşu yüzünden nefes nefese kalmıştım.

Acınası.

Gülümsedi, küçük ve çekingen. "Merhaba."

Yavaşça elini uzattım ve onu aile alanının kenarına çektim, en ufak bir mahremiyet bile elde etmeye çalıştım. Parmakları benimkilere dolandı ve kulağına daha yakın konuşabilmek için başımı eğerek gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Kokusu ciğerlerimde yüzüyordu - greyfurt ve adını asla koyamadığım o sıcak nota. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Anya'nın göğsü derin bir nefesle inip kalktı ve tekrar bana baktığında orada gördüğüm şey beni mahvetti.

Onun üzüntüsü. Hayal kırıklığı. Ve dizlerimin üzerine çökmek isteyeceğim kadar şefkate yaklaşan bir şey.

"Yapacağıma söz verdim," dedi dikkatle. "İstemedim... Bugün seni bekleyen kimsenin olmaması fikrinden nefret ettim."

Muhtemelen ona süitte ailemin yedi yüz üyesi olduğunu ve hepsinin şu anda beni izliyor olabileceğini söylemek için iyi bir zaman değildi.

Yutkunmak neredeyse imkânsızdı ama başardım ve kafamda birbiriyle çelişen pek çok düşünce dolaştı. Bu ne anlama geliyordu? Gerçekten bu kadar basit miydi?

Söylemek istediklerimi burada söyleyemedim. Bu kadar çok gözün izlediği ve bu kadar kısıtlı bir zamanın olduğu bir anda istediğim her şeyi yapamazdım.

Ben de gülümsemeye karar verdim ve "Burada olmanıza gerçekten çok sevindim" dedim.

Gözleri, kalbimin göğsümde zıplamasına neden olacak kadar uzun süre gözlerimi tuttu.

"Leo nasıl?" diye sordu.

Gülümsedim. "Güzel. Dün gece hiç yedi saat uyudum."

"Muhtemelen harika hissediyorsundur, ha?"

"Şaka mı yapıyorsun? Hâlâ nefes aldığından emin olmak için üç kez ayağa kalktım."

Anya başını geriye attı ve güldü.

O güneşti, sıcaklığı yokluğunda kalan soğuk kemiklerden ve ağrıyan kaslardan sızıyordu.

Neredeyse iki elimle yüzünü tutup onu öpecektim. Ama o anın geçmesine izin verdim, bunun için doğru zaman olmadığını biliyordum. Tanrım, bunun için başka bir zaman olsun.

"Nasılsın?" Sessizce sordum.

"Güzel. Isabel hala dışarıda olduğu için spor salonunda çalışıyorum. Vida da beni meşgul ediyor. O... o dünyayı ele geçirmeye hazır."

"Bu harika." Çillerini inceledim. Sadece çok yakın olduğunuzda görebildiklerinizi. Dudağının üstündeki çukur. O bir sanat eseriymiş ve bunu ona her gün söylememeyi nasıl başardığımı merak ediyordum.

Yapmalıydım.

Uzun zamandır korkutucu gelen her şey, istemediğim, ihtiyacım olmadığını düşündüğüm şeyler, duman gibi yok oldular.

Derin bir nefes aldı, yüzümü incelerken gülümsemesi soldu. "Peki ya sen?"

Biri saha kenarından adımı haykırdı ve ben de elimi kaldırdım. "İki dakika," diye bağırdım omzumun üzerinden, gözlerimi Anya'dan ayırmayı reddederek. Çenesi kasıldı, sahaya bakarken ağzının etrafındaki deriyi gerginleştirdi. Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve sert bir nefes verdim. "Deniyorum," dedim ona. Gözlerini kaldırdı. "Daha iyi olmaya çalışıyorum. Leo'nun yapmasını istediğim seçimleri yapıyorum."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bu harika, Parker." "Onun örnek alabileceği türden bir adam olmak istiyorum."

"Zaten öylesin," dedi, bir an için omzumun üzerinden baktı, sanki göz teması tutmak için çok ağırdı. Sonunda bana tekrar baktığında kalbimin atışı durdu. "Ama umarım üzerinde çalışmayı bitirdiğinde yeni, gelişmiş Parker'la tanışmama izin verirsin."

İşte yine oradaydı: sadece Anya etraftayken ortaya çıkan o vahşi ihtiyaç. Sadece onunla yaşadığım bir aciliyetti bu. Onun için.

Aptalca bir kendini koruma duygusuyla yanlış etiketlemiştim. Şehvet kolay bir bahaneydi, ama bundan çok daha derinlere gömülü değil miydi? Öyle değil miydi?

"Bu hoşuma gider," dedim ve sesimdeki sert tonu saklayamadım. O cevap vermeden Koç tekrar adımı haykırdı ve ben de gözlerimi kısıtım, o gelip beni sahanın dışına sürükleyene kadar onu görmezden gelmeye karar verdim. "Maçtan sonra burada olacak mısınız?"

Tek ihtiyacım olan onunla baş başa bir andı. Tüm dünyanın meraklı gözleri olmadan.

Başını salladı ve kalbim sıkıştı. "Devre arasına kadar kalabilirim. Isabel dün PT'den sonra zor bir gün geçirdi ve yarın Willa'nın doğum günü partisi için eşyaların hazırlanmasına yardım etmem gerekiyor." Başını kaldırdı ve iç çekti. "Ailemin evinde bir düzine on bir yaşında kız. Babam çok heyecanlandı."

Hayal kırıklığı göğsüme buz gibi oturdu ama gülümsemeyi başardım. "Eminim."

"Hayatta kalmam için dua edin," dedi hayıflanarak. "Bir süre her şey pamuk ipliğine bağlı olacak."

"Bununla başa çıkabilecek biri varsa o da sensin," dedim ona. "Nerede oturuyorsun?"

Yanağında beliren gamzeyle muzipçe sırıtarak bitiş çizgisini işaret etti. "Greer locada onlara katılabileceğimi söyledi ama ben aksiyona daha yakın oturmayı tercih ederim."

Bu kadına tapıyordum. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğim için panik ciğerlerimi ele geçirdi ve ona duyduğum bu şiddetli istek geçene kadar onu göğsüme bastırmak, yumuşak, pembe ağzına şiddetli bir öpücük kondurmak istedim.

"Parker Wilder, kıcını kaldır da soyunma odasına gir," diye bağırdı Koç. "Eğer başlama vuruşunu geciktirirsen sana gelecek yıla kadar ceza veririm."

Ona gülümsedim. "Beni savaşa nasıl göndereceksin?"

Dudağını ısırdı, elleri göğüs pedlerimi kavramak için yukarı kalktı. "Git biraz kış tekmele," dedi. Sonra omuzluklarımı tokatladı ve beni geriye doğru itti.

Güldüm ve Tanrım, kendimi çok iyi hissettim.

Anya da öyle yaptı, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Risk alarak tekrar yaklaştım, sonra başımı eğdim ve yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. "Dikkatli sür, altın kız," diye fısıldadım kulağına.

Geri çekildiğimde gözleri hâlâ kapalıydı ve açtığında yüzünde ne olduğunu görmek için beklemek yerine soyunma odasına doğru yola çıktım ve ona yetiştiğimde koçumun kıcına bir tokat attım.

"Bir daha bu kadar uzun sürerse seni döveceğim," diye bağırdı.

Arkamı döndüm ve sırtışıma görebilsin diye geriye doğru yürüdüm. "Kesinlikle buna değer."

Eve vardığımda geç olmuştu, beklediğimden de geç. Ben garaja girdiğimde Louise kanepede kitap okuyordu.

"Tanrım, çukurda öldüğünü sanmıştım," dedi. Gülümsedim. "Poppy maçtan sonra stadyumda doğum yaptı."

Kaşları havaya kalktı. "Şimdi ne olacak?"

"İnanabiliyor musun, eğitim odalarımızdan birinde" Telefonumu çıkardım ve ona kız kardeşimin ve Jax'in ciyaklayan bir köpeği tutarken çekilmiş fotoğrafını gösterdim.

küçük kız, oyun için görevli sağlık görevlileri tarafından sağlanan bir battaniyeye sarılmıştı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Ve o iyi mi? Bebek de mi?"

"Mükemmel," dedim. "Adını Rosie koydum. Çok tatlı bir kız. Ayrıca, doğum sırasında soyunma odasındaki çığlıklarını diğer çocukların duyabileceğine dair girdiğim bahsi kazandım."

Louise gözlerini devirdi.

"İyi indi mi?" Başımın misafir odasını işaret ederek sordum. Greer burayı Leo'nun çocuk odasına dönüştürmek için bazı tasarımlar üzerinde çalışıyordu ama şimdilik beşik gayet iyi iş görüyordu.

Başını salladı ve kitabını çantasına yerleştirdi.

Spor çantamı yere bıraktım ve Leo'yu kontrol etmek için mutfağa geçtim. Misafir odası karanlıktı, sadece duvara küçük bir gece lambası görebilmem için yeterli ışığı sağlıyordu.

Mışıl mışıl uyuyordu, bir kolu kundaktan kurtulmuş, gevşek bir yumruk halinde başının yanında duruyordu. Minik göğsü eşit nefeslerle inip kalkıyordu ve ben burnunun ucuna hafifçe dokundum. "Bazı günler sen yatağa girmeden evde olacağım, söz veriyorum," dedim ona. O büyüdükçe bu daha da zorlaşacaktı ve erkeklerin bunu yıllarca nasıl yaptıklarını, çocukları büyüdükçe onlarla geçirdikleri bu değerli zamanı nasıl kaçırdıklarını merak ediyordum. Odadan çıkmadan önce eğildim ve onu başından öptüm.

Merdivenlerden indiğimde Louise kapının yanında bekliyordu. "Maçı biraz izledim. İkinci çeyrekte güzel bir gol oldu." "Teşekkürler. Sağa doğru kaçmadan önce bir an için beni yakaladığını sandım." "Ben de öyle." Kaşları anlamlı bir şekilde kalktı. "O da oradaydı."

"Öyleydi." Ellerimi ceplerime soktum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Yine de bunun onun için ne anlama geldiğinden emin değilim."

Yüzündeki gülümseme biliyordu ve bazen bu kadının saçmalıklarımı bu kadar iyi görmesinden nefret ediyordum. Nazik bir eliyle yüzümü kavradı. "Bilmiyormuş gibi davranmanın sana bir faydası yok. Sadece harekete geçecek kadar cesur olmalısın."

"Lafı açılmışken," dedim yavaşça, "bana bir konuda yardım etmek için biraz kalabilir misin?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bana fazla mesai mi ödeyeceksin?"

Güldüğüm sırada Louise'e sarıldım. "Evet. Sanırım bir şeyler bulabiliriz."

Chapter 33

Anya

"Baba?"

Babam birleştirmeye çalıştığı oyuncaktan başını kaldırmadı. "N'aber, Wills?"

"Arkadaşlarım ve ben bir şeyi merak ediyorduk ama senin hayır diyeceğini söylediler ve bence *kesinlikle* evet diyeceksin."

Elim Willa'nın pastasını kestiğim yerde dondu kaldı. Başındaki pembe elmas taklidi taç dalgalarının üzerinden aşağı doğru kayıyordu ve arkasında bir düzine on ve on bir yaşında çocuk duruyordu, hepsi de uzun boylu, heybetli babama aya asılmış gibi bakıyordu.

Sonunda bir dinleyicisi olduğunu fark etti ve gözlerini kırıştırdı.

"Uhh. Tamam." Willa yumruğunu havaya kaldırdı. "Gördün mü?"

Sana evet diyeceğini söylemişim."

Kahkahamı bir öksürüğün arkasına gizledim. Isabel yemek masasının yanındaki sandalyesinden bacağıma vurdu. Babam burun kemiğini sıktı. "Soruya evet demedim Willa, sorman sorun değil dedim."

Omuzları çöktü.

Başparmağımdaki kremanın bir kısmını yaladıktan sonra eğildim ve babamın duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım. "Sadece ona o kocaman köpek yavrusu gözlerini taktığından ve gerçekten istiyormuş gibi lütfen dediğinden emin ol. Çaresiz kalacak."

"Teşekkürler," dedi kuru bir sesle.

Willa ve arkadaşları gözlerini açarak, kirpiklerini kırıştıtarak yaklaştılar. Kız kardeşim siyah ninja kıyafetinin önünde ellerini birbirine kenetlemişti.

"Baba," dedi tatlı tatlı.

Alt dudağını yaladı, Isabel homurdandığında ona ters ters baktı. "Evet, Willa?"

Komik bir şekilde göz kırptı. "Güzel, güzel, *güzel* olabilir miyiz lütfen, üstünde kirazlar ve serpintiler olsun ve söz veriyorum *hayatımın* geri kalanında bir daha *asla* başım belaya *girmeyecek*-"

Babam en küçük çocuğuna kuşkuyla baktı. Isabel ve ben kahkahalarımızı minimumda tutmaya çalışırken bir elimi ağzıma kapattım ve tezgâha yaslandım.

Willa'ya yüksek sesle "İptal et," diye fısıldadım. "Aşırıya kaçırıyorsun. Onu kaybediyorsun."

Violet masadan, telefonunun kenarından bize baktı. "Eğer bu işe yararsa, ben kaçıyorum. Bir daha asla başımı belaya *sokmayacağıma* söz vermeye çalıştım ve istediğimi alamadım."

Isabel Violet'in arkasına uzandı ve at kuyruğunu hafifçe çekiştirerek onu başını kaldırmaya zorladı. "Erkek arkadaşınla bir hafta sonu kaçamağı yapmak istiyordun. Tabii ki hayır dedik."

Babam gözlerini kapadı ve gri saçlar hakkında bir şeyler mırıldandı.

Willa bana hızlı ve paniklemiş bir bakış attı. "Eh, umm, bela olayını boş ver. Belki bu *hafta* başım belaya girmez?"

Ona göz kırptım.

"Biraz daha inandırıcı, ama ben hâlâ soruyu bekliyorum," dedi babam, nihayet gözlerini açarak.

Willa derin bir nefes aldı ve kelimeler ağzından döküldü. "Lütfen çatıya çıkıp garaj yolundaki potaya basketbol topu atmaya deneyebilir ? YouTube'da bir prenses hileli atış videosu yapmak istiyoruz." Yüzü ölümcül bir ciddiyete büründü. "Ünlü olacağız."

Mutfak tamamen sessizliğe gömüldü. Ağzım bir karış açıldı ve Violet'in kaşları bile alnının üzerinde yukarı doğru kalkmıştı. Isabel eliyle ağzını kapatmış, yüzü neredeyse komik bir şekilde kıpırdamayan babama bakıyordu.

Tüm kızlar topluca nefes almış, YouTube şöhretlerinin akıbetini bekliyorlardı.

"Hayır."

"Baba," diye feryat etti Willa. "Lütfen."

Isabel'i işaret etti. "O şu anda senin kızın. Bunu sen hallet."

Isabel sandalyesinden kalkıp koltuk değneklerini kullanarak ona doğru yürürken gülümsedi. Yeterince yaklaştığında, bir koltuk değneğini hareket ettirdi.

kenara çekti ve kollarını onun beline doladı. Adamın yüzü sadece onun için olduğu gibi yumuşadı ve ona nazik bir öpücük verdi. Tüm kızlar *oohed* ve *aahed* yaptı ve Isabel geri çekildiğinde yanakları sadece birazcık pembeydi. Gözlerinde anlayışlı bir bakışla kız kardeşime döndü.

"Senin yaşındayken böyle bir şeyi kim yapardı biliyor musun?"

Willa başını kaldırdı, tatlı yüzünde keder vardı. "Kim?" Isabel başını bana doğru eğdi. "Ablan." "Gerçekten mi?" diye kuşkuyla sordu.

Çünkü görünüşe göre sıkıcı ve yaşlıyım.

Bütün küçük kızlar bana bir tanrıçaymışım gibi bakarken, "Evet," dedim. "Ama muhtemelen sormazdım bile. Beni orada öylece bulurlardı." Isabel döndü ve bana geniş gözlerle baktı. Babam işaret edercesine boğazını temizledi. "Ama biliyorsun, bunu yapma," diye devam ettim. "Bu çok tehlikeli ve hiçbirinizin evden düşmesini istemiyorum. Şu anda bu ailede yeterince kırık kemik var ve bu parti için gerçek bir ruh hali katili olur."

Bu, Willa'nın arkadaşları için yeterli bir gerekçe gibi görünüyordu, onlar da zaten kiloları kadar şeker yememişler gibi hemen pasta tabaklarına üşüştiler. Willa dramatik bir iç çekiş yaptı ve sanki hayallerini tek başına öldürmüş gibi babama dik dik baktı.

Pastanın en büyük dilimini kapıp arkadaşlarının peşinden koşarken başımı salladım.

"Seni eninde sonunda affedecektir," dedim ona, başımı omzuna yaslayarak, o kızın ardından bakarken.

"Tabii ki yapacak. Ve yarın bana uçakta yürüyüp yürüyemeyeceğini soracak. Tarihteki en genç bungee jumper olmak isteyecek ve ben de buna hayır demek zorunda kalacağım çünkü o kız bana kalp krizi geçirtmeye kararlı."

Güldüm. "Sen de benim kötü olduğumu mu düşünüyordun?"

Bir kolunu sırtıma doladı ve sıktı. "Sen en iyi ısınma hareketiydin, zencefilli şeker."

Violet masadan ıslık çalarak telefonunu bana doğru çevirdi. "Bu çok ateşli. Bunu gördün mü? Yoksa bunları sana göstermemem mi gerekiyor?"

Parker ve ben kenardaydık.

Yüz ifadelerimizin ardındaki nedenleri bilmiyorsanız, fotoğraf şüphesiz tatlıydı. Parker yanağımı öpüyordu ve elim

beline yaslandım, gözlerim kapalıydı. Duruşumuzla ilgili her şey samimiyet çılgınlıkları atıyordu. Sanki biraz itidal göstermek için içimizdeki her şey gerekiyordu.

Başlıkta şöyle yazıyordu: *BRB hıçkırarak ağlıyor. İlişki gereksinimleri için bunu arkadaşlık profilimde nasıl listeleyebilirim?*

Birinin ilişki hedefi olmayı düşünmek tuhaftı, özellikle de tüm bunların altında ne olduğunu bilmek.

Fotoğrafi incelerken görebildiğim tek şey kendi kısıtlamalarımıydı. Onu öpmekten. Onu tokatlamaktan. Onu sallamaktan. Lanet kollarını yalamaktan. Ve çenesini. Ve boynunu. Çünkü çok iyi görünüyordu. Saçları kısaydı ve neden kestirdiğini bilmek istiyordum. Her şeyi bilmek istiyordum ve bunu sormamın adil olduğundan emin değildim.

Telefonunu geri verirken "Çok seksi bir fotoğraf," dedim.

"Onun iyi olduğunu söyleyebilirsin-"

"Bu cümleyi sakın bitirme," diye uyardım gözlerimi kısarak.

Violet sırtıttı. "Son bölgede iyiydi," diye hafifçe bitirdi. "Ne söyleyeceğimi sanıyordun?"

"Vi," diye iç geçirdi babam. "Lütfen mutfağı temizlememe yardım et."

Kollarını sıvayıp dağınıklığı toplamaya başladıklarında -ki prenses kalabalığı yedikten sonra bu dağınıklık epeyce artmıştı- Violet'i başımı hafifçe sallayarak izledim.

"Sanırım bundan dolayı saçlarıma ak düşecek," diye mırıldandım.

Isabel gülümsedi. "Kulübe hoş geldin evlat. Oturup onları çalışırken izleyelim. Kalabalık bir çocuk grubunu doyurduktan sonra yapmayı en sevdiğim şey bu."

Yemek odasındaki sandalyelerden birinde ona katıldım ve iç çekerek ayaklarımı uzattım.

"Burada biri var," diye bağırdı Willa. "Garaj yoluna giren bir kamyon görüyorum."

Bir iniltiyle gözlerimi kapatarak Isabel'i dürttüm. "Muhtemelen Mia'nın babası. Sanırım bir kamyon kullanıyordu."

"Mia'nın babası senden hoşlanıyor." Homurdandım.

"Aferin ona."

Gözlerim kapalı olsa bile İz'in beni izlediğini hissedebiliyordum. "Çıkar ağzındaki baklayı," dedim ona.

"Biraz bile ilgilenmiyor musun?"

"Hayır." Gözlerimi aralayarak ona küçük bir gülümseme verdim. "Çok seksi ve gümüş tilki gibi görünmesi hiç de kötü bir şey değil. Ama... kalbim öyle,

Ne yazık ki nişanlı. Ayrıca, evli olduğu söylenen biriyle flört ediyor. Bu onun hakkında ne söylüyor?"

"Maalesef iyi bir şey yok." Bacağımı okşadı. "Sence kalbin bir süre daha meşgul olacak mı?"

Başımı sallarken boğazım düğümlendi. "Dün onu görmek... çok ," diye dikkatlice cevap verdim. "Sanırım o inatçı kıcına uzun süre takılıp kalacak."

Isabel ciddiyle başını salladı. "Bunun olmasından nefret ediyorum." "En kötüsü."

Kapı çaldı ve birbirimize baktık. Isabel yumuşak bir sesle, "Kalbin meşgul olabilir ama bacakların gayet iyi çalışıyor," dedi.

Gözlerimi devirdim ama inleyerek ayağa kalktım. Tabii ki ateşli bir bekâr babaya aşık olacaktım. Bugünlerde asıl izleyicilerim onlardı. El işi zamanından kalma mor simlerle kaplı taytına ve pembe şekerlemelerle süslenmiş tişörtüme bakınca nedenini anlayabiliyordum.

İki yıldır nişanlı ve kocası yok.

Beni evinden kovan ama itiraf etmeyi reddetse de muhtemelen hâlâ benimle yatmak isteyen bir koca.

Ben lanet bir avdım.

Saçımdaki felaketi düzeltmeye çalışmak için bir neden yoktu, çünkü muhtemelen onda da buzlanma ve sim vardı, bu yüzden kapıyı çekip yüzüme kibar bir gülümseme yapıştırmak için bile zaman ayırmadım.

Ve kalbim durdu.

Mia'nın babası değildi.

Mia'nın babası değildi.

Parker ön verandada duruyordu, yüzünde gergin bir gülümseme vardı ve göğsünde bir taşıyıcıya bağlanmış Leo, emziğini öfkeyle emiyordu ve smokin gibi görünen bir tulum giymişti. Ben bir şey söyleyemeden parmağını kaldırdı, sonra da yanındaki büyük plastik torbadan bir şey çıkardı. Büyük bir yığın beyaz poster tahtası.

"Kim o?" Isabel sordu.

Parker bana gergin bir bakış attı, sonra tahtaları Leo'nun yumruklarına sıkıştırmaya çalıştı, sanki onları tutuyormuş gibi. Gülümsememi gizlemeye çalışarak ağzımı kapattım, ikisinin görüntüsü karşısında boğulmuş hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım.

Buradaydılar. Buradaydılar.

Diyelim ki ilahi şarkıcıları, ilk kurul.

Gözlerim yaşlarla doldu ve sulu bir kahkaha attım. Omzumun üzerinden "Bunlar ilahi şarkıcıları," dedim.

"Ha?" Isabel sordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı babam mutfaktan.

Violet köşeden patinaj yaparak geldi. "Lanet *olsun*."

Küçük ayakların izdihamı vardı, tüm kızlar bol küfürleri takip ediyordu ve Parker Wilder'ın gelişiyle heyecanlı ciyaklamaları tüm parti boyunca duyduğum en yüksek sese ulaştı.

Gözlerim Parker'ın gözlerinde kaldı, göğsümde nefes nefese bir umut kabarıyordu ama ben onu durduramıyordum çünkü bana bakma şekli ...

İlk tahtayı aşağı çekmek için bakışlarını ayırdı.

Babam seni özlüyor ve sana söylemeden daha fazla duramadı.

İkinci kurul birincisine katıldı.

(Gerçekten sabırsız, ama bunun üzerinde çalışıyor.)

Üçüncüsü yere düştü.

Sen onun en iyi arkadaşıydın.

İlk gözyaşı döküldü ve elimi ağzımdan çektim. Arkamda, Isabel onları sessiz olmaları için nazikçe uyarana kadar kızlar kontrolsüzce titriyorlardı.

Senin onun için mükemmel olduğunu her zaman biliyordu ve bu biraz korkutucuydu çünkü daha önce bunu hiç hissetmemişti.

Leo bir sonraki tahtayı bırakmayı reddetti ve üsttekini ağzına götürmeye çalıştı. Emzik araya girince tükürdü.

Parker sessizce, "Leo, dostum, bunu konuşmuştuk," dedi ve sesi kalbimi hoplattı. Çekiştirdi ve Leo yüksek sesle, öfkeli bir ciyaklama çıkardı, köşeyi kemirmeye başlayana kadar tahtayı çekiştirdi.

Parker'ın yüzünü buruşturması gözyaşlarımın arasından gülümsememe neden oldu ve sonunda bir sonrakini Leo'nun elinden kurtardığında gülümsemem soldu.

Gitmene izin verdiği için çok üzgün. . Senin için savaşmalıydı.

Parker'ın gözleri de akmamış yaşlarla parlıyordu ve bir sonrakini okumak için gözümü ondan ayıramıyordum.

Çünkü sevdiğiniz insanlar için savaşıyorsunuz. Mükemmel olmasa bile elinizden gelenin en iyisini yaparsınız.

Hayatla -iyi, kötü ve zor- yüzleşmek istediği tek bir kişi var, o da sizsiniz.

Seni her sabah görmek istiyor. Her gece. Aradaki her an.

Gözlerimi kısıtım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kontrolsüzce yuvarlandı. Sanki göğsümün ortasından bir güneş doğmuş gibiydi; neredeyse dayanılmaz bir sıcaklık iliklerime kadar sızıyordu.

Mutluluktü. Hiç bilmediğim bir rahatlama. Ve bundan daha fazlası. Aştı.

Tatlı aşk. Tutkulu aşk. Vahşi, sadece var olmayan vahşi bir aşk. Geri döndü, ki bu en iyisiydi.

Dünyadaki hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı.

Arkamda sessiz bir hırıltı duydum. Gözlerimi açtığımda Parker yanağını okşuyordu.

Yaklaşmaya başladığımda gülümsedim. Leo'nun yüzünü kavrayıp alına tatlı bir öpücük kondururken ellerim titriyordu. Kokusunu içime çektim ve onu ne kadar özlediğimi fark ederek gözlerimi kapattım.

Başımı kaldırdığımda Parker bana öyle bir yoğunlukla baktı ki kalbim göğsümde yuvarlandı. Bakışlarını tuttum, Leo'yu tutucudan çözdüm, böylece bunu düzgün bir şekilde yapabilecektim.

"Baba?" Arkama bakmadan söyledim.

"Tam burada," dedi, sesi duygu yoğunluğu içindeydi.

Leo'yu taşıyıcıdan çekerken yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Neden gelip torununu kucağına almıyorsun?"

Parker'ın gözleri parladı, ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirirken çenesi gerildi, parmakları sırtımdaki deride hafifçe gezindi. Babam Leo'yu ellerimden aldı ve Parker taşıyıcının kayışlarını omzundan çekerek atılan tabelalarla birlikte yere attı.

Serbest kaldığı anda elleri yüzümün iki yanındaydı, başparmakları gözyaşlarımı siliyordu.

"Seni seviyorum," dedi bana, gözleri gözlerimi ararken. "Seni *seviyorum* ve bir daha asla senden böyle ayrı kalmak istemiyorum. Kalbim olmadan yaşamak gibi," diye fısıldadı. "Bana güven altın kız, çünkü sen zaten benimkine sahıpsin."

Dudakları alnımı okşarken gözlerim kapandı, ellerim gömleğini kavradı ve öylece durup birbirimizi içimize çektik.

Yüzüne bakabilecek kadar geri çekildim. Elim çenesini kavradı, parmak uçlarıım ensesindeki kısa tüyler arasında dans etti.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. Gözlerini kapattı, rahatlamış bir iç çekişle omuzları çöktü. "Bir şey daha varmış gibi yapabilir miyiz?"

Gözlerini açtığı anda gözlerindeki şefkat başımı döndürdü. "Ne?"

Ayaklarımın üzerinde doğruldum ve elimle ensesini kavradım. "Tüm ailemin şu anda beni izlemediğini farz et," dedim dudaklarına karşı.

Parker güldü, geniş, parlak gülümsemesi sanki üzerimizde açan güneş gibiydi. "Anlaştık," diye mırıldandı. "Ama baban bunun için kıcıma tekmeyi basarsa, beni korumak zorundasın."

"Her zaman," dedim gülümseyerek.

Bir sonraki kalp atışında ağzı benimkinin üzerindeydi.

Daha da yaklaştım, başımı eğerek öpücüğü derinleştirmesine izin verdim, kollarım boynuna sıkıca dolandı, bir kolunu belime doladığında rahatlamış bir inilti ağzımdan onunkine kaydı, diğer eli saçlarıma daldı.

Arkamızda bir çığlık ve alkış tufanı vardı ve Violet'in yüksek sesle ısıklık çaldığını duyduğuma emindim. Ama hepsi sessizdi. Gerçekten odaklanabildiğim tek şey, dilinin benimkiyle dalga geçme hissi, bana bastırıldığı göğsünün sabit tınısı ve beni sıkıca kavradığı için kollarındaki kasların zihnimi döndüren hissiydi.

Bana sarılışında bir güç vardı. Sanki beni hiç gibiydi. Ve bu iyi bir şeydi, çünkü bırakmasını istemiyordum.

Chapter 34

Anya

Bana dokunmadan duramıyordu.

Annem ve babam Parker'ı içeri davet etti ve ilk baştaki yüksek duyguların telaşı geçtikten sonra, onu ailemle takılırken görmek güzeldi. Ama ne yaparsak yapalım, ben her zaman ulaşılabilir bir yerdeydim.

Babamla spordan -yaklaşan sezondan ve Washington ve Portland'daki bazı kadro değişikliklerinden- konuşurken eli benimkine uzandı.

Willa'yla kart oyunu oynamak için yere oturup sırtını kanepeye dayadığında, kısa saçlarla oynayabilmek için bacaklarımı iki yanına koyarak oturdum, Parker ara sıra elini bileğime doluyor, başparmakları tenimde geziniyordu.

oturduğumda kolu bana dolanıyor, parmakları saçlarıma dolanıyordu. Ya da avucu uyluğumun üzerindeydi, beni biraz nefessiz bırakan sıradan bir sahiplenme.

Leo partinin en gözdesi oldu. Kızların hepsi onun için büyük bir yaygara kopardı, her biri sırayla onu güldürmeye çalıştı ve bu da Willa'nın dikkatini ölüme meydan okuyan YouTube hayallerinden uzaklaştırdı.

Bir noktada babam Leo'yu kucağına almış, büyük elleriyle Leo'nun küçük göğüs kafesini sarmıştı. Leo hapsirdiğinde, babam alçak sesle, eğlenerek güldü, bebeği karnına bir öpücük kondurmak için yukarı çekti ve Isabel'in gözlerinin altını kaydırıldığını gördüm.

"Her zaman bir tane daha alabilirsin," diye fısıldadım.

Parker'ın tutmadığı bacağıma bir şaplak attı. "Dilini ısıırıyorsun. Kırklı yaşlarımdayım. Ayrıca Willa'nın genç nesle ders verdiğini düşünsene."

Yüzümü buruşturdum. "Yeterince adil."

Willa'nın arkadaşları yavaş yavaş toplandı ve birkaç ebeveyn Parker'ın partimize katılması karşısında şaşkın yüz ifadeleri takındı. Mia'nın babası bana mahcup bir gülümseme verdi ve onu bıraktığından çok daha az gevezelik ederek ortadan kayboldu. Kendisini savunmak gerekirse, Parker'ın kucağında oturuyordum, kolu belime dolanmıştı. Açıklamaya pek gerek bırakmadı.

Gökyüzü kararıyordu ve Willa'nın şekeri düşmeye başlamıştı. Kollarında yeni oyuncaklarından biriyle yerde uyuyakalmıştı.

Parker pastasını bitirdi, tabağı kanepenin önündeki sehpa bırakırken alt dudağına pembe bir krema lekesi yapışmıştı. Yüzünü avuçladım ve başparmağımla sildim.

"Bir noktayı kaçırdım," dedim ona.

Gözleri benimkileri tuttu. "Her şeyi anladığını sanmıyorum."

Sırıtarak eğildim ve onu usulca öptüm, dilimi alt dudağına gezdirdim. "Tertemiz," diye fısıldadım.

Yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce gülümsememi bastırdım ama Isabel fark etti, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla babam ve Leo'nun yanında kanepede oturuyordu. Bebeğin gülümsemesini sağlamak için aptalca suratlar yapan babamın omzuna başını yasladı.

Parker benden başka kimsenin duyamayacağı alçak bir hırıltı çıkardı ve başını eğerek boynumun kıvrımına bir öpücük kondurdu. "Lütfen bana bu evde herkesin çok erken yattığını söyle," diye mırıldandı.

"Bana çok takıntılısın," diye takıldım. "Sabırlı olamaz mısınız?"

"Hayır," inledi. "Bütün gece çok iyi bir çocuk oldum. Değil mi?"

Eli kalçamda sıkılaştı ve elini tokatlamama rağmen karnım beklentiyle çırpındı. "Biraz daha uslu bir çocuk olabilirsin," dedim kibarca. Sonra daha alçak bir sesle ekledim, "Söz veriyorum buna degecek."

Arkasına yaslandı ve memnun bir iç geçirdi. "Zaten öyle, bebeğim. Sadece bu olsa bile."

Bu adamın bu gece seks yapmayacağı bir evren yoktu, bu yüzden neden bahsettiğini bilmiyordum.

Biraz sonra Willa'yı uyandırdım ve hediyelerini üst kattaki odasına yardım edeceğimi söyledim. Gözleri yaşlı bir şekilde başını salladı ve herkesi kucaklamak için odanın içinde dolaştı. Doğruca Parker'a doğru yürüdüğünde, Parker'ın şaşıracağı belliydi.

Ama ona tatlı bir şekilde sarıldı ve geri çekildiğinde başındaki tacı düzeltti.

"Bu görünüşü sevdim," dedi. "Sen bir prensessin..."

"Bir ninja prenses," diye bitirdi. "Kızlar her ikisi de olabilir." "Evet, olabilirler," diye ciddi bir şekilde cevap verdi.

Kalbim tehlikeli bir şekilde şişti.

Aşağı indiğimde Violet ortadan kaybolmuştu, muhtemelen yatak odasında erkek arkadaşıyla konuşuyordu. Babam kanepede uyuyordu, Leo da yanındaki seyahat beşigindeydi. Babamın eli içerideydi, parmakları sadece birkaç santim aralıklıydı. Bu benim de kalbimi kabarttı.

Parker mutfakta durmuş, lavaboda bulaşıkları kuruluyordu. Sonuncusunu da yere bıraktıktan sonra havluyu omzuna attı. "İşte, nereye gittiğini söylersen çöpü dışarı çıkarabilirim."

Isabel gülümsedi. "Teşekkür . Annen seni iyi eğitmiş, değil mi?"

Parker kolayca güldü. "Evet, hanımefendi."

İkimiz de onun garajda kayboluşunu izledik ve sonra bana bir bakış attı. Bir anne bakışı.

"Kes şunu," diye tısladım.

Isabel usulca güldü. "Evlat, bu hayatımda gördüğüm en güzel şey." Her şeyi gören o keskin gözleriyle beni değerlendirdi. "Mutlusun."

"En mutlusu."

"Güzel." Kanepeye baktı ve babamı görünce başını salladı. "İstersen bu gece Leo'yu halledebiliriz."

Kaşlarını havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Beni yaklaştırdı ve her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissettiren türden sıkı bir sarılmayla sardı. Isabel bu konuda çok iyiydi. "Başka hiçbir şey olmasa bile, bu beni bebek ateşinden kurtarır."

Geri çekilirken gülüyordum, aniden odama dönmek için çaresiz kalmıştım.

"Teşekkür ederim," dedim ona.

Isabel göz kırptı. Koltuk değneklerini duvara yaslandıkları yerden çekti ve sağlam ayağının üzerinde yukarı doğru itti. "Leo'nun ihtiyacı olan her şeyin çantada olduğunu varsayıyorum?"

"Öyle olmalı. Biberon için uyanırsa, ki uyanmayabilir, yemek yedikten sonra bezini değiştiririz."

Bana sahte bir selam verdi.

Arkasını döndüğünde kışına bir tokat attım ve Isabel omzunun üzerinden sırttı. Parker'ın spor çantası kapının hemen içinde yerde duruyordu ve onu omzuma asıp önce Leo'nun, sonra da babamın alnına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildim. İkisi de kıpırdamadı.

Isabel yumuşak bir sesle, "Git," dedi.

Az söyle, diye düşündüm. Parker mutfakta yeniden ortaya çıkmadan önce garaja doğru koşuyordum. Onu garaj yolunda durmuş, yıldızlara bakarken buldum.

"Neye bakıyorsun?" diye sordum.

Bir kolunu uzattı, ben de altına girdim ve şefkatinin rahatlığını iliklerime kadar hissettim.

Benim diye
düşündüm. O
benimdi.

"Yıldızlar." Başımın üstünü öptü. "Burada seninle olmak çok güzel, altın kız."

Kolumu beline doladım ve onun temiz, baharatlı kokusunu içime çektim. Tanrım, onu özlemiştim. Onu çok özlemiştim.

"Burada olman çok güzel Wilder." Çenemi yukarı kaldırdım ve o da ipucunu aldı, eğilip bana uzun bir öpücük verdi, geri çekilmeden önce alt dudağımı hafifçe emdi.

"Çantamı koluna takmışsın."

"Hızlısın, değil mi?"

Gözleri kısıldı ve büyüyen gülümsememi ısırdım. "Çocuğu almamız gerekmiyor mu?"

Yavaşça başımı salladım.

Bakışları ağızıma kilitlendi. "Neden olmasın?"

"Isabel senden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyor olmalı," diye fısıldadım, dudaklarına yaklaşıp, dokunmayacak kadar uzakta, acı verecek kadar yakın. "Çünkü bu gece bebeği alacaklar."

Ben gözümü kırpamadan hareket etti, çantayı omzumdan aldı, sonra eğilip beni dizlerimden kavradı. Omzunu karnıma dayadı ve bir sonraki kalp atışında alt üst oldum.

"Parker" -güldüm- "beni yere bırak."

"Nereye gidiyorum?" diye sordu. "Hemen söyle yoksa seninle kamyonumda seks yaparım."

Kahkahadan nefesim kesilmişti, baş aşağı asılı durmaktan başım dönüyordu. "Garajın arkasında, solda misafir odasına açılan bir kapı var."

üst kattaki daire."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

Adımlarını sanki bir tüy taşıyormuş gibi atıyordu. Aptal gibi sırtarak şortunun arkasını kavradım.

En üst basamağı çıkarken ona "Yürüyebilirim, biliyorsun" dedim.

"Yeterince hızlı değil." Parker beni bırakmak yerine dönüp odaya baktı. "Bu mükemmel."

Güldüm. "Öyle mi?"

Güzel bir yerdı - kral yatak, çekyat, mini mutfak ve bir tam banyosu olan çatı katı tarzı bir daire - genellikle Isabel'in kız kardeşlerinden biri ziyarete geldiğinde ve kalacak bir yere ihtiyaç duyduklarında kullanıyordu. Molly de Seattle'da yaşıyordu ama Lia ve Claire başka bir yerde yaşıyorlardı, bu yüzden onların ve çocuklarının biraz mahremiyete sahip olabilecekleri bir yere sahip olmak iyiydi.

Ayrıca böyle zamanlar için de mükemmeldi: kocamı bir sonraki haftaya kadar becermek istediğimde ve ailemi duyabilecekleri şeyler için tüm masrafları ödenmiş bir terapi gezisine gönderme konusunda endişelenmediğimde.

Parker beni yere bıraktı, çantayı yere fırlatırken bakışları hiç kırılmamıştı. Hiç vakit kaybetmeden ellerini boynumun kenarlarına doladı, dilini bekleyen ağzımın içine soktu, başparmağıyla çenemi tam da beklediğim sahiplenici, ateşli öpücük için doğru açıyla yukarı kaldırdı.

Sonsuzluk önümüzde uzanıyor, ufku sadece hayalini kurduğum türden bir mutlulukla dolduruyordu. Görebildiğim tek şey buydu.

Tüm duyularım Parker'dı ve o beni öperken çaresizce omuzlarına yapıştım.

Elleri kollarımdan belime, kaburgalarımdan yukarıya, sırtım boyunca aşağıya inerek koca elleriyle popomu kavradı.

"Seni özledim," diye inledi, başını eğerek beni daha derin, daha derin öptü, vücutlarımız gittikçe yakınlaşırken nefeslerimiz burunlarımızdan keskin nefesler halinde geliyordu. Aramızda bir santim bile boşluk yoktu ve Parker beni ayağa kaldırdı, bizi yatağa doğru götürürken bacaklarım hemen beline dolandı. "Seni çok özledim."

Çenemi yukarı kaldırdım, boynuma emici öpücükler kondururken nefesim kesildi. *Beni işaretleyin*, ona söylemek istedim. Ona *yalvarmak* istedim. Bu gidişle, yakın gelecekte beni böyle hissettirmeye devam ederse, o adamın adını kışkırtma dövme yaptırmaya hazır olacaktım.

"Ben de seni özledim," dedim ona, beni yerinde tutarken kalçalarım karnına doğru kıvranıyordu. Öpücükler çökmüş ve iğrençti. Yalayıp şekli

onu ne kadar çok istediğimden başım dönüyordu.

Bizim için her zaman böyle olacaktı, değil mi?

Numara yaptığımız için değildi ve çalınmış zaman gibi hissettirdiği için de değildi.

Birbirimizi bu şekilde sevecektik - mantıksız, şiddetli, anlaşılması imkansız. Sonsuza kadar. Birbirimizi sonsuza dek böyle sevecektik.

Parker'ın bacakları yatağa çarptı ve bir elini şilteye dayayıp beni aşağı indirirken vücudunun üst kısmına tutundum. Umutsuz öpüşmeler arasında, dilli, dişli ve nefes nefese öpüşmeler arasında, birbirimizin kıyafetlerini yırttık.

Aramızda hiçbir şey olmadan çıplak kaldığımızda, Parker bacaklarımın arasına oturdu ve bir süre bana baktı, her santimini incelerken gözleri doymak bilmiyordu. Parmaklarını iki yana açarak avuç içini göğüs kafesimin üzerine koydu ve iri elini karnımdan aşağıya indirdi, kaburgalarımı gıdıklarken bir el daha ekledi, başparmaklarını göğüslerimin alt kıvrımında gezdirdi, ben sırtımı dikleştirip dişlerimi sıkana kadar sert uçların üzerinde gezindi.

"Çok güzel," diye fısıldadı. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeysin."

Gözlerimin arkasından yaşlar süzüldü ve beni öpmesi için onu aşağı çektim. O adam benim bedenime, ben de onunkine taparken her şey biraz yavaşladı ve rüya gibi bir hal aldı. Acele etmedik, bunun yerine birbirimizi akılsızca kızdırmaya karar verdik, birlikte olana kadar bekledik. zevkimizi kovalayın.

Parker beni her yerimden öptü. Yumuşak öpücükler. Dilini yavaşça yaladı. Sert öpücükler. Hassas tenimde dişlerinin kenarı her yerimi titretti.

Göğüslerim

.

Boynum.

Kalçalarım.

Dizlerimin içi.

Bacaklarımın arasında, adını söylediğim yerde ve ben çok fazla uçurumun kenarına devrilmeden önce geri çekildi.

Vücudum ihtiyaçla titriyordu, omzunu ittim ve aynısını ona yaptım, kendi öpücüklerimi yaparken saçlarımın ve sert meme uçlarımın tenine sürtünmesine izin verdim.

Elleri sırtımın üzerinde gezinirken ben de onun oblik kaslarının hatlarını kemirdim ve onu elime alıp dilimi ve dudaklarımı kullandığımda saçlarımı avucunun içinde topladı.

Bu büyük, güçlü adamın yaptığı şey yüzünden çaresiz kaldığını görmek baş döndürücü bir kontroldü ve elini saçlarımda sıkıldığında kalçalarımı birbirine bastırdım, adımı inlerken ve bana ne kadar iyi olduğumu, ne kadar mükemmel olduğumu, beni ne kadar özlediğini söylerken kalçaları sıkı itişlerle çalışıyordu.

Uyarı tonuyla adımı söyledi ve ben de çekildim, kendini kontrol altına almak için dişlerini sıkarken boynundaki damarlar şişerken ona sinsi bir sırıtış attım.

Parker başını kaldırdı. "Bana ne istediğini söyle, karıcığım."

Tekrar üzerine eğildim ve beni bekleyen ağzına uzun, kalıcı bir öpücük kondurdum. Eli hâlâ saçlarımdaydı ve o keskin acı beni inletiyordu. Geri çekildim ve bakışlarını tuttum. "Gitmemize izin vermeden önce beni delirt."

Sırıttı ve beni yumuşak bir hareketle yatağa geri yuvarladı. Parker kollarını başımın arkasına doladı ve beni derin bir şekilde öptü, bunu yaparken kalçalarım onu bacaklarımın arasına almak için genişledi. Bir elini vücudumdan aşağı kaydırarak kalçamı sertçe kavradı ve kendi tarafına doğru çekti.

Birazcık içeri girdiğinde ikimiz de inledik. Bu farklıydı.

Bu öncekinden farklıydı.

Yüzünü avuçladım. "Artık rol yapmak yok," dedim ona, ağzına karşı nefes nefese kalarak. "Bana bunun gerçek olduğunu söyle," diye yalvardım.

"O kadar gerçek ki," diye inledi. "Her zaman öyleydi, altın kız."

Parker, ben nefes nefese kalıp titreyinceye, kalçalarımın yuvarlanma hareketleriyle onu daha derine sokmaya çalışıncaya kadar, ileri geri o sıkı küçük itişlerini sürdürdü. "Seni seviyorum... Seni seviyorum. Lütfen," diye inledim.

Tek bir yumuşak, sonsuz hareketle içeri girdi ve sözlerim gırtlaktan gelen bir nefesle kesildi.

"Ben seninim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Ben seninim, sen de benimsin."

Vücudu yavaş, yuvarlanan itişlerle çalıştı ve ikimiz de zaten o kadar hazırдық ki, patlamaya o kadar hazırдық ki, benimkiler arasındaki yapıyı zaten hissedebiliyordum.

Kalçalarını ileri geri hareket ettirip sonunda beni öpücüklerine inletecek şekilde yukarı kaldırırken bacaklarımdaki sıcaklık karnımda birikiyordu.

Parker alnını benimkine yasladı, bana öyle sıkı sarıldı ki birbirimizin ağzının içine nefes aldık, neredeyse hiç öpüşmedik, sadece aramızdaki sıcaklığın daha da yükselmesine izin verdik.

" böyle bebeğim," inledi etrafında çırpındığımı hissettiğinde. "Benimle gel. Benimle gel."

İticileri daha keskin, daha sertti ve hıçkırıklarımı tutmak için omzunu ısırdım. Bir anlık beyaz, saf bir duyguydu ve başımı geriye attığımda görüşüm karardı ve damarlarımda dolaşan saf, acı verici mutluluktan ruhum parçalandı.

Boğazımın kıvrımlarına doğru adımı haykırdı, ağzımı yavaşça, tadını çıkararak öperken kalçaları yavaşlıyordu. Dilini benimkinin üzerinde gezdirmesi ve beni açgözlülükle sımsıkı tutması şakağımdan aşağı bir damla gözyaşının süzülmesine neden oldu.

Bu. Kaçırdığım şey buydu.

Ne seks, ne orgazm, ne de önüne çıkan her şeyi dümdüz eden yıkıcı kimya.

Tüm bunları birbirine bağlayan şey sevgiydi.

Bu oydu. Onun kusurları ve benimkiler de. Bizi bir araya getiren karmaşadan güzel bir şey çıkarmayı başarmıştık.

Parker bizi yanımıza yatırdı ve nefesini tutarken beni göğsüne yaklaştırdı. "Babanın bunu duymamasına çok sevindim çünkü bir daha bu eve girmeme izin vermeyeceğinden eminim."

Vücudum kahkahalarla sarsıldı ve gülümserken onu öptüm.

"Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona sordum. "Sadece bekle. Bütün gece bizim Wilder ve seni daha fazlası için yalvartacağım."

Gözleri mutlu ve parlaktı. "Bana birkaç dakika ver, altın kız. O zaman bana vereceğin her şey için yalvaracağım."

Tekrar öpüştük ve beni kollarıyla sıkıca sardı.

Birkaç dakika sonra yorganın altından sıyrılıp banyoda üzerimi temizledim. Parker bir elini başının arkasına sıkıştırmış, ben üzerime bir tişört geçirirken gözlerini utanmadan benden ayırmıyordu.

"Şimdi, neden gidip bir şey yapasın ki?" diye sordu.

"Bu senin için iyi," dedim ona, yatağa geri tırmanıp yanına sokularak. Kolunu omzuma doladı ve parmaklarım göğsündeki kasların üzerinde dans etti. "Karakterini geliştirir."

Mırıldandı. "Bunu görebiliyorum." Eli gömleğimi çekiştirmeye başladı, yavaşça kalçalarımın üzerine doğru çekiyordu. "Artık istediğim şey için çok daha fazla çalışmam gerekiyor. Aklıma koyduğum her şeyi başarabileceğimi sana göstermeliyim." Ben gülerken kolunu altımdan çekti ve yorganın altına girdi. "Azim," dedi, tişört yeterince yukarıdayken kalçamı dişledi. "Kararlılık." Kaburgalarımın üzerindeki deriyi emdi. "Azim," diye mırıldandı, burnunu göğsümün kıvrımı boyunca sürükleyerek.

Kafası tekrar görünene kadar omuzlarını çekiştirdim. Kendini beğenmiş sırıtışı beni deli ediyordu. "Tekrar gitmeye hazır olamazsın."

Beni güzelce öptü, sonra bedenimi tekrar yanına yasladı. "Pek sayılmaz. Etkileyici olduğumu biliyorum ama ..."

Çenemi eğdim ve çenesinin kenarını öptüm. "Güven bana, tek yapmam gereken sormak ve eminim bana her şeyi anlatacaksın."

Parker gülümsedi. Yüzündeki bu gülümsemeyi daha önce hiç görmemiştim ve şimdiye kadarki en sevdiğim gülümsemeydi. Sakin ve huzurluydu. Sanki hayatında başka hiçbir şey istemiyormuş gibiydi.

Benimki de muhtemelen aynı görünüyordu.

"Yarın ne kadar kalabilirsin?" Fısıldadım.

Eli kolumda yumuşak ve sabit bir şekilde aşağı yukarı hareket etti. "Kahvaltıdan sonra uçağa yetişmem gerekecek. Filmleri incelemek ve yapmak için geri dönmem gerekiyor."

Başımı salladım, kaburgalarımın altında huzursuzca dolaşan donuk bir ağrı vardı.

Parker'ın parmakları, gözlerim onunkilerle buluşana kadar çenemi yukarı kaldırdı. "Gerekirse her lanet gün geri uçarım. Seni özledim. Ve bu işi yürütmek için ne yapmamız gerekiyorsa, buna değer."

Öpmek için ağzımı açtım ve o da bunu isteyerek yaptı, geri çekilirken mırıldandı.

Ondan sonra yan yana uzandık ve konuştuk.

Bana eve döndüğümünden beri nasıl olduğumu sordu - evde ve Vida ile çalışırken.

Leo'yu ve özlediğim her şeyi sordum. Leo'nun ilk gülüşünü anlatırken yüzünün aydınlanma şekli, Tanrım, bana bir şeyler yaptı. Ona istediğim zaman sahip olabileceğimi bilerek nasıl çalışabilirdim ki? Sağlıklı olması mümkün değildi.

Bana Dr. Alex ile yaptığı seanslardan ve Sheila ile yaptığı konuşmadan bahsetti.

Dirseğimin üzerinde doğruldum ve çenem açık bir şekilde ona baktım. "Biliyor muydu?"

Parker başını salladı. "Size söylüyorum, bu kadın çok tatlı ve iyi biri gibi görünüyor ama söz konusu biz çocuklar olunca düpedüz çıkarıcı oluyor."

Güldüm ve ağzıma öyle uzun süre baktı ki onu uzun bir öpücük için kendime çektim.

"Sanırım yakında eve dönebilirim," dedim ona. "Isabel'in PT'siyle bu haftayı atlatmama izin ver, sonra Vi ve Willa okula geri dönecek ve idare etmek daha kolay olacak."

"Acelem yok," dedi ellerini saçlarımın arasından geçirerek. "İhtiyacın olursa haftada birkaç gün buraya uçabilirsin."

"Seyahat masraflarıyla seni iflas ettireceğim," diye takıldım.

"Denemeni görmek isterim." Burnumun ucunu öptü. "Bilmiyorsan söyleyeyim, son derece zenginim."

"Kimse palavracıları sevmez."

Yan taraflarımı gıdıkladı, ben de güldüm. "Öyle."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Ama çılgınca bir şey yapma, tamam mı?"

Kulağımın altındaki hassas noktayı öptü ve ürperdim. "Doğum günün için sana bir uçak almak gibi mi?"

"Aynen böyle," diye mırıldandım. Geri çekildiğinde gözleri parladı ve göğsüne bir şaplak attım. "Parker, sakın buna cüret etme."

Küçük bir tsking sesi çıkardı. "Sadece küçük bir tane. Çok seveceksin."

Parmaklarım burnunun eğiminde ve dudaklarının çizgisinde gezindi. "Bir süre çok yapışkan olacağım," diye uyardım onu.

Ellerini sırtımın alt kısmına daldırdı, avuç içleri kığımın kıvrımlarında gezindi. "Ben de öyle."

"Sahiplenici olabilirim."

"Mükemmel." Parmak eklemleri göğsümün yan tarafına süründü. "Ben de öyleyim."

"Ve bazen seni delirteceğim."

"Sözler, sözler," diye fısıldadı çenemin kenarını emerken. "Sanırım bu ortak noktamız olacak."

Elini boynumun arkasında kavislendirdi ve beni bir öpücük için daha aşağı çekti. Bir öpücük ikiye çıktı. İki üç oldu. Ve bir süre sonra dili dilimin üzerinde gezinirken ve elleri tenimde dolaşırken saymayı unuttum.

Dünya etrafımızda yanıp kül olabilirdi ve fark edeceğimizden emin değilim.

Ellerim omuzlarına ve boynunun arkasına doğru hareket etti.

Parker'ın gözleri sanki başka bir şey söylememi bekliyormuş gibi yüz ifademi inceledi. Elleri sırtımı düzleştirdi ve benimkiler de yüzünün çizgilerini nazikçe etti.

"Ve sanırım... sanırım seni sevmek hayatımın en büyük ayrıcalıklarından biri olacak," diye fısıldadım.

Küçük gülümsemesi gözlerinde başladı. Bir an için gözlerini ve büyük, ağır bir iç çekti ve gözleri tekrar açıldığında vücudundan inanılmaz bir ağırlık atıyormuş gibi hissetti.

"Bunu ilk ben söylemişim gibi davranalım," diye mırıldandı ve ben gülümserken öpücük için yaklaştı.

Epilogue

Parker

Altı ay sonra

Tam olarak hayal ettiğim gibi .

Maçı kazandıran golü atan ben değildim. O Beckett'tı. Ama her nasılsa, pası atan kişi olmak daha da güzeldi.

Savunma bu oyunun geldiğini hiç görmedi çünkü daha önce hiç kullanmamıştık. Son üç haftadır antrenmanlarda bu oyunu tekrar tekrar oynuyorduk, ta ki uyumaya çalıştığım da gözlerimin arkasından görebilene kadar. Christian atacakmış gibi geriye doğru eğildi ve hücum hattı sağa doğru çekilerek savunmayı sola gitmeye zorladı.

Maçın çantada keklik olduğunu düşünerek Christian'a yüklendiklerinde, topu bana attı, mükemmel bir yan pas. Benden bekledikleri gibi ileri atılmak yerine, ayaklarımı açtım ve korner oyuncusunun uzanmış parmak uçlarının yanından sıkı bir spiral attım. On beş metre süzüldü ve Beckett'ın bekleyen ellerine düzgünce indi. Topu göğsüne bastırdı ve kalan üç metreyi omuzlayarak bitiş çizgisine doğru ilerledi.

Stadyum patladı.

Hücum yan hakemlerimizden biri kutlama kükremesiyle beni yerden kaldırdı. Beni yere bıraktığında, Beckett'ı sırtımda kocaman bir kucakla sararak bitiş çizgisine doğru koşmaya başladım.

"İyi atıştı, pislik," dedi ve kaskıma bir tokat attı.

Bir kahkaha atarak göğsünü ittim ve görmek istediğim tek kişiye doğru yola çıktım.

Kale arkasının ön sırasındaydı, Voyager hayranları etrafını sarmış, zıplıyor, çılgılık atıyor ve ona beşlik çağıyorlardı. Isabel önce beni gördü ve Anya'nın omzuna dokundu.

Ön sıraya doğru koşar adımlarla ilerledim ve ellerim karımın önündeki bara dolanır dolanmaz kendimi kaldırıp kenara oturdum ve onu kollarımın arasına aldım. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Başardın," dedi gözyaşları arasında. ", Parker." "Tanrım, şu anda seni öpmek istiyorum," dedim ona.

Gözleri parlıyordu. "Ve kaskını çıkardığın için bayrak mı alacaksın? Sakın buna cüret etme."

Kabaca iç çektim. "Buna değebilir."

Geri çekildi ve güldü. "Git, başın belaya girecek."

Anya beni geri itti ve ben de takımına katılmak üzere sahaya geri dönmeden önce ona göz kırptım.

Ekstra sayıdan ve zaman tükenirken hiçbir şey ifade etmeyen bir vuruş dönüşünden sonra maç bitti ve takımımın şiddetli sarılmalar ve kutlamalardan sonra kendimi elli yarda çizgisinde durmuş, gözlerim yaşlarla stadyuma bakarken buldum.

İşte o zaman onun sesini duydum. "Parker!"

Alanı dolduran kalabalığın arasından geçerek döndüm. Tanıdık yüzler beni tebrik etti, yabancılar da öyle. Ama tek gördüğüm oydu.

Kalabalık dağıldığında ben de koşmaya başladım, o da. Kollarımı açtım ve o da sıçradı, kollarını boynuma doladı, ben onu göğsümde sıkıca kavrarken ayakları yerden kesildi. Duygularım üzerindeki hakimiyetim yerle bir olmuştu ve ikimiz de ağlarken yüzümü onun boynuna gömdüm.

"Seninle çok gurur duyuyorum bebeğim," dedi. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi şeydi."

Başımı kaldırdım ve onu öptüm. Onu daha önce istediğim gibi öptüm. Her gece yatağa girdiğimizde yaptığım gibi öptüm. Hayatımızın geri kalanında yapacağım gibi.

"Seni seviyorum," dedim ona. Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Seni çok seviyorum."

Anya gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Biri omzuma dokundu. Leo'yu kollarında tutan ve gülümseyen Aiden'di. Leo'nun üzerinde minik bir Wilder forması ve kulaklarında büyük kulaklıklar vardı. Beni görünce kollarını uzattı, gülümserken iki küçük ön dişi diş etlerinin arasından fırladı.

Onu kayınpederimin elinden aldım ve Leo başını omzuma yaslayıp sırtını okşarken tebriklerini kabul ettim. Yan tarafını öptüm

Başını kaldırdı ve babasının kolunu omuzlarına doladığı Anya'yla göz göze geldi.

Elini uzattı, ben de tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Leo'nun kafası yukarı fırladı ve nefesi kesildi, eli gökyüzüne doğru uzandı.

Konfetiler -mavi, yeşil ve beyaz- düşerken ışıkları yakaladı ve üçümüz de onlara baktık. Leo'nun yüzündeki huşu herhangi bir kutlamanın herhangi bir saniyesinden daha iyiydi, tıpkı yanıma sokulan Anya'nın yüzündeki gurur gibi.

"Az önce Super Bowl'u kazandın," dedi hayranlıkla yüzüme bakarak.

"Sana iyi şans tılsımım olduğunu söylemiştim, değil mi?"

Güldü ve Leo konfetilere uzanırken ben de onu öpmek için eğildim. Bu kare ertesi hafta *Sports Illustrated*'ın kapağında yer aldı. Bunu ofisimde, Anya'nın ilk çizdiği üç kuş resminin yanına çerçeveledim; bu resim Vida'nın ve onun ilk çok satan kitabı olan *Bebek ve Kuşlar*'ın kapağı oldu. Bunu diğer karakterleriyle birlikte bir seriye dönüştürüyorlardı ve ben onunla gurur duyuyordum. Voyager'larda çalışan herkes için birer kopya almıştım ve eğer çocuklarına okumazlarsa onları avlayacağımı söylemiştim.

Şaşırtıcı derecede etkiliydi.

Dört ay sonra

"Bu işe yarar."

Yargıç tokmağını bana ve Anya'ya uzattı, Leo tokmağı kendine almaya çalıştığında memnun sırıtışı daha da büyüdü.

"Baba," dedi Leo. "Baba, benim."

"Bunu birlikte yapalım, küçük aslan," dedi Anya, ellerini onunkilere dolayarak. Ben de elimi Anya'nınkine doladım. "Şimdi tam şu küçük dairenin üzerine vur."

Yüzü konsantrasyonla buruştu, dilini dişlerinin arasına sıkıştırarak tam kadının işaret ettiği yere yönlendirdi.

Tokmağın tahtaya vuruş sesini, Anya'nın ailesiyle ağzına kadar dolu mahkeme salonunun alkışları ve tezahüratları izledi

ve benim. Sheila ve Paige Ward ön sırada birbirlerine sarılıp ağladılar ve Ian bile gözyaşlarıyla savaşıyor gibi görünüyordu.

Anya omzuma yaslandı ve Leo'nun başının üstünü öperken sessizce ağladı.

Leo bir yaşına basmadan bir hafta önce biyolojik annesinden bir mektup aldık. Durumu daha iyiydi, bizim adımıza mutluydu ve Leo'nun ne kadar mutlu olduğunu görmeyi seviyordu. Bize şans diledi ve Anya'nın Leo'yu evlat edinmesi için bize onay verdi.

Mahkeme evraklarını kapıda görüldüğü günün yıldönümünde tamamladık.

Şüpheli bir şekilde kızarmış gözleriyle Ivy yaklaşmamızı işaret etti ve pahalı bir fotoğraf makinesini kaldırıp birkaç fotoğraf çekti. Bir hafta sonra, alt kısmına tarih kazınmış çerçeveli bir baskı geldi. Leo'nun şifonyerinin üzerine, Spike'la kanepede sarıldıkları fotoğrafın yanına koyduk.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, kutlama sona ererken Sheila beni arka güvertede otururken buldu. Anya ve ben sezon bittikten sonra yeni bir ev almıştık. İki yatak odası, büyük bir arka bahçesi ve tam bir mahremiyeti vardı.

Leo çimenlerde koşturuyor, kuzenleri de onu kovalıyordu. Ayağı takıldı ve öne doğru devrildi, ağlamaya başlayacak mı diye baktım ama Sage önüne çömeldiğinde kıkırdamaya başladı, gülüp gülmeyeceğini görmek için tekrar öne doğru devrildi.

O yaptı.

"O kadar mutlu bir çocuk ki," dedi Sheila başını omzuma yaslayarak. "En mutlusu." Başının tepesini öptüm. "Onu şımartsan bile korkunç."

"Bütün torunlarımı eşit derecede şımartırım, genç adam." Güldüm.

Güvertenin karşısında Anya gözüme çarptı ve gülümsedi. Kucağında Greer ve Beckett'in yeni doğan oğlunu sallıyordu. Eninde sonunda ailemize bir çocuk daha katacaktık ama acelemiz yoktu. Bazen uyandığımda tüm bunların bir rüya olacağından endişeleniyordum. Hayatımın bu kadar tatlı olamayacağından. Ama her sabah, o oradaydı. Her gece, kollarımda onunla uykuya daldım ve hayatımın en güzel gününü tekrar ve tekrar ve tekrar nasıl geçirebileceğimi merak ettim.

"Senin için bir şeyim var," dedi Sheila sessizce. "Bir dakika benimle içeri gelebilir misin?"

"Yolu göster."

Çantasını bıraktığı yere doğru yürürken evin içinde sadece biz vardık. Orta bölmeyi açmadan önce bana hızlıca bir bakış attı.

"Orada ne sakladığınızı hep merak etmişimdir," diye düşündüm. "Eminim o şeyin içine en az üç küçük çocuk sığdırabiliriz."

Ofladı ama beyaz bir zarf çıkarırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bana uzatmadan önce derin bir nefes aldı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Gözleri yaşlarla doldu. "İlk çocuğunuz bir yaşına gelene kadar bunu size vermemi beklememi istedi."

Gözlerim zarfa kaydı ve zarfı çevirdiğinde, el yazısını görünce kalbim duracak gibi oldu.

"Bu.."

Yavaşça başını salladı. "Eğer şimdi okumaya hazır değilsen, değil."

Zarfı elime tutuşturduğunda hafifti ve zorlukla nefes alabiliyordum. "Ne yazdığını biliyor musun?"

Sheila başını salladı. "Bunun seninle onun arasında olduğunu söyledi. Eğer istemiyorsan bunu kimseyle paylaşmak zorunda değilsin."

Onun düzgün, blok yazısına bakarken görüşüm bulanıklaştı. "Anya'yı içeri gönderebilir misin?"

Gülümsedi. "Tabii ki."

Sheila'ya sarıldım ve midemdeki sinir telaşını yatıştırmaya çalıştım.

Uzun süre boyunca son bir sarılma, son bir veda, son bir *seni seviyorum* için neler verebileceğinizi düşünürsünüz. Ve şimdi ondan daha önce sahip olmadığım bir şeye sahiptim. Ve beni bekleyecek kadar iyi tanıdığı için, bunu gerçekten bir hediye görebileceğim bir zamanda okuyabilecektim.

Zarfı açarken ellerim sabitti ama okumak için açmadan önce gözlerimden akan yaşları kırıştırmak zorunda kaldım. Anya bana katıldığında yatak çöktü. Ben okumaya başlarken kolunu sırtıma doladı ve çenesini omzuna koydu.

Pax e ,

T^e moS9 in edible p'icilege of m; li(e ^aS See cLe
lore cLa9 5'xe ex e ien et. Yox mor³ex. C^eila. Rnb m;
cLild'e>. §vc so e9imeS cLe ^a'tesr cLi>g aSō'r lori>g so
eo>e is cLe xeS9xai 9 xe i ed co lore cLe NELL.

5 as et C^eila co nair co gire ;o cLi' vnril ;o ne'e a
far³ex, anb as 5 sir ^e'e N'i9ing cLi', m; ^ea'9 feel' sv³ jo;
ac cLe cLo p^r of ;o nir³ cLild'e>. Sen de öyle
olacaksın, Pax e. T^e'e, do b9 aSō'r cLa9'dan 'c a si ple
sL ed. Daha fazla ^eare> anb eaxr³ fo' nLoecex' cLe'e s a
es in ;o ' li(e.

Soxi p ;o NELL, m; so , ^aS mea 9 giri>g ;o ci e.
Rnb 5'xe miS'ed ;o . 5'xe miS'ed ;o exe'y si ple da; cLa9 goeS
S; nLe> 5 do 'c ^ea' ;o ' xoi e, nLe> 5 do 'c ger co
^vg ;o . §vc nor on e, nor exe fo' a si ple se, ^are 5 loret
;o leS' Se a''e of cLa9 s a e cLa9 ;o neebet.

5magi>ing ;o as a far³ex, as a ^vS anb, is a Sal co
m; ci'et ^ea'9. 5c's cLe sa e fo' all ;o 'sibling', anb 5
^o e cLa9 ;o h ov cLa9 NLA9EXE' sab>esS 5 mig³c feel ac
miS'ing so ma y mo e>cS, ic is hvi al; exri>g'iS³ed S;
g'a9ic'be ac ^ari>g See aSle co lore ;o , all of o , no
mar9ex ^ow lo p cLa9 ci e naS.

Yox li(e nill Se a g'ea9 one, Pax e , Se a''e 5 h ov
;o 'xe alloved ;o "el(co lore anb Se loret in xer n. T^ar so
eta,, ;o 'll feel cLe sa e g'a9ic'be cLa9 5 feel now ac
^ari>g a li(e nell s e>c.

*T^a a ;o fo' Sei p m; so . /ox ler9ing me lire on in
;o anb in cLe lega ; of cLe fa il; ;o ^are now.*

*şvilb a li(e ;o 'xe p'o t of, Pa× e . 5 dib, cLa9 cLe e's
nor³ing Ser9ex in cLe no'ld olarak olacak.*

Mektubu katladığımda Anya parmaklarının tersiyle yüzümün yan tarafını okşadı. Elini elime aldım ve dudaklarımı parmak eklemlerine bastırarak dudaklarımın parmak uçlarında oyalanmasına izin verdim.

"İyi misin?" diye sordu .

Bir hayat kuruyordum. Onunla tanıştığım andan beri öyleydim. Beni bu ana getiren her seçimde. Acıda, kederde ve geçmişimiz için kendimizi affetme yeteneğinde. İkimiz de kaybetmiştik. Ben ve Anya. Ben ve kardeşlerim. Sheila.

Ama hayat durmadı. Bundan sonra olacaklar için hala ortaya çıkmamız gerekiyordu ve ben bunu yaptığım için çok mutluydum. Kendimi zorlayamayacağımı düşündüğümde beni zorladığı için çok mutluydum.

Babam bizimle gurur duyardı. Hepimizle.

Gözlerimi kapattım ve onu içime çektim, sonra döndüm ve ona yumuşak bir öpücük verdim. Ben konuşabilmek için beklerken o alnını benimkine yasladı.

Birkaç saniye daha sürdü ve bunu yaptığımda sesim çığdı. "Evlen benimle," dedim.

Başını kaldırdı, kaşları narin bir kırışıklıkla çatıldı. "Ne?" Yataktan kalktım ve önünde diz çöktüm. "Benimle tekrar evlen, Anya.

Ailemizin önünde, arkadaşlarımızın önünde. Bizi en iyi tanıyan insanların önünde yeminlerimizi söyleyebileceğim ve seni öpebileceğim bir yerde. Babanın seni koridorda yürütebileceği ve benim seni elbisenin içinde gördüğümde ağlayabileceğim bir yerde. Leo, o şeyin adı her neyse, yüzük olabilir. Ve ailemizin evi dediği bu yerde duvara asabileceğimiz bir düğün resmimiz ." Göğsüm onu ne kadar çok sevdiğimin gücüyle ağrıyordu. "Bu hayatı benimle birlikte kur. Her zaman olması gerektiği gibi."

Gülümserken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Bu bir evet mi?" diye sordum.

Benimle birlikte yere çöktü, ağızlarımız şiddetli bir öpücükle buluştu. "Evet," dedi ağızıma karşı. "Evet. *Evet.*"

Üç hafta sonra bir Cumartesi öğleden sonra yağmur altında, Seattle'ın dışındaki ormanın derinliklerine gömülmüş bir şapelin şeffaf cam çatısı altında evlendik.

Sıralar ailemizle doluydu. Anya ve ben katılımcısız sade bir tören tercih etmiştik çünkü bu anı her şeyden, büyük planlardan ya da büyük bir partiden daha çok istiyorduk. Bunun yerine, biz hak ettiğimiz düğünü yaparken ailelerimizin oturup izlemesine izin vermeyi tercih ettik.

Kapılar açıldı ve dünyanın en güzel kadını, sanki giymek için doğmuş gibi bedeninden sarkan zarif beyaz elbisesiyle ortaya çıktı. Altın dalgalar omuzlarına dökülüyordu ve başında beyaz çiçeklerden oluşan narin bir taç vardı.

Kolunu Aiden'in dirseğine sıkıştırmıştı ama gözleri sadece benim içindi.

Köşede çalan yaylı sazlar dörtlüsü eşliğinde koridorda yürürken zaman tatlı ve yavaş bir şekilde uzadı.

"Anne," diye Leo. "Annem."

Bir kahkaha dalgası kiliseyi doldurdu. Anya sırttı ve ona küçük bir el salladı. Sheila onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve onun yanında Isabel oğlumuza oyalanması için bir atıştırmalık verdi.

Koridorun sonundaki iki basamağı indim, gözlerinin ışıltısı karşısında kaburgalarım gerildi.

Karım.

Benim her şeyim.

Aiden kızının yanağını öptü, gözleri yaşlarla doluydu. Isabel gözlerinin altına bir mendil bastırdı ve Sheila onun elini tuttu.

Sonra Anya bana döndü ve sadece biz vardık, kardeşim Erik konukları selamlarken etrafımızdaki dünya kayboluyordu.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken Anya'nın parmağı benimkinin içinden geçti. Yüzüklerimizi değiş tokuş ettik - ile birlikte tasarladığı özel bir parçaydı.

Ian, küçük bir ahşap kakmalı siyah metal, ağabeyimin ailemizin kulübesindeki ahşapları kullanarak dükkânında yaptığı bir şey. Onunki uzun tartışmalardan sonra seçtiği sade bir pırlanta yüzüktü ve parmağındaki yerini aldığı anda rahat bir nefes aldım.

"*Seni seviyorum*," diye mırıldandım.

Gülümsedi.

Erik, "Anya ve Parker kendi yeminlerini yazmayı tercih ettiler," dedi. Gülümsedi. "Anya, devam et."

Keskin bir nefes aldı, konuşmadan önce bakışları benimkileri aradı.

"Parker," dedi, "her gün seni seçeceğime yemin ediyorum.

Ama istediğim için. Sen dünyayla yüzleşirken yanında duracağım ve konuştuğunda seni dinleyeceğim. Kahkahalarına kendi kahkahalarımınla katılacağıma söz veriyorum ve sen aydınlık tarafa bakmadığında, seninle karanlıkta oturacağım." Sesi titriyordu, tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu. Elini sıktım ve titrek bir nefes aldı. "Nefes aldığım sürece hastalıkta ve sağlıkta, üzüntülerde ve başarılarda seni onurlandıracağıma, sana saygı duyacağıma ve sana değer yemin ederim."

Erik sıranın bende olduğunu söyledikten sonra konuşabilmek için bir an duraklamak zorunda kaldım. Sıralardan sessiz bir ağlama sesi geldi ve yumuşak bir kahkaha atarken başımı salladım.

Hızla ayıldım, gözlerinin içine baktım, hayatım boyunca hissetmediğim kadar berrak hissediyordum.

"Anya," dedim, "sadık ve destekleyici olacağıma ve seni, ailemizin sevgisini ve mutluluğunu her zaman önceliğim yapacağıma söz veriyorum. Sevginin gerektirdiği sabra sahip olacağıma, söze ihtiyaç duyulduğunda konuşacağıma ve ihtiyaç duyulmadığında sessizlik içinde oturacağıma söz veriyorum. Bollukta ve yoklukta, hastalıkta ve sağlıkta, başarısızlıkta ve zaferde senin olacağım. Seninle birlikte hayal kuracağım, seninle birlikte kutlayacağım ve hayatımızın getirebileceği her şeyde senin yanında yürüyeceğim. Hayatımı sana adadığım gibi sevgimi, bağlılığımı, inancımı ve onurumu da sana adıyorum. Bugün ve her zaman sen benim aşkım ve hayatımsın."

Gözlerini kapattı ve birkaç damla gözyaşı daha akıttı.

Erik aramıza baktı. "Anya ve Parker, bu yüzüklerin takılması ve ettiğiniz yeminle birlikte sizi karı koca ilan ediyorum." Gülümsedi. "Gelininizi öpebilirsiniz."

Ailemiz tezahürat yaparken ve gökler üzerimizde açılırken, gülümseyen Anya'nın yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Sonunda," diye fısıldadım.

Son

What's coming next?

Mayıs 2025'te çıkacak olan bir sonraki kitabım *Kalp Kırıklığı* Dersleri için çok heyecanlıyım. Ruby ve Griffin'in hikâyesini yazmak çok keyifliydi, kahkahalarla güleceğiniz espriler, sizi kendinizden geçirecek cinsel gerilim ve kitaplarımdan beklediğiniz türden duygular içeriyor.

Tanıtım yazısı aşağıda ve Ruby ve Griffin ile tanışmak istiyorsanız, özel bir ön bakış için okumaya devam edin!

Flört pratik gerektirir

Bir yerlerde yazılı olmayan bir kural vardır: küçük kasaba kütüphanecileri ölümcül utanç korkusuyla spontane eylemlerde . Bunun doğru olduğunu kesinlikle kanıtlamıştım. Bir eskort kiralamak son derece mantıklıydı. Kalp kırıklığı riskine girmeden yakınlaşma korkumun üstesinden başka nasıl gelebilirdim ki?

Ne yazık ki, bundan sonra olanlar o kadar da mantıklı değildi.

Randevu koçu yerine Griffin King geldi. Evet, o Griffin King: çocukluk komşum ve beni dehşete düşürecek kadar yakışıklı bir profesyonel futbolcu. *Aslında* eskort değil ama bunu nereden bilebilirdim ki?

Karışıklıktan sonra ondan kaçmak imkansız, adam her yerde - bir halkla ilişkiler hatasından sonra menajeri tarafından zaman aşımına uğratıldı. Griffin bir

Çıldıırana kadar bana eziyet etmeye kararlı çirkin bir flört, ama aynı zamanda bana yardım etmek için mükemmel bir adam.

Dersler düşündüğüm gibi değil. Griffin de öyle. Her dokunuşumuzda, bana ve ona farklı bir yönümü her gösterdiğinde, kırmak üzere olduğumuz başka bir kural olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum: playboy ve iyi kızın aşık olmaması gerekir

Lessons in Heartbreak'e özel ön gösterim
(Bu alıntı ve yayınlanmadan önce değiştirilebilir).

"Kendini yalnız mı hissediyorsun, küçük kuş? Bu yüzden mi randevulara para ödüyorsun?"

"Randevular için para ödemiordum," diye cevap verdi dişlerini sıkarak. "O profesyonel bir eskorttu. Bunun ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun? Seni on beş yıldır görmedim ve şimdi buradasın. Hem de bugün."

Cevap vermek yerine dilimi yanağımın iç kısmına bastırdım.

Ruby derin bir iç çekti. "Sana söyleyene kadar beni rahat bırakmayacaksın, değil mi?"

"Pek olası değil. Birkaç haftalığına tatile geldim ve çok sıkıldım."

Bana göz kırptı. "Tatil mi? Burada mı?"

Mırıldandım. "Menajerimin şehrin hemen dışında bir evi var. Tercih ettiğinden daha fazla sorun çıkardığım için beni cezalandırdı."

"Ve sen sıkıldın," dedi temkinli bir şekilde. "Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık otuz altı saat." Ruby yine gözlerini kırıştırdı. "Her neyse," diye devam ettim, "bana tüm derin, karanlık sırlarını anlat, Ruby Tate."

Gözlerini devirdi. "Bunlar derin, karanlık sırlar değil, sadece biraz utanç verici."

"On beş yıldır görmediğiniz ve birkaç hafta içinde hayatınızdan çıkacak olan birinden daha iyi kim söyleyebilir?"

"Bu konuşmadan sonra hayatımdan çıkmayacak mısın?"

"Hayır. Muhtemelen seni kütüphanede ziyarette geleceğim, çünkü artık her gün nerede olacağını biliyorum."

Yavaş bir nefes verdi. "Harika," diye mırıldandı.

Elimi omzuna bastırarak onu hafifçe dürttüm. "Hadi," diye ikna ettim. "Birine içini dökmek istediğini biliyorsun."

"Böyle bir şeyden haberim yok."

"Ruby," dedim. Alçak, yalvaran ses tonum boynunu yanaklarıyla aynı pembe renge dönüştürdü ve kısa bir süre için bu rengin göğsünün ne kadar aşağısına gittiğini merak ettim. "Lütfen?"

"Acımasısın," diye fısıldadı burnunun kenarını tekrar çimdikleyerek. Onu, insanlar üzerinde böyle bir etki bırakmamın olağan bir şey olduğuna ikna etmek istedim. "Bu konuda konuşulacak en kötü kişi sen olurdun."

"Ben mükemmel bir insanım." Bankta biraz daha kaykıldım. "Bir : Burada kimseyi tanımıyorum, o kadar sıkıldım ki çılglık atabilirim ve bu uzun zamandır başıma gelen en eğlenceli şey."

Bana sert bir bakış attı. "Buraya senin eğlenmen olmaya gelmedim, Griffin."

Elimi kaldırdım. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben güvendeyim," dedim. "Bir köpek yavrusu kadar zararsızım."

Kadın homurdandı. "Öyle görünüyorsun. Altı beş, iki yüz elli kiloluk bir köpek yavrusu."

"Boyumu bana karşı kullanamazsınız, bu hiç adil değil."

"Siz tam da erkeklerle konuşmayı imkânsız kılan türden bir adamsınız."

"Benim neyim imkansız? Sana unlu mamuller getirdim. Köpeğiniz beni seviyor," diye belirttim.

Söz konusu köpek o anı seçerek yüzüstü yattı ve Ruby'nin mahrem yerlerini yalamaya başladı. Ruby başını salladı ve içini çekti. "Biz normal insanlar için bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

"Sporcuların normal insanlar olmadığını mı düşünüyorsunuz?" "Hayır," diye cevap verdi kuru bir sesle.

Dilimi şaklattım. "Çok yargılayıcı. Erkeklerle uğraşmak kolaydır, kuşum. Söz veriyorum."

"Bunu söyleyebilirsiniz, çünkü muhtemelen bir maçtan sonra soyunma odasının dışında sıraya girmiş bir düzine hayranınız vardır ve sadece birini işaret edersiniz ve hemen peşinizden gelirler."

"Ouch. Ben bundan biraz daha seçiciyimdir." "Öyle misin?"

"Evet." Bir elimi göğsüme koydum. "Onlarla her zaman önce ben konuşurum. İşaret etmek daha sonra gelir, onlara benim için küçük bir şarkı söyletip dans ettirdikten sonra."

Ruby'nin yüzündeki dehşet dolu ifade beni kahkahalara boğdu ve göğsüme bir tokat attı. Sertçe. "Hiç komik değil."

"Komik sayılır," dedim, hâlâ gülümseyerek.

Gözleri yüzüme kaydı ve başını iki yana salladı. "İşe gitmem gerekiyor."

"Aww, hadi ama. Eski bir arkadaşınla biraz daha oturabilirsin, değil mi? Ben de kütüphanedeki masal saatine falan katılırım. Eminim o resimli kitapları ben bile anlayabilirim."

"Hayır." Ayağa kalktı ve elleriyle siyah pantolonunun önünü düzeltti. Köpeği ayağa fırladı ve sahibinden birkaç kafa darbesi aldı.

"İşe seninle mi geliyor?" "Çoğu gün."

"Köpek girebiliyor ama ben giremiyor muyum?"

"Köpek bütün gün beni rahatsız etmeyecek." İç çekti. "Ayrıca, o sertifikalı bir terapi köpeği. Onu okuma güçlüğü çeken çocuklara yardım etmek için kullanıyoruz."

Kocaman dili ağzından dışarı sarkan hayvana baktım. "Okuyabiliyor mu? Ne tür bir köpek bu?"

Ruby'nin gözleri kısa süreliğine kapandı, sanki sabır için dua ediyordu. "Çocuklar köpeklerle oturmayı seviyor. Yüksek sesle okumayı kolaylaştırıyor."

"Şaka yapmıyorum. Rütbemin benden yüksek olmasına şaşmamalı." Kollarımı başımın üzerine uzattım. "Yarın ne zaman açıyorsunuz? Biraz kitap okumak için geleceğim. Çok fazla büyük kelime içermediği sürece."

İç çekti. Tekrar. "Hoşça kal, Griffin. Umarım tatilinin geri kalanında iyi vakit geçirirsin."

Ruby keskin bir dönüş yaptı ve yanında bir köpek canavarıyla kütüphaneye doğru yürüdü ve ben de gözden kaybolana kadar onu izledim.

"Huh."

Bu ilginçti.

Ruby Tate ile burada neler olup bittiğiyle çok ama *çok* ilgilendim.

Kindle Unlimited'a Mayıs 2025'te gelecek olan [Lessons in Heartbreak için ön sipariş](#) verin.

Acknowledgments

Wilders, son dört yıldır beynimde ikamet ediyor. Bu, kurgusal bir aileyle geçirdiğim en uzun süre ve onlardan ayrılma düşüncesi kalbimi biraz kırdı. Ama yazar olmanın güzelliği de bu. Yeni karakterler bekliyor. Onların hikayelerinin yazılması gerekiyor ve belki bir gün yeni bir aile serisine girişirim, ancak bu inanılmaz insan grubunun yasını tutmama izin vermem gerekiyor. Bana her zaman gerçek gibi geliyorlar, kendime bu yüzden kitapların yazımının asla kolaylaşmadığını söylemeyi seviyorum, çünkü kafamda hikayelerini doğru yazmam için bana güvenen bu insanlar var.

Bir ordu insan olmadan o yere yaklaşamazdım bile.

Bu başlamam gereken tek bir yer var, o da yazar arkadaşlarım. Bu yazma sürecinde benimle uğraşmak zorunda kaldıkları için kahrolası bir madalyayı hak ediyorlar. Kathryn Andrews, Piper Sheldon ve Amy Daws, maruz kaldıkları çok sayıda erime nöbeti için üçlü bir altını paylaşmak zorunda kalacaklar. Oturup kitabın ne olacağına karar veren yazarlardan biri olmayı ve kitabın planlandığı gibi ilerlemesini çok istedim.

Ne yazık ki değilim.

Karakterlerim kontrolü ele geçiriyor, o küçük kaba ve eğer yanlış yönde ilerliyorsam, kelimenin tam anlamıyla ilerlememe izin vermiyorlar. Parker'ın kitabına dört kez yeniden başladım. Dört. Planladım, yazdım ve durdum, ilerleyemedim. Sonra tekrar kurguladım, yazdım ve durdum. Tekrar ve tekrar. Her yeniden başladığımda arkadaşlarıma "*Tamam!*" diyordum. . Ama düzeltmedim. Ta ki sonunda düzeltene kadar. Son ürüne ulaşmak için bu kitabın o kadar çok tekrarı oldu ki, komik bile değil.

Benimle her şeyi konuşacak ses tahtalarım olmadığı sürece hiçbir şeyi düzeltmek mümkün değildi ve bu üç kişi yaklaşık bir ay boyunca neredeyse her gün bunu yaptı. M.E. Carter benimle panik halindeyken konuştu.

anların yanı sıra, bilge tavsiyelerin tanrıçası ve her yerde yazarın akıl sağlığını koruyan Becca Syme.

Becca Syme bana tüm o tökezlemelerin, tüm o erimelerin ve ilk denemelerin zaman kaybı olmadığını öğreten kişidir. Onlar yapı taşları. Onlar olmadan doğru hikayeye ulaşamazdım. Belki bir kitap yazmanın en verimli yolu bu değil, ama ilk koçluk seansımızda bana hatırlattığı gibi, verimlilik yaratıcılığın düşmanıdır.

Aileme, beni desteklediğiniz için ne kadar teşekkür azdır.

Najla Qamber'e, Qamber Designs ekibine ve güzel kapak için Braadyn Penrod'a.

M.E. Carter, Kelli Collins, Tina Stokes, Jenny Sims, Kelly Allenby ve Pauline Cassie'ye... Bu kitabı pırıl pırıl, tertemiz, dünyaya ve piyasaya çıkmaya hazır hale getirmemde tek başıma asla yapamayacağım şekilde bana yardımcı oldunuz.

Primary Wave Music ve Blue Mountain Music LTD'ye Bob Marley'in *Three Little Birds* şarkısının sözlerinin kullanılmasına izin verdikleri için özel olarak teşekkür ederiz. Onlar olmasaydı bu sahne aynı olmazdı.

*Yorgun ve yükü ağır olan herkes bana gelsin, size huzur vereyim.
Matta 11:28*

Karla Sorensen, mutlu sonla bitmeyen hiçbir şeyi okumayı ya da yazmayı reddeden, Amazon'un en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Dramione fanfic okumadığı ya da çamaşırlardan kaçınmadığı zamanlarda onu futbol (İngiliz ve Amerikan), HGTV izlerken ya da Enneagram podcast'lerini dinlerken bulabilirsiniz, böylece hayatındaki herkesi belirli bir önem sırasına göre psikanaliz edebilir. Grand Valley State Üniversitesi Reklamcılık ve Halkla İlişkiler bölümünden mezun olan Karla, tam zamanlı yazarlığa başlamadan önce yaşlı sağlığı alanında çalışmıştır. Karla, kocası, iki oğlu ve Bear adında büyük, tüylü bir kurtarma köpeği ile Michigan'da yaşıyor.

Also by Karla Sorensen

(KU aboneliğiniz ile okuyabilirsiniz)

MILDER AİLESİ

Bir ve Tek (Greer Wilder'ın hikayesi)

Head Over Heels (Cameron Wilder'ın hikayesi)

Promise Me This (Ian Wilder'ın hikayesi)

Forever Starts Tonight (Poppy Wilder'ın hikayesi) This Wild Heart (Parker Wilder'ın hikayesi)

MASHINGTON MOLVES: YENİ NESİL

Yalan

Plan (Erik Wilder'ın hikayesi)

The Crush (Adaline Wilder'ın hikayesi)

EN İYİ ADAMLAR

En İyi Planlar

İyisiHer Şeyin En

MARD KARDEŞLER

Odaklanmış

Sahtelenmiş

Yasaklanmış

MASHINGTON MOLVES

Bomba Etkisi Ex Etkisi

Evlilik Etkisi

SIRTIN BEKARLARI

Dylan

Garrett

Cole

Michael

Tristan

ÜÇ KÜÇÜK LORD

[By Your Side](#)

[Light Me Up](#)

[Tell Them Lies](#)

İLK GÖRÜŞTE AŞK

(Smartypants Romance tarafından yayımlanmıştır)

[Baking Me Crazy](#)

[Batter of Wits](#)

[Manolyamı Çalın](#)

[Beklemeye Değer](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.